GEORGE
PELECANOS
Unul dintre rarii autori
cu un talent înnăscut pentru thriller
NEWSDAY
grădinarul
nopții

GEORGE PELECANOS

grădinarul nopții

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PELECANOS, GEORGE
Grădinarul nopții / George Pelecanos; trad.: Diana Bălteanu
București: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-54-0039-2

I. Bălteanu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

GEORGE PELECANOS
The Night Gardener
© 2006 by George P.Pelecanos
Această ediție a fost publicată prin înțelegere cu
Little, Brown and Company, New York,
New York SUA
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
DIANA MIHAELA BĂLTEANU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-54-0039-2

Pentru Reagan Arthur

1985

Capitolul 1

Scena crimei se afla pe strada cu numărul treizeci și ceva, pe lângă E Street, la marginea parcului Fort Dupont, într-un cartier cunoscut drept Greenway, în cea de-a șasea secțiune a districtului din sud-estul orașului Washington, D.C. O fată de paisprezece ani zăcea pe iarbă la marginea unei grădini de zarzavat a comunității, care era ascunsă privirilor locatarilor, ale căror proprietăți se întindeau în spate, către pădurea din vecinătate. Fata avea mărgele colorate prinse în părul împletit. Părea să fi murit de la o singură rană prin împușcare, făcută la cap. Un polițist de la Omucideri de vârstă mijlocie stătea aplecat lângă ea, sprijinit într-un genunchi, privind-o ca și cum ar fi așteptat-o să se trezească. Numele lui era T.C. Cook. Era inspector de poliție, cu douăzeci și patru de ani de activitate, și rămăsese adâncit în gânduri.

Gândurile lui nu erau deloc optimiste. Nu se vedea nici o urmă evidentă de sânge pe fată, sau în apropierea ei, cu excepția rănilor de intrare și de ieșire a glonțului, acum coagulate. Nu avea sânge nici pe cămașă, nici pe blugi sau pe adidași, arătând toate de parcă ar fi fost noi-noute. Cook presupuse că fata fusese dezbrăcată și

îmbrăcată din nou după ce fusese ucisă, iar trupul neînsufleţit îi fusese adus şi abandonat acolo. Îi era rău de la stomac şi, de asemenea, îşi dădu seama cu o anumită vinovăţie că pulsul i se accelerase, ceea ce sugera dacă nu interes, atunci mai mult ca sigur implicare. O identificare a cadavrului ar fi confirmat-o, dar Cook bănui că şi ea era la fel ca şi ceilalţi. Era una dintre ei.

Sosiră cei de la Laboratorul Mobil de Criminalistică. Specialiştii acţionau rapid, dar în gesturile lor se simţea o anumită nepăsare şi o stare generală de înfrângere. Transportarea unui corp de la locul crimei însemna că mai rămâneseră prea puţine probe de medicină legală. De asemenea, plouase. Când se întâmpla acest lucru, unul dintre specialişti afirma că mai mult ca sigur ucigaşul îşi râdea acum în barbă.

La marginea scenei crimei se aflau o maşină care transporta carnea şi mai multe maşini de patrulare, precum şi ofiţerii în uniformă[1] care răspunseseră la apelul de ajutor. Mai erau şi vreo douăzeci de spectatori, de asemenea. Fusese întinsă banda galbenă, iar poliţiştii în uniformă aveau acum sarcina de a ţine la distanţă spectatorii şi presa de poliţiştii criminalişti şi de specialiştii de laborator, pentru ca aceştia să-şi poată face treaba. Inspectorul principal de poliţie, Michael Messina, şi căpitanul de la Omucideri, Arnold Bellows, trecuseră pe sub bandă şi discutau acum unul cu celălalt, lăsându-l singur pe inspectorul Cook. Ofiţerul de la Relaţii cu publicul, un american de proveniență italiană, plin de negi, care apărea frecvent la televizor, servea chestiile obişnuite unui reporter de la Canalul 4, un individ cu un păr ciudat,

[1] Clasificare care se referă la poliţia ce activează în prevenţie, care patrulează şi răspunde la apelurile de urgenţă. (n.tr.)

a cărui șmecherie consta într-o exprimare trunchiată și utilizarea de pauze dramatice între propoziții.

Doi dintre polițiștii în uniformă stăteau în picioare lângă mașina de poliție cu care veniseră. Se numeau Gus Ramone și Dan Holiday. Ramone era de constituție și înălțime medie. Holiday era mai înalt și slab ca o scândură. Amândoi erau albi, necăsătoriți, renunțaseră la colegiu, și aveau puțin peste douăzeci de ani. Amândoi erau în cel de-al doilea an în poliție, depășind faza de boboci, dar erau încă neexperimentați. Deja simțeau o lipsă de încredere în ofițerii cu rang mai mare de inspector, dar încă nu deveniseră cinici în privința meseriei lor.

– Ia uită-te la ei, spuse Holiday, indicând cu bărbia sa ascuțită în direcția inspectorului principal Messina și a căpitanului Bellows. Nici măcar nu discută cu T.C.

– Ei, îl lasă să-și facă treaba, zise Ramone.

– Ba tipilor ălora cu cămășile scrobite le este frică de el, ăsta-i adevărul.

T.C. Cook era un bărbat de culoare, de înălțime medie, îmbrăcat cu un impermeabil cafeniu cu căptușeală detașabilă, pe care-l purta deasupra unui sacou pepit. Pălăria Stetson de culoare bej avea o panglică ciocolatie în care era prinsă o pană multicoloră și care era ridicată exact cât să-i acopere capul chel, cu două smocuri de păr negru presărat cu alb pe margine ca la clovni. Avea un nas borcănat și o mustață groasă, castanie. Gura i se transforma rareori într-un zâmbet, însă ochii îi licăreau uneori de amuzament.

– Omul-Misiune, spuse Holiday. Ofițerii nu-l agreează, însă nici nu se pun cu el. Tipul are o rată de nouăzeci la sută de rezolvare a cazurilor sale; poate să facă orice vrea.

„Ăsta-i Holiday, se gândi Ramone. Dacă obții rezultate, nimic nu mai contează. Produci, și pe urmă faci orice-ți trece prin minte."

Ramone avea propriile reguli: faci totul ca la carte, te ferești de pericole, exprimi esențialul, și apoi treci mai departe. Nu era fascinat de Cook sau de oricare altul dintre nonconformiștii, aventurierii, sau alte asemenea legende vii din poliție. Idealizarea serviciului nu putea să-l ridice la un rang pe care nu-l avea. Aceasta era o meserie, nu o chemare. Pe de altă parte, Holiday își trăia visul, sângele îi curgea vârtos în vine, și fusese profund impresionat de Psalmul 23.

Holiday începuse să lucreze în patrulare în partea de nord-est, în zona coridorului din H Street, un bărbat alb singur într-o zonă a orașului plină de oameni de culoare. Se descurcase bine și avea deja o reputație. Holiday își aducea aminte numele indivizilor chiar dacă-i întâlnise numai o singură dată, făcea complimente atât femeilor tinere, cât și bunicilor, putea să discute despre sport, despre Redskins[1], sau despre *Bullets*[2] cu oamenii care ieșeau în fața verandei, sau cu cei care-și duceau veacul prin baruri, și putea chiar să-și piardă vremea cu tineri despre care știa că o luaseră pe o cale greșită. Oamenii, delincvenți sau indivizi obișnuiți, simțeau că Holiday era un tip neserios și un ratat, și totuși îl plăceau. Entuziasmul și chemarea lui pentru această meserie îl vor duce probabil mult mai sus în MPD[3] decât va reuși

[1] Washington Redskins este o echipă profesionistă de fotbal american din Washington, D.C. (n.tr.)

[2] *Washington Bullets* – cântec interpretat de The Clash în 1980 (n.tr.)

[3] Metropolitan Police Department – Departamentul Metropolitan de Poliție

Ramone să ajungă. Asta, desigur, dacă micul diavol care-l îmboldea pe Holiday nu îi va pune capac mai înainte.

Ramone și Holiday fuseseră colegi la academie, dar nu erau prieteni. Nu erau nici măcar parteneri. Veniseră cu aceeași mașină deoarece fuseseră puține mașini de poliție în parcarea din spatele Secției 6D. Petrecuseră împreună două ore, căci se făcuse de-acum ora opt seara, iar pe Ramone deja îl obosea vocea lui Holiday. Unora dintre polițiști le făceau plăcere compania și întăririle, chiar dacă nu erau de calitate. Lui Ramone însă îi plăcea să fie singur.

– Ți-am spus despre fata asta cu care mă văd acuma? întrebă Holiday.

– Da, răspunse Ramone, nu un „da" cu un semn de întrebare la urmă, ci un „da" cu punct după el, însemnând sfârșitul discuției.

– E fan Redskins, spuse Holiday. Una dintre majoretele de la RFK[1].

– Da, le știu.

– Vrei să-ți vorbesc despre ea?

– Cred că deja mi-ai vorbit.

– Ar trebui să vezi ce fund are, Giuseppe.

Mama lui Ramone, ori când era nervoasă, ori când era într-o dispoziție mai sentimentală, era singura persoană care-l striga pe Ramone pe numele lui de botez. Asta până când Holiday văzuse permisul de conducere al lui Ramone. Holiday îi mai spunea uneori și The Ramone[2], asta după ce văzuse colecția de discuri a lui Ramone cu ocazia singurei dăți când acesta îl lăsase să intre în apartamentul său. Aceasta fusese o greșeală.

---

[1] Stadionul Robert F. Kennedy din Washington, D.C. (n.tr.)

[2] Numele unei formații rock americane (n.tr.)

– Și ăștia-s foarte mișto, spuse Holiday, făcând un gest cu palmele în dreptul pieptului. Are chestiile alea mari roz, cum se cheamă, *areole!*

Holiday se întoarse, iar pe chipul lui se reflectă fasciculul de lumină de la mașina de poliție, încă activat asupra scenei crimei. Zâmbea arătându-și un șir larg de dinți albi și drepți, iar lumina i se reflecta în ochii de un albastru rece. Pe legitimația din piept scria „D. Holiday", așa că în mod natural și spontan i se dăduse porecla „Doc"[1] în cadrul departamentului. Ca o coincidență, era colțuros și slăbănog exact ca pistolarul tuberculos. Unii dintre polițiștii mai vechi pretindeau că arăta ca Dan Duryea[2] în tinerețe.

– Mi-ai mai spus, îi zise Ramone pentru a treia oară.

– Bine. Dar ascultă aici: săptămâna trecută, am ieșit cu ea în oraș și ne-am dus într-un bar. La Constable, pe strada...

– Cunosc locul.

Ramone fusese la Constable de multe ori înainte de a deveni polițist, în anul acela în care se gândea la el ca fiind într-o perioadă de tranziție. Puteai să faci rost de cocaină de la barmanul de acolo, să asculți formația care cânta, Tiny Desk Unit, sau The Insect Surfers, sau care o mai fi fost, în camera din spate, sau puteai să stai sub stele pe veranda pe care o aveau în spate, să bei bere și să fumezi, departe de agitația dinăuntru, să vorbești cu fetele, pe vremea când toate erau machiate cu rimel gros și purtau ciorapi cu plasă. Asta se întâmplase după cel de-al patrulea și ultimul semestru la Maryland, unde

[1] John Henry Doc Holliday a fost un cunoscut dentist, jucător de cărți și pistolar din Vestul Sălbatic. (n.tr.)

[2] Actor american (n.tr.)

urmase cursul de criminologie și se gândise: „Nu mai am nevoie de toată porcăria asta cu pupitre și cu tablă; mă pricep să fac acest lucru chiar acum". Numai că după aceea mai hoinărise o perioadă înainte să se înroleze, mergând prin baruri, fumând iarbă, prizând puțină cocaină, agățând fetele cu ciorapi cu plasă. Simțise atunci că nu era în elementul lui. În seara asta însă, îmbrăcat în uniforma albastră, dotat cu legitimația de polițist și cu pistolul, stând lângă un individ pe care l-ar fi ridiculizat cu câțiva ani în urmă, acum colegul său, se simțea ca și cum s-ar fi eliberat.

– ... și atunci mi-a aruncat o bombă. Mi-a spus că-i place de mine și toate celelalte, numai că se întâlnește și cu altul, unul de la Redskins.

– Joe Jacoby? întrebă Ramone, privindu-l pe Holiday dintr-o parte.

– Nu, nu cu bestia aceea.

– Atunci cu cine?

– Unul din apărare. Și nu Donnie Warren, dacă înțelegi ce vreau să spun...

– Vrei să spui că se întâlnește cu un fotbalist de culoare?

– Cu unul dintre ei, spuse Holiday. Și știi că lor le plac fetele albe.

– Cui nu-i plac? întrebă Ramone.

Printre pârâiturile de la stațiile de transmisie din mașini îl auziră pe Cook spunându-i unuia dintre oamenii din echipa lui să-l țină la distanță de cadavru pe reporterul de la Canalul 4, care încerca să intre pe sub banda galbenă.

– Punkist nenorocit, spuse Cook, rostind cuvintele cu voce tare, asigurându-se că reporterul va auzi și el. Ăsta-i ăla din pricina căruia a fost omorâtă o martoră în

Congress Park. S-a apucat să spună în direct despre cum o tânără era pe punctul de a depune mărturie...

– Nu mi-a picat bine când am auzit ce mi-a spus, trebuie să recunosc, spuse Holiday, privindu-l pe Cook, dar văzându-și mai departe de povestea lui.

– Din cauză că tipul e de culoare?

– Nu pot să mint. Mi-a fost greu să trec cu vederea chestia asta. Adică atunci când eram împreună cu ea, la asta mă refer.

– De ce, te-ai simțit stânjenit, sau de ce?

– Ei, haide! Jucător profesionist de fotbal, mă compar eu... Holiday își ține palma la vreo treizeci de centimetri de zona genitală. Cred că tipu' o are cam atâta...

– Este una dintre condițiile de a intra în NFL[1].

– Ce?

– Le verifică și dinții.

– Vreau să spun că eu sunt un tip obișnuit. Adică acolo jos. Să nu mă înțelegi greșit, e Kielbasa Street[2] când ajunge sângele acolo, dar atunci când doar atârnă așa...

– Unde vrei să ajungi?

– Știind că fătuca și-o trăgea cu individul ăsta, cred că până la urmă nu am mai rezistat.

– Și ce-ai făcut, ai lăsat-o baltă?

– A, nu, cu așa o frumusețe de fund cum avea ea, în nici un caz nu aveam de gând să o las baltă! A, nu!

O femeie se strecurase pe sub bandă în vreme ce ei stăteau de vorbă, și când ajunse în apropierea corpului neînsuflețit al fetei și se uită la el, vomită pe iarbă. Inspectorul Cook își scoase pălăria, își trecu degetul peste

[1] National Football League – Liga Națională de Fotbal – cea mai mare ligă americană profesionistă din lume (n.tr.)

[2] Stradă din Boston unde se servesc cârnați polonezi care poartă acest nume. (n.tr.)

borul acesteia și respiră adânc. Își puse din nou pălăria pe cap, și-o aranjă și cercetă din ochi perimetrul locului crimei. Se întoarse spre individul de lângă el, un polițist alb pe nume Chip Rogers, și arătă înspre Ramone și Holiday.

– Spune-le celor doi băieți albi de acolo să-și facă treaba ca lumea, ceru Cook. Oameni care își varsă mațele, periclitându-mi scena crimei... Dacă nu sunt în stare să-i țină la distanță pe oamenii ăștia, găsește-mi niște indivizi care s-o poată face! Eu nu mă joc aici!

Ramone și Holiday se îndreptară imediat spre banda galbenă, se întoarseră cu spatele și adoptară o poziție plină de autoritate. Holiday își desfăcu picioarele și își vârî degetele în curea, fără să se lase impresionat de cuvintele lui Cook. Maxilarul lui Ramone se încordă, simțind o umbră de mânie din cauză că fusese numit „băiat alb" de către polițistul de la Omucideri. Mai fusese strigat așa din când în când, acolo unde crescuse, în afara Washingtonului, și de multe ori și în oraș, în timp ce juca baseball sau baschet. Nu-i plăcea să fie numit așa. Știa că formula avea menirea de a-l răni, și se presupunea că el va înghiți acest lucru, iar asta îl deranja și mai tare.

– Dar tu? îl întrebă Holiday.

– Eu ce? răspunse Ramone.

– N-ai și tu pe cineva?

Ramone nu-i răspunse. Pusese ochii pe o femeie anume, polițistă și ea, Doamne-ajută! Numai că învățase să nu-l lase pe Holiday să se amestece în viața lui personală.

– Haide, frate, îl îndemnă Holiday. Eu ți-am povestit despre mine, acum spune-mi și tu ceva despre tine. Ai pe cineva în vizor?

– Da, pe soră-ta mai mică, răspunse Ramone.

Holiday rămase cu gura căscată și în ochi i se citi mânia.

– Soră-mea a murit de leucemie când avea unsprezece ani, rahat cu ochi ce ești!

Ramone își întoarse privirile. Preț de o clipă nu se auziră decât pârâitul, țiuitul stațiilor de transmisie ale poliției și conversațiile cu voce scăzută ale spectatorilor din mulțime. Apoi Holiday chicoti și-l pocni pe Ramone cu palma peste spate.

– Glumesc, Giuseppe! O, Doamne, ce te-am păcălit!

Descrierea victimei fusese confruntată cu o listă de adolescente din zona respectivă care fuseseră date dispărute. O jumătate de oră mai târziu, un bărbat fu adus la fața locului pentru identificare. După ce se uită la trupul neînsuflețit, urletul acelui tată în suferință umplu tăcerea nopții.

Numele victimei era Eve Drake. În anul care trecuse, alți doi adolescenți de culoare, amândoi locuind în zonele mai sărace ale orașului, fuseseră uciși, și apoi trupurile lor fuseseră abandonate într-un mod asemănător în grădinile comunității, ambii fiind descoperiți la scurt timp după răsăritul soarelui. Amândoi fuseseră împușcați în cap, și amândoi aveau urme de spermă în rect. Se numeau Otto Williams și Ava Simmons. Ca și Otto și Ava, numele mic al lui Drake, Eve, se citea identic de la dreapta la stânga, ca și de la stânga la dreapta. Presa făcuse asocierea și botezase evenimentele drept „Crimele Palindrom". În cadrul departamentului, unii polițiști începuseră să-l numească pe criminal „Grădinarul Nopții".

În cealaltă parte a orașului, la aceeași oră la care tatăl plânsese deasupra trupului neînsuflețit al fiicei sale, tinerii din Washington, D.C. se aflau în casele lor, uitându-se

la *Miami Vice,* prizând cocaină în timp ce urmăreau acțiunile a doi polițiști sub acoperire și încercările lor de a stopa traficul de droguri. Alții citeau romane faimoase scrise de Tom Clancy, John Jakes, Stephen King și Peter Straub, sau stăteau în baruri și discutau despre șansele în scădere ale jocului în prelungiri ale echipei Washington Redskins condusă de Jay Schroeder. Alții se uitau pe casete video închiriate la *Polițistul din Beverly Hills* sau la *Codul tăcerii,* filme de top în acea săptămână la Erol's Video Club, sau transpirau împreună cu Jane Fonda urmărind *Workout,* ori ieșiseră în oraș și prinseseră ultima apariție a lui Michael J. Fox la Circle Avalon, sau *Caligula,* în Georgetown. Mr. Mister[1] și Midge Ure[2] se aflau în oraș, cântând în cluburi.

În timp ce acești reprezentanți ai generației Reagan se distrau la vest de parcul Rock Creek și la periferie, polițiștii și specialiștii criminologi lucrau la scena crimei dintre 3rd Street și E Street, în zona Greenway, în sud-estul Washingtonului. Nu aveau de unde să știe că aceasta fusese ultima victimă a Ucigașului Palindrom. Până acum se știa doar că era o adolescentă moartă, una dintre cele trei crime neelucidate de același fel, și că exista cineva, undeva, care comitea aceste crime.

Într-o noapte rece și ploioasă din decembrie 1985, doi polițiști tineri în uniformă și un polițist de la Omucideri de vârstă mijlocie se aflau la scena crimei.

---

[1] Formație americană de muzică pop-rock din anii 1980 (n.tr.)

[2] Chitarist, cântăreț și compozitor scoțian de muzică pop (n.tr.)

2005

Capitolul 2

Individul mărunțel cu părul sârmos din camera de interogatoriu, care stătea umil pe scaun, se numea William Tyree. Pe scaunul din fața lui se afla polițistul Paul „Bo" Green. Pe masa dreptunghiulară dintre ei se găseau o cutie de coca-cola și o scrumieră cu chiștoace de Newports[1]. Camera putea de la nicotină și de la duhoarea de transpirație care venea dinspre Tyree.

– Ăștia-s adidașii pe care i-ai purtat? întrebă Green, arătând înspre încălțămintea lui Tyree. Ăștia pe care-i ai în picioare?

– Ăștia pe care-i am sunt *huaraches*[2], răspunse Tyree.

– Vrei să spui că adidașii ăștia, pe care-i porți acum, nu i-ai purtat și ieri?

– Nu, nici vorbă.

– Spune-mi ceva, William. Ce mărime porți?

Părul lui Tyree era plin de scame. Avea o tăietură mică sub ochiul stâng, acum cicatrizată.

– Păi ăștia-s numărul 41, spuse Tyree. De obicei, port numărul 42. Știi că Nike au numerele mai mari.

---

[1] Țigări americane mentolate (n.tr.)

[2] Un fel de sandale mexicane (n.tr.)

Agentul de poliție Gus Ramone, care urmărea interogatoriul pe un monitor dintr-o încăpere alăturată, își permise primul zâmbet din acea zi. Chiar și interogat pentru crimă, chiar și aflându-se sub luminile fluorescente din camera de interogatoriu, un bărbat va simți întotdeauna nevoia să mintă sau să se justifice în legătură cu mărimea de la pantofi.

– Bine, spuse Green, și își împreună mâinile pe masa din fața lui. Deci pantofii sport Nike pe care-i porți acum... vrei să spui că ieri nu-i purtai tot pe ăștia?

– Ba purtam Nike, dar nu pe ăștia.

– Ce fel de adidași purtai, William? Ce vreau să spun este ce fel de pantofi sport Nike purtai când ai vizitat-o pe fosta ta soție ieri, în apartamentul ei?

Fruntea lui Tyree se încreți în timp ce se gândea la întrebare.

– Eram încălțat cu Twenties.

– Da? Fiul meu poartă din ăștia.

– Sunt foarte apreciați de tineri.

– Twenties negri?

– Nu. Ai mei sunt alb cu albastru.

– Deci dacă ne ducem acum în apartamentul tău, vom găsi o pereche de Twenties albi, mărimea 41?

– Nu se mai găsesc în apartamentul meu.

– Dar unde sunt?

– I-am pus într-o sacoșă împreună cu alte lucruri.

– Ce alte lucruri?

– Blugii și tricoul pe care le-am purtat ieri.

– Blugii și tricoul cu care erai îmbrăcat când ai vizitat-o pe fosta ta soție?

– Îhî.

– Ce fel de sacoșă?

– O sacoșă din alea de la Safeway.

– O sacoșă pentru cumpărături, pe care scrie Safeway?

Tyree încuviință din cap.

– Una dintre sacoșele alea din plastic pe care le au acolo.

– Ai mai pus și altceva în sacoșă?

– În afară de hainele mele și de adidași?

– Da, William.

– Am pus și un cuțit.

Polițistul Anthony Antonelli, așezat alături de impasibilul Ramone în camera cu monitorul video, se aplecă în față. Bo Green, în camera de interogatoriu, făcu același lucru. William Tyree nu se retrase mai în spate din spațiul pe care i-l invadase Green. Se afla împreună cu Green în camera de interogatoriu de mai multe ore și se obișnuise cu prezența acestuia.

Green începuse fără să se grăbească, discutând cu Tyree verzi și uscate, însă învârtindu-se mereu în jurul uciderii lui Jacqueline Taylor. Green și Tyree urmaseră amândoi același liceu, Ballou, deși nu în aceeași perioadă. Green îl cunoscuse pe fratele mai mare al lui Tyree, Jason, un jucător de baseball destul de cunoscut, care lucra acum ca funcționar la poștă. Discutaseră despre vechiul cartier, unde se putea mânca cel mai bun sendviș cu pește în anii 1980, despre faptul că muzica era mai benefică pe vremea aceea și despre faptul că părinții aveau mai mare grijă de copiii lor, și dacă nu puteau, vecinii se ofereau să dea o mână de ajutor.

Green, un tip masiv cu ochii blânzi, nu se grăbea niciodată, și datorită faptului că era familiarizat cu acest domeniu și cu numeroasele familii pe care le cunoscuse de-a lungul anilor, ajungea să fie îndrăgit, în cele din

urmă, de mulți dintre suspecții din camera de interogatoriu, mai ales de cei dintr-o anumită generație. Devenea prietenul și confidentul lor. Ramone se ocupa de cazul lui Jacqueline Taylor, dar îl lăsase pe Green să conducă interogatoriul, care era de o importanță crucială. După cum se părea, Green era pe punctul de a finaliza în curând acest lucru.

– Ce fel de cuțit, William?

– Un cuțit mare pe care-l aveam în bucătărie. Știi, din acela de tăiat carne.

– Ca un cuțit de măcelărie?

– Ceva de genul ăsta.

– Și ai pus cuțitul și hainele în sacoșă...

– Cuțitul era murdar de sânge, de aia, spuse Tyree, ca și cum i-ar fi explicat unui copil ceva ce era evident.

– Și hainele tale și adidași?

– Și alea erau murdare de sânge.

– Unde ai pus sacoșa?

– Știi unde este restaurantul acela Popeyes în Pennsylvania, chiar lângă Minnesota?

– Da.

– Acolo este un local, chiar pe partea cealaltă a străzii...

– Penn Liquors.

– Nu, mai jos. Unul care are nume evreiesc.

– Te referi la Saul's?

– Da. Noaptea trecută.

Green clătină din cap în mod firesc, ca și cum cineva tocmai i-ar fi spus scorul la un joc de fotbal sau că și-a lăsat farurile aprinse la mașină.

În camera video, Ramone deschise ușa și îl chemă pe polițistul Eugene Hornsby, care stătea cu fundul pe un

birou, pe jumătate așezat, pe jumătate în picioare, alături de polițista Rhonda Willis, ambii în zona birourilor VCB[1].

– L-am prins, spuse Ramone, și atât Hornsby, cât și Rhonda Willis își îndreptară poziția. Gene, știi localul ăla din Pennsylvania, Saul's?

– Chiar lângă Minnesota? întrebă Hornsby, un bărbat de treizeci și opt de ani, cu o înfățișare ștearsă, care crescuse în zona aceea infamă din nord-est numită Simple City.

– Da. Domnul Tyree spune că a aruncat acolo un cuțit de măcelărie și hainele sale, în tomberonul din spate. Și a pus și o pereche de pantofi sport Nike Twenties alb cu albastru tot acolo, mărimea 41. Toate sunt într-o sacoșă Safeway.

– De hârtie sau de plastic? întrebă Hornsby cu un zâmbet abia schițat.

– Plastic, răspunse Ramone. Ar trebui să fie acolo.

– Dacă cei de la salubrizare nu au ridicat încă gunoiul, spuse Rhonda.

– Am auzit asta, să știi, spuse Ramone.

– O să trimit niște băieți acolo imediat, zise Hornsby, jucându-se cu o legătură de chei de pe biroul lui. Și o să mă asigur că bobocii n-o să facă vreo greșeală.

– Mulțumesc, Gene, spuse Ramone. Când vine mandatul ăla, Rhonda?

– Vine, răspunse Rhonda. Nimeni n-o să intre și n-o să iasă din apartamentul lui Tyree până nu-l obținem. În acest moment avem o mașină de patrulare parcată chiar în față.

– Bine, atunci.

– Bună treabă, Gus! îl felicită Rhonda.

– Bo a făcut totul, explică Ramone.

---

[1] Violent Crime Branch – Departamentul Crime Violente (n.tr.)

În camera de interogatoriu, Bo Green se ridică de pe scaun. Se uită la Tyree, care se ridicase puțin în scaunul lui. Tyree arăta de parcă tocmai era cuprins de un acces de febră.

– Mi-e sete, William. Și ție?

– Mi-ar prinde bine încă un suc.

– Ce vrei, același lucru?

– De data asta aș putea primi un suc Slice?

– Nu avem din ăsta. Tot ce avem asemănător este Mountain Dew.

– Merge și ăsta.

– Ai țigări destule?

– Da, am.

Polițistul Green se uită la ceas, apoi direct în camera de filmat montată sus pe perete.

– Ora 3.42 după-amiaza, spuse el înainte să iasă din cameră.

Lumina de deasupra ușii de la camera de interogatoriu rămase verde, indicând faptul că banda încă se derula. În interiorul camerei video, Antonelli citea pagina sportivă de la *Washington Post* și mai arunca din când în când câte o privire la monitor.

Bo Green fu felicitat de Ramone și de Rhonda Willis.

– Bună treabă, spuse Ramone.

– Chiar *voia* să vorbească, replică Green.

– Locotenentul a spus să vii înapoi când ai vreo informație, spuse Rhonda. Procurorul vrea să fie ca o, cum se spune, *interfață.*

– Rhonda zice că l-am cucerit pe Littleton, adăugă Ramone.

– Mititelul[1] de el! rosti Green.

Gus Ramone își mângâie mustața neagră.

---

[1] Joc de cuvinte, *little* de la Littleton însemnând „mic" în limba engleză (n.tr.)

Capitolul 3

Dan Holiday îi făcu un semn barmanului, cu o mișcare circulară amplă cu degetul arătător pe deasupra paharelor care nu erau chiar goale, dar destul de goale.

– La fel, spuse Holiday. Pentru mine și prietenii mei.

Bărbații de la bar erau complet adânciți într-o conversație care trecuse de la Angelina Jolie la Santana Moss, și pe urmă la noul Mustang GT, susținându-și fiecare cu vehemență punctele de vedere, toate fiind, în cele din urmă, absolut lipsite de importanță. Conversația era doar ceva care să țină companie alcoolului. Nu puteai numai să stai și să bei.

Pe scaunele de la bar erau așezați vânzătorul de covoare Jerry Fink, scriitorul liber-profesionist Bradley West, un antreprenor rezidențial pe nume Bob Bonano și Holiday. Nici unul dintre ei nu avea șefi. Toți aveau genul de slujbă care le permitea să bea banii câștigați în urma unei zile de muncă fără să se simtă vinovați.

Se întâlneau, neoficial, de mai multe ori pe săptămână la Leo's, o tavernă de pe Georgia Avenue, între Geranium și Floral, în Shepherd Park. Era o simplă cameră dreptunghiulară cu un bar din stejar care ajungea din față până

în spate, douăsprezece scaune de bar, câteva mese de patru persoane și un tonomat cu niște cântăreți obscuri de muzică soul. Pereții erau proaspăt văruiți și nu erau decorați cu postere cu bere, flamuri sau oglinzi, ci aveau expuse fotografii cu părinții lui Leo în Washington și cu bunicii lui în satul lor grec. Barul era o mică oază în cartier, nu era nici un loc sângeros, nici adăpost pentru traficanți. Era doar un loc potrivit pentru a te revigora în mijlocul după-amiezii.

– Doamne, ce puți! exclamă Jerry Fink, care stătea lângă Holiday, rotindu-și cuburile de gheață în paharul lui de cocktail.

– Se numește Axe, spuse Holiday. Puștii îl folosesc.

– Dar nu mai ești un puști, *hombre*[1] *!*

Jerry Fink, crescut pe River Road și absolvent al liceului Walt Whitman, una dintre cele mai bune și mai albe școli publice din țară, se exprima adesea colorat, sau agramat. Îi crea impresia că-l făcea să pară ca unul crescut pe stradă. Era scund, cu abdomenul voluminos, purta în încăpere ochelari cu lentile colorate și își făcea părul permanent, spunând „tunsoarea mea evreo-africană". Fink avea patruzeci și opt de ani.

– Spune-mi ceva nou!

– Te întreb doar de ce folosești porcăria asta.

– E foarte simplu. Pentru că acolo unde m-am trezit în dimineața asta, nu am avut la îndemână propriile cosmeticale, dacă pricepi ce vreau să spun!

– Asta era! exclamă West.

Holiday rânji și își îndreptă umerii. Era la fel de slăbănog cum fusese și la douăzeci de ani. Singurul indiciu al faptului că avea patruzeci și unu de ani era burtica

[1] „Omule", în limba spaniolă, în original (n.tr.)

pe care o făcuse de la obiceiul de a trage la măsea de ani de zile. Cunoscuții îi spuneau „cocoașa Holiday".

– Tati, spune-ne o poveste înainte de culcare, ceru Bonano.

– Bine, răspunse Holiday. Ieri am avut de făcut o cursă, un client din New York. Un investitor barosan care studia o companie pe punctul de a fi listată la bursă. L-am dus cu mașina la o clădire cu birouri din zona Dulles, l-am așteptat câteva ore, pe urmă l-am dus înapoi cu mașina în centru, la Ritz. Așa că aseară mă întorceam spre casă, dar mi s-a făcut sete și am oprit la Royal Mile din Wheaton pentru una mică. Imediat ce am intrat, am remarcat o brunetă care stătea cu încă două femei. Nu mai era tinerică, dar era atrăgătoare. Ni s-au întâlnit privirile, iar ochii ei au rostit un milion de cuvinte.

– Ce spuneau ochii ei, Doc? întrebă West cu oboseală în voce.

– Spuneau „Mi-e foame de Johnny Johnson".

Ceilalți clătinară din cap la auzul acestei afirmații.

– Nu am acționat imediat. Am așteptat până s-a ridicat să se ducă la toaletă. Trebuia să arunc o privire la fundul ei, ca să mă asigur că nu mă pregăteam pentru vreun spectacol de groază mai târziu. Oricum, am verificat-o și corespundea. Dăduse naștere la copii, era evident, dar nu existau stricăciuni majore, ca să spun așa.

– Haide, omule! exclamă Bonano.

– Ai răbdare! Imediat ce s-a întors de la toaletă, am luat-o de lângă prietenele ei cât ai zice pește. Nu m-a costat decât două Miller Lites. Nici măcar nu și-a terminat berea, și mi-a și spus că e gata să plece. Holiday își scutură scrumul de la țigară. Mă gândeam s-o duc în

parcarea de pe partea cealaltă a străzii și s-o las să mi-o sugă, sau ceva de genul ăsta.

– Și se mai spune că a dispărut romantismul, comentă West.

– Numai că ea nu voia așa ceva, continuă Holiday, nesesizând ironia lui West, sau ignorându-l pur și simplu. „Nu o fac în mașină, mi-a spus. Nu mai am șaptesprezece ani." La naiba, m-am gândit, dar, hei, nu aveam de gând să refuz așa un funduleț.

– Chiar dacă nu mai avea șaptesprezece ani, spuse Jerry Fink.

– Ne-am dus acasă la ea; avea doi copii, un băiat adolescent și sora lui mai mică, care de-abia și-au întors capetele de la televizor când am intrat în casă.

– La ce se uitau? întrebă Bonano.

– Ce importanță are? răspunse Holiday.

– Face povestea mai bună. Mă face s-o văd cu claritate în mintea mea.

– Era unul dintre episoadele de la *Lege și Ordine,* spuse Holiday. Știu asta pentru că am auzit sunetul acela specific pe care-l fac: pam-pam!

– Continuă, ceru Fink.

– Bine, spuse Holiday. Ea le-a spus copiilor să nu stea până târziu, pentru că aveau școală a doua zi, pe urmă m-a luat de mână și am urcat spre camera ei.

Sună telefonul mobil care era așezat pe tejgheaua barului, în fața lui Bob Bonano, „expertul în bucătării și băi". Acesta îi verifică afișajul și nu se clinti să răspundă. Dacă era o afacere nouă, răspundea la apel. Dacă era un client pe care-l păcălise deja, nu răspundea. De cele mai multe ori, nu răspundea. Afacerea lui Bonano se numea „Maeștrii Caselor". Jerry Fink o numea însă „Ticăloșii

Caselor", și, uneori, chiar „Măcelarii Caselor", când se simțea mai în vervă.

– Ai regulat-o în timp ce copiii ei erau la parter, uitându-se la televizor? întrebă Bonano, cu privirile ațintite încă la telefonul mobil, a cărui sonerie cânta *The Good, the Bad and the Ugly*.

Bonano, măsliniu, cu trăsături mari și mâini voluminoase, se imagina un cowboy, dar arăta la fel de italian ca salamul agățat de sfoară.

– I-am pus mâna la gură când a început să facă zgomot, spuse Holiday, ridicând din umeri. Aproape că mi-a mușcat palma.

– Hai, nu te mai lăuda! spuse Fink.

– Nu fac decât să spun cum a fost, încheie Holiday. Tipa asta era ca un animal sălbatic.

Barmanul, Leo Vazoulis, lat în spate, cu început de chelie, cu părul grizonant, subțire, și mustața neagră, îi servi cu băuturi. Tatăl lui Leo cumpărase clădirea cu bani gheață cu patruzeci de ani în urmă și o amenajase ca restaurant, până când murise în urma unui atac de cord. Leo moștenise proprietatea și transformase restaurantul în bar. Nu-l bătea nimeni la cap în privința taxelor și a utilităților, și scotea bani buni cu un efort mai mic decât tatăl său. Leo goli scrumierele și se îndepărtă.

– Asta nu explică parfumul tău, spuse Fink.

– Este un deodorant, lămuri Holiday. Ei bine, pe recipient scria că este o combinație între deodorant și apă de colonie. Ceva de genul ăsta.

– Am citit un articol despre asta, interveni West. Este ca un fenomen.

– Azi-dimineață, eram întins în patul acestei femei, așteptând-o să-și ducă copiii la școală, încercând să

găsesc un plan pentru a pleca. Am auzit ușa și mașina ei SUV pornind, m-am dat jos din pat, m-am dus în dormitorul fiului ei și m-am dat la subsuoară cu deodorantul pe care l-am găsit pe masa lui de toaletă. Am dat puțin cu spray și acolo jos, înțelegeți ce vreau să spun? Ca să-i îndepărtez mirosul de pe mine.

– Axe, spuse Bonano, ca și cum ar fi încercat să-l țină minte.

– Axe Rejuvenante scria pe recipient. Se pare că le place foarte mult tinerilor.

– Miroși ca o prostituată, spuse Fink.

Holiday suflă în afară fumul de la țigară și replică:

– La fel și maică-ta!

Își terminară băuturile și fură serviți cu încă un rând. Bonano își ignoră apelurile telefonice, iar Fink dădu un telefon, promițând unei gospodine din Palisades că va veni „într-o zi săptămâna viitoare" să-i măsoare camera. Fink încheie convorbirea și se îndreptă spre tonomat, introduse câteva fise, apoi porni câteva melodii. Ascultară o melodie de Ann Peebles, apoi una de Syl Johnson, și atunci când începu partea mai ritmată, mișcară cu toții din cap în ritmul ei.

– Cum merge romanul, Brad? întrebă Holiday, scuturând o țigară de tejghea și atingându-i ușor cotul lui Fink.

– Îl fac în minte, spuse West, care avea barba căruntă și părul lung, tot cărunt. Își lăsase barba să-i crească după ce Fink îi spusese că arăta ca o doamnă în vârstă cu tot părul acela.

– Nu ar trebui să fii acum la NewYorka, sau cum s-o mai fi chemând locul acela? întrebă Fink. Se referea la cafeneaua aceea sentimentală de la periferia orașului, la colțul de după Crisfield's. Îi văd acolo pe indivizii aceia

din cartierul tău, stând cu câte o cafea cu lapte dublă în față, bătând de zor în tastaturile lor.

– Și purtând berete, spuse Bonano, dând o notă mai frumoasă spuselor acestuia.

– Indivizii aceia nu scriu nimic, replică West. Se masturbează.

– Nu ca tine, zise Holiday.

Vorbiră despre tânărul cel nou pe care Gibbs îl alesese ca fundaș. Vorbiră despre femeile din filmul *Neveste disperate* cu care le-ar fi făcut plăcere să se culce, motive pentru care le-ar fi dat pe celelalte jos din pat, și despre Chrysler 300. Bonano spuse că îi plăceau liniile, dar arăta ca o mașină pentru negri cu jantele acelea ale ei. În mintea lui, era pur și simplu cea mai bună descriere. Totuși, se uită în jur înainte de a o spune. Noaptea, majoritatea clienților de la barul de aici erau de culoare, la fel ca angajații. După-amiaza, de multe ori erau numai ei: patru alcoolici albi în curs de îmbătrânire, care nu aveau alt loc unde să se ducă.

Discuția despre mașină duse în mod natural la un alt subiect, cel al crimelor, și toate capetele se răsuciră înspre Holiday, care era cel mai informat despre aceste treburi.

– Devine din ce în ce mai bine, spuse Fink. Rata criminalității a scăzut la jumătate față de cum era acum zece ani.

– Pentru că i-au băgat pe majoritatea ticăloșilor în închisoare, explică Bonano.

– Criminalii violenți s-au mutat în Prince George County, ăsta-i adevărul, spuse Fink. Au mai multe crime acolo anul ăsta decât sunt în Washington. Și asta fără să mai pomenim despre spărgătorii de mașini și de violatori.

– Nu e nici un mister la mijloc, spuse West. Indivizii albi și cei de culoare plini de bani se mută înapoi în oraș și îi împing pe sărmanii oameni de culoare înspre Prince George. La naiba, zonele alea dintre șoseaua de centură și Southern Avenue? Capitol Heights, District Heights, Hillcrest Heights...

– *Heights*[1], rosti Bonano, clătinând din cap. Ca și cum ar avea castele pe dealurile alea și prostii din astea. Isuse! Și ca să nu mai pomenim de Suitland. O porcărie!

– Este ca sud-estul reeditat, cu zece ani în urmă, aprecie Fink.

– E vorba despre cultură, lămuri Bonano. Cum naiba poți schimba asta?

– Spitalul de nebuni, spuse Fink. A devenit o denumire ori afectuoasă, ori peiorativă pentru Prince George County, în funcție de persoana care o folosește. Înseamnă că ținutul nu este cu nimic diferit și la fel de rău ca regiunile din estul Washingtonului, populate de oameni de culoare, pline de crime.

– La ce să te aștepți? spuse West. Sărăcia duce la violență.

– *Chiar,* Hillary? spuse Bonano.

– Nimeni nu mai respectă legile, rosti Holiday foarte încet.

Se uită în paharul său, își zdrăngăni cuburile de gheață și dădu pe gât restul conținutului. Își luă țigările și mobilul de pe tejgheaua barului și se ridică de pe scaun.

– Unde pleci? întrebă Fink.

– La muncă, răspunse Holiday. Am o treabă importantă de făcut.

– Ia-o încetișor, Doc, spuse Bonano.

---

[1] Înălțimi (n.tr.)

– La revedere, domnilor, spuse Holiday.

Holiday ieși din barul lui Leo în lumina orbitoare. Purta o cămașă albă și un costum negru. Șapca o avea în mașină.

Capitolul 4

Polițiștii Ramone și Green mergeau pe coridorul central, lipsit de ferestre, al birourilor Departamentului Crime Violente, un amestec de cubiculumuri și de mese așezate în șir, sediul multor polițiști care lucrau la cazurile de crimă și, așa cum afirmase cineva, la acele cazuri ce priveau victimele care nu muriseră încă, dar care fuseseră totuși afectate profund și serios. În timp ce se deplasau, li se adresară felicitări, dar și unele glume pe seama lui Ramon din partea câtorva polițiști care se aflau în birou. Comentariile făceau aluzie la faptul că tot greul fusese făcut de Green, dar Ramone era cel care va culege laurii pentru elucidarea cazului. Lui Ramone nu-i păsa. Fiecare are punctul lui forte, iar al lui Green se manifesta în camera de interogatoriu. Era foarte fericit că primise ajutor – orice era necesar pentru a ajunge la final. Ce era însă mai mult decât evident, din toate punctele de vedere, era că toate merseseră ca pe roate încă de la început.

Cu o zi înainte, Ramone era de serviciu când sunase administratorul unui bloc cu apartamente de închiriat, care declarase că descoperise un cadavru care zăcea pe pragul ușii deschise de la unul dintre apartamente.

Ramone preluase acest caz. Rhonda Willis, persoana cea mai apropiată de ideea de partener pe care o avusese vreodată, urma să-l asiste.

Oamenii de la patrulare și un locotenent de la Secția 7 așteptau în stradă în momentul în care sosiseră Gus Ramone și Rhonda Willis. Scena crimei se afla la etajul trei de pe Cedar Street, S.E., în unul dintre apartamentele neîncăpătoare care se aliniau pe ambele părți ale unei străzi înguste care dădea în 14th Street și care se termina cu un teren de sport.

După mai multe ore, când cadavrul fusese deja băgat în sacul mortuar și transportat de acolo, Ramone și Willis rămăseseră în sufrageria apartamentului, vorbindu-și foarte puțin, comunicând mai mult din ochi. Doi polițiști stăteau afară la ușă, pe o casă a scării care mirosea vag a fum de marijuana și a prăjeală. În timp ce specialiștii și fotograful lucrau eficient și în liniște, Ramone examinase o masă situată la ieșirea din sufragerie, în spațiul liber de lângă trecerea înspre bucătărie. Cumpărăturile îl interesaseră cel mai mult. Erau împrăștiate pe acea masă, ieșind dintr-o pungă de hârtie. Erau acolo chiar și alimentele perisabile, ceea ce însemna că victima tocmai sosise de la magazin și nu avusese timp să pună în frigider laptele, brânzeturile și puiul din cauză că fusese atacată. Fusese înjunghiată lângă masă, presupusese el, deoarece erau stropi de sânge pe covorul maroniu de acolo și o dâră ducea la ușă. Apoi o pată mare de sânge se afla și pe covorul de la ușă. Acolo stătuse, ținându-se probabil de ușa deschisă, sperând să-i vină cineva în ajutor, înainte să se prăbușească.

Cumpărăturile îi comunicaseră și altceva. În amestecul de articole se găseau diverse alte lucruri, pe

care le cumpărase tot de la magazin: Go-Gurt și Lunchables, Twizzlers de căpșuni, unt de arahide tartinabil cu bucăți de alune, și foarte importantele Cocoa Puffs. În mod evident, victima nu fusese chiar o mamă conștientă de valorile nutritive ale alimentelor. Făcea parte dintre mamele care își cheltuiau banii mai mult pe lucruri care îi făceau pe copiii ei să zâmbească. Lui Ramone îi amintea de soția lui, Regina, care nu uita niciodată să le aducă dulciuri de la magazin fiului lor, Diego, chiar dacă acesta era acum adolescent, și fiicei lor Alana, care avea șapte ani. El o dojenea pentru toată atenția acordată în special lui Diego, că îi permitea să o manipuleze, că nu rezista să stea supărată pe el mai mult de câteva minute, că ceda întotdeauna la toate dorințele și capriciile lui. Ei bine, dacă lucrul cel mai rău pe care-l putea spune un bărbat despre soția lui era că își iubea prea mult copiii, atunci el o ducea foarte bine.

Copiii care locuiau aici fuseseră luați de la școală de mătușa lor care îi dusese acasă la ea. Diego încă era luat de la școală aproape zilnic de către Regina, care înțelegea prin asta că își face datoria, în ciuda faptului că Ramone îi spusese că avea să-l facă prea molâu.

Era un lucru bun că acei copii care locuiau în acest apartament nu-și văzuseră mama moartă. Fusese înjunghiată în repetate rânduri pe față, pe sâni, și pe gât. Jugulara tăiată era cauza cantității foarte mari de sânge scurse. Rănile de apărare erau reprezentate de mai multe tăieturi pe degetele victimei, iar una străpungea cu totul una din palme. Vomase, iar murdăria îi pătaseră halatul alb.

Ramone și Willis se plimbaseră prin apartament, atenți să nu-i deranjeze pe specialiștii de la Laboratorul Mobil de Criminalistică. Deși încă nu-și comunicaseră

observațiile unul celuilalt, amândoi ajunseseră la concluzii similare. Victima îl cunoștea pe atacator, deoarece ușa de la intrare nu indica nici un semn de pătrundere prin efracție. De asemenea, femeia fusese înjunghiată la șase metri în interiorul apartamentului, lângă masă. Îl lăsase pe atacator să intre în apartament. Acesta nu era un omor legat de droguri, nici uciderea unui martor, nici răzbunarea față de o rudă a unei persoane care era implicată în acest gen de treburi. Înjunghierile erau aproape întotdeauna personale, și rareori implicau afaceri.

Poșeta victimei se afla pe masa din bucătărie, dar nu conținea vreun portofel sau chei. Când întrebase despre acest lucru, administratorul blocului îi spusese lui Ramone că decedata, Jacqueline Taylor, conducea o Toyota Corolla ultimul model. Mașina respectivă nu era parcată pe stradă. Ramone dedusese că atacatorul îi luase banii, cărțile de credit, cheile de la mașină și mașina. Din această perspectivă a cazului, acesta era un lucru bun: dacă atacatorul utiliza cărțile de credit, ar fi putut fi găsit. De asemenea, o mașină furată l-ar fi făcut pe acesta mai ușor de reperat.

Victima își creștea singură copiii. Niște articole de îmbrăcăminte, mai ales lenjerie intimă, tricouri mărimea XXL și boxeri uriași se aflau în colțul unuia dintre sertarele de la dulapul din dormitor, indicând un vizitator frecvent de genul masculin, dar nu un rezident permanent. În al doilea dormitor se aflau două paturi micuțe, unul acoperit cu o cuvertură cu motive florale, iar celălalt cu una care avea un imprimeu cu căștile de protecție de la Redskins. Camera era plină de păpuși, figurine de animație, animale de pluș și echipament sportiv, inclusiv un joc de baschet în miniatură și unul de fotbal pentru

copiii de grădiniță. Fotografiile copiilor cu vârste de școală primară, un băiat și o fată, se aflau în sufragerie, pe o masă laterală.

Decedata lucrase ca asistentă medicală. Un halat alb era agățat pe umeraș în dulapul din dormitorul ei, iar ea purta o uniformă de asistentă când fusese găsită. Administratorul blocului confirmase că aceasta lucra ca asistentă principală la Spitalul General din Washington, D.C. Acolo se afla și acum, zăcând într-o folie din plastic, la morga orașului.

Examinarea preliminară nu scosese la lumină nici un martor. Totuși, o cameră de filmat era montată pe acoperișul clădirii, orientată spre intrare. Dacă în camera de filmat era pusă bandă și dacă aceasta funcționase, Ramone urma să fie destul de ocupat. Administratorul blocului, un individ slăbănog, îmbrăcat complet în negru, îi spusese că *de obicei* camera de filmat era în funcțiune. Tipului îi mirosea respirația puternic a băutură la ora trei după-amiaza. Nu era mare lucru, dar îl făcuse pe Ramone să se îndoiască dacă într-adevăr camera de filmat fusese încărcată și în funcțiune. Și totuși, urma să o verifice. Nu putea decât să spere că avea să fie bine.

Spre surpriza lui Ramone, banda fusese încărcată în aparat, iar camera fusese în condiții perfecte de funcționare. Apăruse imaginea clară a unui bărbat care părăsea apartamentul, la ora aproximativă la care avusese loc crima.

– Acesta este fostul ei soț, spuse administratorul blocului, privind derularea imaginilor de pe casetă peste umărul lui Ramone, imaginea de pe monitor fiind clară ca lumina zilei. Venea pe aici destul de des ca să-și vadă copiii.

Ramone transmisese prin stație numele lui William Tyree și-l trecuse prin programul computerizat WACIES. Tyree nu avea cazier și nici arestări anterioare. Nici măcar ca minor.

Ramone și Willis o chemaseră pe sora victimei la birourile VCB pentru a viziona banda. În vreme ce copiii stăteau într-o cameră de joacă de la sediu, sora intrase în camera video și îl identificase pe bărbatul care ieșea din bloc ca fiind William Tyree, cel de-al doilea soț al lui Jacqueline Taylor. Fusese destul de supărat în ultima vreme, afirmase sora, frustrat de continua sa incapacitate de a-și găsi o slujbă bine plătită. Îl suspecta că începuse să se drogheze. De asemenea, Jackie se întâlnea cu un alt tip, un lucrător în construcții pe nume Raymond Pace, iar acest lucru îi exacerbase lui Tyree starea sa psihică negativă. Pace avea antecedente, fusese închis pentru o condamnare de omor și „nu era bun" cu copiii lui Jackie, după spusele surorii ei. Ramone presupusese că tricourile și boxerii din sertarul de la dulapul lui Jacqueline Taylor îi aparțineau lui Pace.

Fusese pusă o echipă de pază la apartamentul lui Tyree din Washington Highlands, până când apăruse și mandatul de percheziție. Ramone dăduse numerele de înmatriculare ale Corollei mașinilor de patrulare ale poliției, precum și o descriere a lui Tyree. Apoi îl vizitase pe Raymond Pace la locul de muncă. Pace nu păruse prea impresionat de veștile despre moartea lui Jacqueline Taylor, și chiar lăsase impresia că era un tip dur, așa cum îl descrisese sora victimei. Numai că maistrul lui Pace și câțiva colegi îi asiguraseră un alibi perfect. În orice caz, caseta video părea să spună toată povestea. William Tyree părea să fie exact persoana care comisese crima.

Până la miezul nopții, Tyree încă nu apăruse. Ramone și Willis fuseseră în tura de la opt la patru și făcuseră destule ore suplimentare pe acea zi. Se duseseră acasă la familiile lor și reveniseră în dimineața următoare la ora opt dimineața. La scurt timp după aceasta, un polițist din patrulare descoperise numărul de înmatriculare al Corollei pe o stradă din sud-est și transmisese prin stație locația acesteia.

Corolla fusese parcată lângă Oxon Run Park, într-o zonă cunoscută pentru activitățile legate de droguri, atât ale vânzătorilor, cât și ale consumatorilor. Un locatar mai în vârstă din cartier se duse înspre Ramone și Willis, aflați în preajma polițiștilor care luau amprente de pe mânerele ușilor de la Corolla, și-i întrebă dacă-l căutau pe individul care parcase mașina. Ramone răspunse afirmativ.

– S-a dus în clădirea aceea, spuse omul, arătând cu un deget încovrigat spre o clădire din cărămidă situată mai sus pe acea stradă. O grămadă de indivizi intră și ies de acolo tot timpul, deși nu au nici o treabă să stea pe acolo.

– Din aceia care folosesc heroină? întrebase Ramone, încercând să determine ce tip de dependenți de droguri va întâlni în clădirea respectivă.

– Pipă, spusese locatarul, clătinând din cap.

Ramone, Willis și mai mulți polițiști pătrunseră în clădire cu tocurile închise; nu-și scoaseră pistoalele. Tyree era sus, la etajul al doilea, înconjurat de un nor cenușiu, împreună cu încă doi indivizi.

– William Tyree? întrebă Ramone, scoțând o pereche de cătușe în timp ce urca scările.

Când văzu ofițerii de poliție și când își auzi numele, Tyree își întinse mâinile, lipindu-le în dreptul încheieturilor. I se puseră cătușele fără nici o împotrivire. În

buzunare îi găsiră cheile de la mașina lui Jacqueline Taylor și portofelul acesteia. Totul fusese ușor, chiar și arestarea.

În biroul situat mai în spate al locotenentului Maurice Roberts, un tânăr și respectat șef de la VCB, Ramone și Green stăteau așezați pe o canapea, aplecați deasupra unui telefon de pe o măsuță din plastic. Difuzorul fusese pornit, și prin el, Ira Littleton, procuror federal adjunct, făcea comentarii inutile referitoare la arestare și la interogatoriu. Ramone și Green cunoșteau teoriile expuse acum de Littleton de pe vremea când Littleton se uita în pijamale la desenele animate de sâmbăta dimineața. Majoritatea polițiștilor de la Omucideri erau în relații bune cu procurorii din Biroul Federal. Era o necesitate să interacționeze cordial, bineînțeles, dar dincolo de spiritul de cooperare cerut, o prietenie sinceră nu se întâlnea prea des. Littleton, tânăr, destul de lipsit de experiență și nesigur, nu se număra printre procurorii pe care polițiștii să-i respecte sau să-i considere prieteni.

– Aș prefera o mărturisire completă, explicită lămuri Littleton, în locul unei simple recunoașteri a faptului că ieri purta haine pline de sânge.

– Sigur, răspunseră Ramone și Green, aproape într-un glas.

– Nu avem destule probe ca să-l reținem pentru acuzația de crimă, spuse Littleton.

– Îl putem acuza pe loc de furtul mașinii, propuse Ramone. De asemenea, pentru posesie de lucruri furate, referitor la portofel și la conținutul acestuia. Astea ar fi de ajuns ca să-l reținem.

– Dar eu vreau acuzația de crimă, insistă Littleton.

– Am înțeles, spuse Bo Green, uitându-se la Ramone, făcând o mișcare cu mâna în fața prohabului său ca și cum s-ar fi masturbat.

Ramone își deplasă degetul mare la vreo doi centimetri de arătător, indicând lungimea probabilă a penisului lui Littleton.

– Obțineți mărturisirea, ceru Littleton. Și verificați-i ADN-ul.

– Nici o problemă, răspunse Ramone.

– Va consimți să dea o probă de sânge?

– A fost de acord, spuse Green, și i-am și luat-o.

– Era drogat când l-ați arestat?

– Așa părea.

– Asta o să se vadă în analiza sângelui.

– Sigur.

– Avea semne, sau ceva de genul ăsta?

– O zgârietură pe față, spuse Ramone. Spune că nu-și aduce aminte cum s-a zgâriat.

– ADN-ul lui va fi sub unghiile ei, zise Littleton. Punem pariu?

– Nu pun pariuri, zise Ramone.

– E aproape ca o lovitură de teatru. Hai să ducem povestea până la sfârșit.

– Ei bine, până acum a cooperat în fiecare aspect al investigației. A renunțat și la avocat. Singurul lucru pe care nu l-a făcut a fost că nu a spus pe șleau că el a omorât-o. Dar o va face și pe asta.

– Bine. S-a recuperat sacoșa aceea Safeway?

– Gene Hornsby se ocupă de asta, răspunse Ramone.

– Hornsby e un tip de treabă, spuse Littleton.

Ramone își rostogoli ochii în cap când auzi.

– Doamne, sper că cei de la salubritate nu au ridicat deja gunoiul, spuse Littleton.

– Și eu sper, rosti Ramone, și apoi scoase limba spre telefon.

Bo Green continua să mimeze leneș masturbarea.

– Vrem să câștigăm, oameni buni! spuse Littleton.

– Da! confirmă Green, întrebându-se vag, dar fără să-i pese cu adevărat, dacă nu cumva fusese prea categoric în răspunsul său. Altceva?

– Sunați-mă când obțineți mărturisirea.

– Da, așa vom face, răspunse Ramone și închise butonul difuzorului.

– Ai auzit? întrebă Green. Littleton a spus că Gene Hornsby e un tip de treabă. A spus-o cu un fel de tandrețe. Aproape a sunat ca și cum Gene i-ar fi foarte drag.

– Lui Gene n-o să-i placă asta, spuse Ramone.

– Mda, Gene are o problemă cu homosexualitatea.

– Vrei să spui că Littleton și-a pus fundul la bătaie?

– Nu știu, Gus. Tu simți mai bine lucrurile astea decât mine. Unii ar putea spune că ai un al șaselea simț.

– Eu încerc să lucrez aici, îi întrerupse locotenentul Roberts, uitându-se la teancul de hârtii de pe biroul său. Mai aveți treabă pe aici?

Ramone și Green se ridicară de pe canapea.

– Ești gata? întrebă Ramone.

Green încuviință din cap.

– Imediat ce-i duc omului meu un Mountain Dew.

Capitolul 5

Doi bărbați stăteau la bar, bând fără grabă din niște sticle de bere. Era o zi călduroasă, iar ușa de la intrare fusese deschisă ca să se răcorească interiorul și să se aerisească. Beenie Man se auzea cântând de la tonomatul localului, iar un bărbat și o femeie dansau lent în mijlocul încăperii.

– Cum spuneai că-l cheamă pe tipul ăla? întrebă Conrad Gaskins.

– Red Fury[1], spuse Romeo Brock.

Trase dintr-o țigară Kool și apoi scoase fumul încet afară.

– Ăsta nu e un nume prea obișnuit.

– Nu e numele lui de botez, spuse Brock. Red i se spunea în cartier, știi, din pricina pielii lui mai deschise la culoare. Fury vine de la mașină.

– Avea un Mopar?

– Soția lui avea. Avea număr personalizat cu numele ei, adică „Coco".

– Bine, și ce s-a întâmplat?

[1] Furia Roșie (n.tr.)

– O mulțime de porcării. Dar mă gândeam la crima asta pe care a săvârșit-o. Red a împușcat un individ într-un restaurant de pe 14th Street, un loc numit Casa Sufletului. Coco îl aștepta afară, în mașină. Red a ieșit fără să se grăbească, ținând încă pistolul în mână. S-a așezat foarte calm pe locul din dreapta, iar Coco a pornit mașina de parcă mergea la o plimbare de duminică. Nici unul din ei nu se mișca prea repede, așa spun oamenii care i-au văzut. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

– Nu a fost o mișcare prea inteligentă să părăsească locul unei crime cu o mașină cu numere personalizate.

– Individului nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Ba, la naiba, chiar *voia* ca oamenii să știe cine era el.

– Era o mașină Sport Fury?

Brock încuviință din cap.

– Roșu pe fond alb. Din 1971, avea farurile acelea ascunse. Cutie de viteze automată, V8, carburator cu patru camere. Mai rapidă decât orice.

– Și de ce nu i se spunea Red Plymouth?

– Pentru că Red Fury sună mai bine, spuse Brock. Red Plymouth nu sună la fel.

Romeo Brock dădu pe gât o sticlă rece de Red Stripe. Un revolver încărcat îi era așezat confortabil în centura pantalonilor săi largi, pe sub o cămașă roșie pe care o purta pe dinafară. Avea un spărgător de gheață cu vârful băgat într-un dop de plută, lipit de gambă cu bandă scotch.

Localul aparținea unor emigranți din Africa de Est și se găsea pe o porțiune de drum care urma să fie reconstruită aflată pe Florida Avenue, la est de 7th Street, în parcul LeDroit. Un steag etiopian era pictat pe indicatorul

din față, iar imaginea înrămată a lui Haile Selassie[1] era agățată pe peretele cu băuturi din spatele tejghelei. Barul, căruia i se spunea „La Hannibal" de către clienți din cauză că acesta era numele barmanului de noapte, îi servea mai ales pe jamaicani, pe care Brock îi simpatiza. Mama lui, care lucrase ca menajeră la un hotel de la periferia orașului, se născuse și crescuse în Kingston. Brock spunea că este jamaican la origine, dar nu pusese niciodată piciorul pe insulă. Era, de fapt, la fel de american ca și dolarii.

Lângă Brock, pe un scaun de bar tapițat cu piele, stătea Conrad Gaskins, vărul lui mai mare. Gaskins era mic de statură și bine făcut, lat în spate și cu brațele musculoase. Avea ochi asiatici, iar oasele feței îi erau proeminente. O cicatrice făcută cu lama, pe care o căpătase în închisoare, îi secționa în diagonală obrazul stâng. Femeile nu îl respinseseră din această cauză, iar bărbații se fereau de el. Duhnea a transpirație. Nu se schimbase de hainele de lucru, în care fusese îmbrăcat toată ziua.

– Cum de l-au prins? întrebă Gaskins.

– Pe Red? întrebă Brock. A comis atâtea crime, atâtea atacuri la persoană și răpiri în trei luni, încât nu mai putea ține minte câți dușmani avea.

– Individul era, pur și simplu, un criminal.

– La naiba, atât poliția, cât și mafia au fost ambele pe urmele lui, în cele din urmă. Ai auzit de familia Genovese din New York, nu-i așa?

– Bineînțeles.

---

[1] Ras Tafari Makonen, denumit de către rastafarieni „Haile Selassie", adică „Regele regilor și Lordul lorzilor", împărat al Ethiopiei între 1930–1935 și 1941–1974. (n.tr.)

– Puseseră un premiu pentru fundul lui negru, sau cel puțin așa se spune. Dacă el era la curent sau nu cu acest lucru, oricum, a omorât un individ implicat în treaba asta. Cred că de asta a și fugit din oraș după aceea.

– Și totuși a fost prins, spuse Gaskins.

– Toți sunt prinși până la urmă; doar știi asta. Treaba e *cum* ajungi acolo.

– De cine a fost prins, de poliție sau de familia Corleone?

– FBI-ul l-a prins în Tennessee. Sau Virginia de Vest, nu știu sigur. L-au prins dormind într-un motel pentru motocicliști.

– L-au omorât?

– Nu. A fost condamnat și a fost dus la o închisoare federală. La Marion, cred. Băieții albi i-au făcut felul.

– Frăția Arienilor?

– Da. Pe vremea aia albii erau ținuți separat de negri. Acuma ce să spun, știi și tu faptul că unii dintre gardienii de la închisoarea Marion erau în strânsă legătură cu indivizii aceia care preamăreau supremația albilor. Unii spun că au văzut gardienii cum le-au dat cuțite celor din Frăția Arienilor chiar înainte să-l încolțească pe Red în curte. I-a ținut la distanță timp de o oră cu un capac de la o conservă. A fost nevoie de opt ratați din ăia ca să-l omoare.

– Băiatul ăsta chiar era o forță!

– Poți să mai zici asta o dată! Red Fury era un bărbat adevărat!

Lui Brock îi plăceau poveștile de demult despre oameni în afara legii, așa cum fusese Red. Bărbați care nu dăduseră doi bani pe lege, sau cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie *dacă* și *când* aveau să pice. Să se vorbească despre tine în baruri și la colțuri de stradă după ce

ai murit și ai ajuns oale și ulcele, asta făcea ca viața să merite să fie trăită. Altfel, nu era nimic care să te facă special. „Pentru că toată lumea, criminalii și oamenii obișnuiți la un loc, sfârșește tot acoperită de pământ." Chiar și numai pentru motivul ăsta era important să lași un renume răsunător în urma ta.

– Termină-ți berea, spuse Brock. Avem treabă.

Ajunși afară în stradă, Brock și Gaskins se îndreptară spre mașina lui Brock, un Impala SS negru din 1996. Era parcat în Wiltberger, un cartier cu case insipide așezate una lângă alta, care aveau la intrare mai degrabă streșini decât verande, o stradă care semăna mai mult cu Baltimore decât cu Washington, D.C. Wiltberger se întindea în spatele teatrului etajat Howard, care fusese odată locul unde evoluaseră artiștii de la Motown și Stax și numeroși comici, versiunea de la sud de granița dintre Mason și Dixon a lui Apollo din Harlem. I se dăduse foc pe vremea revoltelor, și acum era înconjurat de panouri de construcții.

– Se pare că până la urmă o să facă ceva din Howard, spuse Gaskins.

– O să facă ce-au făcut și cu Tivoli, replică Brock. Ăștia încearcă să-și bată joc de tot de orașul, dacă vrei să știi părerea mea.

Merseră cu mașina în afară de LeDroit, intrară în partea de nord-est, pe urmă o luară în jos spre Ivy City, ieșind de pe New York Avenue. Timp de mai mulți ani, aceasta fusese una dintre cele mai mohorâte zone din oraș, în afara drumului de navetă al majorității locatarilor, un cartier ignorat și uitat, alcătuit dintr-un un nod de străduțe pe care se găseau depozite, case jefuite așezate una lângă alta, și apartamente din cărămidă cu uși și

ferestre din placaj. Aici era adăpostul prostituatelor, drogaților, dependenților de heroină, traficanților și al familiilor decăzute. Ivy City era aproape delimitat de Universitatea Gallaudet și de cimitirul Mount Olivet, cu deschidere spre cartierul Trinidad, cunoscut cândva ca reședința celui mai faimos lord al drogurilor din oraș, Rayful Edmond.

Acum proprietățile erau achiziționate și renovate peste tot în oraș, în locuri despre care scepticii erau convinși că nu se vor mai reface vreodată: zona de periferie din nord-est și sud-est, Petworth și Park View, LeDroit și zona din jurul South Capitol, unde era proiectat să se construiască un nou stadion de baseball. Chiar și aici, în Ivy City, pancartele cu „De vânzare" și „Vândut" puteau fi văzute pe proprietățile care păreau indezirabile. Blocurile care fuseseră adăposturi pentru vagabonzi, criminali și șobolani erau igienizate și transformate în garsoniere moderne. Casele erau cumpărate și după șase luni erau vândute din nou. Muncitorii începuseră să îndepărteze lemnul putrezit, să pună geamuri la ferestre și să dea straturi noi de tencuială și de var. Cei care se ocupau de acoperișuri ridicau pe scări țigle și găleți cu smoală, iar agenții imobiliari stăteau pe trotuare, aruncând priviri neliniștite în jurul lor în timp ce discutau la telefon.

– O să amenajeze și gaura asta de rahat? întrebă Gaskins.

– E ca și cum ai pune leucoplast pe gaura unui pistol, dacă vrei să știi părerea mea, răspunse Brock.

Conducea încet pe Gallaudet Street trecând de un șir de apartamente ca niște cutii cu structura din cărămidă, vizavi de o școală primară care era închisă.

Brock trase pe dreapta și opri mașina.

– Ia uite-l pe puștiul ăla, Charles, spuse Brock, arătând cu bărbia înspre un băiat de treisprezece ani care purta pantaloni până la gambe, un tricou cu dungi albastru cu alb și în picioare pantofi sport Nike albastru cu alb. Și se mai crede și șmecher. Pe naiba!

– E doar un puști.

– Toți sunt doar niște puști. Numai că o să crească imediat. Lovește-i acum, și n-o să mai aibă tupeul să facă gât mai târziu.

– Nu e nevoie să facem rău nici unui copil, vere.

– De ce nu?

Brock și Gaskins se dădură jos din mașină și merseră pe un trotuar plin de buruieni și de crăpături. Locatarii care stăteau pe treptele din afara apartamentelor lor, pe scaune pliante puse direct în praful din curți, îi urmăreau în timp ce se apropiau de un grup de băieți adunați la intersecția străzilor Gallaudet și Fenwick. Erau genul de băieți care erau mereu pedepsiți și care stăteau în același loc în care-și petrecuseră vremea și în zilele în care nu se duceau la școală, și în cea mai mare parte a nopților.

La vederea lui Brock îndreptându-se spre ei cu pași mari, înalt și musculos pe sub cămașa lui roșie din vâscoză, se răsuciră și o rupseră la fugă. Băieții se mișcau mai iute decât dacă ar fi fost urmăriți de poliție. Știau cine erau Brock și Gaskins, și știau de ce veniseră acolo și ce urmau să facă.

Doi dintre băieți nu o luară la fugă, deoarece realizaseră că era inutil s-o mai facă. Pe cel mai mare îl chema Charles, iar pe prietenul lui mai mic îl chema James. Charles conducea un grup de adolescenți și de puști fără reguli prea stricte, care vindeau marijuana în special pe porțiunea aceea din Gallaudet Street. Începuseră să vândă

doar din amuzament și pentru că doreau să devină gangsteri, însă apoi se treziseră cu o afacere înfloritoare. Cumpărau de la un furnizor din zona Trinidad, care își avea propriii vânzători cu bucata, dintre care câțiva lucrau în secret și în Ivy City, dar furnizorul nu le purta pică deoarece aveau colțișorul lor, îi distribuiau produsul și plăteau în momentul în care luau marfa. Oamenii lui Charles vindeau marfă ieftină în pliculețe mici din plastic, care se închideau etanș în partea de sus.

Charles încercă să se țină tare în timp ce Brock și Gaskins se îndreptau spre el. Deși James se ținea și el tare, nu îl privi pe Romeo Brock direct în ochi.

Brock era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Charles. Se apropie și privi în jos spre băiat. Conrad Gaskins se întoarse cu spatele la ei, își încrucișă brațele și se uită crâncen la locatarii care priveau scena de pe partea cealaltă a străzii.

– La naiba, Charles, spuse Brock. Ai o figură de parcă ai fi surprins că mă vezi.

– Știam că ai să vii.

– Și atunci de ce pari surprins?

Brock îi aruncă zâmbetul său strălucitor și amenințător. Avea trăsăturile ascuțite și colțuroase, accentuate de barba lui în stilul Van Dyke. Avea urechile ascuțite și îi plăcea să poarte culoarea roșie. Arăta ca un diavol înalt.

– Am fost acolo, spuse Charles. Am fost acolo unde mi-ai spus.

– Nu, nu ai fost.

– Mi-ai spus să vin la colțul dintre Okie și Fenwick la ora nouă. Am fost acolo!

– Nu am spus nici un rahat de Okie. Am spus Gallaudet și Fenwick, adică unde ne aflăm acum.

Am făcut lucrurile foarte simple pentru tărtăcuța ta, ca să nu devii confuz.

– Ai spus Okie.

Dreapta lui Brock zbură și-l plesni pe Charles cu duritate peste față. Charles se dădu un pas înapoi și ochii i se rostogoliră în cap din pricina loviturii, apoi i se umplură de lacrimi, iar gura cu buzele strânse i se îmbufnă. Pentru a răni un băiat în mândria lui, Brock știa că o palmă era mult mai puternică decât un pumn.

– Unde trebuia să ne întâlnim? întrebă Brock.

– Eu...

Charles se străduí să vorbească, dar nu putu rosti nici o vorbă.

– Ce-i, te-ai pus pe plâns?

Charles clătină din cap.

– Ești fată sau ești bărbat?

– Sunt bărbat.

– „Sunt *bărbat*", îl îngână Brock. Ei bine, dacă ești, ești o caricatură de bărbat.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Charles. Brock râse.

– Ia banii și hai s-o întindem! interveni Gaskins, stând încă cu spatele întors spre ei.

– Te voi mai întreba o singură dată, reluă Brock. Unde trebuia să ne întâlnim, Charles?

– Chiar aici.

– Bine. Și de ce nu ai fost aici?

– Pentru că nu am avut nici un ban, răspunse Charles.

– Încă mai ești în afacere, nu-i așa?

– Tocmai mi-am cumpărat partea. Am de gând să obțin niște bani în curând.

– Aha, deci o să ai ceva bani în curând.

– Da. Imediat ce scot partea mea din ascunzătoare.

– Și atunci ce e cu umflătura aia din buzunarul tău? Și nici măcar să nu încerci să-mi spui că e bărbăția ta, pentru că tocmai am stabilit că nu ai nimic de genu' ăsta.

– Dă-i pace, spuse James.

Brock își îndreptă atenția înspre cel mai mic dintre băieți, care nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Avea codițe împletite sub o șapcă cu NY întoarsă cu cozorocul la spate.

– Ai spus ceva? întrebă Brock.

James își ridică bărbia și îl privi pe Brock în ochi pentru prima dată. Își strânse pumnii în timp ce vorbi:

– Am spus să-l lași în pace pe prietenul meu!

Ochii lui Brock se încrețiră la colțuri.

– Uită-te la tine! exclamă el. Hei, Conrad, băiatul ăsta de aici arată ca și cum ar avea o inimă în piept!

– L-am auzit, zise Gaskins. Hai să mergem!

– Sunt *aici acum,* spuse Charles cu disperare. Nu am fugit. Te-am așteptat toată ziua să vii.

– Dar n-ar fi trebuit să minți. Acum va trebui să-ți administrez medicamentul.

– Te rog! făcu Charles.

– Curvă miloagă!

Brock înșfăcă buzunarul drept de la pantalonii căzuți pe vine ai lui Charles și trase în jos cu atâta forță, încât băiatul căzu pe trotuar. Blugii se rupseră într-o parte, pe unde se văzu buzunarul interior. Brock rupse buzunarul de tot și-l întoarse pe dos. Găsi niște mărunțiș și niște pliculețe de marijuana. Aruncă marijuana la pământ și numără banii. Se încruntă, dar strecură banii în propriul buzunar.

– Încă ceva, spuse Brock.

Brock îl lovi pe Charles cu piciorul în coaste. Apoi îl mai lovi o dată, cu dinții strânși, iar Charles se rostogoli pe o parte, în timp ce fierea îi curgea prin gura deschisă. James își întoarse privirea în altă parte.

Gaskins îl trase pe Brock de braț și se interpuse între acesta și Charles. Se priviră fix unul pe celălalt până când focul din ochii lui Brock se stinse.

– Ați fi putut să faceți lucrurile mai ușoare, zise Brock, dându-se înapoi și clătinând din cap. Aveam de gând să împart totul cu voi. Nu voiam să iau decât jumătate. Numai că a trebuit să-ți bați joc și să minți. Iar acum probabil că te gândești „O să-l prindem pe ticălosul ăsta. O să i-o întoarcem sau o să găsim pe cineva care s-o facă și o să-i punem pielea în băț!" Brock își îndreptă cămașa. Dar știți ceva? continuă el. N-o să reușiți niciodată. Toți la un loc nu sunteți suficient de bărbați ca să vă puneți cu mine. Și nu aveți pe nimeni care să vă protejeze. Dacă ați fi știut pe cineva suficient de rău ca s-o facă, ori e în închisoare, ori e mort. De fapt, dacă ați fi avut pe cineva în toată viața voastră căruia să-i pese de voi de la bun început, acum nu v-ați afla aici, în acest loc. Așa că, ce aveți voi în afară de poponețele voastre bune de nimic?

Băiatul căzut la pământ nu răspunse, și nici prietenul său.

– Cum mă cheamă pe mine?

– Romeo, răspunse Charles, cu ochii închiși din pricina durerii.

– O să mai venim pe aici!

Brock și Gaskins se duseră înapoi spre mașina Impala SS. Nici unul dintre locatari sau dintre privitori nu făcuse vreun gest să-i ajute pe băieți, iar acum își

ferină privirile. Nici unul, Brock era convins de asta, nu avea să se ducă la poliție. Numai că nu era satisfăcut. Fusese prea ușor și nu merita efortul pentru un tip cu reputația lui. Nu fusese o provocare, iar plata era nesemnificativă.

– Cât am obținut? întrebă Gaskins.

– Patruzeci de dolari.

– Nu prea meritau banii ăștia toată tevatura.

– Nu-ți face probleme. O să fie mai bine de acum încolo.

– Mie mi se pare că tot ce facem este să-i terorizăm pe acești copii și alte prostii din astea. Mă întreb unde vom ajunge cu chestia asta, vere. Despre ce e vorba?

– Despre bani și respect, răspunse Brock. Urcară în mașină. Ne întoarcem în nord-est, spuse Brock. Avem încă vreo două întâlniri la care trebuie să mergem.

– Nu și eu, zise Gaskins. Trebuie să mă trezesc înainte de răsăritul soarelui. Numai dacă ai neapărată nevoie de mine.

– Te las acasă, rosti Brock. Cu restul mă descurc și singur.

Brock dădu un telefon, puse cheile în contactul mașinii și porni.

Imediat ce el și Gaskins plecară din cartier, o mașină de poliție veni încet pe Gallaudet. Șoferul, un tip alb în uniformă, se uită la locatarii care stăteau în fața apartamentelor și la băiatul de la colț care-l ajuta pe un altul să se ridice, susținându-l dintr-o parte. Ofițerul își continuă drumul.

Capitolul 6

– Cum este? întrebă polițistul Bo Green, după ce reveni în camera de interogatoriu.

– Are gust bun, spuse William Tyree, punând pe masă cutia cu suc.

– Este suficient de rece?

– E bun.

În întunericul din camera video, Anthony Antonelli mormăi dezgustat:

– Tâmpitul ăsta se crede la restaurant.

– Bo îl face doar să se simtă mai confortabil, explică Ramone.

Green își schimbă poziția pe scaun.

– Te simți bine, William?

– Destul de bine.

– Mai ești sub influența drogurilor?

– Am fost numai o zi, spuse Tyree, clătinând din cap dezgustat de sine.

– Când te-ai drogat ieri pentru prima dată?

– Înainte să mă urc în autobuz.

– Ai luat autobuzul spre...

– Spre Jackie.

– Cât ai fumat? Îți amintești?

– Nu știu. Dar se pare că m-a lovit puternic. Înainte de toate, eram foarte supărat. Drogul m-a făcut să mă simt feroce în interior, știi?

– De ce erai supărat, William?

– Din mai multe cauze. Acum un an am fost dat afară de la serviciu. Eram șofer la un magazin de pânzeturi, știi, o companie din acelea care livrează uniforme, fețe de masă către restaurante, chestii din astea. Nu am avut noroc să-mi mai găsesc un serviciu după ce l-am pierdut pe ăsta. E destul de greu în ziua de azi.

– Da, știu.

– Chiar *foarte* greu. Și apoi, mi-am mai pierdut și soția și copiii, pe deasupra. Ce vreau să spun, domnule polițist, este că sunt un om cinstit. Nu am avut probleme niciodată în toată viața mea.

– Îți cunosc familia. Provii dintr-o familie de oameni cinstiți.

– Niciodată nu am avut de-a face cu drogurile până să mi se întoarcă norocul. Poate doar puțină marijuana.

– Asta nu înseamnă nimic.

– Și apoi soția mea începe să umble cu un criminal. Individu' dormea în patul meu, spunându-le copiilor *mei* ce să facă și ce să vorbească... spunându-le să-și țină gura și să dea dovadă de respect! Pentru *el*, adică!

– Te-a deranjat.

– La naiba! Pe dumneata nu te-ar fi deranjat?

– Ba da, spuse Green, făcându-i această concesie. Deci ieri ai fumat niște cocaină și apoi te-ai dus să o vezi pe fosta ta soție.

– Încă era soția mea. Nu se terminaseră procedurile de divorț.

– Greșeala mea. Probabil că am primit niște informații eronate.

– Încă mai eram căsătoriți. Și eram... eram furios, domnule polițist. Vreau să spun că simțeam cum îmi ardea capul când am ieșit din casă.

– Ai luat ceva cu tine înainte de a pleca?

Tyree încuviință dând din cap.

– Un cuțit. Știi, cuțitul despre care ți-am pomenit.

– Cel pe care l-ai pus în sacoșa Safeway.

– Da. L-am înșfăcat de pe masă înainte să ies.

– Și l-ai purtat cu tine în autobuz.

– L-am ținut sub cămașă.

– Și apoi ai urcat pe Cedar Street cu cuțitul sub cămașă și te-ai dus la apartamentul soției tale. Când Tyree încuviință din nou din cap, Green continuă: Ai bătut la ușă, nu-i așa? Sau aveai cheie?

– Am bătut. Ea a întrebat cine e și i-am spus că eu. Mi-a spus că era ocupată și că nu putea să mă vadă atunci, și mi-a cerut să plec. I-am spus că voiam doar să discut cu ea un minut și atunci a deschis ușa. Am intrat în casă.

– I-ai mai spus ceva când ai intrat în casă?

În camera video, Antonelli comentă:

– „Nu, nu am făcut decât s-o ucid naibii".

– Ce ai făcut când ai intrat în casă, William? întrebă Green.

– Ea despacheta cumpărăturile. Am mers după ea până la masa pe care erau puse cumpărăturile.

– Și ce ai făcut când ai ajuns acolo?

Ramone se aplecă în față.

– Nu-mi aduc aminte, spuse Tyree.

Rhonda Willis pătrunse în camera video. Îi spuse lui Ramone:

– Gene a găsit sacoșa Safeway în tomberon. Hainele și cuțitul se află înăuntru.

Ramone nu simți nici un fel de eliberare.

– Spune-i lui Bo, zise el.

Ramone și Antonelli se uitară la monitor și-l văzură pe Green cum întoarce capul la auzul unui ciocănit în ușă. Ușa se deschise, iar Rhonda intră numai puțin, cât să-i spună lui Green că primise un telefon la care era probabil bine să răspundă.

Înainte să iasă din camera de interogatoriu, Green se uită la ceas, apoi la camera video, și spuse:

– 16.32.

Se întoarse câteva minute mai târziu, precizâ ora în același mod, apoi luă loc la masă, de partea cealaltă a lui William Tyree. Tyree își aprinsese o țigară.

– Ești bine? îl întrebă Green.

– Da.

– Mai vrei un suc sau altceva?

– Încă mai am puțin.

– Bine, atunci, spuse Green. Hai să revenim la ziua de ieri, în apartamentul soției tale. După ce ai intrat, te-ai dus după ea spre masa pe care erau cumpărăturile. Ce s-a întâmplat după aceea?

– E așa cum am mai spus: nu-mi amintesc.

– William!

– Îți spun drept!

– Uită-te la mine, William!

Tyree se uită în ochii mari și sufletiști ai polițistului Bo Green. Erau ochii unei persoane căreia îi păsa, ochii unui om care mersese pe aceleași străzi și se plimbase pe aceleași coridoare de la liceul Ballou, exact ca și Tyree. Ai unui bărbat care provenea dintr-o familie puternică, exact

ca și el. Care ascultase Trouble Funk, și Rare Essence, și Backyard, și care văzuse toate grupurile care cântau pe gratis în parcul Fort Dupont, exact ca el, când fuseseră tineri amândoi. Ai unui bărbat care nu era chiar așa de diferit de Tyree, în care Tyree putea avea încredere că-l va trata corect.

– Ce ai făcut cu cuțitul când te-ai dus după Jackie la masa aceea?

Tyree nu răspunse.

– Avem cuțitul, spuse Green fără umbră de amenințare sau de răutate în voce. Avem hainele pe care le purtai. Știi că testele vor confirma că sângele de pe haine și de pe cuțit este identic cu cel al soției tale. Iar pielea de sub unghiile soției tale se va potrivi exact cu cea care îți lipsește de la tăietura pe care o ai acolo. Așa că, William, de ce să nu terminăm cu chestia asta?

– Nu-mi amintesc, domnule polițist.

– Ai folosit cuțitul pe care l-am găsit în sacoșă ca s-o înjunghii pe soția ta, William?

Tyree scoase un plescăit cu limba. Avea ochii plini de lacrimi.

– Dacă spui dumneata că am făcut asta, înseamnă că probabil așa am făcut.

– Probabil, sau sigur?

Tyree încuviință dând din cap:

– Sigur.

– Ce anume ai făcut?

– Am înjunghiat-o pe Jackie cu cuțitul acela.

Green se lăsă pe spate și își încrucișă brațele pe abdomenul său voluminos. Tyree trase din țigară și depuse scrumul într-o bucată mare de staniol.

– Trebuie să-i recunosc meritele lui Bo, spuse Antonelli. Se descurcă bine cu sărițiii ăștia.

Ramone nu spuse nimic.

Ramone și Antonelli priviră și ascultară cum William Tyree povesti și restul întâmplării. După ce o înjunghiase pe soția sa, îi luase mașina și, cu tot mărunțișul pe care-l găsise în portofelul acesteia, cumpărase mai multe droguri. Apoi se dusese să le fumeze în diverse zone din sud-est. Nu mâncase și nu dormise toată noaptea. Închiriase mașina lui Jackie altor doi indivizi. Îi utilizase cartea de credit pentru a cumpăra benzină și, de asemenea, pentru câte un avans în bani lichizi pentru mai multe droguri. Rămăsese drogat și fără vreun plan anume, atât că aștepta să vină poliția, despre care știa că va ajunge la el în cele din urmă. Nu făcuse în toată viața lui nimic ilegal sau violent și habar n-avea cum mergeau treburile în zona gri a societății. Nu știa cum să se ascundă. Și dacă era să fugă, nu se putea gândi la nici un loc în care să se ducă.

Când Tyree termină de vorbit, Green îi ceru să se ridice și să-și scoată cureaua și șireturile de la pantofi. Tyree se conformă, apoi se așeză înapoi pe scaun. Plânse puțin, apoi își șterse lacrimile de pe față cu dosul palmei.

– Ești bine? îl întrebă Green.

– Sunt obosit, răspunse Tyree moale. Nu vreau să mai rămân aici.

– Ei, pe naiba! exclamă Antonelli. Trebuia să te fi gândit la asta înainte să-i faci felul!

Ramone nu comentă nicicum. Știa că Tyree nu se referea la sechestrarea în camera de interogatoriu. El se referea la faptul că nu voia să mai rămână pe această lume. Green simțise și el același lucru. Din acest motiv îi ceruse lui Tyree șireturile și cureaua.

– Vrei să-ți aduc un sendviș, ceva?

– Nu.

– Pot să mă duc să-ți iau de la Subway.

– Nu mi-e foame.

Green se uită la ceas, apoi în sus spre camera de filmat, și spuse:

– 17.13 minute.

Apoi ieși din camera de interogatoriu, în timp ce Tyree se întinse după o țigară. Ramone îi mulțumi lui Green din priviri când acesta ieși. Ei doi și Rhonda Willis se duseră spre birourile lor, situate într-un fel de triunghi. Erau polițiști cu vechime în departament și erau prieteni.

Green se așeză, iar Ramone făcu același lucru, întinzând imediat mâna după telefon ca s-o sune pe soția sa. Făcea acest lucru de mai multe ori pe zi, și întotdeauna după ce rezolva un caz. Mai era încă multă muncă de făcut la acest caz, în special birocrație, dar de acum încolo polițiștii puteau să-și permită o mică pauză.

Polițiștii Antonelli și Mike Bakalis se așezară și ei prin apropiere. Antonelli, un fan al centrului Gold's Gym[1], era scund, cu umerii lați și talia subțire. I se spunea Dop pe față și Fundul Dop pe la spate de către colegii lui polițiști. Lui Bakalis, din cauza maxilarului său proeminent, i se spunea Aardvark, și, uneori, Baklava. Bakalis venise să scrie o citație, numai că nu suporta să bată la calculator, și nu făcuse decât să vorbească despre asta toată ziua.

Pe birourile polițiștilor se aflau pancarte din plută, multe dintre ele afișând fotografii ale copiilor, al soțiilor și ale altor rude, de asemenea fotografii ale unor victime

[1] Gold's Gym International, Inc. este un lanț internațional de centre de fitness (n.tr.)

decedate și ale unor criminali prinși, dar necondamnați, care deveniseră niște obsesii. Crucifixuri, imagini cu sfinți și citate din psalmi erau acolo din abundență. Mulți dintre polițiștii de la VCB erau creștini activi, alții doar pretindeau că sunt, iar alții își pierduseră complet credința în Dumnezeu. Divorțul era un lucru obișnuit printre ei. De cealaltă parte se aflau aceia care reușiseră să mențină niște căsnicii solide. Ceilalți erau doar niște jucători. Unii obișnuiau să bea masiv, iar alții se lăsaseră. Majoritatea beau o bere sau două după ce li se termina tura și nu aveau niciodată o problemă cu alcoolul. Nici unul dintre ei nu era un gen anume. Nu se aflau în serviciul respectiv pentru promisiunea unei mari recompense financiare. Slujba asta nu era o chemare, pentru marea majoritate. Dintr-un motiv sau altul, erau apți pentru postul de polițiști la Departamentul Omucideri. Acesta era locul unde ajunseseră în mod firesc.

– E totul în ordine? întrebă Rhonda Willis, remarcând încruntarea lui Ramone în timp ce punea jos receptorul.

Ramone se ridică în picioare, își sprijini spatele de unul dintre pereții despărțitori și își încrucișă brațele. Era un bărbat de înălțime medie, cu pieptul solid, și care trebuia să lucreze din greu ca să-și mențină abdomenul plat. Avea părul negru, încă des și ondulat, și fără fire albe. Avea o gropiță în bărbie. Purta mustață, singurul lucru care-l identifica drept polițist. Nu era la modă ca albii să poarte mustață, dar soția lui îl prefera așa, ceea ce era un motiv suficient pentru el ca să și-o mențină.

– Băiatul meu are iar probleme, spuse Ramone. Regina a spus că a primit un telefon de la directorul adjunct, ceva referitor la insubordonare. Suntem sunați de la școala aia aproape în fiecare zi.

– E băiat, spuse Rhonda, care avea patru copii făcuți cu doi soți diferiți, iar acum îi creștea de una singură.

Își petrecea o bună parte din zi discutând cu fiii ei la telefoanele lor mobile.

– Știu asta, spuse Ramone.

– Bătaia este ruptă din rai, interveni Bakalis, care se relaxa frunzărind o revistă cu motociclete pe care o luase de pe biroul său.

Bakalis nu avea copii, dar simțise nevoia să intervină.

Antonelli, care era divorțat, aruncă un set de fotografii Polaroid pe biroul lui Bakalis.

– Ia uită-te la astea, o să vezi ceva interesant!

Erau fotografiile făcute lui Jacqueline Taylor după deces. În acestea, se vedea cum este întinsă pe spate, goală, pe o bucată mare de plastic negru. Până când venise sora ei s-o identifice, fusese curățată, iar acestea erau fotografiile făcute imediat după ce fusese adusă la morgă. Rănile prin înjunghiere erau mai pronunțate pe gât și pe unul din sâni, care era aproape distrus. Avea ochii deschiși, iar unul era mai căscat decât celălalt, ceea ce o făcea să pară în stare de ebrietate. Limba îi era inflamată și îi ieșea afară din gură.

– Uită-te la cărarea din păr, spuse Antonelli, punându-și picioarele pe birou.

Pantalonul i se ridică puțin, dezvăluindu-i tocul de la nivelul gleznei și patul pistolului său Glock.

Bakalis studie fotografiile una câte una, fără să comenteze în vreun fel. Nici unul nu era într-o dispoziție festivă, deși prinseseră un criminal. Nimeni nu putea fi fericit de rezultatele acestui caz.

– Biata femeie! spuse Green.

– Și el, zise Ramone. Tipul a fost un cetățean fără pată până acum un an. Apoi își pierde serviciul, devine dependent de droguri, vede cum nevastă-sa are o relație cu un nemernic care-și aruncă lenjeria intimă în același loc în care dorm copiii lui...

– L-am cunoscut pe fratele lui mai mare, adăugă Green. La naiba, îl vedeam pe William pe-acolo pe vremea când nu era decât un puști. Părinții lui erau oameni de treabă. Să mai spună cineva că drogurile nu te distrug definitiv...

– Chiar dacă se declară vinovat, spuse Rhonda, tot o să ia între optsprezece și douăzeci și cinci de ani.

– Iar copiii ăia o să fie marcați pe viață, spuse Green.

– Trebuie să fi fost ceva de capul ei, spuse Bakalis, care încă mai studia fotografiile. Vreau să spun că el a fost atât de răscolit de faptul că a pierdut-o, încât a trebuit să o omoare, astfel ca nici un alt bărbat să nu o mai poată avea.

– Dacă nu ar fi fumat porcăria aceea, spuse Green, poate ar fi gândit ca lumea.

– Nu e vorba numai de drog, replică Antonelli. Este fapt dovedit că o păsărică te poate face să ucizi. Chiar și aceea pe care *n-o poți* avea.

– O păsărică poate împinge și un tren de marfă, explică Rhonda Willis.

Bakalis puse fotografiile pe biroul său, apoi își atinse vârfurile degetelor de tastatura calculatorului. Dar degetele nu i se mișcară. Se holbă prostește la monitor.

– Hei, Dop! spuse Bakalis. Ce-ai zice să bați o citație la calculator?

– Dar tu ce-ai zice să mi-o sugi?

Cei doi continuară în același fel pentru o vreme, până când Gene Hornsby sosi, aducând sacoșa cu probele. Ramone îi mulțumi și se apucă să lucreze la hârtogăraie, inclusiv la prezentarea detaliată a cazului în Carte. Aceasta era o lucrare voluminoasă care detalia cazuri de omucideri elucidate și neelucidate, ofițerii care fuseseră numiți la fiecare caz în parte, mobiluri, și alte elemente care puteau fi utile pentru activitatea acuzării și care aveau ca scop și înregistrarea istoricului infracționalității a orașului.

În momentul în care polițiștii plecară de la serviciu, lucraseră o tură întreagă și trei ore suplimentare. Afară, în parcarea de la VCB, care se afla în spatele centrului comercial Penn-Branch din sud-est, Gus Ramone, Bo Green, Gene Hornsby și Rhonda Willis se îndreptară fiecare spre mașinile lor.

– Diseară o să fac o baie fierbinte și plăcută, spuse Rhonda.

– Nu trebuie să te duci nicăieri cu fiii tăi în seara asta? întrebă Green.

– Nu în seara asta, slavă Domnului!

– Merge cineva la o bere? întrebă Hornsby. O să vă las pe toți să-mi faceți cinste cu una.

– Eu am antrenament, spuse Green, care antrena băieții dintr-o echipă de fotbal din cartierul în care crescuse.

– Dar Ramone? întrebă Hornsby.

– Rămâne pe altă dată, răspunse Rhonda, care știa răspunsul înainte de a fi fost rostit de buzele lui Ramone.

Ramone nu mai auzea nimic. Se gândea la soția și la copiii săi.

Capitolul 7

Diego Ramone coborî din autobuzul cu numărul 12 lângă stația de metrou și merse pe linia de centură a orașului către casă. Nu avusese o zi prea bună la școală, dar nu era ceva neobișnuit. Intrase în bucluc, așa cum pățea de câteva ori pe săptămână de când începuse să frecventeze școala respectivă. Își dorea să nu fi plecat de la vechea lui școală din Washington, dar tatăl său insistase să se transfere în Montgomery County, iar lucrurile nu merseseră prea bine de atunci.

Domnul Guy, directorul adjunct, o sunase pe mama lui Diego mai devreme în acea zi și îi spusese că Diego refuzase să-i dea telefonul lui mobil, după ce îi sunase în interiorul școlii. Adevărul era că Diego uitase că nu era închis. Știa că era împotriva regulamentului să aibă mobilul deschis în interiorul școlii, dar nu voise să renunțe la el, deoarece prietenului său Toby i se confiscase telefonul timp de mai multe săptămâni după ce se întâmplase ceva similar. Așa că-i spusese domnului Guy: „Nu, nu am de gând să vi-l dau, pentru că a fost pur și simplu o greșeală". Apoi, domnul Guy îl dusese în biroul său și o sunase pe mama lui. Domnul Guy spusese că ar

fi putut să-l suspende pentru insubordonare și că de data asta o să-l lase în pace. Ce mai pace! Diego oricum va trebui să discute cu tatăl său despre acest lucru. Și, în afară de asta, să fii suspendat era mai amuzant decât să fii la școală. Mai ales la școala *aceea*.

Diego trecu printr-un tunel scurt de sub traseul metroului și traversă Blair Road. Purta un tricou negru pe care era imprimată mâna Diavolului Tasmanian, scanată de un prieten, unul dintre gemenii Spriggs. Pe sub tricou purta un maiou Hanes. Era toamnă, dar era încă destul de cald pentru pantaloni scurți, iar ai lui erau marca Levi Silvertabs, fiind cu câțiva centimetri sub genunchi. Pe sub aceștia purta boxeri SpongeBob. Adidașii de azi, una dintre cele trei perechi pe care le avea, erau Nike Exclusives, cu alb și bleumarin.

Diego Ramone avea paisprezece ani.

Se auzi soneria de la telefon cu Backyard în concert la Crossroads, melodie pe care și-o descărcase pe telefon. Își scoase telefonul mobil, prins în talia pantalonilor.

– Da, răspunse el.

– Unde ești, dulăule? îl întrebă prietenul lui, Shaka Brown.

– Am ajuns la intersecția dintre 3rd Street și Whittier.

– Vii pe jos?

– Da.

– Nu te-a luat mama ta cu mașina?

– Am luat autobuzul 12.

Mama lui venise la școală, dar el știa că dacă ar fi urcat în mașină cu ea, l-ar fi dus direct acasă, să înceapă temele și așa mai departe. După ce negociaseră puțin, conveniseră că va veni cu autobuzul, pe urmă va merge pe jos până în cartierul lor, unde, o asigurase, își propusese

doar să-l întâlnească pe Shaka și să se joace puțin cu mingea. Faptul că luase autobuzul îi dăduse un sentiment de libertate și-l făcuse să se simtă ca un adult. Îi promisese mamei lui că va fi acasă cu mult înainte de ora cinei.

– Nu-ți stă în fire să mergi pe jos, așa molâu cum ești.

– Hai, termină! spuse Diego.

– Hai, grăbește-te, Diego, am găsit un teren liber.

– Vin acum.

– Am să te fac praf!

– Da, sigur.

Diego sfârși convorbirea. Înainte însă să-și introducă din nou mobilul în suportul de la curea, îl sună și mama lui.

– Da?

– Unde ești?

– Pe lângă Coolidge, spuse Diego.

– Te întâlnești cu Shaka?

– Doar ți-am spus.

– Ai teme în seara asta?

– Le-am făcut la școală, în sala de studiu, spuse Diego.

Aceasta nu era decât o minciună inofensivă. Avea să le facă în sala de studiu în ziua următoare.

– Să nu stai până târziu!

– Doar am spus că nu.

Diego închise telefonul. Era fain să ai telefon mobil, dar putea fi și naspa uneori. Shaka bătea mingea pe terenul de baschet împrejmuit de la intersecția dintre 3rd Street și Van Buren. Era un loc frumos și curat pentru Washington, cu plasă la coș și tot ce trebuie, făcând parte din centrul de recreere care funcționa în spatele și pe-o latură a liceului Coolidge. Erau și terenuri de tenis pe care le utilizau mai ales adulții, un teren de fotbal european pentru spanioli și un teren de joacă pentru copii.

Diego își petrecuse vremea pe aici încă dinainte de școala primară Whittier, progresând de la ținutul de bare ca maimuțele la salturi. Locuia cu părinții și cu surioara lui, Alana, câteva străzi mai la sud, în Manor Park.

– Mai bine te-ai grăbi, spuse Shaka, în vreme ce Diego traversa terenul de baschet. Cred că plasele alea o să cadă, la cât de des le ating.

Diego își dădu jos tricoul, rămânând în maiou, și-l împături în jurul telefonului mobil. Puse pachetul într-o margine a curții, lângă gard.

– Hai să te văd cum te miști, spuse Diego.

Shaka bătu mingea într-o parte și în alta spre Diego, care o aruncă nu prea sus, astfel că atinse metalul, dar nu căzu în plasă.

– Ești gata? întrebă Shaka.

– Mai lasă-mă puțin să mă încălzesc. Tu ai mai jucat și înaintea mea.

– O să ai nevoie de o zi întreagă să te încălzești ca să mă poți ajunge pe mine!

– Am să te fac praf, băiete!

Înainte să înceapă jocul unul contra celuilalt, sosiră și gemenii Spriggs, Ronald și Richard. După ce discutară puțin, Diego și Shaka începură un joc doi la doi contra lor. Gemenii Spriggs o luaseră pe o pantă greșită și aveau în mod frecvent probleme cu legea pentru infracțiuni minore cum ar fi furturile, lucru care îi ridica în ochii altor băieți de vârsta lor. Diego și Shaka îi priveau însă doar ca pe niște prieteni vechi. Se cunoșteau cu toții încă de la școala primară, dar acum mergeau pe drumuri diferite.

Ronald și Richard Spriggs erau duri, dar nu prea se pricepeau la jocul cu mingea. Diego și Shaka câștigară fiecare joc, iar gemenii Spriggs plecară zâmbind, dar nu

prea fericiți, mormăind amenințări blânde de genul „vedeți voi data viitoare", și ceva legat de sora drăguță a lui Shaka, în timp ce se îndepărtau spre apartamentul lor de pe 9th Street, din spatele Secției de poliție 4 a orașului.

În următoarea oră, Diego și Shaka jucară unul contra celuilalt. Shaka era cu un an mai mare decât Diego și cu câțiva centimetri mai înalt decât prietenul său. Se pricepea mai bine decât Diego la baschet, de asemenea. Dar Diego punea suflet în orice sport pe care-l practica. Jocurile continuară până la ultimul din serie, pe care-l câștigă Shaka. În timp ce mingea intra printre lanțurile coșului, lovitură pe care Shaka o izbutise făcând un pas mai iute, telefonul lui Diego se auzi cântând *Girls Just Wanna Have Fun,* muzică în stilul Go-go[1]. Răspunse, utilizând tricoul în care-l înfășurase ca să-și șteargă transpirația de pe față.

– Mamă, spuse Diego, citind numele de pe afișaj.

– Diego, unde ești?

– Pe terenul de baschet din spate de la Coolidge. Sunt cu Shaka.

– Bine, spuse Regina, părând ușurată. Diego precizase special cu cine era, pentru că mama lui îl plăcea pe Shaka și avea cea mai mare încredere în el față de toți ceilalți prieteni ai lui. Vii acasă?

– Am să viu curând.

– Am să *viu?*

– Am să vin, spuse Diego, terminând convorbirea.

Se duse lângă Shaka, care stătea cu spatele lipit de gard, verificându-și mesajele de pe telefonul mobil. Shaka purta un tricou cu Bob Marley care avea un chiștoc

[1] Muzică derivată din stilul funky, apărută în Washington, D.C., în perioada târzie a anilor 1970 (n.tr.)

de marijuana în gură, imagine luată de pe coperta cărții biografice *Catch a Fire*, deși Shaka nu fuma iarbă. Nici măcar nu încercase vreodată. El și Diego vorbeau adesea despre asta, și chiar visau la acest lucru, dar nu folosiseră niciodată droguri. Ei se considerau sportivi, iar părinții lui Diego și mama lui Shaka le băgaseră în cap că sportivii nu se droghează. Bineînțeles, ei știau că nu era adevărat. Dar mai știau și că mulți dintre copiii din jurul lor, care începuseră să bea câte puțin și să ia droguri, se cam lăsaseră de sport și nu se mai descurcau prea bine nici la școală, față de cum fuseseră înainte. Asta puteau să vadă și ei. Diego încă mai juca baschet în Liga Yes și la Clubul de Băieți, și juca și fotbal; Shaka, acum că era la liceu, știa că trebuie să aleagă un sport dacă avea să ia în serios posibilitatea unei burse, și alesese baschetul. Amândoi visau să joace baschet în facultate și sporturi profesioniste.

– Văd că-ți păstrezi destul de bine adidașii Exclusives, spuse Shaka, arătând cu bărbia înspre pantofii sport Nike ai lui Diego.

– Mă simt bine cu ei.

– Deși arată bine, adidașii ăștia nu prea ți-au fost de folos astăzi, nu?

– Nu mi-am găsit cea mai bună poziție, asta-i tot.

– Mda. Poate că adidașii te-au încurcat.

– M-am uitat la noii Forums, spuse Diego. Sunt grozavi!

– N-o să te lase taică-tu să-ți iei altă pereche de adidași.

– Dacă o să am note bune la sfârșit de trimestru, o să mă lase, spuse Diego.

Vorbiră despre fete. Apoi vorbiră despre Prințul Ghetoului, despre spectacolul de muzică de duminică noaptea de pe WPGC, prezentat de Big G, cântărețul de

la Backyard. Vorbiră să meargă la spectacolul unui grup, care urma să aibă loc în centrul comunității de pe New Hampshire Avenue, din Langley Park. Discutară despre Carmelo Anthony și cum fusese tratat pe nedrept în filmarea aceea din Baltimore. Shaka pretinse că-i văzuse pe starul NBA, Steve Francis, și pe prietenul acestuia, Bradley, pe Georgia Avenue. Steve crescuse în zona respectivă, și era văzut frecvent prin cartier, vorbind frumos cu copiii.

– Steve își conducea mașina lui, Escalade, spuse Shaka.

Diego îl întrebă despre jante, iar când Shaka le descrise, Diego îi spuse că păreau faine.

Cerul se întunecase puțin. Se ridicară și își strânseră lucrurile. Prin gard, îl zăriră pe prietenul lor Asa Johnson îndreptându-se spre sud pe 3rd Street. Asa purta o geacă North Face lungă până la coapse. Cu capul plecat și cu fruntea încruntată, privea numai la trotuar, mergând cu pași mari.

– Asa! strigă Shaka. Unde te duci, frate?

Asa nu răspunse și nici nu arătă că ar fi auzit ceva. Își întoarse fața, ca ei să nu-i poată vedea ochii, și când făcu acest lucru, lui Diego i se păru că vede ceva sclipindu-i pe obraz.

– Asa! Hei, stai așa!

Asa continuă să meargă mai departe. Îl priviră cum o ia la stânga pe Tuckerman, spre zona de est.

– Ce-o fi cu el? întrebă Diego. Se poartă de parcă nu ne-ar cunoaște.

– Habar n-am. Totuși e destul de cald ca să poarte geaca aceea North Face.

– Și transpira, pe deasupra. Cred că voia să se mândrească cu haina lui cea nouă.

– Ai mai vorbit cu el în ultima vreme?

– Nu prea mult în anul ăsta școlar. Nu de când m-am transferat.

– Joacă fotbal?

– S-a lăsat.

– Poate că se grăbea doar să ajungă acasă.

– Dar locuiește în cealaltă parte, spuse Diego.

– Poate încearcă să fugă de-acasă, atunci, presupuse Shaka. După cât de obsedat e taică-său mereu...

– Poate are vreo fată în direcția aceea.

– Știi tu ca Asa să fi fost vreodată cu vreo fată?

– E adevărat, spuse Diego. Dar nici pe tine nu te-am văzut cu vreuna.

– Niciodată nu sunt numai cu una, replică Shaka. Am o turmă întreagă.

– Și unde sunt?

– Nu-ți spun.

Ieșiră de pe teren și merseră spre sud pe 3rd Street. Mai jos de Sheridan merseră de-a lungul unei scurte zone comerciale, trecură de un magazin de haine pentru femei în stilul afro, de o frizerie, de o curățătorie chimică și de o biserică. Pe strada următoare, la colțul 3rd Street, unde aceasta se intersecta cu Rittenhouse, se opriră în fața unei magazii mari, care atunci era sediul unor banchete și petreceri și se închiria pentru aniversări, zile de naștere și pentru alte ocazii speciale, numită sala Air Way VIP.

– Eu mă duc înspre Fat Joe, spuse Shaka. Să joc PS2. Are noul NC double A.

– Ai mei nu mă lasă să merg la Joe.

– De ce nu?

– Pentru că tatăl lui Joe are un pistol. Știi, pistolul acela mic de calibrul 32?

– N-o să avem de-a face cu el.

– Tatăl meu nu vrea ca eu să intru în casa aceea.

– Bine, atunci, spuse Shaka, bătându-l pe Diego pe braț. Ne vedem mai târziu, frate.

– Salutare!

Shaka se îndreptă spre vest pe Rittenhouse, spre casa mamei sale din Roxboro Place. Diego merse spre est, în direcția unei case coloniale de culoare galben pal, cu verandă la intrare, situată cam în centrul cartierului. Mașina Tahoe a tatălui său nu era pe stradă. Diego simți că, deși era aproape bărbat, era încă destul de mic și îi făcea plăcere să-l știe pe tatăl său acasă. Soarele aproape apusese, iar în căderea lui proiecta pe iarbă umbre lungi.

Capitolul 8

– Vă place muzica asta, domnule? întrebă Dan Holiday, uitându-se prin oglinda retrovizoare la clientul său, un tip bine făcut, de vreo patruzeci și cinci de ani, care stătea relaxat pe partea din dreapta a banchetei din spate.

– Da, e frumoasă, spuse clientul, îmbrăcat cu blugi și cu o jachetă deschisă în partea de sus, o cămașă desfăcută la gât, ghete negre din piele, iar la mână purta un ceas Tag Heuer care probabil că îl costase în jur de o mie de dolari.

Individul avea și una dintre tunsorile acelea scumpe, părul împrăștiindu-i-se în creștet în toate direcțiile, cu o șuviță care-i sărea pe frunte. Privirea lui spunea ceva de genul „nu trebuie să port cravată ca voi, fraierilor, dar am bani, puteți fi siguri de asta!"

Holiday îl privise pe individ cum ieșise din casa lui din Bethesda, se așezase în mașina neagră Lincoln Town și așteptase. Îi evaluase vârsta cu aproximație și, știind că era un fel de scriitor (Holiday fusese contactat pentru cursă de o editură din New York, unul dintre clienții frecvenți), își închipuise că tipului îi plăcea stilul New Wave din tinerețea lui, adică anii 1977 și mai târziu.

Holiday îl găsise la radio pe Fred, cel cu programul „alternativ clasic", înainte chiar ca individul să se așeze în mașină.

– Puteți schimba programul dacă doriți, spuse Holiday. Aveți propriile butoane de control în spatele scaunului, chiar în fața dumneavoastră.

Se îndreptau spre aeroportul Dulles pe autostrada cu taxă. Holiday era îmbrăcat cu haina lui neagră de la costum, dar nu-și mai pusese șapca de șofer, care-l făcea să se simtă ca un portar. Purta șapca numai când conducea magnați de la marile corporații, politicieni, sau pe cei de pe K Street[1]. Holiday nu simțea nevoia să se comporte foarte formal cu acest client în special, și asta era bine, dar muzica, Dumnezeule, îl scotea din sărite! Un dependent de heroină răcnea de zor prin difuzoare. Scriitorul de pe bancheta din spate mișca puțin din cap în ritmul muzicii, în timp ce studia butoanele de control de la radio montate în pielea scaunului din fața lui.

– Aveți și antenă satelit aici? întrebă scriitorul.

– Pun câte o unitate XM în toate mașinile mele, răspunse Holiday.

Toate! Avea doar două.

– Fain!

– Aceeași chestie e și în spatele tehnologiei GPS, spuse Holiday. O utilizam în scopul reperării unor persoane pe vremea când lucram în poliție.

– Ai fost polițist?

Acest lucru păru să-i stârnească individului curiozitatea. Îl privi pentru prima dată în ochi pe Holiday prin oglinda retrovizoare.

---

[1] Stradă din Washington, D.C., cunoscută pentru persoanele cu influență, care fac lobby (n.tr.)

– În Washington.

– Trebuie să fi fost interesant.

– Știu o mulțime de povești.

– Sunt convins!

– Oricum, după ce m-am pensionat, am început acest serviciu.

– Dar pari prea tânăr ca să te fi pensionat deja!

– Am avut vârsta, chiar dacă nu par, spuse Holiday. Am niște gene bune, bănuiesc.

Holiday se întinse după bucata de plastic de sub parasolar, extrase două cărți de vizită și i le înmână clientului său pe deasupra banchetei. Tipul le luă și citi scrisul imprimat pe fața primei cărți de vizită: „Servicii Auto Holiday", cu litere englezești vechi. Iar sub aceasta, scria: „Transport de lux, securitate, protecție executivă". Și apoi mottoul firmei: „Vă vom face ziua de lucru cu Holiday o adevărată vacanță!"[1] Jos de tot erau informațiile de contact ale lui Holiday.

– Te ocupi și cu paza și cu securitatea?

– Asta-i afacerea mea principală. Expertiza mea.

– Bodyguard și chestii din astea?

– Mda.

Holiday lăsa în mare parte treburile legate de „bodyguard și chestii din astea" lui Jerome Belton, celălalt șofer al lui și singurul lui angajat. Belton, un fost fotbalist care jucase în apărare la Virginia Tech, își distrusese genunchiul în ultimul an de facultate și începuse să accepte diverse slujbe în care asigura protecția oamenilor, ducând cu mașina directori de rang înalt, rapperi mai puțin faimoși și alți artiști care veneau în oraș pentru tot felul de spectacole. Belton era un tip solid, care putea

[1] Joc de cuvinte, în limba engleză *holiday* însemnând „vacanță" (n.tr.)

afișa, atunci când era necesar, o expresie dură, serioasă, și având astfel atitudinea necesară pentru acest post.

Holiday depăși pe stânga un șofer de taxi de la Washington Flyer și apoi readuse mașina Town Car înapoi pe banda din dreapta. Văzu prin oglindă cum scriitorul își introduce cărțile de vizită în buzunarul de la piept. Era posibil să le arunce în primul coș de gunoi de la aeroport, dar nu se știa niciodată. Îți construiești o afacere procedând astfel, sau cel puțin așa i se spusese. Odată ce îi aveai în mașina ta, nu mai conta decât modul în care te prezentai. Articolele de pe bancheta din spate, exemplare noi din *Washington Post, New York Times* și *Wall Street Journal,* cutia cu bomboane mentolate Altoids, sticlele de apă Evian și antena satelit pentru radio, toate erau acolo pentru a lăsa o impresie de serviciu de calitate și pentru a-l face pe client să se simtă ca o persoană foarte importantă, pentru a-l îndepărta de rutina taxiurilor obișnuite. Holiday ținea chiar și un exemplar din *Washington Times* în portbagaj, în cazul în care clientul părea să fie interesat de genul acesta de publicații.

– Deci sunteți scriitor, spuse Holiday, încercând să dea vocii sale un ton de indiferență.

– Da, răspunse clientul. De fapt, chiar astăzi plec pentru un tur de trei săptămâni pentru lansarea unei cărți.

– Trebuie să fie un mod interesant de a câștiga o pâine.

– Da, poate fi.

– Este plăcut să fii așa, mereu pe drumuri?

„Ai parte de multe pițipoance?"

– Uneori. De cele mai multe ori e foarte extenuant. Călătoria cu avionul te stoarce pur și simplu de puteri.

– Sună destul de neplăcut.

– E foarte obositor să treci de securitatea din aeroport în această perioadă.

– Mie-mi spuneți?

„Parcă ai fi o fetiță."

– Uneori mi-e groază de asta, spuse scriitorul.

– Îmi pot imagina, răspunse Holiday.

„Mai bine ți-ai da jos fusta și ți-ai lipi niște păr pe boașe!"

Holiday nu mai spuse mare lucru până la sfârșitul cursei. Își făcuse datoria și dăduse două cărți de vizită, iar acum terminase. Sugea o bomboană de mentă Ice Breaker și se gândea la ce va bea puțin mai târziu.

Era îngrozitor de plictisit. Acesta nu era un mod potrivit pentru un bărbat să-și câștige pâinea. Să mai poarte naibii și o șapcă caraghioasă!

– Plec cu United, spuse individul din spate în vreme ce se apropiau de semnele cu cod colorate care-i direcționau spre intrarea în aeroport.

– Da, domnule, spuse Holiday.

Holiday îl lăsă pe clientul său la poarta respectivă și îi scoase bagajele din portbagaj. Scriitorul îi lăsă un bacșiș de cinci dolari. Holiday îi strânse mâna micuță și îi ură „călătorie fără peripeții".

La ora aceea, 495[1] era mai mult ca sigur plină de mașini bară la bară din Virginia până în Maryland. Holiday hotărî să găsească un bar și să aștepte să treacă ora de vârf. Va porni la drum când circulația se va mai rări. Poate va găsi pe cineva cu care să stea de vorbă în timp ce-și va limpezi mintea.

[1] Interstate 495 – probabil cea mai lungă și mai cunoscută șosea de centură (n.tr.)

Găsi un hotel în Reston, pe drumul de întoarcere, la a doua ieșire de pe autostrada cu taxă. Era o zonă care se numea Town Center și care arăta ca un cartier plin de lanțuri de magazine, restaurante și cafenele, pe care parcă le scosese cineva dintr-un oraș adevărat și le plantase într-un lan de porumb. Pe drumul către bar se prezentă recepționerului și îi înmână mai multe cărți de vizită, la care adăugă o bancnotă de zece dolari. Cea mai mare parte a afacerii sale se baza pe sistemul hotelier, iar Holiday cultiva această relație printr-o atitudine personală.

Barul era plăcut, cu tematică sportivă, dar nu prea exagerat. Erau multe mese înalte destinate celor care doreau să stea în picioare, în grupuri, și scaune de bar pentru cei care preferau să stea jos. Un șir de ferestre ofereau o vedere asupra străzii. Holiday se așeză la bar și își puse țigările și chibriturile pe suprafața de marmură a acestuia, răcoroasă la atingere. Un lucru bun în Virginia era că încă mai puteai fuma într-un bar.

– Da, domnule, spuse barmanița, o blondă micuță de statură.

– Un Absolut cu gheață, spuse Holiday.

Holiday bău și fumă Marlboro. Mulțimea alcătuită mai ales din bărbați era plină de indivizi cu barbișon, îmbrăcați cu pantaloni largi de la Kenneth Cole Reaction[1], pantofi eleganți cumpărați de la Banana Republic[2] și cămăși de golf la cei care își luaseră liber în după-amiaza aceea. Femeile erau și ele la fel de curate și de îngrijite. În costumul său negru Hugo Boss, cumpărat de la reduceri, și cu cămașa albă, Holiday arăta ca un om

[1] Magazin american de articole de îmbrăcăminte și de accesorii (n.tr.)
[2] Lanț american de magazine care aparține de concernul Gap (n.tr.)

de afaceri, genul european, puțin mai elegant decât indivizii din jurul lui.

Începu o conversație cu un tânăr agent de vânzări și își făcură cinste unul altuia pentru următoarele două rânduri. În momentul în care agentul de vânzări se retrase în camera sa, Holiday observă că afară se întunecase deja. Mai comandă un pahar, îl luă în mână și privi aburul care ieșea din cuburile din interior. Era relaxat. Se adâncea pe drumul acela întunecat și familiar și încă nu-și dorea să se întoarcă.

O roșcată atrăgătoare, trecută bine de treizeci și cinci de ani, se așeză pe scaunul de lângă el. Era îmbrăcată cu un costum de afaceri verzui, fustă și sacou, care i se asorta cu culoarea părului și îi scotea în evidență ochii verzi. Avea privirea plină de viață, ceea ce lui Holiday îi spunea că e periculoasă în pat. Holiday realiză toate aceste lucruri dintr-o privire. Se pricepea la așa ceva.

Își ridică țigara aprinsă dintre degete și o întrebă:

– Te deranjează?

Își expuse dinții într-un zâmbet care-i scoase la iveală și ridurile din jurul ochilor săi albaștri. Prima impresie era foarte importantă.

– Nu și dacă îmi oferi și mie una, spuse ea.

– Sigur că da, spuse Holiday și îi întinse pachetul. Aprinse un chibrit, îl duse în dreptul țigării ei și apoi suflă în flacără. Danny Holiday.

– Rita Magner.

– Încântat.

– Mulțumesc pentru țigară, spuse ea. Nu fumez decât când sunt pe drum, știi.

– Și eu la fel.

– Mă plictisesc, spuse ea și-i făcu din ochi. Așa, ai o ocupație.

– Vânzările pot fi o pacoste, spuse Holiday. În fiecare noapte altă cameră de hotel...

– Barman, spuse ea, ridicând mâna.

O privi în timp ce ea își comandă ceva de băut. Prinse sclipirea liniei aurii de pe degetul inelar. Căsătorită, dar asta nu era o problemă; nu le făcea decât să fie și mai nerăbdătoare. Coapsa lucrată cu aparate de întreținere i se cambră când își încrucișă picioarele. Îi observă sacoul descheiat, pieptul pistruiat, sânii mici, care se lăfăiau într-un sutien negru.

– Puneți-o pe nota mea, îi spuse Holiday barmaniței, în timp ce aceasta așeza băutura în fața Ritei.

– Vezi că mă răsfeți, zise Rita.

– Te las pe tine s-o plătești pe următoarea.

– S-a făcut, spuse ea. Și cu ce te ocupi?

– Securitate, răspunse Holiday. Vând dispozitive de urmărire, echipamente de supraveghere, dispozitive de înregistrare, genul ăsta de chestii. Pentru poliție.

Avea un prieten, fost polițist ca și el, care făcea exact ceea ce spusese, așa că știa destule ca să o aburească.

– Hmm...

– Dar tu?

– Produse farmaceutice.

– Ai niște mostre cu care să mă ungi?

– Obraznicule! spuse ea cu un zâmbet strâmb. Mi-aș pierde slujba.

– Trebuia să întreb.

– Nu mă deranjează să întrebi.

– Nu? întrebă Holiday.

Ea își bău Vodka Tonic, iar el continuă cu Vodka Absolut cu gheață. Ea bău și fumă cot la cot cu el. Terminară pachetul lui de țigări și cumpărară încă unul. El se apropie de ea, iar ea îl lăsă, și atunci el știu că totul era ca și aranjat.

Îi povesti despre cel mai jenant moment al lui ca agent de vânzări. Era o variațiune la o poveste pe care o spusese de multe ori până atunci. Modifică detaliile în timp ce povestea. Se pricepea și la asta, de asemenea.

– Dar tu? o întrebă.

– Of, Doamne, spuse ea, dându-și părul pe spate dintr-o zvâcnire a capului. Bine. Eram în Saint Louis anul trecut. Mă duceam cu avionul în dimineața aceea ca să ajung la o importantă întâlnire de afaceri de la ora prânzului și am crezut că am un răgaz între sosire și întâlnire. Așa că m-am îmbrăcat cu ceva confortabil în timpul zborului. Confortabil, dar bineînțeles nu și adecvat pentru întâlnire.

– Cred că știu unde duce povestea asta.

– Lasă-mă să-ți povestesc! Avionul a ajuns cu întârziere foarte mare și a trebuit să închiriez și o mașină. În momentul în care am terminat, nu mai era suficientă vreme să mă duc la un hotel, să mă schimb de haine și să ajung și la timp la întâlnire.

– Și atunci, unde te-ai schimbat? întrebă Holiday.

– Era un garaj sub restaurantul unde trebuia să ne întâlnim.

– Nu puteai să folosești baia de la hotel?

– Era foarte întuneric în garaj și nu era nimeni pe acolo. M-am schimbat pe bancheta din spate a mașinii închiriate. Îmi dădusem jos bluza, și eram cu partea de sus complet goală, pentru că trebuia să-mi pun un alt

sutien decât cel pe care-l purtasem, și atunci a apărut un individ în vârstă, care se îndrepta către mașina lui. În loc să facă singurul lucru decent care putea fi făcut, adică să treacă mai departe, sau poate chiar să mai treacă o dată pe acolo ca din întâmplare, el a venit și a bătut în geamul meu și s-a holbat la mine, examinându-mă cu atenție...

– N-aș putea spune că-l blamez pentru asta...

– ... și pe urmă a spus ceva de genul: „Domnișoară, pot să vă fiu de vreun ajutor?"

Holiday și Rita râseră cu poftă.

– Asta face toate paralele, spuse Holiday. Acest detaliu.

– Da, chiar așa, spuse Rita. Pentru că altfel nu ar fi ceva chiar atât de neobișnuit. Adică nu era pentru prima dată când eram complet dezbrăcată într-o mașină.

– Și pun pariu că nu a fost nici ultima dată!

Rita Magner zâmbi, roși ușor, apoi dădu pe gât restul băuturii din pahar.

– În ziua aceea din garaj spuse Holiday, purtai chiloți tanga negri, subțiri, asemănători cu cei pe care-i porți acum?

– De unde știi asta?

– Ești cu siguranță genul care poartă chiloți tanga subțiri, spuse Holiday. Și trebuie să fie negri.

– Obraznicule! spuse ea.

Apoi menționă faptul că avea un minibar în cameră.

În timp ce urcau cu liftul, el se apropie de ea și o sărută pe gură. Ea își depărtă buzele, și, sprijinită de peretele acoperit cu panouri de lemn, picioarele i se desfăcură ca o floare. Mâna lui urcă pe coapsa ei goală și atinse dantela chiloților ei tanga negri, iar dedesubtul acestora, o simți încinsă, și cum năduși se. Ea gemu la atingerea și la sărutul lui.

O oră mai târziu, Holiday reveni la Lincolnul lui. Tipa fusese la fel de doritoare și de vorace cum se așteptase, iar când totul se terminase, o lăsase singură cu amintirile și cu sentimentele ei de vinovăție. Ea nu-i oferise nici un indiciu că ar fi dorit ca el să rămână. Rita era acum ca și celelalte, o poveste de spus băieților în localul lui Leo, ceva la care ei să-și folosească imaginația și pentru care să fie invidioși, chiar în timp ce lui i se ștergea cu totul din minte. În momentul în care băgă cheia în contact, îi uitase deja trăsăturile feței.

Capitolul 9

Gus Ramone intră pe ușa din față și auzi melodia *Summer Nights* în camera de zi, situată în spatele casei. Probabil că Alana era acolo, uitându-se la un DVD, unul dintre musicalurile ei favorite. După mirosul de usturoi și de ceapă, Regina era în bucătărie, pregătind cina.

„Sunt acasă și sunt în siguranță." Acesta fu primul gând care îi veni în minte lui Ramone în timp ce se deplasa de-a lungul holului. Când intră în bucătărie, se gândi la Diego și se întrebă dacă era și el pe undeva prin casă.

– Ce faci, fetițo? o întrebă Ramone pe fiica lui, care stătea în picioare în fața televizorului, dansând, imitând mișcările pe care le vedea pe ecran.

Camera de zi, pe care o adăugaseră la casă câțiva ani mai târziu, ducea în bucătărie.

– Bine, tăticule, spuse Alana.

– Bună, i se adresă el Reginei, care era întoarsă cu spatele la el și amesteca de zor cu o lingură de lemn într-o cratiță aflată pe aragaz.

Era îmbrăcată într-o ținută destul de sportivă, pantaloni cu o dungă în lateral și un tricou asortat.

– Bună, Gus! spuse ea.

Ramone își puse într-un sertar care-i ținea pistolul Glock 17 prins în talie, legitimația și insigna; prevăzuse acest sertar cu un dispozitiv de siguranță. Închise apoi sertarul cu o cheiță de pe inelul său cu chei. Numai el și Regina, nimeni altcineva, aveau cheile de la acel sertar.

Ramone se duse înapoi la fiica sa, care acum se zgâlțâia în mijlocul sufrageriei, imitându-l pe tânărul actor de pe micul ecran. Individul zâmbea lasciv, dansând pe un stadion, la fel de elastic și de fluid ca o pisică, iar însoțitorii săi cu frizurile lucioase de la uleiul de păr îl acompaniau, cântând: *„Tell me more, tell me more"*...

– *„Did she put up a fight?"* cântă Alana, în timp ce Ramone se aplecă și o sărută pe creștet, prin încâlceala buclelor ei dese și negre, moștenite de la el.

– Ce face fetița mea? întrebă Ramone.

– Sunt bine, tati.

Ea continuă să danseze, cu degetele mari în sus, la fel ca Danny Zuko[1]. Ramone se duse înapoi în bucătărie și își petrecu brațele în jurul umerilor Reginei, sărutând-o pe obraz. Se împinse în spatele ei atât cât să-i dea de înțeles că încă îl mai interesa. Încrețiturile de la colțurile ochilor ei îi arătară că zâmbea.

– Filmul la care se uită Alana e potrivit pentru ea? întrebă el.

– E *Grease,* spuse Regina.

– Știu că-i *Grease.* Dar Travolta are niște gesturi care mimează actul sexual, iar fiica noastră îl imită.

– Ei, nu face decât să danseze.

– Așa se numește asta acum?

Ramone își desfăcu brațele din îmbrățișare și o privi dintr-o parte.

---

[1] Personajul interpretat de John Travolta în filmul *Grease* (n.tr.)

– Ai avut o zi bună? îl întrebă Regina.

– Am avut toți noroc cu carul. Bine, nici n-aș putea spune că se bucură cineva de asta, totuși. Individul nu era un criminal. A înnebunit din cauza unei doze de cocaină și și-a ucis nevasta din cauză că era gelos și fără serviciu. Ea e la morgă, el urmează să fie condamnat la douăzeci și cinci de ani, iar copiii au rămas orfani. Nu e nimic îmbucurător în toate astea.

– Ți-ai făcut meseria, spuse ea, un refren de acum familiar la ei în casă.

El îi povestea în fiecare seară ce făcea la serviciu. Simțea că era important, deoarece, din experiența pe care o avea, polițiștii care nu făceau acest lucru aveau parte de niște căsnicii dezastruoase. În plus, ea înțelegea. Făcuse și ea parte din poliție, deși acest lucru părea acum că se petrecuse cu foarte mult timp în urmă.

– Unde este Diego? întrebă Ramone.

– În camera lui.

Ramone aruncă o privire în cratiță. Usturoiul și ceapa, prăjite în ulei de măsline, începuseră să se rumenească.

– Ai dat focul prea puternic, spuse Ramone. Ai să arzi usturoiul. Iar ceapa aceea trebuie să fie transparentă, nu cafenie.

– Lasă-mă în pace!

– Singura dată când flacăra trebuie să fie puternică este atunci când fierbi apă.

– Te rog!

– Faci un sos?

– Da.

– Rețeta mamei mele?

– Nu, a mea proprie.

– Îmi place sosul făcut de mama, spuse Ramone.

– Atunci trebuia să te fi însurat cu maică-ta.

– Ascultă, micșorează flacăra, da?

– Du-te să vorbești cu fiul tău.

– Asta și am de gând. Ce s-a întâmplat astăzi?

– El spune că nu știa că telefonul mobil era deschis. Unul dintre prietenii lui l-a sunat în timp ce ieșea de la baie, iar domnul Guy l-a auzit.

– Domnul Guy.

– Gus...

– Ce vreau să spun este că dacă individul are un nume ca ăsta, trebuie să fie ceva la mijloc.

– Nu e chiar tipul cel mai plin de bărbăție de pe planetă, despre asta te pot asigura.

– Și voiau să-l suspende pe Diego numai pentru atâta lucru?

– Insubordonare. Nu a vrut să le dea telefonul.

– Nici nu trebuia să i-l ceară pentru atâta lucru!

– Da, știu asta, spuse Regina. Dar așa este regulamentul. Oricum, cred că trebuie să reacționezi ca și cum ai fi puțin supărat pe el. Măcar puțin.

– Mai supărat sunt din pricina școlii ăsteia.

– Și eu la fel.

– O să vorbesc cu el. Ramone se aplecă deasupra aragazului. Știi, ai să arzi usturoiul ăla până ai să rămâi numai cu cenușa.

– Du-te și vorbește cu băiatul!

Ramone o sărută pe gât, ceva mai jos de ureche. Mirosea puțin a transpirație, dar simți și o aromă dulce. Era de la uleiul acela de corp pe care-l folosea, cu aromă de zmeură.

În timp ce se îndepărta, Ramone mai repetă:

– Dă flacăra aia puțin mai încet!

– O să poți da tu singur flacăra mai încet în ziua în care te vei apuca de gătit, spuse Regina.

Ramone se duse pe hol, în spatele lui auzindu-se cum cântau Thunderbirds și Pink Ladies, pe urmă urcă scările la etajul de deasupra.

Avusese multe îndoieli în privința transferului lui Diego la școala din Montgomery County, dar la vremea când luase hotărârea aceasta, simțea că nu mai avea nici o altă opțiune. Ramone și Regina fuseseră amândoi de acord că școala de stat din zona lor era cu totul inacceptabilă. Fizic vorbind, era într-o continuă stare de decădere și întotdeauna aveau lipsuri mari privind rechizitele, inclusiv creioanele și hârtia. Din cauza iluminării slabe, multe dintre becurile fluorescente și incandescente erau fie arse, fie inexistente, iar cu detectoarele de metale și cu personalul de securitate care staționa la fiecare ușă, școala semăna cu o închisoare. Sigur, o mulțime de bani erau pompați în sistemul de învățământ al Washingtonului, dar, în mod straniu, puțini ajungeau cu adevărat la copii. Și copiii înșiși începuseră să intre în belele, atât la școală, cât și în afara ei. În zona lor, unde mulți părinți aveau două servicii, iar alți părinți nu erau mai deloc prezenți sau nu se implicau în viața copiilor lor, unii dintre copii începuseră s-o ia razna în mod serios. Nu era mediul cel mai potrivit pentru Diego, care nu era nici el tocmai genul de elev motivat și care se simțea atras, de fapt, de cei din tagma mai dură.

Gus Ramone întorsese pe toate fețele toate aceste lucruri împreună cu soția lui, fără ca și alte urechi să audă. În cele din urmă, hotărâseră amândoi că ar fi fost bine pentru Diego să intre în contact cu alt gen de atmosferă. Dar chiar și atunci, după ce Regina devenise

nerăbdătoare să facă schimbarea, Ramone nu fusese foarte sigur că motivele sale de a-l scoate pe Diego din sistemul de învățământ public al Washingtonului erau numai cele discutate anterior. Lucrul care-l deranja, de fapt, era că majoritatea copiilor din școala gimnazială de cartier erau de culoare sau hispanici.

Cu toate acestea, el și Regina aranjaseră transferul. Pentru a reuși acest lucru, trebuiseră să facă o șmecherie ca să dovedească faptul că locuiau în Montgomery County. În 1990, Ramone achiziționase o proprietate imobiliară, ceva mai mare decât o căbănuță, în zona Silver Spring, pentru o sută zece mii de dolari, pe vremea când Regina lucra și ea în învățământ și erau un cuplu cu două salarii. Ramone închiriase proprietatea unui sărman din Guatemala și micii lui familii. El și Regina obținuseră un număr de telefon din Maryland pentru adresa respectivă; telefoanele erau redirecționate în casa lor din Washington. Acest lucru, împreună cu actele de proprietate ale casei, a fost suficient ca să poată pretinde că locuiesc în Maryland, ceea ce a fost de ajuns ca să-i obțină lui Diego transferul.

Numai că de la bun început păru că făcuseră o greșeală. Școala gimnazială din Montgomery County atrăgea elevii, iar majoritatea acestora erau albi. Exista mai puțină toleranță în această școală pentru așa-numitul „comportament disruptiv", decât fusese în fosta școală a lui Diego din Washington. Râsul zgomotos sau vorbitul cu voce tare pe coridoare sau în sala de mese era o ofensă care putea deseori garanta suspendarea. La fel dacă aveai în vreun fel legătură cu vreo trăsnaie, chiar dacă nu erai implicat direct. După cum se părea, erau cu totul alte reguli pentru Diego și prietenii lui, decât pentru copiii din

clasele bune, cu elevi dotați și talentați. Ramone presupunea că erau favorizați în special copiii albi din cauză că aduceau școlii note mai mari la examinări. Restul elevilor din școală intrau în categoria „ceilalți". Când Regina se interesase mai îndeaproape, descoperise că numărul elevilor de culoare din Montgomery County care erau suspendați, lăsați repetenți sau exmatriculați era de trei ori mai mare decât cel al copiilor albi. Ceva era foarte putred acolo și, deși nici Gus, nici Regina nu aduseseră în discuție termenul de rasism, amândoi suspectau faptul că era vorba de culoarea pielii fiului lor și de culoarea pielii prietenilor lui, care era responsabilă indirect de eticheta de „obraznic" pe care erau siliți să o poarte.

Toate acestea se întâmplau într-o școală situată într-un cartier renumit pentru activitatea sa liberală, un loc în care pe mașini erau lipite stickere cu „Respectați diversitatea". În zilele în care Ramone îl lua de la școală pe fiul său, observa că majoritatea elevilor de culoare ieșeau pe ușă în grup și că mergeau în josul străzii, în direcția „apartamentelor", în timp ce elevii albi se îndreptau spre casele lor situate mai sus. Uneori stătea acolo în spatele volanului, privind aceste lucruri, și-și spunea: „Am greșit față de fiul meu".

Problema era că el niciodată nu știa cu certitudine dacă făcea ceea ce trebuia pentru copiii săi. Cei care afirmau cu certitudine că făceau acest lucru ori se amăgeau, ori erau niște mincinoși. Din nefericire, rezultatele nu apăreau până nu se termina cursa.

Ramone bătu la ușa camerei fiului său. Bătu mai tare, iar acesta îi spuse să intre. Diego stătea la marginea patului, reprezentat de o saltea așezată pe un suport fără

cadru direct pe covorul de pe podea. Mingea de fotbal cu care dormea era alături de el. Avea căștile la urechi și, în timp ce le scotea, Ramone auzi sunetul muzicii Go-go la un volum ridicat. Diego era îmbrăcat cu un tricou fără mâneci, avea brațele subțiri și bine conturate, cu umerii deja lați ca ai unui bărbat. Începuse să-i mijească mustața, iar perciunii îi fuseseră scurtați ca să semene cu niște pumnale în miniatură. Părul, aranjat din două în două săptămâni la frizerul de pe 3rd Street, era foarte scurt și ordonat. Avea pielea ceva mai deschisă la culoare decât a Reginei. Avea ochii mari și căprui ai Reginei și nasul ei gros. Gropița din bărbie o avea de la Ramone.

– Ce faci, tată?

– Tu ce faci?

– Mă relaxez.

Ramone nu se așeză, dominându-l cu înălțimea lui, cu picioarele desfăcute ca să exprime forță, în stilul polițiștilor. Diego înțelese, se strâmbă și clătină din cap. Se ridică de pe pat și îl înfruntă pe tatăl său. Era doar cu câțiva centimetri mai scund decât Ramone.

– Lasă-mă să-ți spun cum a fost, spuse Diego.

– Spune!

– Astăzi...

– Știu.

– Nu a fost nimic grav.

– Mi-a spus mama.

– Se leagă mereu de mine, tată!

– Păi le-ai dat și motive, chiar de la început!

– E adevărat, admise Diego.

Diego se dăduse în spectacol când se dusese prima dată la școală. Simțise că trebuia să le arate celorlalți colegi că elevul cel nou nu era papă-lapte; că era dur,

șmecher și amuzant în egală măsură. Ramone și Regina primiseră mai multe telefoane în septembrie de la profesorii exasperați care afirmau că Diego le deranja orele. Ramone fusese destul de aspru cu el, discutând cu el cu severitate, amenințându-l, restricționându-l și chiar nelăsându-l să mai participe la antrenamentele de fotbal, deși nu mersese atât de departe încât să nu-l lase să joace în meciul săptămânal. După cum se părea, iubirea și severitatea avuseseră efect sau pur și simplu Diego se liniștise de unul singur. Vreo doi dintre profesorii săi îi spuseseră Reginei că Diego își îmbunătățise comportamentul în timpul orelor și unul chiar afirmase că avea potențialul de a deveni o influență pozitivă asupra celorlalți elevi, ca un fel de lider. Însă impresia negativă de la început pe care o făcuse asupra directoarei, o femeie albă, doamna Brewster, și asupra directorului adjunct, domnul Guy, deterioraseră relațiile dintre ei. Ramone simțea că îl vizau din plin pe fiul său. Diego, descurajat și nemotivat, își pierdea interesul pentru școală. Notele lui de la mijlocul trimestrului erau mai mici decât la școala din Washington.

– Uite, spuse Ramone, zici că nu știai că aveai telefonul deschis, și te cred.

– Chiar *nu* știam!

Ramone nu avea nici o îndoială. El și Diego avuseseră o înțelegere chiar de timpuriu: „Spune adevărul, și n-o să fiu prea aspru cu tine! O să mă enervez numai dacă am să cred că mă minți. Cu restul o putem scoate la capăt". Din câte-și dăduse seama până atunci, fiul său respectase întotdeauna partea sa de înțelegere.

– Dacă tu spui așa, te cred, zise Ramone. Numai că ei au regulile lor. Trebuia să-i fi lăsat să-ți confișteze telefonul pentru ziua de azi. De aici a apărut problema.

– Au luat telefonul prietenului meu și nu l-a mai văzut înapoi decât după două săptămâni!

– Eu și mama ta am fi intervenit și ți l-am fi recuperat. Ideea este că nu te poți pune cu ei. Ei sunt șefii. O să crești mare și o să ieși în lume, și o să ai niște șefi care n-o să-ți placă, însă cu toate acestea, va trebui să faci ce-ți vor cere ei.

– Nu și dacă joc în NFL.

– Eu vorbesc serios, Diego. Vreau să spun că până și eu trebuie să fac compromisuri în fața unor șefi care nu-mi plac, și am patruzeci și doi de ani. Nu este vorba numai despre perioada copilăriei, ci și despre maturitate.

Diego își strânse buzele. Se închidea în sine. Ramone îi mai ținuse discursul ăsta și mai înainte. Nici lui Ramone nu i se mai părea un discurs potrivit.

– Încearcă să nu mai ai probleme! îi spuse Ramone.

– Așa voi face.

Ramone simți că încheiaseră discuția. Își întinse mâna spre el, iar Diego își atinse ușor degetele de cele ale lui Ramone.

– Mai este ceva, spuse Diego.

– Te ascult.

– A fost o bătaie ieri după ore. Îl știi pe prietenul meu Toby?

– De la fotbal?

– Da.

Ramone și-l amintea pe Toby din echipă. Era un puști dur, dar nu era un copil rău. Locuia cu tatăl său, șofer de taxi, în apartamentele de lângă școală. Mama lui, după

cum auzise Ramone, era dependentă de droguri și nu mai făcea parte din viața lui.

– Toby a intrat în conflictul ăsta cu un băiat, spuse Diego. Îi spunea porcării lui Toby pe holurile școlii, și pe urmă l-a provocat la bătaie. S-au întâlnit jos, lângă pârâu. Toby a făcut pac!, continuă Diego, izbindu-și pumnul drept în palma stângă. L-a terminat cu o directă și cu un croșeu de dreapta. În două secunde, băiatul ăsta a căzut la pământ.

– Erai și tu acolo? întrebă Ramone, poate cu prea mult entuziasm în voce.

– Da. Veneam spre casă în ziua aceea cu niște prieteni și am ajuns și noi acolo. Și am rămas să mă uit, știi...

– Și?

– Părinții celuilalt băiat au sunat la școală. Acum are loc ceea ce se cheamă o investigație. Să se afle cine a mai fost acolo și ce a văzut. Părinții vor să-l acuze pe Toby. Vorbesc despre atac la persoană.

– Dar credeam că pușt iul ăsta a fost cel care l-a provocat pe Toby la bătaie.

– Așa este, dar acum spune că el numai glumea. Spune că niciodată nu a vrut cu adevărat să se bată.

– Și de ce este implicată școala? Nu era pe proprietatea lor, nu-i așa?

– Amândoi se duceau acasă de la școală și aveau încă la ei cărțile și restul lucrurilor. Așa că devine problema școlii.

– Înțeleg.

– Vor ca eu să spun cum că Toby a fost cel care l-a lovit primul pe băiatul acela.

– Cineva trebuia să dea primul pumn, spuse Ramone, vorbind ca un bărbat, și nu ca un tată. A fost o bătaie corectă?

– Celălalt băiat e mai mare decât Toby. E unul dintre băieții aceia care fac skateboard. Și el este cel care a provocat totul. Numai că nu și-a putut susține propriile cuvinte.

– Și au fost numai ei doi. Nimeni altcineva nu a sărit pe acest băiat, nu-i așa?

– Nu erau decât ei doi.

– Nu văd nici o problemă aici.

– Ce vreau eu să spun este că nu am de gând să-l trădez pe prietenul meu.

Nici Ramone nu dorea acest lucru. Însă nu era bine să afirme acest lucru cu voce tare, din cauză că avea de jucat un anumit rol. Așa că nu spuse nimic.

– E în regulă?

– Pregătește-te pentru masă, spuse Ramone, cu o încuviințare vagă, strategică, din cap.

În timp ce Diego își punea pe el un tricou curat, Ramone îi examină camera. Imagini cu rapperi decupate din *Source* și din *Vibe*, și o fotografie drăguță a unei mașini Impala 1963 restaurată erau prinse de un afișier din plută; un poster cu sala de gimnastică a lui Mack Lewis din Baltimore, un colaj cu boxeri locali împreună cu Tyson și cu Ali, cu lozinca „Luptătorii buni ajung la limita durerii și o depășesc pe deplin pentru a atinge măreția", scrisă pe marginea de jos. Pe podea, CD-uri goale și inscripționate la calculatorul din casă, un turn din CD-uri, o combină portabilă, exemplare din *Don Viva* și o revistă cu pistoale, blugi și tricouri atât murdare, cât și curate, tricouri originale de la diverse echipe, o pereche de pantofi sport Timberland și două *Nike*. Pe birou, care

era utilizat rareori pentru studiu, era un exemplar necitit din *Colț Alb;* un exemplar necitit din *True Grit*[1], carte despre care Ramone se gândise că îi va plăcea fiului său, dar pe care acesta nici nu o deschisese măcar; soluție de curățat adidașii; fotografii cu fete, de culoare și hispanice, în blugi strâmți și tricouri mulate, făcute la mall și apoi dăruite lui Diego; o pereche de zaruri; o brichetă cu butan cu o frunză de marijuana încrustată pe o parte; și caietul lui cu foile desprinse, cu numele Diego scris pe copertă în stilul grafitti. O șapcă personalizată cu porecla lui și cu cifrele „09", anul în care va absolvi liceul, atârna de un cui pe care-l bătuse în perete.

Chiar așa, cu toate variațiile de stil, cu progresele tehnice și cu schimbările culturale, camera lui Diego arăta cam la fel cu cea a lui Ramone prin 1977. De fapt, Diego semăna foarte bine cu tatăl său, în mai multe privințe.

– Ce avem la masă? întrebă Diego.

– Mama ta face un sos.

– Rețeta ei sau a bunicii?

– Haide, băiete, spuse Ramone. Du-te și te spală pe mâini!

[1] Adevăratul curaj (n.tr.)

Capitolul 10

Holiday nu era beat. Simțea mai mult o oboseală generală. Eliminase prin transpirație cea mai mare parte a alcoolului cu Rita, între așternuturile de la hotel. Avea văzul bun, în timp ce conducea pe autostrada cu taxă, și apoi pe bucla interioară a străzii de centură dinspre Virginia spre Maryland. Se simțea puțin amețit, dar era bine.

Ascultă în timp ce conducea postul de muzică de rock clasic de la radioul prin satelit. Nu era chiar genul pasionat de muzică, dar era familiarizat cu muzica rock a anilor 1970 din vremea sa. Fratele lui mai mare, pe care-l idolatrizase cândva, asculta discurile acasă pe vremea copilăriei lor, și aceasta era singura perioadă de muzică la care Holiday încă mai acorda atenție sau pe care o cunoștea. Acum cântau *Humble Pie,* un cântec în concert cu Steve Marriott răcnind *„Awl royt!"*[1] cu accentul lui vulgar de cockney, pentru ca apoi grupul să izbucnească în niște improvizații de blues-rock.

Holiday nu se mai întâlnea deloc cu fratele său, în afară de perioada Crăciunului, și asta numai ca să-și

[1] Pronunție deformată de la *„all right"*, „foarte bine" (n.tr.)

poată vizita nepoții, să știe că unchiul lor Doc încă mai exista pe lume. Dar nepoții mergeau acum la colegiu, iar Holiday presimțea că vizitele sale o dată pe an vor trebui să înceteze în curând. Fratele său lucra la împrumuturi bancare ipotecare, locuia în Germantown, conducea un Nissan Pathfinder, a cărui singură cale[1] nu era decât Autostrada 270, și avea o nevastă pe care Holiday nu ar fi regulat-o nici cu luminile stinse. Fratele său nu mai avea nimic din adolescentul șmecher, cu părul lung, de odinioară, care asculta Skynyrd, Thin Lizzy și Eric Clapton în pivnița părinților lor, printre pocnetele care se auzeau de la ferestrele încastrate. Fratele său își verifica acum acțiunile la fiecare oră și studia *Rapoartele consumatorilor* înainte de fiecare achiziție. Holiday dorea să-i urle adevărul în față, dar asta nu ar fi reușit să-l readucă la viață pe fratele său.

Sora lui fiind demult dispărută dintre cei vii, și cu ambii părinți decedați, Holiday era singur. Singurul lucru care-l mai făcuse să se mai trezească zi de zi, să-și mai deschidă ochii în fiecare dimineață și să se mai dea jos din pat îi fusese luat. Fusese polițist, și apoi încetase să mai fie. Acum purta șapca aceea stupidă, făcea conversație cu oameni care nu-l interesau deloc și căra bagajele în și din portbagajul mașinii.

Toate acestea din pricina unui fost coleg care nu voise să-i mai dea o șansă. Unul dintre aceia care urmau regulile ca la carte, cum era și fratele lui Holiday. Altul care avea un băț în fund.

Încă nu se simțea în stare să se ducă acasă. Ieși de pe șoseaua de centură pe Georgia Avenue și o luă spre sud,

[1] Joc de cuvinte în limba engleză, *pathfinder,* care înseamnă găsitorul căii. (n.tr.)

spre Washington. Încă mai avea timp să bea un pahar, poate chiar două, la Leo's, înainte de închidere.

Familia Ramone lua cina la o masă, situată în spațiul dintre bucătărie și camera de zi. Încercau să ia cina împreună în fiecare seară, deși asta însemna mese târzii, din cauza programului flexibil al lui Ramone. Atât Regina, cât și Ramone proveneau din familii care făcuseră acest lucru și simțeau că era un lucru important. Italianul din Ramone considera că a lua masa împreună cu familia era un lucru spiritual care devenea ca un ritual.

– E bun sosul, mamă! spuse Diego.

– Mulțumesc.

– Are totuși puțin gust de ars, mai adăugă Diego, schimbând o privire cu Ramone.

– Mama ta a pus un aruncător de flăcări în usturoi și ceapă, susținu Ramone.

– Terminați! ceru Regina.

– Glumim, iubito, zise Ramone. E foarte bun.

Alana își ținea fața aplecată deasupra castronului, încercând să aspire o furculiță plină de spaghete. Era o mâncăcioasă, care se gândea la mâncare și vorbea despre mâncare în mod frecvent. Lui Ramone îi plăcea să vadă o femeie adultă care apreciază mâncarea și adora acest lucru la fetița lui.

– Vrei să ți le tai eu, mititico? întrebă Diego.

– Nu, spuse Alana.

– Să-ți fie mai ușor să le mănânci.

– Nu.

– Așa face doar porcii, cum mănânci tu.

– Fac, spuse Regina.

– Las-o în pace! interveni Ramone.

– Încercam doar să o ajut.

– Mai bine ai grijă de tine, spuse Ramone. Și de petele acelea de sos de pe tricou.

– Fir-ar...! răcni Diego, observând urmele de sos de pe tricoul său.

Discuția se îndreptă spre temele lui Diego, iar acesta își repetă afirmația că le făcuse în sala de studiu. Apoi discutară despre aducerea în echipa Jets a lui Laveranues Coles, și Ramone afirmă că Santana Moss era doar un prinzător lateral, deoarece avea obiceiul să facă pase în mijlocul terenului, când auzea niște pași pe lângă el. Diego, care avea un tricou cu numele lui Moss pe spate, fiind vorba și de Jets, nu fu de acord.

– Cine este Ashley? îl întrebă Regina pe Diego, fără nici o legătură.

– O fată de la școală, spuse Diego.

– I-am văzut numele pe afișajul telefonului, spuse Regina.

– Și asta-i o crimă? întrebă Diego.

– Bineînțeles că nu, spuse Regina. E drăguță?

– Cum arată? întrebă Ramone, iar Diego râse.

– Mamă, e doar o fată pe care o știu de la școală. Nu sunt pe bune cu nici o fată, ești mulțumită?

– Cu nici una? întrebă Regina.

– Dar ceea ce vrei tu să spui, zise Ramone, este că-ți plac fetele.

– Haide, tată!

– Începusem să mă întreb.

– E ceva personal, spuse Diego.

– Din cauză că nu vorbești niciodată despre fete.

– Tată!

– Oricum, e bine să fii așa, fu de acord Ramone.

– Tată, nu sunt homosexual.

– Oricum te-aș iubi, chiar dacă ai fi. Adică dacă ai fi așa.

– Gus! interveni Regina.

Vorbiră apoi despre Naționale. Diego spuse că baseballul era un sport al albilor, iar Ramone îl îndemnă să se uite la toți jucătorii de culoare și hispanici din ligile cele mai importante. Dar Diego nu se clinti din convingerea sa. Îi spuse lui Ramone să verifice fețele de pe stadion de la RFK. Ramone fu de acord că majoritatea erau albi, dar încheie prin a spune că nu înțelegea ce voia Diego să spună.

– Tata a rezolvat astăzi un caz, spuse Regina.

– Ce e acela un caz? întrebă Alana.

– A băgat la închisoare un ticălos, o lămuri Diego.

– Tipul ăsta nu era chiar așa de ticălos, spuse Ramone. A *făcut* ceva rău, însă. A făcut o greșeală îngrozitoare.

După cină, Regina îi citi Alanei, iar Alana, căreia îi plăcea să-și asculte propriile cuvinte, îi citi și ea. Ramone și Diego văzură la televizor unul dintre ultimele meciuri obișnuite de sezon ale echipei naționale. La sfârșitul celui de-al șaptelea joc, Diego îl bătu ușor pe umăr pe tatăl său și se duse în camera lui. Alana îi dădu un pupic lui Ramone și se duse în camera ei cu Regina, care îi mai citi puțin și o culcă. Ramone deschise o cutie de Beck's și se uită la restul meciului.

Regina se spăla pe față în baia spațioasă când Ramone veni și el și se dezbrăcă să se bage în pat. Îi observă ținuta, unul dintre tricourile echipei de fotbal a lui Diego și pantalonii uzați de pijama, și interpretă mesajul: „În seara asta fără sex!" Dar el era bărbat, unul la fel de

obscur și de lipsit de speranță ca oricare altul. Nu avea de gând să lase o îmbrăcăminte, oricât de veche și de caraghioasă ar fi fost ea, să-l oprească de tot. O să facă o încercare. Închise ușa de la dormitor și se strecură în așternuturi. Ea veni lângă el și îl sărută cast pe colțul gurii. El se ridică într-un cot și încercă să o sărute încă o dată, doar ca s-o simtă.

– Noapte bună, spuse ea.

– Atât de devreme?

– Sunt obosită.

– Te fac eu să fii obosită!

Ramone își băgă mâna în pantalonii ei de pijama și o mângâie pe interiorul coapsei.

– Alana poate intra în orice clipă, spuse Regina. Nici măcar nu adormise când am ieșit din cameră.

Ramone o sărută. Buzele ei se deschiseră și se mai apropie puțin cu trupul de al lui.

– O să intre peste noi, spuse Regina.

– N-o să facem gălăgie.

– Știi că nu-i adevărat!

– Haide, iubito!

– Ce zici să-ți fac cu mâna?

– Asta pot să fac și singur.

Regina și Ramone chicotiră încetișor, și ea îl sărută mai profund. El începu să-i scoată pantalonii de pijama, iar spatele ei se arcui ca să-l lase, când auziră o bătaie în ușa de la dormitor.

– La naiba! zise Ramone.

– E fiica ta, spuse Regina.

– Nu e fiica mea, rosti Ramone. Este o centură de castitate de șapte ani.

Cinci minute mai târziu, Alana sforăia între ei în pat, cu degețelele ei cafenii desfăcute pe pieptul lui Ramone. Era adevărat că se simțea puțin frustrat și dezamăgit. Dar era și fericit.

La Leo's era puțin cam aglomerat, iar muzica de la tonomat era dată tare. Holiday fu salutat din cap de câteva persoane în timp ce traversa încăperea spre un scaun liber de la bar, de lângă ușile care dădeau în bucătărie. Era cunoscut aici, așa că nu avu parte de privirile acelea insistente care apăreau când un individ alb pătrundea într-un bar dintr-un cartier cu oameni de culoare. Clienți obișnuiți din barul lui Leo știau că fusese polițist și că fusese forțat să iasă din poliție din cauze necunoscute. Nu era chiar adevărat, deoarece Holiday preferase să demisioneze mai degrabă decât să fie pus în fața unei anchete oficiale, dar îi lăsase să creadă ce voiau. Un polițist corupt avea ceva misterios. Numai că el nu fusese niciodată corupt. Niciodată nu luase mită, nici nu jucase de ambele părți, ca unii dintre aceia care intraseră în poliție în perioada valului de angajări de la sfârșitul anilor 1980. La naiba, nu făcuse decât să ajute o fată pe care o cunoștea. Și totuși...

– Votcă cu gheață, îi spuse Holiday lui Charles, barmanul de noapte.

Leo plecase, sau era în spate, făcând socotelile pentru ziua respectivă.

– Vreo aromă, Doc?

– Mai bine simplă, spuse el.

I se părea că sucurile de pe raft erau toate niște porcării.

Charles îi servi băutura lui Holiday. Tonomatul cânta o variantă de la *Jet Airliner*, realizată într-un stil cu

adevărat soul-rock. Cei doi domni din dreapta lui Holiday se certau din cauza cântecului.

– Știu că acesta este Paul Pena, spuse primul din ei. El l-a cântat primul. Te întreb cine era băiatul alb care l-a preluat și l-a transformat într-un mare hit?

– Johnny Winters, sau altul ca el, spuse cel de-al doilea bărbat. Habar n-am.

– Era unul de la Almond Brothers, afirmă primul individ.

– Ce spuneai, că erau Osmond Brothers?

– *Almond,* pun pariu pe cinci dolari.

– Steve Miller Band, interveni Holiday.

– Ce-ai spus? întrebă primul individ, întorcându-se spre Holiday.

– Cântecul ăsta te termină, omule!

– Cu siguranță. Dar ai putea să-mi spui cine l-a transformat într-un hit?

– Habar n-am, spuse Holiday.

Orgoliul îl făcuse să-l ia gura pe dinainte, dar acum, după ce vorbise, nu voia să se implice mai mult în discuție.

Holiday mai bău un pahar înainte de închidere. Îl dădu pe gât și plecă nesatisfăcut de la bar. Gândul la fosta lui viață și cum renunțase la ea îi întunecase mintea.

Conduse spre est. Locuia într-un apartament cu grădină pe lângă Prince George's Plaza, lângă autostrada est-vest, iar de la Leo se ajungea acolo pe la sud de Missouri, apoi pe Riggs Road. Numai că se încurcă pe Kansas Avenue, încercând s-o scurteze pe străzile lăturalnice și, în timp ce mergea pe Blair, își dădu seama că trebuia să se întoarcă. Făcu la stânga pe Oglethorpe Street, gândindu-se că putea s-o ia apoi pe Riggs.

Își dădu seama imediat ce intră pe Oglethorpe că nu făcuse bine. Își aminti prea târziu de pe vremea când mai era polițist că bucata asta din Oglethorpe se termina într-o fundătură la metrou și la șinele de cale ferată B&O. Recunoscu Liga de Salvare a Animalelor din Washington la stânga sa și tipografia de la parterul acesteia, chiar lângă calea ferată. Iar pe dreapta, una dintre grădinile acelea ale comunității, care erau ceva destul de obișnuit în Washington, D.C. Aceasta se întindea pe vreo două hectare de teren.

Telefonul mobil începu să sune pe suportul așezat mai jos de bord. Era Jerome Belton, care-l suna să-i spună cum își petrecuse seara. Holiday trase pe dreapta, pe o suprafață cu nisip și pietriș și opri motorul. Belton îi spuse o poveste despre un individ care aspira să devină boxer și pe care-l dusese la meciul dintre Tyson și McBride de la Centrul MCI[1] cu câteva luni în urmă și ceva despre iarba pe care o avea cu el, care nu era adevărată și care se împrăștiase pe bancheta din spate a mașinii.

Era o poveste nostimă, deși cam prea familiară. Holiday râse împreună cu Belton, și încheie convorbirea. Apoi, pe strada liniștită care se înfunda ceva mai încolo, Holiday parcă lângă grădina comunității, își lăsă capul pe spate și închise ochii să și-i odihnească. Nu era beat. Era doar obosit.

O lumină îi trecu peste față, trezindu-l. Deschise ochii. Văzu o mașină de poliție albastru cu alb, cu girofarul inactiv, care se apropia de mașina sa dinspre rondul din dreptul căii ferate. Polițistul de patrulă care se afla la

[1] MCI Center, care din martie 2006 a devenit The Verizon Center, este o arenă destinată sporturilor și spectacolelor din Washington, D.C. (n.tr.)

volan avea un pasager, un infractor sau un suspect, pe bancheta din spate. Se întrebă pe unde erau bomboanele lui mentolate, în timp ce mașina Crown Victoria se apropia încet de el. Holiday nu se uită direct în interiorul mașinii, deși dintr-o privire rapidă constată că era un polițist alb. Îl văzu și pe pasagerul din spate, mai mult o siluetă amestecată cu umbrele, cu umerii mici și cu gâtul subțire. Instinctul îi spuse că era vorba despre o femeie adultă sau despre un adolescent. Cu colțul ochiului văzu un număr pe partea de jos din fața mașinii. Ofițerul de poliție trecu fără să oprească, văzându-l cu siguranță pe Holiday parcat acolo, dar fără să-și bată capul să-l verifice. Imaginea numerelor i se șterse din minte lui Holiday, începu să chicotească fără vreun motiv anume și adormi înapoi.

Când se trezi ceva mai târziu, era încă amețit. Se uită în grădină, în care se vedeau formele negre ale chioșcurilor ridicate în grabă, plantele sprijinite de araci și straturile joase de legume. O persoană de vârstă nedefinită, de înălțime medie, se plimba pe acolo. „Cine-o fi?", se gândi Holiday, studiindu-i mersul cu ochii mijiți. Apoi clipi încet. Vederea i se încețoșă și adormi din nou.

Se trezi din nou, confuz, dar de data asta numai pentru o scurtă perioadă de timp, deoarece orele care trecuseră îi alungaseră aburii de alcool din cap. Cerul se mai luminase puțin și niște rândunele plonjau și parcă înotau pe cerul de deasupra grădinilor și cântau de zor, anunțând sosirea dimineții. Își privi ceasul de mână: 4.43.

– Dumnezeule, spuse Holiday.

Îi înțepenise gâtul. Trebuia să se ducă în patul lui. Dar mai întâi trebuia să se ușureze. Înșfăcă o lanternă Maglite micuță din torpedou și ieși din mașină.

Holiday merse pe o potecă, utilizând raza luminoasă pentru a-l călăuzi. Ținu în gură lanterna în timp ce-și scoase penisul și trimise jetul de urină spre pământ. Se uită în jurul său la împrejurimi, întorcându-și capul în timp ce urina. Lumina se opri pe ceea ce părea o siluetă umană care zăcea inconștientă sau adormită la marginea unei parcele de zarzavat cu roșii susținute de araci, culese mai demult. Holiday își închise fermoarul. Se apropie de siluetă și îndreptă lumina direct înspre ea. Holiday își mușcă buza și se aplecă pe vine. Lumina era acum foarte aproape și nu mai era nici o îndoială. Era un tânăr de culoare, probabil de vreo paisprezece, cincisprezece ani, îmbrăcat cu o haină de iarnă, tricou, blugi, și încălțat cu o pereche de pantofi sport Nike. O rană provocată de un glonț, care începuse să se coaguleze, îi înstela tâmpla stângă. Partea de sus a capului acelui băiat tânăr era zdrobită în locul prin care ieșise glonțul, iar sângele și creierii formau o materie păstoasă, groasă, ca o supă de scoici. Avea ochii umflați de la traumatism. Holiday lăsă lumina să se plimbe pe pământul din jur. Lumină o zonă extinsă de pe cărare și din grădină. Nu văzu nici un tub de cartuș sau vreun pistol. Focaliză lumina încă o dată asupra tânărului. Avea la gât un lanț de care atârna un fel de plăcuță. Aceasta îi zăcea moale pe tricou, cu fața în sus, între cutele făcute de haină. Era un fel de plăcuță de identificare. Holiday își miji ochii și citi numele de pe ea. Apoi se ridică în picioare și se întoarse, încercând să meargă cât mai ușor posibil până la mașină. Nu mai era nimeni pe Oglethorpe Street, iar el băgă cheile în contact și porni mașina Town Car, o întoarse, îndreptându-se înspre Blair Road cu farurile stinse, apoi așteptă până când drumul fu complet pustiu

înainte de a aprinde farurile și porni drept înainte, direct către magazinul 7-Eleven de pe Kansas. Acolo era un telefon public, dar parcarea era prea publică și prea luminată, așa că se duse la magazinul de băuturi alcoolice de pe stradă, care era închis și care avea, de asemenea, un telefon public într-o parcare goală, aproape acoperită de întuneric. Acolo formă 911 stând cu spatele spre stradă și intră în legătură cu o operatoare de la dispecerat. Nu-și dezvălui numele sau locul de unde suna când fu întrebat, ci începu să vorbească peste întrebările repetate ale operatoarei și raportă găsirea unui cadavru într-o grădină a comunității între Blair și Oglethorpe. Femeia încă i se adresa, cerându-i informații personale, dar el puse receptorul în furcă. Holiday se întoarse rapid la mașina lui, plecă în viteză din parcarea de lângă magazinul de băuturi și își aprinse o țigară. Era ceva atât familiar, cât și de nerecunoscut în privința cadavrului, care îl umplu de energie și de surescitare.

Odată ajuns în apartamentul său, se strecură în pat, dar nu adormi. Pe măsură ce soarele începea să pătrundă printre storuri, își fixă privirile pe tavan. Dar nu văzu tavanul, ci se văzu pe el tânăr, în uniforma de polițist, stând într-o grădină a comunității foarte asemănătoare cu cea în care tocmai fusese. În amintirile sale, polițistul de la Omucideri T.C. Cook era acolo, îmbrăcat cu haina sa și cu pălăria sa cafenie. Văzu scena crimei luminată de culorile stroboscopice care veneau de la giroscoapele mașinilor de poliție și de la blițurile aparatelor de fotografiat. Era ca și cum s-ar fi uitat la o fotografie în mintea sa. Putea să vadă luminile, comandanții îmbrăcați cu cămăși albe, pe reporterul acela de la Channel 4, și foarte clar,

pe el însuși și pe polițistul T.C. Cook. În aceeași fotografie, tânăr și îmbrăcat în uniformă, îl văzu și pe Gus Ramone.

Capitolul 11

În vreme ce muncitorii din tura de dimineață veneau la serviciu la adăpostul de animale și la tipografie, polițiștii de la Omucideri și specialiștii de la Laboratorul Mobil de Criminalistică lucrau în jurul cadavrului unui tânăr care zăcea în grădina comunității de la intersecția Oglethorpe Street cu Blair Road. Polițiștii în uniformă, alături de banda galbenă, îi țineau la distanță de scena crimei pe muncitori, care făceau diverse speculații și care-și sunau, la telefoanele mobile, prietenii și rudele.

Polițistul Bill „Garloo" Wilkins, care lucrase la VCB în tura de la miezul nopții până la ora opt dimineața, preluase apelul când fusese sunat de la dispecerat în privința anunțului anonim. Venise cu mașina la grădina comunității împreună cu George Loomis, un polițist cu umerii căzuți, care crescuse în Secțiunea Opt[1] de lângă casa memorială a lui Frederick Douglass din sud-est. Wilkins era polițistul principal care se ocupa de caz.

În vreme ce Wilkins și Loomis lucrau la fața locului, Gus Ramone sosi la sediu ca să-și înceapă programul de la opt la patru. Rhonda Willis, căreia îi plăcea să ajungă

[1] Zonă din Washington (n.tr.)

la lucru mai devreme, să-și bea cafeaua și să-și organizeze ziua de muncă, se afla deja la biroul ei. Ca de obicei, discutară despre planurile lor pentru ziua respectivă, precum și despre activitățile violente sau crimele care avuseseră loc de când fuseseră ultima oară de serviciu. Fu menționată și victima neidentificată prin împușcare găsită lângă Blair Road, împreună cu faptul că Garloo Wilkins primise acest caz. Ramone avea încă de lucrat la capetele de acuzare legate de cazul lui William Tyree, iar Rhonda trebuia să depună mărturie într-un caz de incendiere a unor droguri cultivate, pe care-l închisese cu mai multe luni în urmă. Ramone dorea să încerce, de asemenea, să interogheze o potențială martoră la o crimă, înainte ca aceasta să plece la serviciul ei de la McDonald's de lângă Howard U. Rhonda fu de acord să meargă cu el, apoi să se ducă împreună la Centrul Judiciar de la intersecția 4th Street cu E.

Martora potențială, o femeie tinerică pe nume Trashon Morris, nu se dovedi prea utilă. Fusese văzută într-un club pe la periferia zonei Shaw, în tovărășia strânsă a unui tânăr căutat într-un caz de crimă ce avusese loc mai târziu în aceeași seară. Tânărul, Dontay Walker, se certase la club, după cum afirmau martorii, cu un tip care mai târziu fusese găsit mort, împușcat în interiorul mașinii sale Nissan Altima pe 6th Street, la sud de U. Walker era căutat și în legătură cu această crimă, dar până atunci nu dăduseră de urma lui. Însă când Ramone o interogă pe Trashon Morris, prinzând-o în timp ce ieșea din blocul în care locuia, ea nu-și aduse aminte de nici un fel de ceartă la club și de nimic altceva din seara respectivă, după cum se părea.

– Nu-mi aduc aminte, spuse Trashon Morris, fără însă să-l privească pe Ramone în ochi și fără să o bage în seamă pe Rhonda Willis. Nu știu nimic despre nici un scandal.

Morris avea unghii foarte lungi, vopsite într-o culoare țipătoare, cercei imenși în formă de verigi și părul tapat.

– Ai băut mult în seara respectivă? o întrebă Ramone, încercând să-i determine credibilitatea în situația puțin probabilă în care ea și-ar fi recăpătat memoria și ar fi fost chemată ca martoră la proces.

– Da, am băut. Eram într-un club, tu ce crezi?

– Cât de mult? o întrebă Rhonda.

– Cât de mult am vrut, răspunse Morris. Era sfârșit de săptămână și sunt majoră.

– Oamenii spun că ai plecat din club împreună cu Dontay Walker.

– Cu cine?

– Cu Dontay Walker.

– Oamenii n-au decât să spună ce vor. Morris se uită la ceasul ei de mână. Uite ce e, trebuie să ajung la lucru.

– Ai vreo idee pe unde hoinărește Dontay din seara aceea? întrebă Ramone.

– Cine?

Ramone îi dădu cartea sa de vizită cu informațiile de contact.

– Dacă îl vezi pe Dontay din nou, sau dacă ia legătura cu tine, sau dacă îți aduci aminte ceva ce ai uitat să ne spui, sună-mă!

– Trebuie să plec la serviciu, replică Morris și o luă pe trotuar în direcția stației de metrou din apropiere.

– Ce tipă cooperantă! constată Ramone, în vreme ce el și Rhonda se îndreptau spre o mașină de poliție nemarcată,

de culoare cafenie, marca Impala, care era parcată de-a lungul străzii.

– Una dintre fetele acelea fabuloase din ghetouri, spuse Rhonda. Ar fi bine ca băieților mei să nu le treacă prin cap să vină acasă cu vreuna din astea, pentru că știi că imediat apăs pe butonul „afară".

– E doar supărată pentru că maică-sa i-a dat numele Trashon[1].

– Păi dacă-i dai așa un nume, normal că așa va ajunge! spuse Rhonda. Una dintre profețiile alea care se împlinesc și despre care mai auzi câteodată.

La Centrul Judiciar, Ramone și Rhonda Willis urcară la primul etaj ca să completeze hârtiile necesare pentru prezentarea la proces, pe urmă se duseră la etajul nouă, unde se aflau procurorii federali și cei adjuncți care lucrau la cazuri începând cu arestarea și până la proces, și uneori până la condamnare. Mulți polițiști de la Omucideri stăteau pe holuri sau în birourile procurorilor – o scenă destul de obișnuită. Unii purtau costume elegante, alții costume ieftine, iar alții erau îmbrăcați în treninguri. Veniseră acolo să depună mărturie, să piardă vremea stând la povești, să raporteze progrese în anumite cazuri și să facă ore suplimentare. În unele zile erau mai mulți polițiști de la Omucideri aici, în aceste birouri, decât erau la VCB sau pe stradă.

Ramone îl găsi pe procurorul Ira Littleton în biroul său. Discutară despre cazul Tyree și despre capetele de acuzare, conversația constând în faptul că Littleton îi ținea un discurs lui Ramone despre procedurile legale și eticheta legată de tribunal. Ramone îl lăsă pe procuror să spună ce avea de spus. Când acesta termină, Ramone

[1] *Trash* în limba engleză înseamnă „gunoi", „târâtură". (n.tr.)

se duse la biroul de pe colț al lui Margaret Healy, o roșcată dură și isteață, trecută de patruzeci de ani, care conducea echipa de procurori federali adjuncți. Biroul ei era arhiplin din cauza hârțoagelor și a cocoloașelor de hârtie care erau aruncate chiar și pe jos. El se lăsă în unul din fotoliile ei mari și confortabile.

– Am auzit că ai progresat foarte rapid în cazul acela cu înjunghierea, spuse Healy.

– De fapt, a fost Bo Green, preciză Ramone.

– Este vorba de lucrul în echipă, spuse Healy, utilizând una dintre expresiile ei favorite.

– Felicitări pentru frații Salinas! zise Ramone.

Condamnarea recentă a doi frați vitregi, membri ai MS-13, un caz de crimă care durase mult, făcuse vâlvă în presă din pricina problemelor neîncetate din comunitatea spaniolă din interiorul și în afara Washingtonului.

– A fost o victorie frumoasă. Am fost mândră de Mary Yu în acest caz. Ea s-a ocupat de tot.

Ramone încuviință din cap și își îndreptă bărbia în direcția unei fotografii de pe biroul doamnei procuror.

– Ce face familia?

– Cred că bine. Poate că am să-mi iau câteva zile libere anul ăsta și o să aflu.

O secretară bătu la ușa deschisă a lui Healy și îi spuse lui Ramone că îl sunase soția lui. Ramone își închipui că încercase să-l sune pe telefonul mobil, dar nu avea semnal în clădire. Și dacă fusese atât de insistentă, trebuie să fi fost vreo urgență. Alana sau Diego, se gândi el imediat, și se ridică de pe scaun.

– Scuză-mă, Margaret!

Preluă convorbirea dintr-un birou liber. Ascultă vocea emoționată, dar controlată a Reginei. Când ieși afară pe

hol, o văzu pe Rhonda Willis stând de vorbă cu doi polițiști. Îi spuse despre convorbirea sa și unde se îndrepta.

– Nu vrei să te însoțesc? întrebă Rhonda.

– Credeam că trebuie să depui mărturie.

– Mi s-a spus că nu sunt în programul de astăzi. Cum e cu capetele de acuzare?

– O să mă întorc, spuse Ramone. Haide, te pun la curent pe drum.

Marita Bryant văzu de pe partea cealaltă a străzii, din casa ei din Manor Park, cum sosiră echipa de poliție și mașinile civile la casa familiei Johnson. Privi cum polițistul gras și chel intră în casă și văzu cum Terrance Johnson sosi în viteză cu Cadillacul său, parcă în grabă, și fugi înspre ușa de la intrare. O ambulanță sosi la scurt timp după aceea. Helena Johnson, soția lui Terrance și mama copiilor săi, Asa, de paisprezece ani, și Deanna, de unsprezece ani, fu scoasă din casă pe o targă și dusă de acolo. Terrance ieși împreună cu ea, vizibil tulburat, clătinându-se în timp ce traversa curtea. Se opri și vorbi ceva cu vecinul de alături, un pensionar pe nume Colin Tohey, pe urmă fu tras deoparte de polițist, care-l ajută să urce într-o mașină civilă. Apoi ambele mașini plecară.

Marita Bryant ieși din casă și se duse în curtea familiei Johnson, unde Colin Tohey era încă destul de tulburat. Tohey îi spuse Maritei că fusese găsit trupul neînsuflețit al lui Asa Johnson în grădina aceea mare a comunității de lângă Blair Road. Helena leșinase când aflase vestea, și din acest motiv venise ambulanța. Marita, care avea o fiică de vârsta lui Asa și care-i cunoștea și pe prietenii lui Asa o sună imediat pe Regina Ramone. Știa că Diego era prieten cu Asa, și se gândi că Regina ar dori și ea să fie

informată. De asemenea, era și curioasă, pentru că mai mult ca sigur Gus avea mai multe informații privitoare la deces. Regina nu aflase încă vestea și spuse că nu credea că Gus aflase ceva, altfel ar fi dat un telefon. Ea închise telefonul în vreme ce Marita Bryant încă mai vorbea, și apoi încercă să ia legătura cu Gus.

– Fiul tău era prieten bun cu acest băiat? întrebă Rhonda Willis, deplasându-se cu viteză spre mașina Impala fără însemnele poliției, o rablă pe patru roți, modelul standard pe care-l produsese Chevrolet.

Ea și Ramone se îndreptau spre North Capitol Street.

– Diego are o mulțime de prieteni, spuse Ramone. Asa nu era cel mai bun prieten al lui, dar era un băiat pe care Diego îl cunoștea destul de bine. Au jucat fotbal în aceeași echipă anul trecut.

– O să fie foarte afectat?

– Nu știu. Când a murit tatăl meu a fost afectat din cauză că a văzut cât sufeream eu. Dar acest lucru provoacă suferință într-un mod diferit. Este ceva nefiresc.

– Cine o să-i spună?

– Regina o să-l ia de la școală și o să-i dea vestea. Eu o să-l sun mai târziu. Apoi o să vorbesc cu el diseară.

– La voi în casă se discută des despre Dumnezeu? întrebă Rhonda.

– Nu prea des, spuse Ramone.

– De data asta ar fi indicat.

Viața de adult a Rhondei fusese o provocare, mai ales din cauză că trebuise să crească patru băieți de una singură. Chestia cu Dumnezeu mersese bine la ea. Era piatra ei de sprijin și se agăța de ea, făcându-i plăcere să discute despre asta. Nu era însă și cazul lui Ramone.

– La ce te gândești? întrebă Rhonda, întrerupând liniștea din mașină.

– La nimic, spuse Ramone.

– Îl cunoșteai pe băiatul ăsta? Îi cunoști familia?

– Părinții lui sunt oameni la locul lor. Îl supravegheau îndeaproape.

– Altceva?

– Tatăl lui e genul de individ inflexibil. În ceea ce privește sportul, școala, totul... Îl ținea cam prea din scurt pe fiul său.

– Destul de tare încât să-l împingă pe puști să se ducă într-un loc periculos?

– Nu știu.

– Pentru că asta poate face la fel de mult rău ca și neimplicarea totală.

– Așa este.

– Ai avut vreodată vreun indiciu sau senzația că băiatul a intrat în vreo chestie periculoasă?

– Nu. Dar asta nu înseamnă că nu-i posibil. Dar nu am nici un motiv să cred că da.

Rhonda Willis se uită înspre el.

– Îți plăcea de el?

– Era un copil bun. Era în regulă.

– Ce vreau să spun este ce simțeai în legătură cu el? Mă refer la felul în care un bărbat se uită la un copil și îl evaluează.

Ramone se gândi la momentele în care-l văzuse pe Asa pe terenul de fotbal, făcând placaje numai cu jumătate de corp, uneori fugind de cel care alerga cu mingea. Se gândi la Asa pe când intra în casa familiei Ramone, fără să se adreseze direct lui sau Reginei, fără să-i salute, decât dacă trebuia neapărat. Știa exact la ce se referea

Rhonda. Uneori te uiți la un băiat și îl vezi ca pe un bărbat și te gândești: „O să fie un dur, sau un tip puternic, sau o să aibă succes în tot ceea ce va face". Uneori te uiți la un tânăr și te gândești: „Aș fi mândru dacă acesta ar fi fiul meu". Ei bine, Asa nu făcea parte din acea categorie.

– Nu prea punea suflet în ce făcea, spuse Ramone. Cam ăsta-i singurul lucru care-mi vine în minte.

Mai era ceva ce Ramone simțise uneori, sesizând un fel de slăbiciune în ochii lui Asa. Ca și cum ar fi putut fi prins cu mâța în sac.

– Măcar am aflat o părere sinceră din partea ta.

– Nu înseamnă absolut nimic, spuse Ramone, ușor rușinat.

– E mai mult decât o să vadă Garloo. Pentru că tu știi că el o să se uite la băiatul acela și o să se gândească automat la un anumit lucru. Și nici măcar nu spun că Garloo este așa. Este doar... Tipul are o minte înceată. Și are păreri preconcepute.

– Simt nevoia să ajung la fața locului și să arunc o privire.

– Dacă o să mai ajungem acolo vreodată.

– Toate vehiculele performante sunt date polițiștilor de patrulă, spuse Ramone.

– Dar nouă chiar ni se dau cele mai proaste mașini, replică Rhonda.

Ramone acceleră, dar nu obținu decât un pocnet al motorului.

În momentul în care sosiră Ramone și Rhonda Willis, mulțimea de gură-cască de la scena crimei se mai rărise, dar își sporise numărul persoanelor oficiale, la care se alăturase și un reporter. Îi găsiră pe Wilkins și pe Loomis

stând lângă un Chevrolet fără însemne particulare. Wilkins avea un carnețel într-o mână și o țigară aprinsă în cealaltă.

– Bună, Ramone, îi salută Wilkins. Bună, Rhonda.

– Bună, Bill, răspunse Ramone.

Ramone examină împrejurimile: clădirile comerciale, șinele de cale ferată, spatele caselor și biserica de pe strada care ducea dinspre est spre vest chiar la capătul celălalt al grădinii, pe un delușor.

– Am primit un telefon de la birou și mi s-a spus că veniți încoace, spuse Wilkins. Îl cunoșteai pe decedat?

– Era prieten cu fiul meu, spuse Ramone.

– Asa Johnson?

– Dacă este vorba despre el.

– Purta la gât atârnată de un lanț una dintre plăcuțele acelea cu poză, specifice pentru școala gimnazială. Tatăl său a venit și l-a identificat.

– Tatăl este aici?

– La spital. Soția lui a leșinat. Tatăl s-a dus acolo să fie cu ea în acest moment. Nici el nu arăta prea bine.

– Ați aflat ceva până acum? întrebă Ramone.

– Puștiul a fost împușcat în tâmplă, iar rana de ieșire este prin creștet. Am găsit glonțul. Destul de turtit, dar o să reușim să aflăm ce calibru avea.

– Nu ați găsit și arma crimei.

– Nu.

– Cartușe?

– Nu.

– Ce părere ai?

– Deocamdată nici una.

Ramone știa, la fel ca Rhonda și ca Loomis, că Wilkins își formase deja în minte un scenariu posibil și

eliminase unele dintre celelalte posibilități. Prima presupunere pe care o făcuse Wilkins în momentul în care văzuse un adolescent de culoare cu o rană fatală prin împușcare fusese „o chestie legată de droguri". O crimă de afaceri, ceea ce unii polițiști din Washington considerau „curățarea societății". Legea junglei în acțiune. Gândurile lui Wilkins se îndreptaseră atunci mai mult ca sigur înspre o crimă în scop de jaf. Numai că nu era nimic din ce ar fi putut să aibă acest puști, în această parte a orașului cunoscută pentru veniturile sale medii, care să fi fost de vreo valoare pentru cineva. Haina North Face, adidașii de o sută de dolari... numai că acestea se aflau încă pe el. Așa că acest scenariu era cu siguranță îndoielnic. Ar fi putut să fi fost prădat pentru bani sau pentru doza de drog. Dar acest lucru nu ar fi făcut decât să-l ducă înapoi la problema drogurilor. Poate că, își imagină Wilkins, victima se dăduse la prietena unui alt băiat. Sau se uitase la ea ca și cum și-ar fi dorit acest lucru. Sau poate că fusese o sinucidere. Numai că puștii de culoare nu se sinucideau, se gândi Wilkins, așa că nu prea era posibil. În plus, pistolul nu era de găsit. Puștiul nu ar fi putut să-și pună capăt zilelor și după aceea să scape de pistol, aruncându-l pe undeva.

– Ce părere ai, Gus? întrebă Wilkins. Oare băiatul ăsta era implicat în ceva?

– Din câte știu eu, nu, răspunse Ramone.

Bill Wilkins își căpătase porecla de „Garloo" din cauza masivității sale, a urechilor ascuțite, și a cheliei. Garloo era numele unei jucării în formă de monstru care fusese foarte apreciată de băieți pe la începutul anilor șaizeci, iar Wilkins își primise porecla de la unul dintre puținii veterani destul de bătrâni să-și amintească din

tinerețea lor de creatura aceea îmbrăcată numai cu o cârpă în zona vintrelor. I se potrivea bine lui Wilkins. Respira pe gură. Avea o statură masivă și mersul greoi. Celor care-l întâlneau pentru prima dată li se părea că era pe jumătate om, pe jumătate fiară. Barul FOP[1] păstra un medalion realizat din hârtie gofrată, decorat cu sfoară, cu numele „Garloo" schițat stângaci peste figură, pe care Wilkins îl purta în jurul gâtului când era beat. Seara, putea fi găsit deseori la barul FOP.

Wilkins avea treizeci și unu de ani și, pierzându-și dorința sau așteptările într-o eventuală promovare, rămăsese numai cu ambiția diluată de a-și păstra rangul și poziția sa la VCB. Pentru a realiza acest lucru, avea nevoie să mențină o rată rezonabilă de elucidare a cazurilor. Pentru el, cazurile dificile erau adevărate blesteme, și nu provocări.

Ramone îl plăcea destul de mult pe Wilkins. Alți polițiști de la Omucideri se duceau la el frecvent cu întrebări referitoare la calculatoarele lor, deoarece Wilkins avea o extraordinară pricepere, abilitate și cunoaștere în domeniul calculatoarelor, și era întotdeauna dispus să ajute pe oricine. Era un tip cinstit și destul de decent. Era puțin cinic, dar nu era singurul. În ce privea talentele sale de investigator, avea într-adevăr, așa cum spusese Rhonda, o minte înceată.

– Vreun martor? întrebă Ramone.

– Încă nu, răspunse Wilkins.

– Cine a anunțat crima?

– Anonim, spuse Wilkins. Este o bandă cu înregistrarea...

---

[1] Fraternal Order Of Police – Ordinul Frăției Polițiștilor (n.tr.)

Ramone se uită la polițistul în uniformă care se sprijinea de mașina lui cu tracțiune integrală, la o aruncătură de băț de ei. Era destul de înalt, subțire și blond. Pe partea din față a Fordului său se vedea numărul mașinii, pe care Ramone îl citi leneș, din obiceiul pe care și-l făcuse pe vremea când lucrase și el în patrulare.

– O să facem o examinare detaliată, spuse Wilkins, atrăgându-i atenția lui Ramone înapoi la locul crimei.

– Acolo sus e un McDonald's, nu-i așa? întrebă Ramone, făcând semn cu capul înspre strada cu locuințe de la marginea grădinii.

– Mai întâi o să mergem să batem la ușile acelea, spuse Wilkins.

– Și la biserica aceea.

– Biserica baptistă Sfântul Pavel, precizează Rhonda.

– O să mergem acolo, adăugă Loomis.

– Lucrează cineva în tura de noapte la adăpostul de animale, nu-i așa? întrebă Ramone.

– Avem destule de făcut, spuse Wilkins.

– Am putea ajuta și noi, interveni Ramone, implicându-se.

– Bine ați venit la petrecere! exclamă Wilkins.

– O să mă uit puțin la cadavru, spuse Ramone, dacă nu vă deranjează.

Ramone și Rhonda Willis se îndepărtară. În vreme ce trecură pe lângă mașina de poliție din apropiere, polițistul în uniformă ieși dinăuntru și îi întrebă:

– Domnilor polițiști?

– Ce este? întrebă Ramone, întorcându-se spre ofițerul de patrulă.

– Mă întrebam dacă nu a apărut vreun martor.

– Încă nu, răspunse Rhonda.

Ramone citi numele de pe ecusonul prins de pieptul polițistului, pe urmă îl privi direct în ochi.

– Ai vreun rol prin zonă?

– Sunt aici pentru a ajuta.

– Atunci fă-o! Ține spectatorii și presa la distanță de cadavru, ai auzit?

– Da, să trăiți!

În timp ce mergeau prin grădină, Rhonda spuse:

– Ai fost cam aspru, Gus.

– Detaliile legate de această investigație nu-l privesc pe el. Pe vremea când eram și eu ca el, nici măcar nu mi-ar fi trecut prin minte să fiu atât de îndrăzneț. Când te aflai în preajma unui superior, îți țineai gura, și vorbeai numai dacă erai întrebat.

– Poate e doar un tip ambițios.

– Ăsta-i încă un lucru care nu mi-ar fi trecut prin cap: ambiția.

– Da, dar ei oricum te-au promovat.

Cadavrul nu era prea departe și zăcea lângă o cărare îngustă. Se opriră la o oarecare distanță de el, având grijă să nu deranjeze nimic de la scena crimei prin prezența lor. Un specialist de la Laboratorul Mobil de Criminalistică, Karen Krissoff, lucra în preajma lui Asa Johnson.

– Bună, Karen! spuse Ramone.

– Bună, Gus!

– Ai ridicat deja amprentele plantare? întrebă Ramone, referindu-se la urmele de pantofi care s-ar fi putut găsi în pământul moale.

– Puteți să vă apropiați, spuse Krissoff.

Ramone se apropie, se aplecă pe vine și se uită cu atenție la trupul neînsuflețit. Nu i se făcu rău când se uită la cadavrul prietenului fiului său. Văzuse prea multă

moarte și rămășițe omenești ca să-l mai afecteze în vreun fel și ajunsese să considere că un trup nu era decât o carcasă. Era mai degrabă trist și cumva frustrat, știind că acest lucru nu mai putea fi schimbat.

Când Ramone termină examinarea lui Asa și a zonei din apropierea acestuia, se ridică în picioare mormăind.

– Predomină arsurile de la praful de pușcă, spuse Rhonda, afirmând ceea ce observase de la doi metri distanță. Împușcătura a avut loc de foarte aproape.

– Corect, spuse Ramone.

– E destul de cald acum pentru haina asta North Face, de asemenea, continuă Rhonda.

Ramone o auzi, dar nu comentă nimic. Se uită înspre drum, dincolo de spectatori, polițiști și specialiștii de la laborator. O mașină neagră Lincoln Town Car era parcată pe Oglethorpe Street, și un bărbat în costum negru se sprijinea de portiera din dreapta a mașinii. Individul era înalt, blond și subțire. Își încrucișă privirile cu Ramone pentru o clipă, pe urmă se dezlipi de automobil, se deplasă înspre portiera șoferului și se așeză în dreptul volanului. Execută cu mașina o întoarcere din trei mișcări și se îndepărtă.

– Gus? întrebă Rhonda.

– Haina trebuie să fi fost nouă, spuse Ramone. Presupun că a primit-o recent și dorea să se laude cu ea. De-abia așteptase s-o îmbrace.

Rhonda Willis încuviință din cap.

– Da, așa fac toți copiii.

Capitolul 12

Conrad Gaskins ieși din clinica situată lângă o biserică de la intersecția Minnesota Avenue cu Naylor Road, în Randle Highlands, din zona de sud-est. Purta un tricou pătat de transpirație și pantaloni de un verde decolorat, marca Dickies. Era treaz de pe la ora cinci dimineața, când se dăduse jos din pat și se dusese la punctul de racolare a muncitorilor cu ziua, pe Central Avenue din Seat Pleasant, Maryland. Era luat de acolo în fiecare dimineață de către un fost infractor, unul dintre creștinii aceia care considerau că era de datoria lor să angajeze oameni care erau în aceeași situație în care fuseseră și ei cândva. Locul în care erau racolați zilierii se afla în apropiere de casa închiriată pe care o împărțea cu Romeo Brock, o casă dărăpănată cu două dormitoare, care se afla într-o zonă împădurită de pe Hill Road.

Brock îl aștepta în mașina lui SS, moțăind în parcarea de la clinică. Gaskins se așeză pe locul din dreapta.

– Te-ai pișat în recipientul ăla? îl întrebă Brock.

– PO-ul[1] meu se asigură că fac acest lucru, spuse Gaskins. A spus că trebuie să aduc urina la analiză în fiecare săptămână.

– Ai putea să cumperi un pișat curat.

– Știu asta. Dar la clinica asta te caută și-n fund înainte să intri în baie. Nimeni nu scapă de porcăria asta. De asta PO mă trimite acolo.

– Oricum, rezultatele au fost negative.

– E adevărat. Nici măcar n-am fumat vreo bucată de iarbă de când am ieșit de la pârnaie.

Dar și Gaskins se simțea bine în această privință. Îi făcea plăcere chiar și felul în care-l durea spatele la sfârșitul unei zile de muncă cinstită. Ca și cum spatele lui îi reamintea astfel că făcuse ceva bun.

– Hai să te speli, spuse Brock. Nu pot să-ți mai suport duhoarea.

Merseră cu mașina în Prince George, traversând Southern Avenue, care reprezenta granița dintre oraș și extravilan, unde se făceau treburile murdare. Cei care o luaseră pe panta infracțiunilor știau că puteai să treci granița înainte și înapoi și rareori erai prins, deoarece nici una dintre polițiile nu avea jurisdicție pe zona de graniță. Autoritățile încercaseră să introducă ajutorul șerifilor federali și al ofițerilor ATF[2], dar până atunci fuseseră incapabile să coordoneze diversele secții de poliție și agenții. Între strămutarea populației, care dusese în Prince George mulți locuitori cu venituri mici, și dezorganizarea poliției locale, cartierele din jurul graniței orașului deveniseră paradisul infracționalității, noile mlaștini ale zonei metropolitane.

– Ești bine? întrebă Brock.

– Sunt doar obosit, asta-i tot.

---

[1] PO, Parole Officer, ofițer responsabil cu eliberarea condiționată a unui deținut (n.tr.)

[2] ATF = Advanced Tactical Fighters – Luptători Tactici Avansați (n.tr.)

– Asta-i tot? Ești doar obosit? Sau te preocupă ceva anume? Pentru că trebuie să știi că m-am ocupat de toate foarte bine.

– Am spus că sunt obosit.

– Ești supărat pentru că încă ești în vizorul lor. Trebuie să te pișii într-un borcan mic și vechi din plastic, pe când eu, iată-mă, sunt liber.

– Hm, mormăi Gaskins.

Vărul său mai mic era foarte lăudăros, și încă nu văzuse și cealaltă față a lucrurilor. Gaskins cunoscuse ambele părți. Fusese implicat în comerțul cu droguri de la o vârstă fragedă. Fusese recuperator. Fusese prins și acuzat de atac la persoană cu agresiune și port ilegal de armă și fusese închis la Lorton, iar după ce închiseseră Lortonul, îl mutaseră în afara statului. Nu exista nici un loc acolo pe care să fi vrut să-l revadă. Numai că-i promisese mătușii sale, mamei lui Romeo Brock, că va sta în preajma fiului ei și va avea grijă ca acesta să nu pățească nimic. Până atunci reușise să-și țină promisiunea. Mina Brock îl crescuse pe Gaskins după ce lui îi murise mama când era încă un copil. Nu avea cum să nu-și respecte promisiunea făcută unei femei atât de bune la suflet cum fusese mătușa lui. Probabil ea era chiar atunci în genunchi, spălând urina de pe pardoseala băii vreunui hotel sau curățând petele de dulceață de pe așternutul cuiva. Îl hrănise și îl îmbrăcase pe Gaskins și încercase să-i bage mințile în cap atunci când trebuise. Era extrem de bună. Atâta lucru putea să facă și el – să aibă grijă de fiul ei natural.

Dar Romeo nu era pe drumul cel bun. Se îndrepta spre limită și era pe punctul de a o trece, dar, deși lui Gaskins nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l lase baltă,

simțea că era prins în capcană. I se făcea rău când știa unde îl ducea Romeo, și, cu toate acestea, trebuia să rămână cu el. Se îndreptau către o prăpastie. Portierele erau încuiate, iar mașina nu avea frâne.

Gaskins făcu un duș și se schimbă de haine în singura baie a casei lor, o clădire cu un singur etaj, cu verandă la intrare, cu o alee presărată cu pietriș și ascunsă aproape între arțarii și stejarii bătrâni și un pin înalt. Un plop imens crescuse lângă casă. Ramurile copacului se lăsaseră și atârnau pe acoperiș. Casa avea nevoie de reparații, instalația de apă și toate cablurile trebuiau schimbate, dar proprietarul nu venea niciodată în vizită. Chiria era mică, pe măsura aspectului casei, iar Brock plătea întotdeauna la timp. Nu voia ca proprietarul, sau oricine altcineva, să vină pe acolo.

Gaskins își trase pe el un tricou cu mânecă lungă și cu glugă și se uită în oglindă. Munca fizică în aer liber îl menținea în formă. Ridicase greutăți în închisoare în mod regulat, așa că nu făcuse pauză în pregătirea lui fizică. Solid și cu coapsele groase, musculoase, fusese un apărător destul de bun în tinerețea lui, scund, ceva de genul lui Don Nottingham[1], greu de prins, greu de pus la pământ. Făcuse parte din organizația Pop Warner[2] din oraș, dar apoi se îndepărtase de aceasta când se înhăitase cu niște băieți de stradă din cartierul Trinidad, unde copilărise. Antrenorul încercase să-l mențină în echipă, dar Gaskins crezuse că el era prea deștept pentru așa ceva. Se puteau face bani, și odată cu aceștia veneau și

[1] Apărător american din Liga Națională de Fotbal (n.tr.)

[2] Pop Warner este cea mai mare și mai veche organizație americană de fotbal, majorete și dans pentru tineret. (n.tr.)

toate celelalte avantaje. Și chiar obținuse toate aceste lucruri. Însă pentru un timp scurt. Ar fi putut fi un mijlocaș bun dacă ar fi rămas mai mult de zece clase la Phelps. Numai că el se considerase prea deștept pentru așa ceva.

Se duse în camera lui Brock, care era la fel de dezordonată ca a unui adolescent. Brock stătea pe pat, verificând încărcătorul unui Colt 45 Gold Cup.

– E nou? întrebă Gaskins.

– Da.

– Ce s-a întâmplat cu celălalt?

– L-am schimbat, spuse Brock.

– De ce aveai nevoie de unul?

– Întotdeauna port unul când lucrez. Și tu o să ai nevoie de o armă.

– De ce?

– Am vorbit cu omul, spuse Brock. Cap-de-Pește o să ne dea o treabă pentru diseară.

– Ce fel de treabă?

– Ceva bun, asta-i tot ce știu. Omul spune că o să avem parte de ceva adevărat.

– N-ar trebui să fiu nici măcar în aceeași mașină cu cineva înarmat. Dacă vom fi verificați, asta înseamnă moarte curată pentru mine.

– Atunci rămâi aici. Pot să găsesc pe altcineva să mă acopere.

Gaskins îl examină din priviri. Băiatul se îndrepta cu siguranță ori spre închisoare, ori spre mormânt, și nici una din aceste perspective nu-l speria. Gaskins nu părea să fie omul care să poată opri acest lucru. Dar trebuia să încerce.

– Ce ai pentru mine?

Brock scoase o bucată de material impermeabil de sub pat. Învelit în pânză era un pistol automat de nouă milimetri. I-l întinse lui Gaskins.

– Glock 17, spuse Brock.

– Pe naiba, rahatul ăsta e din plastic, replică Gaskins.

– E destul de bun pentru poliție.

– De unde-l ai?

– De la un tip din Landover.

Gaskins examină arma.

– Nu are număr de serie? întrebă el.

– Individul l-a scos din circulație.

– Asta-i încă o chestie care m-ar putea termina. Nici nu ai nevoie să folosești porcăria asta; dacă te prind cu o armă cu numerele șterse, te-ai întors imediat la pârnaie sub acuzația de falsificare.

– De ce ești așa de șucărit?

– Încercam să-ți explic ceva.

Gaskins scoase încărcătorul, apăsă pe cartușul din vârf și simți presiunea arcului. Împinse încărcătorul înapoi cu palma. Îl puse la spate, în bata de la blugi, într-o poziție în care să-l poată scoate ușor cu mâna dreaptă. Avu o senzație familiară simțindu-l în contact cu pielea.

– Ești gata? întrebă Gaskins.

– Acum mai vii de-acasă, răspunse Brock.

Lui Ivan Lewis i se spunea Cap-de-Pește aproape dintotdeauna din cauza feței lui lungi și a modului în care ochii lui mari puteau să zărească ceva fără să trebuiască să întoarcă și capul. Nu era din cauză că ar fi arătat ca un pește adevărat, ci mai degrabă din cauză că arăta ca o versiune caricaturală a unuia. Chiar și mama lui, până în ziua în care trecuse pe lumea cealaltă, îl strigase Pește.

Venea de la sora lui, mergând pe jos pe Quincy Street în Park View, uitându-se la ce făceau oamenii nou-veniți în casele pe care le știa de o viață. Niciodată nu crezuse că Park View va fi repopulat, dar se vedea dovada acestui lucru în fiecare zonă din cartier. Tinerii de culoare și spaniolii cumpărători, care aveau bani lichizi, reparau aceste case vechi, și mai erau și unii pionieri albi. La naiba, doi băieți albi deschiseseră o pizzerie pe Georgia Avenue pe la începutul anului. Albi care să pornească din nou afacerile în View – asta chiar era ceva ce Cap-de-Pește nu și-ar fi închipuit că va vedea vreodată.

Nu că jucătorii ar fi dispărut. Se făceau o mulțime de murdării în această parte a Georgiei, în special în jurul Secțiunii Opt din Morton. Iar spaniolii înșfăcaseră o mare parte din zona de vest a bulevardului, înspre Columbia Heights. Dar proprietarii de terenuri făceau îmbunătățiri pe aici, casă cu casă.

Cap-de-Pește Lewis se întreba cum putea un om ca el să se mai adapteze în acest oraș. Odată ce oamenii își investeau banii în casele lor, nu voiau să mai vadă indivizi decăzuți trecând prin fața proprietăților lor, nici chiar pe trotuarele publice. Acești oameni aveau dreptul la vot, așa că puteau acționa înspre modificarea lucrurilor. Acum existau politicieni, cum era individul acela ambițios, cu pielea palidă, consilier în zona aceea mai sus de Georgia, care încerca să facă legi contra vagabondajului, sau care să interzică oamenilor să mai cumpere numai câte o singură cutie de bere. La naiba, nu toată lumea voia un bax de șase cutii și nici nu-și permiteau toți. Prieteni de-ai lui Cap-de-Pește spuneau: „Cum o să facă discriminarea?“ Cap-de-Pește trebuia atunci să le spună că,

dacă spatele îți era asigurat cu bani și cu putere, bineînțeles că se putea. Tipului cu pielea palidă, de exemplu, nu-i păsa de indivizii care pierdeau vremea prin oraș, și nu-i păsa nici dacă un om voia să se simtă bine bând doar o singură bere într-o noapte de vară. Numai că se pregătea să candideze ca primar, așa că asta era situația.

Intră pe o alee în spate la Quincy, mai sus, pe lângă Warder Place. Acolo, staționând la capătul aleii, era un Impala SS negru. Îl așteptau la locul obișnuit.

Cap-de-Pește nu avea o slujbă cu salariu fix. El făcea bani din vânzarea de informații. Consumatorii de heroină erau perfecți pentru așa o treabă. Ei mergeau în locuri în care alți oameni nu se puteau duce. Ei auzeau zvonuri despre droguri sau crime care mergeau mult mai în profunzime decât telegraful ghetoului când oamenii stăteau la o bârfă în fața caselor sau la o discuție la frizerie. Ei păreau inofensivi și demni de milă, dar aveau urechi, creier și o gură cu care să vorbească. Dependenții, *testerii*[1], *cutterii*[2] și prostituatele erau băgați în chestiile astea până peste cap, și erau cei mai buni informatori de pe stradă.

Cap-de-Pește obținuse o informație în dimineața aceea. Auzise chestiunea respectivă de la un băiat pe care-l cunoștea și care lucra la o frizerie în LeDroit. Băiatul spunea că niște cocaină pură urma să vină a doua zi de la New York, pentru a fi distribuită de un individ care încerca să intre în afacere, dar care nu reușise. Un individ care nu intrase încă în rețea – numită „consorțiu" –

---

[1] Termen argotic utilizat pentru indivizi luați de pe stradă, care sunt drogați și cărora, apoi, li se aplică tatuaje la întâmplare pentru testare. (n.tr.)

[2] Termen utilizat pentru a descrie persoanele care-și produc tăieturi pe piele cu obiecte ascuțite pentru se elibera de o durere emoțională. (n.tr.)

împreună cu alți dealeri. Un tip independent care nu avea pe nimeni să-i protejeze spatele, decât un subordonat care spera și el să intre în cursă.

Cap-de-Pește încerca să scape din pivnița surorii lui. Fusese casa mamei lor, dar sora lui reușise s-o revendice cu ajutorul unui avocat, la fel ca și restul moștenirii. Deoarece avea totuși o urmă de conștiință, îi permisese să stea într-o cameră la demisol, fără chirie, dar fără acces la bucătărie și cu un lacăt mare pus la ușa care ducea spre casă. Nu avea mai mult decât o saltea, o plită pentru gătit, un ventilator, o toaletă cu duș, și mulți gândaci care mișunau pe podea. Nu o învinuia cu nimic pentru faptul că-l trata ca pe un câine pe care nu voiai să-l lași în casă. Din pricina tuturor porcăriilor pe care le făcuse, își dezamăgise foarte tare familia, așa că era în stare să înțeleagă situația. Numai că nici un om, nici chiar un drogat abject cum era el, nu ar fi trebuit să fie nevoit să trăiască în condițiile acelea.

Informația pe care o obținuse în ziua aceea putea fi salvarea lui. Era într-o pasă proastă în dimineața aceea, și el și prietenul lui, un individ dintre aceia care se tăiau, când puștiul acela începuse să-i vorbească. De fapt, Cap-de-Pește era în rahat până peste cap în momentul în care vestea ajunsese la el. Spera că înțelesese bine.

Cap-de-Pește se strecură în spatele mașinii Impala SS și se așeză comod pe bancheta din spate.

– Charlie, pește nenorocit, spuse Brock, care era la volan. Nu-și întorsese capul, dar comunica din ochi prin oglinda retrovizoare. Ce ai pentru noi, slăbănogule?

– Ceva, răspunse Cap-de-Pește.

Îi plăcea să-i țină în suspans și nu se grăbea să dea drumul la informații. De asemenea, nu dădea doi bani pe

Romeo Brock. Un băiat alunecos, care se uita întotdeauna de sus la ceilalți. Cel tăcut, vărul mai mare al acestuia, era în regulă. Și era mai dur decât băiatul cu gura mare.

– Hai, dă-i drumul! îi ceru Brock. M-am săturat de jocurile astea de rahat. M-am săturat să scutur de mărunțiș buzunarele copiilor.

– Cu asta te ocupi, spuse Cap-de-Pește. Voi, independenții, nu aveți nici o protecție. De cele mai multe ori, este vorba despre copii. Dacă ar fi bărbați, la naiba!, s-ar uni între ei și s-ar întoarce împotriva ta.

– Tocmai spuneam că sunt gata să trec la altceva.

– Ei bine, am eu ceva.

– Spune despre ce este vorba, zise Brock.

– Numele individului este Tommy Broadus. Încearcă să se comporte ca și cum ar fi vreun mahăr, dar, de fapt, e de-abia la început. A venit la frizeria unde lucrează un prieten de-al meu, întrebând despre salariu, chestii din astea. A spus că o să aibă niște cocaină care o să sosească în curând. Mă refer la kilograme, și am auzit că ajung aici mâine. Prietenul meu spune că individul ăsta poate fi prins.

– Și? Eu nu vreau nici un blestemat de drog. Arăt eu naibii ca un vânzător de droguri?

– O să trebuiască să dea niște bani în schimbul pachetului, nu-i așa? Dacă trimite vreun curier la New York City, o să trimită și niște bani lichizi cu el. Văzând cât de amator este în legătura cu New Yorkul, mai mult ca sigur că nu are nici un credit.

– Și cu armele care-i treaba? întrebă Gaskins.

– Adică?

– Chiar și un amator e posibil să aibă ceva proptele.

– Cu asta vă descurcați voi, spuse Cap-de-Pește. Eu, unul, nu mă bag în chestii din astea mecanice. Ce vreau eu să spun este că, în seara asta, o sumă mare de bani o să iasă din casa acestui individ, și niște droguri o să-i ia locul. Eu doar transmit informația.

– Când? întrebă Brock.

– După lăsarea întunericului, dar nu prea târziu. Curierilor nu le place să meargă pe Autostrada 95 când traficul nu este prea aglomerat. Căutați o mașină din aia de-a dealerilor, cam așa ceva. Taurus e foarte populară, sau soră-sa, Mercury.

– Unde stă individu' ăsta? întrebă Brock.

Cap-de-Pește Lewis le strecură o foaie de hârtie pe deasupra scaunelor. Brock o luă, o citi și o strecură în buzunarul de la piept al cămășii sale reiate.

– Cum ai obținut adresa? întrebă Gaskins.

– Omul nostru avea numele trecut în baza de date, ceva de genul ăsta. Prietenul meu a parcat pe stradă și l-a urmărit cum intră și cum iese din casă. Locuiește într-o casă din zona rezidențială, și în plus, e destul de liniște pe acolo.

– Nu e ceva prea inteligent să te lași urmărit așa de ușor.

– Exact asta-i și părerea mea. Oamenii care sunt atât de neglijenți pot fi păcăliți ușor.

– De unde are banii? întrebă Gaskins, care analiza situația.

– Păi, și-a făcut inventarul, spuse Cap-de-Pește, care improviza acum, dar încerca să sune ca și cum ar fi știut ce vorbea. Asta de acum nu poate fi prima achiziție pe care tipul o fi făcut-o.

– Ce vreau eu să aflu este cum știm noi că individu' ăsta Tommy Broad nu-mai-știu-cum nu e plătit de cineva cu influență?

– Din cauză că prietenul meu de la frizerie a spus că se lăuda cu faptul că era singur-singurel în afacerea asta.

Gaskins se uită la Brock. Putea vedea din agitația acestuia că Brock deja se hotărâse să se ducă acolo. Se uita la bani, îi și simțea între degete, se vedea cheltuindu-i pe femei și pe îmbrăcăminte, eventual pe un costum roșu. Ceea ce nu făcea însă era să analizeze situația.

– Cum arată? întrebă Gaskins.

– Ce vrei să spui?

– N-aș vrea să ne ducem la altul.

– Prietenul meu spune că e gras. Prea bătrân pentru jocul ăsta, dar cred că a început târzior. A venit la frizerie însoțit de o femeie, care era dăruită de la Dumnezeu cu tot ce trebuia. Și care avea și gură pe deasupra. Se certau în legătură cu rahatul în care se găseau tot timpul.

– Mai este cineva?

– Prietenul meu nu mi-a menționat pe altcineva.

– Dacă iese ceva din asta, o să câștigi ceva serios, spuse Brock. Să-ți cumperi o sirenă, sau ce rahat o să vrei tu.

Cap-de-Pește își forță un zâmbet. Avea dinții mâncați de carii și avea cruste pe față.

– Chiar mă întrebam, spuse Brock. Unui pește îi mai miroase a pește?

– În fiecare zi, spuse Cap-de-Pește, care nu mai văzuse o femeie curată de ani de zile.

– Hai, ieși afară! O să ne ocupăm noi de aici încolo.

Cap-de-Pește ieși din mașină, ridicându-și pantalonii în timp ce se îndepărta. Brock și Gaskins îl priviră cum

merge pe alee, în timp ce un pit-bull îl lătra furios din spatele unui gard când trecu pe lângă el.

– Ce părere ai? îl întrebă Brock pe Gaskins, întorcându-se înspre el.

– Cred că nu știm mai nimic.

– Știm destule ca să mergem și să parcăm mașina în fața casei individului ăstuia și să vedem ce se poate vedea.

– Eu nu rămân până târziu. Trebuie să fiu în zori la punctul de racolare a zilierilor.

Brock formă un număr pe telefonul mobil.

Capitolul 13

Ramone, Rhonda Willis, Garloo Wilkins și George Loomis trecură metodic prin revistă locuitorii de pe străduțele din zona McDonald Place, interogându-i pe cei care fuseseră acasă în timpul zilei și lăsând cărți de vizită pentru a fi contactați de cei care nu fuseseră. Ramone își nota detaliile importante ale conversațiilor sale într-un carnețel cu spirală, același tip pe care-l utiliza de ani de zile.

Nu apăru nimic semnificativ în urma interogatoriilor. O femeie mai în vârstă afirmase totuși că fusese trezită de ceea ce credea ea că fusese o creangă ruptă în timpul nopții, dar la vremea respectivă nu știa ce oră e și nu-și bătuse capul să se uite la ceasul de la radio înainte să adoarmă din nou. Nimeni dintre cei cu care discutaseră nu văzuse absolut nimic suspect. După cum se părea, cu excepția unei femei, toți dormiseră tun. Biserica baptistă de la capătul străzii, acolo unde începea South Dakota, era goală noaptea.

Wilkins și Loomis discutaseră la telefon cu echipa din tura de noapte de la adăpostul de animale. Mai târziu, în cursul zilei, urmau să discute și personal cu acești angajați. Dar conversațiile preliminare indicaseră că

nimeni de la adăpost nu auzise și nu văzuse nimic legat de moartea lui Asa Johnson.

– Asta nu-i nimic surprinzător, spuse Wilkins. Cu toate animalele alea de acolo și toate lătrăturile alea...

– Nici nu poți gândi ca lumea în asemenea condiții, adăugă George Loomis, ce să mai și auzi ceva!

– Au mai rămas niște indivizi cu care n-am discutat de la McDonald's, spuse Rhonda. O să ajungă acasă de la serviciu ceva mai târziu.

– Presupun că primăria, sau organizația comunitară, sau cine se ocupă de grădina asta, are o listă cu oamenii care lucrează aici, spuse Ramone.

– Eu mă îndoiesc că este cineva care grădinărește în cursul nopții, Gus, replică Wilkins.

– Să te îndoiești e una, să afli e alta, zise Rhonda, repetând una dintre replicile ei preferate.

– Să nu rămână nici o piatră neîntoarsă, rosti și Ramone, adăugând una dintre preferatele lui.

– O să fac rost de lista aia, spuse Wilkins.

Rhonda se uită la ceasul de la mână.

– Trebuie să ajungi în centru pentru capetele acelea de acuzare, nu?

– Da, răspunse Ramone. Și trebuie să-l sun și pe fiul meu.

Ramone se duse pe o cărare care traversa mijlocul grădinii. Trecu pe lângă zone decorate cu ornamente de grădină și pancarte scrise de mână și puse sub formă de cruce, pe care scria: „*I Heard It Through the Grapevine*"[1], „*Let It Grow*"[2], și „*The Secret Life of Plants*"[3], pictate pe

[1] „Am auzit un zvon", dar acest titlu și următoarele au fost alese pentru cuvintele din conținut care se referă la plante, aici *grapevine*, care înseamnă viță-de-vie. (n.tr.)

[2] „Las-o să crească" (n.tr.)

[3] „Viața secretă a plantelor" (n.tr.)

scândurile orizontale. Trecu de niște obiecte care se agitau la adierea vântului și de niște steguleț miniaturale cum sunt acelea din parcările cu mașini uzate, apoi ieși din grădină și ajunse la mașină.

Ramone urcă în Impala și rămase cu privirea pierdută prin parbriz. Acela fusese Dan Holiday, în costumul său negru, care stătea lângă mașina Town Car. Nu era nici o îndoială. Ramone auzise niște zvonuri care circulau prin poliție că Holiday pornise un fel de afacere de taximetrie după ce își dăduse demisia. Înfățișarea acestuia nu se prea schimbase de când fuseseră amândoi începători. Avea burtică, dar în afară de asta, arăta cam la fel ca înainte. Întrebarea era de ce se afla acolo? Lui Holiday îi plăcuse la nebunie viața de polițist. Probabil că făcea parte dintre polițiștii aceia nostalgici care ascultau scanerele multă vreme după ce-și predau insigna și pistolul. Poate că și lui Holiday îi era greu să renunțe la sentimentul de nostalgie. Ei bine, ar fi trebuit să se gândească la asta înainte s-o facă de oaie.

Imaginea lui Holiday păli. Ramone se gândi la Asa Johnson și la teama cumplită pe care acesta o trăise probabil în ultimele sale clipe. Se gândi la situația cu care se confruntau părinții lui Asa, Terrence și Helena. Își dădu seama că numele lui Asa se citea la fel și de la coadă la cap. Stătu acolo o clipă, gândindu-se la acest lucru. Apoi Ramone se gândi la fiul său. Băgă cheia în contact și se îndreptă spre centru.

Holiday își privi fix băutura. Luă o gură și, înainte să pună paharul cu cuburile de gheață înapoi pe tejghea, mai luă una. Nu ar fi trebuit să se ducă la locul crimei. Fusese curios, atâta tot.

– Spune-ne o poveste, Doc, îl îndemnă Jerry Fink.

– Nu am nici o poveste nouă acum, spuse Holiday; nici măcar nu era în stare să-și amintească numele femeii cu care se culcase cu o noapte înainte.

Bob Bonano se întoarse de la tonomat. Tocmai introdusese niște monede în el, și acum mergea țanțoș, în timp ce acordeonul plângăreț și primele acorduri din *In The Ghetto* răsunară în încăperea de la Leo's.

– Elvis, spuse Jerry Fink. Când încerca să-și arate implicarea socială. Cine l-a păcălit și i-a spus că era ca Dylan?

– Da, spuse Bonano, dar cine cântă varianta asta?

O voce de femeie începu să cânte primul vers. Fink și Bradley West, așezați lângă Holiday, închiseră ochii.

– Este tipa aia din Band of Gold? întrebă Jerry Fink.

– Nu, spuse Bonano.

Holiday nu auzea cântecul. Se gândea la Gus Ramone, cum stătea aplecat deasupra cadavrului băiatului. Asta, la naiba, chiar era o glumă bună: Ramone să preia acest caz!

– Tot ea cânta și cântecul acela cu Vietnamul, nu-i așa? întrebă West. *Bring the Boys Home!*

– Aceea era Freda Payne, și nu dau doi bani pe ce-a făcut ea, spuse Bonano. Suflă într-un pachet de Marlboro Lights și privi cum capătul cu filtru al unei țigări iese în afară. Nu ea îl cântă pe ăsta.

Holiday se întrebă dacă Ramone observase că numele mic al băiatului, Asa, era la fel dacă-l citeai de la coadă la cap; că numele era un palindrom din acelea.

– Și atunci cine este, deșteptule? întrebă Fink.

– Candi Staton, răspunse Bonano, aprinzându-și o țigară.

– Știi asta pentru că i-ai citit numele pe tonomat, spuse Fink.

– Pentru un dolar, spuse Bonano, ignorându-l pe Fink, care a fost cel mai mare hit al lui Candi Staton?

Holiday se întrebă dacă Ramone făcuse legătura dintre băiat și celelalte victime, adolescenții cu nume palindrom. Faptul că toți fuseseră găsiți împușcați în cap, în grădinile comunității de prin oraș.

Ramone era un polițist destul de bun, deși, după părerea lui Holiday, era cumva tras înapoi de insistența sa de a respecta procedurile întocmai. Nu era nici pe departe un polițist la fel de bun cum fusese el, Holiday. Îi lipseau relațiile cu oamenii, la care Holiday excelase. Și anii aceia în care Ramone lucrase la IAD[1], petrecând cea mai mare parte a timpului la un birou, nu-i făcuseră un serviciu ca polițist.

– N-am nici o idee, spuse Fink.

– *Young Hearts Run Free*[2], spuse Bonano cu un rânjet satisfăcut.

– Vrei să spui *„Penisurile tinere atârnă liber"*, spuse Fink.

– Ce?

– E unul dintre cântecele acelea disco, spuse Fink. Te pomenești că ți-o fi și plăcând.

– Nu am spus că-mi place. Și îmi datorezi un dolar, jidanul naibii!

– Nu am un dolar.

Bonano se întinse și îi trase lui Fink una peste ceafă.

– Ce spui de un dolar pentru asta, atunci?

Holiday își termină băutura din pahar și puse banii pe tejghea.

---

[1] Internal Affairs Division, Departamentul de Investigații Interne (n.tr.)

[2] „Inimile tinere aleargă liber" (n.tr.)

– Dar unde te grăbești așa, Doc? îl întrebă West.
– Am ceva de lucru, răspunse Holiday.

Ramone participă la capetele de acuzare ale lui Tyree, se reîntoarse la scena crimei, mai participă la câteva interogatorii cu niște martori potențiali, o duse pe Rhonda înapoi în parcarea de la VCU[1], îl sună pe Diego pe telefonul mobil, pe urmă reveni la periferie cu propria mașină, un Chevy Tahoe cenușiu. Trecu prin cartierul în care locuia, dar nu se duse acasă. Depășise orele de program, dar ziua lui de muncă nu luase sfârșit.

Casa familiei Johnson era construită în stilul colonial, o casă modestă din cărămidă, bine întreținută, pe Somerset, la vest de liceul Coolidge. Mașinile umpleau locurile de parcare de pe ambele părți ale străzii. Vizitatorii veniseră grijulii, aducând mâncare și prezentând condoleanțe familiei, plecând apoi la fel de rapid precum sosiseră. Un priveghi și slujba la biserică urmau să aibă loc mai târziu, dar rudele și prietenii apropiați simțiseră că era necesară o reacție imediată. Nimeni nu avea de unde să știe ce era mai potrivit să faci în situații ca acestea. O caserolă sau o tavă cu lasagna era ceva practic inutil acum, dar cel mai potrivit de adus.

Lui Ramone îi deschise ușa o femeie pe care nu o recunoscu, căreia se prezentă mai întâi ca prieten de familie, apoi ca ofițer de poliție. Erau mai mulți oameni care stăteau în sufragerie, unii cu palmele în poală, alții vorbind încetișor, iar alții nu vorbeau deloc. Surioara lui Asa, Deanna, stătea pe treptele scării din hol, împreună cu încă două fetițe, verișoare de-ale ei, se gândi Ramone. Deanna nu plângea, dar în privire i se citea confuzia.

[1] VCU – Virginia Commonwealth University (n.tr.)

– Ginny, se prezentă femeia, dând mâna cu Ramone. Virginia. Sunt sora Helenei. Mătușa lui Asa.

– Da, doamnă. Îmi pare nespus de rău pentru tot ce s-a întâmplat. Recunoscu trăsăturile Helenei pe chipul surorii ei, aceeași figură puternică, masculină, privirea mereu îngrijorată, ca și cum ceva îngrozitor urma să se întâmple și că dacă s-ar bucura de moment ar fi o pierdere de vreme. Helena a venit înapoi de la spital?

– Este sus, în pat, sub sedative. Helena voia să fie înapoi acasă, la fiica ei.

– Dar Terrance?

– El e în bucătărie. Soțul meu stă cu el. Ginny își puse mâna pe brațul lui Ramone. Ați descoperit ceva până acum?

– Scuzați-mă, spuse Ramone și clătină imperceptibil din cap.

Se duse de-a lungul unui hol mic și intră în bucătărie, care era amplasată în spatele casei. Terrance Johnson și încă un bărbat, negru ca noaptea, erau așezați la o masă rotundă de două persoane și beau bere din cutii. Johnson se ridică să-l întâmpine pe Ramone. Își strânseră mâinile și se îmbrățișară, iar Ramone îl bătu încetișor pe spate.

– Condoleanțe, spuse Ramone. Asa a fost un tânăr de treabă.

– Mulțumesc, zise Johnson. El este Clement Harris, cumnatul meu. Clement, acesta este Gus Ramone.

Clement se întinse și dădu mâna cu Ramone fără să se ridice de pe scaun.

– Băiatul lui Gus și Asa erau prieteni, explică Johnson. Gus este ofițer de poliție. Lucrează la Omucideri.

Clement Harris mormăi ceva.

– Îți aduc o bere? întrebă Johnson, cu privirea ușor tulbure.

– Mulțumesc.

– Am să mai beau și eu una, spuse Johnson. Își dădu capul pe spate și bău ce mai rămăsese în cutie. Nu încerc să mă îmbăt, să știți.

– E în regulă, făcu Ramone. Hai să bem o bere împreună, Terrance.

Johnson aruncă iute cutia goală într-o grămadă de gunoi și scoase din frigider două cutii de bere slabă, o marcă pe care Ramone în mod normal nu ar fi băut-o sau cumpărat-o niciodată. Când ușa de la frigider se închise, Ramone zări pe el poze de-ale copiilor Johnson prinse cu magneți: Deanna jucându-se în zăpadă, Deanna într-un costum de gimnastică, un Asa serios, care nu zâmbea, în echipamentul de fotbal american, ținând mingea în mână după unul dintre meciurile în care jucase.

– Hai să mergem afară, îi spuse Johnson lui Ramone, și când Ramone încuviință din cap, îl lăsară pe Clement la masa din bucătărie fără să-i mai spună ceva.

Una dintre ușile din bucătărie ducea către curtea îngustă care dădea într-o alee. După cum se părea, Johnson nu era interesat de grădinărit sau de aspectul peluzei, și nici soția lui. Curtea era plină de buruieni, presărată de cutii goale de bere și de lapte și înconjurată de un gard din sârmă ruginită.

Ramone își deschise cutia de bere și bău. Berea avea un gust apos, și probabil că era la fel de tare ca apa. El și Johnson se opriră la jumătatea distanței până la alee, pe o alee cu dalele crăpate.

Johnson era puțin mai scund decât Ramone și avea o constituție solidă și un cap pătrățos, accentuat și de

o tunsoare demodată, cu ceafa și cu tâmplele rase, și părul din creștet ridicat. Dinții lui erau mici și ascuțiți, cu canini miniaturali. Brațele îi atârnau pe lângă corp ca laturile unui triunghi.

– Spune-mi ce ai aflat, îi ceru Johnson, cu fața foarte apropiată de a lui Ramone.

Respirația îi mirosea înțepător a alcool, și lui Ramone îi trecu prin minte că Johnson băuse și altceva în afară de pișvaiserul acela pentru a ajunge în starea în care era atunci.

– Nimic deocamdată, spuse Ramone.

– Ați găsit pistolul?

– Încă nu.

– Când o să începeți să aflați câte ceva?

– Este un întreg proces. Este o muncă metodică, Terrance.

Ramone spera ca vorbele alese de el să-l liniștească pe Johnson, care era un fel de analist la biroul de recensământ. Ramone nu știa în general cu ce se ocupau oamenii exact când spuneau că lucrau la guvernul federal, dar știa că Johnson avea de-a face cu cifre și statistici.

– Și ce faceți, încercați să găsiți un martor?

– Interogăm potențialii martori. Asta am făcut toată ziua, și vom continua cu interogatoriile. O să vorbim cu toți prietenii și cunoștințele lui, cu profesorii, cu toți cei pe care-i cunoștea. În același timp, o să așteptăm și rezultatele de la autopsie.

Johnson se șterse la gură cu mâna. Vocea îi era răgușită când începu să vorbească:

– Au să-l taie pe băiatul meu? De ce trebuie să facă asta, Gus?

– Este foarte greu să discutăm despre asta, Terrance. Știu că este foarte greu pentru tine să auzi acest lucru. Dar o autopsie ne-ar oferi o mulțime de indicii. Și este, de asemenea, cerută prin lege.

– Nu pot...

Ramone îi puse mâna pe umăr lui Johnson și continuă:

– Prin asta, împreună cu întrebările puse martorilor, cu activitatea laboratorului, cu ce mai aflăm, cu ce mai știi și tu, vom începe să construim un caz. O să atacăm acest lucru de pe toate fronturile, Terrance, îți promit!

– Eu ce-aș putea să fac? întrebă Johnson. Ce-aș putea face acum?

– Următorul lucru pe care va trebui să-l faci va fi să vii mâine la morgă la Spitalul General din Washington, între opt și patru. Trebuie să faci identificarea oficială.

Johnson încuviință absent din cap. Ramone își puse cutia cu bere pe alee și își scoase portofelul. Scoase două cărți de vizită și i le înmână lui Johnson.

– Avem un serviciu de consiliere în cazul pierderilor de acest gen, dacă aveți nevoie, spuse Ramone. E valabil și pentru soția ta și pentru fiica voastră. Departamentul Legăturilor de Familie[1] – numărul lor este pe cartea de vizită – vă stă mereu la dispoziție. Cei de acolo lucrează cu noi în birourile din VCB. Uneori este dificil pentru polițiști să țină legătura cu tine, iar cei de la FLU te pot ține la curent cu mersul anchetei și îți poate oferi răspunsuri, dacă există. Cealaltă carte de vizită este a mea. Acolo ai numărul meu de telefon de la serviciu și cel de la mobil.

---

[1] Family Liaison Unit – FLU, în original, în limba engleză (n.tr.)

– Dar ce-aș putea face astăzi?

– Toți cei sosiți azi au venit cu gânduri bune, știu, dar nu le oferi turul casei. Dacă au nevoie să se ducă la toaletă, lasă-i să se ducă la toaleta pentru musafiri, nu la cea de la etaj. Și nu lăsa pe nimeni, în afară de tine și de soția ta, să intre în dormitorul lui Asa. O să vrem să facem o inspecție detaliată a camerei lui.

– Ce anume căutați?

Ramone ridică din umeri. Nu avea nici un rost să menționeze vreo dovadă posibilă a unei activități infracționale.

– Nu știm până nu ajungem la fața locului. În plus, o să-ți punem niște întrebări foarte detaliate. Și Helenei, și Deannei la fel, imediat ce vor fi în stare.

– Am vorbit deja cu polițistul acela, Wilkins.

– O să trebuiască să vorbească din nou cu tine.

– De ce el, și nu tu?

– Bill Wilkins se ocupă de acest caz.

– Este în stare să facă față?

– Este un polițist bun. Unul dintre cei mai buni pe care-i avem.

Terrance văzu minciuna din ochii lui Ramone, iar Ramone se uită în altă parte. Mai bău puțină bere.

– Gus!

– Îmi pare rău, Terrance. Nici măcar nu-mi pot imagina prin ce treci acum.

– Uită-te la mine, Gus!

Ramone se uită în ochii lui Johnson.

– Găsește-l pe cel care a făcut asta, spuse Johnson.

– O să facem tot ce putem!

– Nu asta am vrut să spun. Îți cer ție, personal și direct. Vreau ca tu să-l găsești pe animalul care i-a făcut așa ceva fiului meu.

Ramone dădu afirmativ din cap.

Își terminară berile, în timp ce cerul se acoperea de nori. Începu să picure. Rămaseră sub stropii de ploaie și-i lăsară să le răcorească fețele.

– Dumnezeu plânge, spuse Terrance Johnson, iar vocea lui nu era mai mult decât o șoaptă.

Pentru Ramone, nu era decât o ploaie.

Capitolul 14

Romeo Brock și Conrad Gaskins parcaseră în fața intrării într-o curte, pe una dintre străzile cu pomi și flori de la periferia Georgiei, în Shepherd Park. Acesta nu era zona cea mai elegantă a cartierului, ci mai degrabă porțiunea cea mai puțin la modă, la est de bulevard. Curtea conținea un grup de case separate, cu două niveluri, în stilul colonial, cu pereții decolorați și cu grilaje la ferestrele și ușile de la parter.

Casa lui Tommy Broadus era mai bine fortificată decât restul, fiind prevăzută cu grilaje atât la ușa dublă, cât și la ferestrele de la etaj. Luminile de contact, poziționate astfel încât să se activeze la orice mișcare din mijlocul trotuarului, erau montate sus, deasupra ușii principale. Curtea din față fusese pavată pentru a încăpea două mașini, lăsând doar o fâșie subțire de iarbă. Un Cadillac CTS negru și o mașină Solara roșie decapotabilă stăteau pe alee una lângă alta.

– Femeia lui este cu el, spuse Brock.

– Mașina decapotabilă trebuie să fie a ei.

– Un bărbat nu ar conduce o Solara. Numai dacă e genul de bărbat care suge scula altuia. Asta de aici este

ceea ce-și închipuie o femeie că ar trebui să arate o mașină sport.

– Bine. Dar Cadillacul trebuie să fie al lui, spuse Gaskins, mijindu-și ochii. Mai are și versiunea V.

– Ăla nici măcar nu e Cadillac, spuse Brock. Un El-D din șaptezeci și patru este un Cadillac. Chestia aia de acolo, habar n-am ce este.

Gaskins aproape zâmbi. Vărul său considera că lumea se oprise din evoluție undeva prin anii 1970. Acelea fuseseră vremurile în care indivizi ca Red Fury în Washington și Mad Dog în Baltimore deveniseră adevărate legende ale străzii. Și mai erau și afaceriști ca Frank Matthews din New York, un individ de culoare care-i bătuse pe italieni la propriul joc, deținea o adevărată fortăreață armată cunoscută ca Ponderosa și avea o proprietate pe Long Island. Romeo ar fi dat orice să fi trăit în acele vremuri și să se fi întovărășit cu oricare dintre ei. Se îmbrăca în pantaloni strâmți și cu cămăși sintetice. Ba chiar fuma Kools ca tribut al acelor vremuri. Și-ar fi lăsat și părul să-i crească, de asemenea, dacă ar fi putut. Numai că avea o chelie rotundă în creștetul capului, și părul nu ar fi căzut bine. Așa că-și purta capul bine ras.

– M-am săturat să tot aștept, zise Gaskins.

– Abia s-a întunecat, spuse Brock. Dacă vine curierul, acum e momentul. Așa cum a spus și Cap-de-Pește, băieților ăstora le place să își facă treaba după apusul soarelui, dar nu prea târziu, ca să nu aibă probleme.

– Asta a spus Cap-de-Pește.

– Individu' are într-adevăr un nume prostesc, dar asta nu înseamnă că nu poate să aibă dreptate.

Puțin mai târziu, o mașină intră pe stradă și încetini în dreptul curții. Brock și Gaskins să făcură mici în mașină

în timp ce aceasta trecu pe lângă ei și parcă, la fel ca multe alte automobile, cu fața spre bordură. Era o Mercury Sable, soră cu Ford Taurus.

– Ce ți-am spus? întrebă Brock. Cap-de-Pește ne-a dat un pont de aur, cel puțin până acum.

Brock apucă mânerul de la portieră.

– Ce faci?

– Mă duc să-l grăbesc și să intru cu forța.

– Poate împachetează. Astfel n-ai să obții nimic, decât niște împușcături de pistoale în plină stradă.

– Și atunci ce facem?

– Gândește-te, băiete! Dacă va ieși cu banii, atunci noi îl *lăsăm* să iasă. Și îi umplem atunci fundul cu arșice.

– Păi, o să aibă și atunci o armă dacă are una acum.

– Da, numai că atunci va avea ceva care să merite luat.

Un tânăr îmbrăcat îngrijit, dar nu țipător, ieși din mașina Mercury și se îndreptă spre casă, vorbind la telefonul mobil și uitându-se în jur în timp ce mergea. Nu-i văzu pe bărbații din Impala, deoarece aceștia aveau capetele foarte puțin deasupra liniei parbrizului, iar mașina lor era parcată mult mai în spate, la capătul curții. Luminile de securitate de la casă se activară în momentul în care acesta pătrunse pe alee. Ușa cu plasă, prevăzută și cu grilaj, se deschise în timp ce se apropia. Apoi se deschise și ușa principală. Individul intră în casă.

– Ai văzut? întrebă Gaskins.

– Nu a deschis nimeni ușa aceea.

– Sigur. A sunat, și ușa s-a deschis de la sine. Automată.

– Simt mirosul banilor, spuse Brock.

– Ai răbdare!

Mai stătură acolo încă o jumătate de oră. Când se deschise din nou ușa principală a casei, nu bărbatul care

sosise cu mașina Mercury era cel care pleca, ci o femeie, înaltă și bine făcută, cu părul cârlionțat. Avea o poșetuță într-o mână și un telefon mobil în cealaltă.

– Aoleu! spuse Brock.

– Nu am venit aici pentru asta.

– Știu, dar *la naiba!*

O priviră cum se urcă în Solara roșie, băgă cheia în contact și apoi cum dădu cu spatele pe alee.

– Nu-mi mai spune să aștept, spuse Brock. Fata asta o să ne bage înăuntru.

Gaskins nu se opuse. Când Solara trecu pe lângă ei, Brock porni mașina Impala SS. Aprinse farurile, întoarse mașina și o urmă pe femeie până la intersecția de pe 8th Street, stând aproape lipit de luminile de poziție de la mașina ei. Când ea încetini pentru semnul de stop de acolo, el mări viteza, o ocoli și îi tăie fața abrupt. Brock sări afară din mașină și se duse prin spatele Chevroletului, scoțându-și pistolul în timp ce mergea. Ea își lăsă geamul în jos și îl întâmpină cu o atitudine țâfnoasă când el ajunse la Toyota Solara și îi puse pistolul drept în față. Ochii ei mari, frumoși se măriră, dar numai de surpriză. Nu părea deloc speriată.

– Cum te cheamă, păpușo?

– Chantel.

– Sună franțuzesc. Unde te duci, Chantel?

– Să cumpăr țigări.

– A, dar nu-i nevoie! Am eu o grămadă!

– Ți-ai propus să mă jefuiești?

– Nu pe tine. Pe bărbatul tău.

– Atunci lasă-mă pe mine să-mi văd de treabă!

– Nu pleci nicăieri, ci te întorci în casa aceea, spuse Brock, gesticulând cu pistolul. Acum ieși afară din mașină!

– Nu ai nici un motiv să-mi vorbești așa!

– Te rog... ieși naibii din blestemata aia de mașină!

Ea opri motorul și ieși din Toyota. Îi dădu cheile lui Brock, care i le aruncă lui Gaskins din mers. Gaskins avea în mâna liberă o rolă cu bandă adezivă.

– Partenerul meu va duce mașina înapoi, spuse Brock. Tu vii cu mine.

– Uite ce e, dacă vreți să mă omorâți, omorâți-mă acum! Dar nu vreau să-mi puneți nici o bandă adezivă în jurul capului!

Brock zâmbi.

– Am senzația că o să ne înțelegem, îi spuse.

Femeia îl cântări din priviri.

– Arăți ca un diavol, îi zise. Ți-a mai spus cineva acest lucru?

– O dată sau de două ori, replică Brock.

Le fu ușor să intre în casă. Chantel Richards îl sună de afară pe prietenul ei, Tommy Broadus, și el o lăsă să intre apăsând un buton de la o telecomandă din sufragerie, unde stătea alături de curierul său, un tânăr pe nume Edward Reese. Ușa cu plasă se deschise, și în spatele acesteia se deschise ușa principală, iar Chantel, Brock și Gaskins pătrunseră cu toții în casă.

Se duseră în sufragerie, Brock și Gaskins având pistoalele scoase. Tommy Broadus stătea într-un fotoliu mare din piele, cu un pahar în mână, în care se vedea un lichid de culoarea chihlimbarului. Edward Reese, îmbrăcat cu un tricou alb marca Rocawear pe deasupra unor blugi largi și încălțat cu pantofi Timberlands, stătea într-un fotoliu asemănător, de partea cealaltă a unei mese de marmură în forma unui rinichi. Acesta bea un lichid de

aceeași culoare. Nici unul din ei nu se mișcă. Gaskins îi controlă rapid și constată că nu aveau arme asupra lor. Brock îi spuse lui Tommy Broadus că veniseră acolo ca să-l jefuiască.

– Oricine poate vedea asta, spuse Broadus, care avea multe lanțuri la gât, atârnându-i pe piept, inele pe degete, iar fundul i se revărsa peste marginile fotoliului. Numai că nu am nimic de valoare, nu se vede?

Brock își ridică pistolul. Chantel Richards se dădu în spatele lui. Acesta trase un foc într-o oglindă cu rama plină de ornamente în formă de frunze aurii, care atârna deasupra unui șemineu cu niște bușteni decorativi înăuntru. Oglinda explodă, și așchii de sticlă zburară prin cameră.

– Acum ai și mai puțin, spuse Brock.

Așteptară cu toții ca urechile să nu le mai țiuie și ca fumul de la împușcătură să se risipească din încăpere. Era o încăpere frumoasă, decorată cu opulență, cu mobilier cumpărat de pe Wisconsin Avenue și cu statui reprezentând femei albe cu vaze odihnindu-li-se pe umeri. Un televizor cu plasmă, cel mai mare Panasonic care se fabricase vreodată, era așezat pe un suport de sticlă și metal și ocupa cea mai mare parte a unui perete. O bibliotecă cu rafturi pline de volume legate în piele ocupa un alt perete. În mijlocul bibliotecii se afla un spațiu liber în care era plasat un acvariu imens, luminat, în care înotau mai multe specii de pești tropicali. Deasupra acvariului era lăsat spațiu liber.

– Prinde-i cu bandă adezivă, spuse Brock.

Gaskins îi întinse lui Brock pistolul său. Brock și-l puse la brâu, ținând Coltul îndreptat spre Broadus.

În timp ce Gaskins se muncea să lege cu bandă adezivă mâinile și picioarele lui Broadus și ale lui Reese, Brock se duse la un bar situat lângă televizorul cu plasmă. Broadus avea mai multe băuturi expuse pe rafturi, inclusiv sticle de Rémy XO și Martell Cordon Bleu. Pe un raft separat de mai jos se aflau sticle de Courvoisier și Hennessey. Brock găsi un pahar și își turnă două degete de Rémy.

– Acela este XO, spuse Broadus, arătând tulburat pentru prima dată.

– Și ce, îmi pun și mie puțin, spuse Brock.

– Spuneam că oricum nu știi diferența, așa că nu are nici un rost să bei dintr-o sticlă de coniac de o sută cincizeci de dolari.

– Nu crezi că știu care este diferența?

– Ce țăran! spuse Edward Reese zâmbind.

Brock îl privi fix, dar Reese își menținu zâmbetul pe față.

– Pune niște bandă adezivă și pe gura ăstuia, spuse Brock.

Gaskins se conformă și se duse mai în spate. Brock luă o gură de coniac și îl plimbă în pahar, pe urmă îl lăsă să i se așeze ușor pe limbă.

– E bun, spuse Brock. Vrei și tu, frate?

– Nu, nu-mi trebuie, spuse Gaskins.

Brock scoase pistolul Glock și i-l dădu lui Gaskins.

– Bine, atunci, spuse Brock. Unde-ți ții marfa, grasule?

– Marfa?

– Mă interesează numai banii. Nu vreau nici un drog.

– Ți-am spus, n-am nimic.

– Uite ce e, ai văzut că nu mi-e teamă să folosesc pistolul. Dacă nu vorbești suficient de rapid, o să trebuiască să-l folosesc din nou.

– Poți să faci ce vrei, spuse Broadus. Nu-ți spun abureli.

Brock mai luă o gură de coniac. Puse paharul jos și se duse înspre Chantel Richards. Îi puse un deget pe față și i-l trecu încetișor de-a lungul obrazului. Ea se înroși la atingerea lui și își întoarse capul într-o parte. Expresia de pe chipul lui Broadus nu se schimbă.

– Te las să alegi, spuse Brock. Ori renunți la rahatul tău de marfă, ori o regulez pe Chantel chiar aici, în fața ta, pricepi? Ce părere ai?

– N-ai decât, spuse Broadus. Poți să inviți tot cartierul ăsta blestemat, dacă vrei. Pot s-o facă și ei, dacă vor.

– Dobitocul naibii, țipă Chantel, cu ochii fulgerându-i de mânie.

– Nu-ți iubești femeia? întrebă Brock.

– La naiba, spuse Broadus. În majoritatea timpului nici măcar nu-mi place cățeaua asta.

Brock se întoarse spre Gaskins.

– Prepară-i doamnei ceva de băut.

– Ce vrei, fato? o întrebă Gaskins.

– Martell, răspunse Chantel Richards. Să fie Cordon Bleu.

Brock și Chantel stăteau pe patul imens din dormitorul la fel de spațios de la etaj. Pe măsuța de toaletă se aflau mai multe cutii bogat ornamentate în care Brock presupuse că se aflau bijuterii. Prin ușa deschisă a dressingului spațios văzu mai multe costume, un rând ordonat de pantofi și un set de genți de firmă. Chantel bău puțin coniac, închise ochii și mai bău puțin.

– Ăsta-i *bun,* spuse ea. O sută nouăzeci o sticlă. Întotdeauna mă întrebam cum o fi.

– E prima dată când bei din ăsta?

– Crezi că m-a lăsat vreodată măcar să-l gust?

– Cum, individului ăstuia nu-i pasă de femeia lui, mai ales de o tipă așa de fainâ ca tine? De mirare!

– Singurul lucru de care-i pasă lui Tommy este casa asta și toate lucrurile pe care le-a cumpărat ca să le pună în ea.

– Astea-s bijuteriile tale? întrebă Brock, arătând cu capul înspre măsuța de toaletă.

– Ale lui, spuse Chantel. Mie nu-mi cumpără nimic. Mașina aia pe care ai văzut-o e a mea. Plătesc rate la ea în fiecare lună. Eu *muncesc.*

– Ce altceva mai are?

– Are un ou.

– Un ou?

– Unul dintre ouăle alea Fabergé, așa spune el. L-a cumpărat de pe stradă. I-am spus că ouăle Fabergé nu se găsesc prin locurile astea ieftine, dar el pretinde că e adevărat.

– Nu vreau nici un ou fals. Eu mă refer la bani.

– Îi are. Dar naiba să mă ia dacă știu unde sunt.

– Băiatul acela care e cu el, cu zâmbetul acela impertinent, a venit să ridice niște bani lichizi, nu-i așa? O să transporte niște droguri înapoi la New York în seara asta, nu-i așa?

– Așa cred.

– Dar nu știi unde-și ține banii, nu?

– Tommy nu mi-ar spune așa ceva. Cred că nu ține la mine destul de mult.

– Și totuși ține la obiectele pe care le are în casă.

– Ține la ele mai mult decât la viața lui.

Brock își strânse buzele. Făcea acest gest când își încropea un plan în minte.

– Nu prea are curte în față, spuse Brock.

– Ce?

– Este iarbă în spatele casei?

– Este ceva.

– Păi atunci are și o mașină de tuns iarba.

– Este acolo jos, într-o magazie.

– Nu e electrică, nu? întrebă Brock. Pentru că asta nu ar merge deloc cu ceea ce mi-am propus eu.

Gaskins își ținea pistolul Glock alături de el, la îndemână. Broadus și Reese stăteau pe scaunele lor, legați cu bandă adezivă, Reese având și gura acoperită cu bandă. Chantel își mai turnase un pahar, și din când în când mai lua câte o gură, privindu-și unghiile lungi, date cu ojă.

Brock veni din spatele casei și pătrunse în sufragerie. Căra un recipient din plastic de șapte litri și jumătate, plin cu benzină.

– Ce-ce vrei să faci cu asta? se bâlbâi Broadus.

Brock scoase capacul de la gâtul galben al recipientului și capacul de presiune de la fundul acestuia și începu să împroaște cu benzină prin cameră.

– A, nu! spuse Broadus. Nu!

Brock turnă benzină peste statuile albe ale femeilor și mai stropi și pe cărțile legate în piele de pe rafturi.

– Oprește-te! spuse Broadus.

– Este ceva ce ai vrea să-mi spui?

– Dă-mi drumul!

Gaskins scoase un cuțit Buck și tăie banda adezivă din jurul mâinilor și a gleznelor lui Broadus.

– Voi chiar sunteți *serioși,* nemernicilor, spuse Broadus, frecându-și încheieturile.

– Banii, ceru Brock.

– Vrei să aduci un om la faliment, se plânse Broadus.

Se duse apoi la masa cu televizorul și luă una dintre cele trei telecomenzi de pe ea. Broadus îndreptă telecomanda înspre acvariul cu pești și apăsă un buton. Acvariul începu să se ridice de pe suportul său. În acest timp, ieși la iveală o cantitate mică de heroină bine împachetată și ceea ce arăta ca o sumă mare de bani.

Brock râse bucuros. Ceilalți se uitară la grămada respectivă cu sentimente contradictorii. Chantel se îndreptă spre trepte.

– Unde pleci? o întrebă Brock.

– Mă duc să aduc ceva în care să puneți banii, spuse Chantel. Și lucrurile *mele*. Ce credeai?

Se întoarse în încăpere cu două valize Gucci identice și cu un ceas Rolex President, pe care-l potrivi la mâna lui Brock. Brock lăsă heroina la locul ei și umplu cu bani una din valize. O apucă de mâner, ținând pistolul în mâna dreaptă.

– Nu face asta, spuse Gaskins, văzându-l pe Brock că se îndrepta spre Edward Reese, care încă era legat bine.

Dar Brock continuă să meargă hotărât, puse Coltul 45 pe umărul lui Reese și apăsă pe trăgaci.

Reese se cutremură violent și căzu în scaun. Cămașa albă Rocawear se rupse și se înnegri instantaneu de la contactul cu praful de pușcă. Apoi începu să se înroșească. Reese încercă să țipe, dar nu putu scoate nici un sunet de după banda adezivă.

– Acum mai zâmbește dacă mai poți, îi spuse Brock.

– Hai să mergem, spuse Gaskins, și când văzu că Brock nu se mișca, savurând ceea ce tocmai făcuse, repetă îndemnul.

– Vii și tu? o întrebă Brock pe Chantel.

Chantel traversă camera și se alătură lui Brock și lui Gaskins.

– Spune-mi cum te cheamă! îi strigă Tommy Broadus.

– Romeo Brock. Să le spui și nepoților tăi, grasule!

– Ai făcut o greșeală, Romeo!

– Am banii tăi și pe femeia ta. Din poziția în care mă aflu, mie nu mi se pare că lucrurile stau așa.

Când ajunseră în stradă, becul montat pe portiera unei mașini se aprinse o dată. Brock întoarse mașina în curte și plecară.

– Toată benzina aceea de acolo, spuse Gaskins în timp ce se îndreptau spre mașini, iar tu tragi cu pistolul. Am avut noroc că nu a explodat totul.

– Sunt un tip norocos, replică Brock. Cred că am să cos o potcoavă pe tetiera următoarei mele mașini.

– Da, bine. Dar de ce a trebuit să-l împuști pe individul acela?

– Altfel n-ar fi fost decât un jaf obișnuit.

– Ce vrei să spui?

– Numele lui Romeo Brock o să înceapă să fie cunoscut pe străzi. Brock își scoase cheile din buzunar. Numele meu o să însemne ceva de acum încolo!

Capitolul 15

Ramone o găsi pe Regina în bucătărie, sprijinită de un dulap, cu un pahar de Chardonnay în mână. Era cam devreme pentru ea ca să bea alcool. Fripsese puiul pe grătar, fiersese niște păstăi, tăiase salata, și toate erau pregătite pentru masă. O sărută, și după ce o îmbrățișă îi spuse unde fusese și cum decurseseră lucrurile.

– Ai văzut-o pe Helena?

– Nu, era în pat.

– O să trec mâine pe acolo și o să le duc ceva, o caserolă cu mâncare, ca să nu-și bată capul cu gătitul cinei.

– Sunt plini de caserole, spuse Ramone.

– Atunci o s-o sun pe Marita. E destul de ocupată, dar se descurcă să rezolve tot felul de lucruri. Poate reușim să facem împreună un program în care câteva dintre noi să gătească câte ceva în fiecare seară și să ne ocupăm de asta.

– Asta-i o idee foarte bună, spuse Ramone. Unde sunt copiii?

– Au mâncat deja și s-au dus sus în camerele lor.

– Am vorbit cu Diego la telefon. Părea bine.

– Nu s-a exteriorizat prea tare în privința asta, dacă la asta te referi. Numai că e destul de tăcut de când i-am spus.

– Știi cum e el, zise Ramone. El consideră că trebuie să fie un dur, chiar și în situații din astea. Ține totul în interior.

– Iar tu ești foarte extravertit, replică Regina. Apropo, cei de la școală l-au trimis acasă mai devreme astăzi.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Îl las pe el să-ți povestească.

Ramone își încuie legitimația cu insigna și pistolul și se duse la etaj în camera Alanei. Aceasta își aliniase toți căluții din plastic, și potrivea în șa păpușile mai mici, Barbie și Groovy Girls. Îi plăcea să-și organizeze bine lucrurile.

– Ce face fetița mea? o întrebă Ramone.

– Bine, tati.

El o sărută pe creștet și îi mirosi părul cârlionțat.

Camera Alanei era întotdeauna ordonată, chiar în mod obsesiv, din cauză că așa îi plăcea ei să o păstreze; spre deosebire de camera lui Diego, care era mereu dezordonată. Băiatul pur și simplu nu putea să se adune, și asta nu numai în spațiul lui personal. Nu-și aducea aminte nici măcar să-și noteze ce teme avea de făcut. Chiar și atunci când le termina la timp, deseori se întâmpla să le predea prea târziu.

– Trebuie să-i facem niște teste, spusese Regina la un moment dat. Poate că are o dizabilitate de învățare.

– Este doar cu mintea împrăștiată, răspunsese Ramone. Nu am nevoie să plătesc pe cineva ca să-mi spună acest lucru.

Regina îl dusese pe Diego să-și facă niște teste. Psihologul, sau ce era, spusese că Diego suferea de ceva care se numea tulburare a funcției executive, motiv pentru care avea probleme în organizarea fiecărei zile și a ideilor. Din acest motiv rămânea în urmă la școală.

– Nu vrea să-și facă temele, asta-i tot, spusese Ramone. Știu eu despre ce este vorba.

– Uită-te la camera lui, replicase Regina. Nici nu poți să-ți dai seama care sunt hainele murdare și care sunt cele curate. Nici nu știe cum să le separe.

– Este doar neglijent, o contrazisese Ramone. Ce să spun, acum au găsit o denumire științifică pentru asta. Mă costă o sută de dolari să aflu un cuvânt nou.

– Gus!

Ramone își aminti toate aceste lucruri după ce bătu la ușa fiului său, o deschise și văzu explozia de tricouri și de blugi de pe podeaua camerei lui Diego. Diego stătea întins pe pat, cu căștile la urechi, ascultând muzică Go-go, în timp ce privea cu ochii sticloși într-o carte deschisă în fața lui. Adună cutiile goale și dădu volumul mai mic la CD-playerul lui portabil.

– Bună, Diego!

– Bună, tată!

– Ce faci?

– Citesc cartea asta.

– Și cum poți să citești și să asculți muzică în același timp?

– Probabil că fac parte dintre cei care fac mai multe în același timp.

Diego se ridică și se așeză pe marginea patului, și puse cartea alături de el. Arăta obosit, și era dezamăgit că tatăl său îi spunea mereu aceleași lucruri. Lui Ramone

îi veni să-și tragă șuturi în fund că se luase de Diego într-o asemenea zi, dar făcuse asta din obișnuință.

– Uite ce e, n-ar fi trebuit să...

– Nu-i nici o problemă.

– Ești bine?

– Nu eram chiar foarte apropiați, știi doar.

– Dar erați prieteni.

– Da, eu și Asa ne înțelegeam bine. Diego plescăi din limbă. Era un gest pe care el și prietenii lui îl făceau deseori. Și totuși, îmi pare rău. L-am văzut ieri. Nu am vorbit, nimic de genul ăsta, dar l-am văzut.

– Unde a fost asta? Când și unde?

– Eram pe 3rd Street, la centrul de recreere. Eu și Shaka jucam baschet. Asa mergea pe stradă, pe urmă a luat-o înspre Tuckerman.

– Spre Blair Road.

– Da, într-acolo. Era destul de târziu, soarele era la apus. Îmi amintesc acest lucru.

– Și altceva?

– Purta o haină North Face. Trebuie să fi fost nouă, pentru că era prea cald să porți o asemenea geacă pe vremea asta. Era transpirat.

– Și mai ce?

– Părea grăbit, spuse Diego. Își coborâse vocea și își freca inconștient palmele în timp ce vorbea. L-am strigat, dar el a continuat să meargă mai departe. Aș vrea așa de mult să se fi oprit, tată! Nu pot să uit felul în care arăta. Nu pot să nu mă gândesc că dacă l-am fi făcut să se oprească și să vorbească cu noi...

– Vino aici, Diego!

Diego se ridică, și Ramone îl luă în brațe. Diego îl ținu strâns timp de câteva secunde. Apoi amândoi se desprinseră din îmbrățișare.

– Sunt bine, tată.

– Bine atunci, fiule.

Diego se dădu înapoi.

– Tu o să te ocupi de asta?

– Nu. Un alt coleg a preluat cazul. Ramone își mângâie mustața. Dar, Diego, aș vrea să te întreb ceva.

– Spune!

– Era Asa amestecat în ceva despre care ar trebui să știm?

– Cum ar fi iarbă și chestii din astea?

– Astea-s pentru începători. Mă gândeam mai degrabă dacă nu cumva era băgat în ceva mai grav. De fapt, era implicat în ceva care să aibă vreo tentă infracțională?

– Eu nu știu nimic despre așa ceva. Așa cum am spus, nu am fost prea apropiați anul ăsta, care a trecut. Ți-aș spune dacă aș crede că era băgat în ceva.

– Știu că mi-ai spune. Oricum, o să mai vorbim. Continuă să-ți citești cartea. Ascultă și muzică în același timp, dacă așa vrei tu.

– Nu prea citeam din carte, ca să-ți spun adevărul.

– Nu mai spune!

– Tată, astăzi am intrat iarăși într-un bucluc!

– Ce s-a întâmplat?

– Am avut o simulare de incendiu, și în timp ce stăteam afară, un băiat mi-a spus o glumă, și eu am râs.

– Și?

– Vreau să spun că am râs destul de tare. M-au suspendat pentru restul zilei.

– Pentru că ai râs în afara școlii?

– Așa este regulamentul. Directoarea ne-a vorbit prin difuzoare înainte de simulare și ne-a prevenit pe toți să nu facem acest lucru. Știam că nu trebuia să fac asta, dar nu m-am putut abține. Băiatul ăla m-a făcut pur și simplu să izbucnesc în râs.

– Nu se poate să fi fost tu singurul elev care râdea de acolo.

– E adevărat. Erau o grămadă de copii care făceau poante pe acolo. Numai că domnul Guy nu le-a făcut lor nimic. A venit direct la mine.

– Nu-ți face probleme din cauza asta, spuse Ramone.

Îl lăsă pe fiul său în camera lui și ieși. Maxilarul lui Ramone era foarte încordat în timp ce cobora scările spre hol.

Holiday turnă votcă peste gheață, stând lângă dulapul din bucătăria lui micuță. Nu avea altceva de făcut, decât să bea ceva. Nu prea era pasionat de televizor, cu excepția emisiunilor sportive, și nu citea niciodată vreo carte. Se gândise să se apuce de vreun hobby, dar era foarte suspicios pe cei care aveau unul. I se părea că pierdeau vremea, când ar fi putut să facă ceva productiv. Erau probleme de rezolvat și țeluri de atins, și iată-i pe oamenii aceia maturi care alergau după mingiuțe albe, se cățărau pe stânci și mergeau cu bicicleta. Și, pentru numele lui Dumnezeu, mai purtau și îmbrăcămintea aceea prostească atunci când mergeau cu bicicleta, ca niște băieței îmbrăcați în costume de cowboy.

Pe Holiday nu l-ar fi deranjat să aibă cu cine să vorbească în seara aceasta. Avea lucruri despre care să vorbească, treburi polițienești, care erau mai presus de

conversațiile de la bar. Numai că nu-i venea în minte pe cine ar fi putut să sune.

Avea puțini prieteni, și de nici unul nu putea pretinde că era foarte apropiat. Mai bea uneori câte un pahar cu un polițist, Johnny Ramirez, care avea grad mai mare decât avusese el, dar care era un tip destul de simpatic încât să bea o bere împreună cu el din când în când. Băieții de la Leo's – și ei la fel. Îi cunoștea pe unii dintre locatarii apartamentelor din grădină pentru a-i saluta dimineața în timp ce se îndreptau spre mașinile sau taxiurile lor, dar nici unul dintre ei nu era o persoană pe care s-o invite la el acasă. Locuia în Prince George, și nu era chiar ultimul alb din ținut, dar uneori se simțea ca și cum ar fi fost, din cauză că aici crescuse, și se simțea ca acasă. Indivizii pe care-i cunoscuse stăteau în partea de nord din Montgomery, sau în Charles County, sau plecaseră cu totul din zonă. Se mai întâlnea uneori cu câte unul din cartier, persoane de culoare cu care fusese coleg de liceu la Eleanor Roosevelt, acum fiecare cu familia lui, și era destul de plăcut. Discutau timp de vreo două minute, douăzeci de ani de trecut în revistă într-o conversație scurtă, pe urmă se despărțeau. De fapt, erau cunoștințe cu amintiri comune, și nu prieteni adevărați.

Bineînțeles, le avea pe femeile sale. Întotdeauna avusese talent la descoperit personalități ieșite din comun. Dar nu era nici una lângă care să vrea să se trezească a doua zi dimineața. Nopțile lui ajunseseră la fel de lipsite de sens ca și zilele.

În după-amiaza aceasta, Dan Holiday îl dusese cu mașina pe un individ care se numea Seamus O'Brien, care cumpărase o echipă NBA după ce încasase o sumă mare pe la sfârșitul anilor 1990 de pe o firmă de înaltă

tehnologie. O'Brien venise la Washington pentru a se întâlni cu un grup de avocați care împărtășeau aceleași valori ca și el, și de asemenea, pentru a face o fotografie cu un grup de elevi de la școala de planorism, la est de râul Anacostia. Le adusese afișe cu unul dintre jucători semnate de acesta, un agent de pază care venise de la liceul Eastern High. O'Brien nu-i va mai vedea niciodată pe acești copii, și nici nu va mai fi implicat în viețile lor în vreun fel, dar o fotografie de-a lui și un grup de copii de culoare zâmbitori urmau să dea impresia că era în termeni buni cu toată lumea. Și, în afară de asta, avea să arate bine și pe peretele din biroul său.

Holiday ascultase cum individul de pe bancheta din spate a mașinii Town Car vorbea despre facturi, rugăciunile din școală și despre dorința sa de a influența cultura națiunii, pentru că unde mai este valoarea banilor, dacă nu-i folosești ca să faci un bine? Frazele sale erau presărate cu referințe la Dumnezeu și la Mântuitorul său personal, Isus Hristos. Holiday pusese plin de speranță radioul prin satelit pe The Fish, un program contemporan pentru creștinii adulți, dar, după un cântec, O'Brien îl rugase să caute programul Bloomberg News, dacă putea să-l găsească.

Așa fusese ziua pe care o avusese. Condusese cu mașina un individ la întâlnirea pe care o avea, și după aceea înapoi, așteptându-l afară, și pe urmă-l dusese la aeroport. Ceva diferit față de obicei, dar tot zero era la capitolul realizări. Din acest motiv, niciodată nu deschidea ochii brusc dimineața când se trezea, așa cum fusese pe vremea când lucrase în poliție. Pe vremea aceea, abia aștepta să ajungă la serviciu. Nu își ura meseria, dar nici nu o iubea; era un kilometraj care se mișca, un drum

fără destinație, o pierdere de vreme.

Holiday își luă paharul cu băutură și un pachet cu țigări, ieși pe balcon și se așeză. Balconul avea vedere către parcare, și dincolo de aceasta se găsea partea din spate de la Hecht's, de la mallul Plaza din Prince George. Un bărbat și o femeie se certau undeva, și în vreme ce mașinile intrau încetișor în parcare, se auzeau tot felul de zgomote și de pocnituri, iar de pe geamurile lăsate în jos ale mașinilor răsunau chemări prin stație și răspunsuri, sintetizatoare și zgomote de percuție de la muzica Go-go. Sunetele acestea ajunseră la Holiday, dar nu îl deranjară, și nu întrerupseră scenariul care se forma în mintea lui. Se gândea la un bărbat căruia i-ar fi făcut plăcere să audă povestea unui tânăr adolescent care murise, cu trupul abandonat în grădinile comunității din Oglethorpe. Holiday mai luă o gură din pahar și se întrebă dacă acest bărbat mai era încă în viață.

Ramone și Regina își luară masa de seară și băură împreună o sticlă de vin, iar în momentul în care o terminară, mai deschiseră una, lucru pe care nu-l făceau în mod normal. Amândoi vorbeau cu aprindere despre moartea prietenului lui Diego, și la un moment dat Regina chiar plânse, nu numai pentru Asa, și nu numai pentru părinții acestuia, față de care nu era apropiată în mod special, ci pentru ea însăși, pentru că se gândea cât de total și de permanent zdrobită ar fi ea, dacă l-ar pierde pe unul din copiii ei în acest mod.

– Dumnezeu ar trebui să mă trăsnească pentru că sunt atât de egoistă, spuse Regina, ștergându-și lacrimile de pe obraji și râzând jenată. Numai că îmi este atât de frică...

– Este normal să simți acest lucru, îi zise Ramone; nu-i mai spuse și faptul că și lui îi era zilnic frică pentru copiii săi.

În pat se sărutară și se strânseră în brațe, dar nici unul din ei nu întreprinse nici un gest ca să facă dragoste. În special pentru Gus, sărutul pasional era întotdeauna un preludiu pentru altceva, dar nu și în seara respectivă.

– Dumnezeu plânge, spuse Ramone.

– Poftim?

– Asta mi-a spus Terrance Johnson. Stăteam în curtea lui din spate și începuse să plouă. Îți poți imagina?

– Nu e ceva neobișnuit la el să se gândească la Dumnezeu.

– Vreau să spun că, dacă te gândești că propriul copil ar putea să moară așa, fie ți-ai pierde complet credința, fie ai fi atât de furios pe Dumnezeu, încât i-ai întoarce spatele.

– Terrance se va îndrepta acum spre Dumnezeu mai puternic ca niciodată. Asta este de fapt credința.

– Parcă ai fi Rhonda.

– Nouă, femeilor de culoare, ne place biserica.

– Regina!

– Ce?

– Știi, numele lui Asa... se citește la fel de la coadă la cap. Este un palindrom.

– Erai în poliție pe vremea când au fost uciși copiii aceia din sud-est.

– Eram încă un recrut. Dar îmi amintesc, bineînțeles. Copiii aceia fuseseră găsiți tot în grădina comunității. Toți împușcați în cap.

– Crezi că asta are vreo legătură?

– Trebuie să mă gândesc la acest lucru. Mâine cred că mă voi duce să verific niște dosare.

– Mâine. Acum uită de toate acestea.

După un timp, Ramone spuse:

– Diego pare în regulă. N-o să uite asta niciodată, dar se descurcă destul de bine.

– A avut o zi dificilă, adunate una peste alta. Și în plus, l-au mai trimis și acasă...

– Pentru că a râs în timpul unei simulări de incendiu. Mă întreb câți copii albi au râs.

– Haide, Gus! Acuma să nu începi să-i urăști pe copiii albi.

– Naiba s-o ia de școală! exclamă Ramone. M-am cam săturat de porcăriile alea de acolo!

– Calmează-te, soldat, zise Regina, dându-i părul la o parte de pe frunte, și sărutându-l după ureche. O să începi să ai palpitații și n-o să poți să dormi ca lumea!

Își petrecură brațele unul în jurul celuilalt, și el simți cum se mai liniștește. Și ținând-o așa în brațe, mirosind parfumul care era numai al ei și simțind pielea ei lucioasă de pe obraji atingându-se de pielea lui, se gândi: „Iată de ce m-am însurat cu femeia aceasta! Pentru că așa ceva nu aș putea avea cu nimeni altcineva!“

Capitolul 16

Știrea despre moartea lui Asa Johnson apăru pe a doua pagină în rubrica *Metro* a ziarului *Washington Post* din dimineața următoare. Evenimentul purta o greutate mai mare decât obișnuitul paragraf (maximum două), care era dedicat victimelor de culoare sub titlul „Crime pe scurt", numit familiar „Morțile violente ale negroteilor" de către mulți locuitori din zonă. Johnson totuși nu era un copil obișnuit. Era un adolescent din pătura mijlocie, și încă unul foarte tânăr. Ceea ce-l făcuse demn de a fi menționat în ziar era faptul că vârsta lui în momentul morții devenise parte dintr-o modă îngrijorătoare.

Pe la mijlocul verii, un băiețel de șase anișori, Domiguel Wilson, fusese găsit cu căluș în gură, legat și asfixiat cu fața în jos într-o cadă, mort de mai multe ore într-un apartament din Congress Heights. Acest eveniment îngrozitor fusese publicat pe prima pagină a ziarului *Washington Post.* Împușcarea accidentală, în timpul primăverii, a lui Donte Manning, de nouă ani, în timp ce se juca afară, lângă blocul său din Columbia Heights, fusese un alt eveniment care garantase atât atenția presei, cât și izbucnirea violentă a acesteia. Rata

criminalității din anul respectiv fusese scăzută, dar numărul crimelor din rândul tinerilor fusese mai mare ca niciodată.

Statisticile îl alarmaseră atât pe primar, cât și pe șeful poliției din Washington, D.C. Nu numai presa ostilă era cea care îi deranja, deși, desigur, aceasta contribuia la anxietatea lor. Toată lumea, chiar și cei care nu erau prea slabi de înger, se înfiora când auzea că un copil era ucis doar pentru că fusese născut și crescut în zona nepotrivită a orașului. Oricând era ucis un copil, poliției, autorităților și cetățenilor deopotrivă li se reamintea că trăiau într-o lume care se îndrepta înspre o cale cu totul greșită.

Și totuși, moartea lui Asa Johnson, încă neclasificată în mod oficial drept crimă, nu atrăsese genul de atenție sau prioritate acordată victimelor de rasă albă sau copiilor de culoare. Mai erau crime care trebuiau investigate. Fuseseră găsite mai multe trupuri neînsuflețite în ultimele două zile. Rhonda Willis prinsese unul din aceste cazuri, o victimă în urma unor împușcături, găsită peste noapte în Fort Slocum Park, la câteva străzi mai la vest de grădina comunității de pe Oglethorpe Street.

– Vrei să mergi cu mine până acolo? întrebă Rhonda, așezată la biroul ei de la VCB.

Era dimineața devreme, încă nu se făcuse ora nouă. Gus Ramone și Rhonda Willis erau în programul de la opt la patru pentru următoarele două săptămâni.

– Sigur, spuse Ramone. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Garloo.

– Sigur, du-te! Deja avem identitatea victimei. Îi voi afișa numele în sistem, să văd ce găsesc despre el.

– Mă duc să rezolv chestia asta, și pe urmă voi fi gata de plecare.

Garloo Wilkins se afla la biroul lui și citea ceva de pe internet. Închise ecranul când se apropie Ramone. Era ceva ori despre sport, ori pornografie, fiind vorba despre Garloo. Era pasionat de baseball virtual și de femei mature cu sânii mari.

Biroul lui Wilkins era curat, cu dosarele aliniate ordonat într-un suport vertical din oțel care se afla într-o parte. Pe panoul lui nu se afla nici o icoană, nici o poză de familie și nici o altă fotografie, cu excepția unui Polaroid care fusese luat dintr-un dosar de probe de la un organist local de muzică Go-go, suspect de crimă, care regula o tânără pe la spate, zâmbind în timp ce se uita fix la aparatul foto. Muzicantul fusese interogat, dar nu fusese condamnat, din cauza probelor insuficiente și a lipsei martorilor. Nu fusese unul dintre cazurile lui Garloo, dar întreaga unitate își ieșise din minți din cauza abilității suspectului de a scăpa de arestare, iar fotografia era o aducere aminte că acesta încă se afla acolo, distrându-se și respirând aerul libertății. De asemenea, pe biroul lui Garloo se mai afla și un pachet de țigări Winston, cu o brichetă deasupra. Bricheta avea imprimată pe ea o hartă a Vietnamului de Nord și de Sud. Wilkins făcuse armata, dar fusese prea tânăr pe vremea aceea ca să fi participat la acel război.

– Bună, Bill.

– Bună, Gus.

Ramone trase scaunul altcuiva și se așeză.

– Ce se mai aude despre Asa Johnson?

Wilkins se întinse și scoase dosarul din suport. Îl deschise și se uită fix la niște foi de hârtie fără antet. Ramone aruncă o privire pe foaia de deasupra. Nu se vedea nici o însemnare. De obicei, un dosar lucrat

temeinic avea însemnări scrise pe margine și amprente de grăsime care pătau hârtia. Aceasta însă era curată ca lacrima.

Wilkins închise dosarul și îl puse la loc. Nu înregistrase nimic în el, dar faptul că-l luase în mână adăugase la nota de dramatism pe care încerca s-o înfățișeze. După cum se părea, avea ceva noutăți.

– Avem ora probabilă a morții de la autopsia preliminară. Medicul legist spune că între miezul nopții și ora două dimineața. Plagă prin împușcare la tâmpla stângă, cu ieșire prin creștet.

– Dar glonțul?

– Provine de la un pistol de calibrul 38, destul de curat ca să lase semne imprimate pe el. Am putea să-l comparăm să vedem dacă se potrivește, în cazul în care vom găsi arma crimei.

Ramone încuviință din cap.

– S-a găsit vreo substanță necunoscută în sânge?

– Nici una. S-au găsit urme de praf de pușcă pe degetele de la mâna stângă. Presupun că-și ridicase mâna într-un fel de gest de apărare în momentul în care a fost împușcat.

– Da, bine. Asta ține de medicina legală. Dar din punct de vedere al investigației?

– Investigațiile din zonă nu au dus la nici un rezultat. În afară de tipa aceea în vârstă, căreia i s-a părut că a auzit o creangă ruptă. Așa că până acum nu avem nici un martor. Încă.

– S-a mai descoperit ceva în legătură cu tipul care a anunțat cazul?

– Nimic.

– Dar caseta cu înregistrarea individului care a sunat?

– E la mine, spuse Wilkins, scoțând o casetă dintr-un plic care se afla în sertarul de deasupra.

– Te deranjează dacă o ascult și eu?

Garloo Wilkins și Ramone se duseră în camera audio-video. Pe drum trecură pe lângă Anthony Antonelli și Mike Bakalis, care discutau în contradictoriu despre Redskins.

– Art Monk a avut cele mai bune rezultate în '87, spuse Bakalis.

– Ba Gary Clark, replică Antonelli. Ba, la naiba, Kelvin Bryant a avut o aruncare mai bună decât Monk în anul acela!

– Dar eu mă refeream la prinzători! spuse Bakalis.

– Clark *a fost* prinzător, deșteptule!

Ramone pătrunse în cameră împreună cu Wilkins, potrivi caseta în aparat și apăsă pe „play". Ascultă vocea individului care anunța găsirea cadavrului și pe dispeceră, care încerca fără rezultat să-l facă pe tip să se identifice. Ramone derulă caseta înapoi, și o mai ascultă o dată.

– Ce-ai auzit? întrebă Wilkins, care sesiză pe chipul lui Ramone nuanța unei descoperiri, sau poate a unei recunoașteri.

– Ascult ce se aude în jur, spuse Ramone.

– Tipul nu s-a identificat, zise Wilkins. O să fie mai greu decât orice să-l găsim pe individul ăsta.

– Îhî, făcu Ramone.

– Și știi și tu ce greu este, continuă Wilkins, iar rânjetul îi dezveli un șir de dinți ca de cal. Ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

– Bine, spuse Ramone, care nu auzise cuvintele pline de înțelepciune populară ale lui Garloo, dar care asculta

intens vocea familiară care se auzea din aparat, o-urile acelea lungi specifice clasei muncitoare albe din Maryland, din Prince George County, și vorbirea ușor alterată din pricina consumului de alcool.

– Îl găsim pe individul care a dat telefonul și poate obținem un martor. La naiba, poate el e criminalul! spuse Wilkins.

– Să te audă Dumnezeu, zise Ramone. Ascultă înregistrarea pentru a treia oară, scoase caseta din aparat și i-o înmână lui Wilkins. Mulțumesc.

– Ce, te gândeai că o să recunoști vocea individului, sau ceva de genul ăsta?

– Dacă pui caseta invers la viteză mai mică, se aude cum mărturisește crima, spuse Ramone.

– „*Wouldn't that be nice*"[1], cântă Wilkins, imitându-l pe Brian Wilson, ceea ce-l făcu pe Ramone să zâmbească.

– Și acum? întrebă Ramone.

– Azi mă duc în vizită la familia Johnson. Să verific camera puștiului și chestii din astea.

„Numai să n-o dai în bară, se gândi Ramone. Cu stilul ăla al tău necizelat."

– Cred că o să fac o listă cu prietenii puștiului după ce o să vorbesc cu tatăl lui, spuse Wilkins.

„Nu uita și de școală", se gândi Ramone.

– Nu te deranjează dacă o să discut și cu fiul tău, nu-i așa? întrebă Wilkins.

– Am discutat și eu, și nu știe nimic. Dar probabil că ar trebui s-o faci, oricum, ca să treci în raport. Sun-o pe Regina la mine acasă, și ea o să-ți spună când e cel mai bine să treci pe acolo.

---

[1] „Ce frumos ar fi" (n.tr.)

– Mulțumesc, Gus. Știu că te-ai implicat personal în povestea asta. O să mă țin de cazul ăsta.

– Mulțumesc, Bill, apreciez asta, spuse Ramone.

Ramone se întâlni cu Rhonda Willis. Pe drumul spre ușă, Antonelli îi întrebă unde se duceau, iar Rhonda îi făcu pe plac și îi relată detaliile noului ei caz.

– Decedatul are antecedente, niște furturi de proporții, ceva legat de droguri, spuse Rhonda. WACIES mi-a dat câteva dintre numele complicilor săi. Și ei erau băgați în povestea asta.

– Sună ca o reglare de conturi, spuse Antonelli.

– S-ar putea, aceptă Rhonda. Dar știi că eu mă comport cu toți în același fel. Pentru că Domnul i-a creat inocenți de la bun început. Nici unul nu a fost rău de la început.

Ea și Ramone se îndreptară spre ușă. Garloo Wilkins fuma o țigară Winston până la filtru, stând în picioare pe trotuarul de la marginea unei parcări pline de automobile personale, camionete, SUV-uri și mașini de poliție.

– După cum se pare, Garloo are ceva dificultăți, spuse Rhonda în momentul în care ajunseră în afara zonei în care acesta i-ar fi putut auzi.

– Își intră el în ritm, zise Ramone.

Găsiră un Ford și urcară în el. Ramone o lăsă pe Rhonda să conducă. El voia să se mai gândească la cazul Johnson. Se întrebă de ce nu menționase încă nici unuia dintre colegii săi, nici chiar partenerei sale, că vocea de pe caseta cu înregistrarea îi aparținea lui Dan Holiday.

Holiday își luă ziarul *Washington Post* afară pe balcon și citi cu atenție articolul despre Asa Johnson. Își stinse țigara și își luă cafeaua înăuntru, în cel de-al doilea

dormitor din apartamentul său, pe care-l transformase în birou. Se așeză la masă, își deschise calculatorul și intră pe internet. Se duse la un motor de căutare și tastă „Crimele Palindrom, Washington, D.C." În următoarea oră citi și listă tot ce găsi util legat de acest subiect, dintre care unele informații veneau de pe niște site-uri cu criminali în serie, iar majoritatea veneau direct din arhivele de la *Washington Post.* Apoi sună la un birou al poliției locale și întrebă de un individ care lucrase în patrulare pe vremea când Holiday lucra în zona coridorului H Street. Acesta îi dădu lui Holiday adresa curentă a persoanei pe care o căuta.

Holiday se îmbrăcă în costumul lui negru și ieși din apartament. Trebuia să ia un client să-l ducă la aeroport.

Numele victimei era Jamal White. Fusese împușcat de două ori în piept și o dată în cap. Urmele de arsuri și rănile craniene semnificative indicau faptul că fusese ucis de aproape. Era întins pe spate, cu unul din picioare așezat într-un mod nefiresc sub celălalt. Avea ochii larg deschiși, cu privirea în gol, iar dinții de sus îi erau dezveliți și îi acopereau buza inferioară ca la un animal înjunghiat. Fusese găsit la marginea parcului dintre 3rd Street și Madison. Sângele îi țâșnise și i se uscase pe tricoul alb.

– Nouăsprezece ani, spuse Rhonda Willis. A fost închis mult timp în închisoarea juvenilă din Oak Hill, și pe urmă și în închisoarea din Washington, cât timp își aștepta sentința. Furturi de mașini, deținere de droguri, vânzări minore. În cazierul lui nu figurau crime violente. A crescut între 5th Street și Kennedy, așa că știi despre ce

e vorba. Adresa unde locuia este casa bunicii sale din Longfellow.

– Familia lui a fost anunțată? întrebă Ramone.

– Dacă are pe cineva! Mama este în detenție în prezent. O dependentă de droguri cu multiple condamnări pentru furt. Tată necunoscut. Mai are câteva rude îndepărtate, dar nu locuiau cu el. Ruda cea mai apropiată rămâne bunica lui. A fost sunată.

Vorbiră cu polițistul care sosise primul la fața locului, care era în patrulare. Îl întrebară dacă vorbise cu cineva care poate văzuse ceva, sau dacă văzuse el însuși ceva legat de crimă, dar polițistul de patrulă clătină din cap.

– Cred că ar trebui, să căutăm niște martori, îi spuse Ramone Rhondei.

– *Te rog!* replică Rhonda. Hai să mergem s-o vedem pe bunică și să-i lăsăm pe oamenii ăștia de treabă să-și facă meseria.

Plecară, lăsându-i pe specialiști să lucreze, și se îndreptară cu mașina spre casa bunicii, care se afla într-un șir de case din zona 500 de pe Longfellow Street. La ferestrele care dădeau spre verandă erau trase obloanele.

– Cred că e înăuntru și suferă pentru pierderea avută, mă gândesc, spuse Rhonda. Încercând să se elibereze de suferință printr-o porție zdravănă de plâns.

– Ai putea să revii altă dată, spuse Ramone.

– Nu, trebuie să fac asta, așa că aș putea foarte bine s-o fac chiar acum. E posibil să-mi poată spune ceva. Rhonda îl privi pe Ramone, care se afla pe scaunul de alături. Presupun că nu vrei să intri cu mine.

– Trebuie să dau niște telefoane.

– Și atunci trebuie să mă duc singură, nu-i așa?

Ramone o privi în timp ce se îndrepta spre casă și bătu la ușa din față. Ușa se deschise, și în spatele ei nu se văzu decât întuneric. Ieși o mână din întuneric care o atinse pe a Rhondei, iar aceasta păși în interior.

Ramone sună la 411 și obținu numărul de telefon de la Strange Investigations, o firmă de investigații care avea sediul între 9th Street și Upshur. Derek Strange plecase din poliție, și acum lucra în particular, iar Ramone mai apelase la el și în trecut pentru obținerea unor informații discrete. În schimb, îi mai oferea și el lui Strange unele ponturi.

Telefonul sună și îi răspunse o femeie. Era soția lui Strange, Janine.

– E acasă soțul tău? întrebă Ramone.

– La lucru, spuse Janine. Și rareori pe acasă. Vouă, băieților, vă place să alergați pe străzi.

– E adevărat. Auzi, am un nume. Poți să-mi faci rost de o adresă și de un număr de telefon? Îmi trebuie și locul de muncă, și unde stă.

– Cu toate jucăriile acelea pe care le aveți voi la poliție, și tu mă întrebi pe mine?

– Nu sunt la magazinul de jucării acum, spuse Ramone. E vorba despre Daniel Holiday, căruia i se mai spune și Doc. Are o afacere cu niște mașini sau limuzine, așa am auzit. Presupun că afacerea are același nume ca al lui.

– Bine. O să încerc să-l găsesc cu People Finder[1]. Dă-mi numărul tău de mobil. Îl am trecut pe undeva pe aici, dar mi-e lene să-l caut.

Ramone îi dădu numărul lui de mobil.

– Ce-ți face băiatul? o întrebă.

---

[1] Motor de căutare pe internet pentru găsirea unor persoane (n.tr.)

– Lionel este la facultate, mulțumesc lui Dumnezeu. Dar minunata ta soție și copiii ce mai fac?

– Toți sunt bine. Mai aveți încă boxerul acela?

– Te referi la Greco? Stă sub biroul meu. Își sprijină fălcile pe degetele mele de la picioare chiar acum, în timp ce vorbim.

– Frumoasă sălbăticiune, spuse Ramone. Mă suni, da?

– Într-un minut, spuse Janine.

Dură mai mult de un minut, dar nu mult mai mult. Ramone își notă informația în carnețel și îi mulțumi lui Janine. La scurt timp după aceea ieși și Rhonda din casă. Își puse imediat ochelarii de soare, se îndreptă spre Taurus și se așeză la volan. Își scoase ochelarii de soare și își șterse ochii cu o batistă de hârtie. Ramone se întinse și îi puse o mână pe umăr, mângâind-o ușor.

– Cred că bătrânica nu a primit vestea prea ușor, spuse Ramone.

– Era numai cu zece ani mai mare decât mine, spuse Rhonda. Bunica l-a crescut pe băiatul ăsta de când s-a născut. A rămas alături de el în toate momentele lui grele și nu a renunțat niciodată la speranța că într-o zi se va îndrepta. Acum nu i-a mai rămas nimic.

– Care a fost varianta ei?

– A spus că era un băiat bun care s-a împrietenit cu niște băieți dubioși și a făcut niște greșeli nefericite. A spus că Jamal se liniștise în cele din urmă și o luase pe calea cea dreaptă.

– Îmi sună cunoscut.

– Am aruncat o privire în camera lui. Nu era mărunțiș pe nicăieri, iar lucrurile pe care le avea nu arătau prea bine. Nu am văzut semne clare că era implicat în ceva. Oricum, va trebui să mergem în altă parte ca să aflăm o

poveste mai detaliată. Am obținut două poze de la bunică, așa că am să le pot arăta la unii sau la alții. Rhonda se întinse în față, se uită în oglinda retrovizoare, și plescăi fără bucurie. Uită-te la mine cum arăt! Cu ochii umflați și toate celelalte. Și acum mi s-a întins și rimelul.

– Haide, lasă că arăți bine!

– Poate arătam cândva! Îți amintești cum arătam înainte să-i nasc pe băieți?

– Doar știi.

– Arătam bine, Gus.

– Încă mai arăți bine.

– Ce drăguț ești, spuse Rhonda și deschise dosarul pe care-l ținea în poală. Bunica spunea că încă mai era prieten la cataramă cu băiatul ăsta, Leon Mayo. Numele lui a apărut pe WACIES drept complice la unul dintre furturile acelea de mașini și deținere de droguri. Trebuie să-l găsim și să vedem ce are de zis.

– Conduci tu, spuse Ramone. Sau vrei să conduc eu? Ca să poți să-ți reaplici culorile războiului, știi tu...

– Nu, e bine așa, zise Rhonda. Îmi cer scuze că a trebuit să-mi suporți lacrimile. Sunt foarte impresionabilă, nu știu de ce.

– Este perioada aceea din lună? întrebă Ramone.

– Vrei să spui perioada aceea din lună când începi să vorbești în necunoștință de cauză?

– Scuze!

Porniră la drum cu mașina.

Holiday nu discută mult cu clientul său, un avocat de la Arnold și Porter, pe drumul către Reagan National. Individul vorbi la telefonul mobil în cea mai mare parte a timpului, și nici măcar o singură dată nu îl privi pe

Holiday în ochi prin oglinda retrovizoare pe tot parcursul drumului. Era ca și invizibil pentru acest avocat, iar lui Holiday îi convenea de minune acest lucru.

Întorcându-se de pe 395, o luă prin tunel, și apoi pe New York Avenue în afara orașului, unde intră pe șoseaua de centură din Maryland, pe urmă ieși pe Greenbelt Road. Ascultă canalul 46 de pe XM, un post care se numea „Secvențe de pe Albumele Clasice", și îl lăsă cu volumul ridicat. Astăzi dădeau melodii standard, începând cu *Blue Sky,* iar Holiday putea să-l vadă în minte pe fratele său, cu părul lung și mai înalt decât Hopper, cântând la chitară soloul acela frumos, fluid, al lui Dickey Betts, o bucată muzicală care parcă semnifica fericirea pentru Holiday, pentru că fratele lui fusese fericit atunci, iar sora lui era și ea acolo, fericită și în viață. DJ-ul continuă cu *Have You Ever Loved A Woman,* interpretată de Clapton și Duane Allman, care se întreceau între ei, amândoi înfocați, și apoi Holiday simți o atingere rece, de parcă ar fi fost degetul morții, însă imediat îi reveniră amintirile cu familia lui, și se relaxă, deschise geamul și continuă să conducă.

Holiday trecu de liceul Eleanor Roosevelt și o luă la dreapta pe Cipriano Road, verificând harta detaliată de pe scaunul de alături, în timp ce mergea de-a lungul pădurii, dincolo de templul Vishnu, intrând direct pe Good Luck Road, la margine de New Carrollton, pe urmă o luă din nou la dreapta și intră într-o comunitate cunoscută drept Magnolia Springs, populată în mare parte de fermieri și de nomazi, unii destul de înstăriți, alții dimpotrivă. Găsi casa pe care o căuta pe Dolphin Road. Era o clădire cu un singur nivel, văruită în galben, cu obloanele albe, cu o peluză maronie și o mașină Mercury Marquis ultimul model, versiunea îmbunătățită a lui Crown Vic, parcată pe aleea care

ducea înspre garaj. Holiday zâmbi, uitându-se la mașină. „Un fost polițist."

Își parcă mașina Lincoln, opri motorul, coborî și se îndreptă înspre casă. Trecu pe lângă un arbust uscat de liliac din curte și se întrebă de ce oare proprietarul nu-l tăiase. Sună la ușă și se pomeni îndreptându-și reverele de la sacou când auzi pași apropiindu-se. Apoi ușa se deschise, și în cadrul ei apăru un bărbat de culoare, chel, de înălțime medie, cu mustața căruntă. Era îmbrăcat cu un pulover, deși ziua era călduroasă. Era trecut bine de vârsta mijlocie și se îndrepta spre bătrânețe. Holiday nu-l mai văzuse niciodată fără pălărie.

– Da? spuse bărbatul, cu privirea dură și neprimitoare.

– Inspectorul Cook?

– T.C. Cook, așa este. Ce s-a întâmplat?

– Ați citit astăzi *Washington Post?* Un băiat a fost găsit în grădina comunității de pe Oglethorpe Street. Împușcat în cap.

– Districtul 4, da. Am văzut știrea pe Fox Five, spuse Cook și își desfăcu brațele. Nu ești de la presă sau televiziune. Te știu din poliție, nu-i așa?

– M-am retras din poliție.

– Nu există așa ceva, să te retragi din poliție. Gura lui Cook se curba ușor în jos într-o parte în timp ce vorbea.

– Presupun că aveți dreptate.

– Reporterii de la televiziune au spus că pe băiat îl chema Asa.

– Se rostește la fel citit și de la coadă la cap, zise Holiday.

Cook îl examină pe Holiday, apoi îl invită:

– Poftim înăuntru!

Capitolul 17

Leon Mayo lucra ca ucenic de mecanic auto într-un atelier micuț de pe o străduță ce dădea pe Kennedy Street. I se dăduse ocazia să învețe meseria de către patron, care fusese închis la Lorton pe la începutul anilor 1990. Îi adusese împreună primul ofițer însărcinat cu supravegherea lui, care acum îl avea în grijă pe Leon.

Ramone și Rhonda Willis îl găsiră pe Leon după ce opriră în zonă s-o vadă pe mama acestuia în apartamentul în care stăteau împreună. Ea le spusese că Leon era la lucru, accentuând mult aceste cuvinte, și le dăduse adresa atelierului.

Patronul de la Rudy's Motor Repair, Rudy Montgomery, îi întâmpină cu o atitudine neprimitoare și cu o privire furioasă, dar îi conduse la Leon Mayo după ce îi explicară natura vizitei lor. Leon se afla într-o zonă luminată de un spot și se muncea cu o cheie cu pinion pentru a deșuruba o pompă de apă, cu intenția de a o scoate de pe o mașină Chevy Lumina distrusă în totalitate. Ei îi arătară legitimațiile și îi comunicară vestea tristă despre moartea prietenului său. Leon își îngropă fața în palme și se dădu câțiva pași mai în spate. Îl lăsară

singur cu durerea lui. Câteva minute mai târziu Leon ieși din garaj și veni să discute cu ei într-o parcare plină ochi cu berline mai vechi de zece ani și cu mașini coupé fabricate în special în Detroit.

Leon rămase în fața lor, ștergându-se cu o cârpă pe mâini, pe care o răsucea și o desfăcea încontinuu. Avea ochii roșii și și-i ținea fixați în jos, spre asfalt. Îl rușinase faptul că-l văzuseră cum izbucnise imediat în plâns. Era un tânăr subțire, puternic, care părea mai mare cu cinci ani față de cei douăzeci pe care-i avea.

– Când? întrebă Leon.

– Noaptea trecută, cred, spuse Rhonda.

– Unde s-a întâmplat asta?

– A fost găsit la Fort Slocum, între 3rd Street și Madison.

Leon clătină din cap.

– De ce au trebuit să facă așa ceva?

– Cine? întrebă Rhonda.

– Vreau să spun că de ce i-ar fi făcut cineva așa ceva lui Jamal? Nu era băgat în nici o porcărie.

– Cazierele voastre spun cu totul altă poveste, spuse Ramone.

– Asta a fost mai demult, replică Leon.

– Chiar? întrebă Ramone.

– Ne-am lăsat.

– Ați furat mașini, nu-i așa?

– Mda. Am vândut și droguri și ne-am cam făcut de cap o perioadă, acolo, pe 7th Street. O făceam din distracție. Nu am încercat să o facem pentru bani, sau să facem o afacere din asta. Eram doar niște puști.

– Intersecția dintre 7th Street și Kennedy, spuse Rhonda Willis, care lucrase la UC[1], în zona aceea fierbinte, timp de mai multe săptămâni, pe vremea când abia intrase în poliție, înainte de a ajunge la Omucideri. Sigur e vorba de ceva mai mult decât de niște puști care se jucau de-a oamenii mari. Lucrurile astea sunt luate foarte în serios în zona aceea.

– Erau și unii așa cum spuneți pe acolo, dar nu și noi.

– Și ce anume vă făcea pe voi mai speciali? întrebă Ramone.

– Noi descopeream în mașini încărcăturile mari de droguri furate, înainte de a ajunge la nivelul următor. Doar atât, și nimic altceva.

– Și nu ai nici o idee cine i-ar fi putut face acest lucru lui Jamal?

– Jamal era prietenul meu. Dacă aș ști...

– Ne-ai spune, continuă Rhonda.

– Uitați care e treaba, acum sunt sub supraveghere. Vin la lucru în fiecare zi. Leon își ridică mâinile pline de unsoare și îl privi pe Ramone cu duritate. Ăsta sunt eu, omule, așa cum mă vezi!

– Dar Jamal? întrebă Rhonda.

– La fel și el.

– Cu ce se ocupa ca să câștige un ban?

– Jamal avea de lucru ca zugrav în mod regulat. Și chiar lucra permanent. Și avea și ideea asta de a-și deschide propria afacere, imediat ce avea să învețe chestiile mai de finețe, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Bineînțeles.

---

[1] UC, sau UCDC = The University of California Washington Center, care asigură cazarea studenților din Washington, D.C., sub patronajul Universității din California. (n.tr.)

– În nici un caz nu avea de gând să se mai întoarcă acolo. Vorbeam mereu despre asta. Să știți că nu vă mint!

Ramone îl crezu.

– De ce s-ar fi plimbat Jamal așa de târziu noaptea?

– El nu avea roți, spuse Leon. Jamal mergea ori cu autobuzul, ori pe jos, peste tot prin oraș. Nu-l deranja acest lucru.

– Avea prietene? întrebă Rhonda.

– În ultima vreme era interesat doar de o fată.

– Știi cum o cheamă?

– Darcia. O fată de prin Petworth, asta-i tot ce știu. O mulatră frumușică pe care a întâlnit-o cu ceva timp în urmă.

– Îi cunoști numele de familie? Adresa?

– Stă împreună cu o altă fată, o dansatoare de la Twilight, acolo i se spune Star. Din câte știu eu, și Darcia dansează acolo. Nu știu unde stau. I-am spus lui Jamal să nu se reguleze cu fete de genul ăsta, că nu știi niciodată cu cine mai sunt încurcate.

– Ce gen de fete adică?

– Rapide. Leon își feri privirea într-o parte. Spuse apoi cu o voce răgușită, aproape șoptită: I-am spus asta lui Jamal!

– Ne pare rău de pierderea suferită, spuse Rhonda Willis.

T.C. Cook îl conduse pe Holiday prin casă spre partea din spate, în bucătărie, unde Holiday se așeză la o masă care ocupa o mare parte a încăperii. În timp ce treceau prin sufragerie și prin celelalte camere, Holiday remarcă dezordinea și neorânduiala tipice unui bărbat singur. Casa nu era murdară, dar praful depus pe mese și pe etajere vădea lipsa mâinii unei femei. Ferestrele erau

închise, și jaluzelele trase, menținând în interior mirosul de stătut.

– Fără zahăr pentru mine, spuse Holiday, în timp ce Cook turna cafeaua în două căni. Mulțumesc.

Un ceas mare atârnat pe un perete rămăsese cu mai multe ore în urmă. Holiday se întrebă dacă Cook observase măcar acest lucru.

– Nu prea am musafiri, spuse Cook, punând una din căni în fața lui Holiday și așezându-se de partea cealaltă a mesei. Fiica mea mai vine din când în când pe aici. Locuiește în zona Tidewater din Virginia. S-a căsătorit cu un marinar.

– Soția dumitale a decedat?

– Acum zece ani.

– Îmi pare rău.

– Este un lucru cumplit să te afli în situația mea. Știi reclamele acelea de la televizor care vorbesc despre vârsta de aur? Și reclamele acelea referitoare la comunitățile de pensionari, în care vezi cupluri arătoase cu dinții perfecți, cluburi de golf și piscine? Toate-s niște aiureli. Nu există nici măcar un singur lucru bun în a fi bătrân.

– Fiica dumitale nu ți-a făcut niște nepoți?

– Ba da, are doi copii. Și ce-i cu asta? Holiday rânji. Nici măcar nu am împlinit încă șaptezeci de ani. Numai că am avut un atac cerebral acum câțiva ani care m-a doborât. Cred că se și vede, după felul în care mi se răsucește colțul gurii în jos. Și mă bâlbâi când îmi caut cuvintele, sau când mă entuziasmez de ceva anume.

– Asta-i destul de urât, spuse Holiday, sperând să încheie această parte a conversației.

– Nici nu mai pot scrie bine, continuă Cook cu hotărâre, înșirându-și suferințele așa cum fac de obicei

bătrânii. Pot citi puțin ziarul, și fac asta în fiecare dimineață, dar e un adevărat chin. Când eram în spital, doctorul mi-a zis că nu voi mai putea citi niciodată, iar acest lucru m-a făcut să-i demonstrez că se înșală. Cu toate acestea, funcțiile motorii îmi sunt încă bune, iar memoria îmi este mai ascuțită decât înainte de a mă îmbolnăvi. E ciudat cum în momentul în care o părticică din creier încetează să mai funcționeze, celelalte devin mai active.

– Mda, spuse Holiday. Despre băiatul acela, Johnson...

– Da, ai venit aici cu o treabă.

– Ei bine, mă gândeam că s-ar putea să fie o legătură între moartea lui Asa Johnson și Crimele Palindrom la care ai lucrat pe vremuri.

– Din cauza numelui băiatului.

– Și din cauză că trupul lui a fost găsit în grădina aceea. Și puștiul a fost, de asemenea, împușcat în cap.

– De ce?

– De ce a fost omorât?

– De ce ai venit aici? întrebă Cook.

– Eu am descoperit cadavrul. Ei bine, ca să fiu mai precis, am dat din întâmplare peste cadavru și eu am fost cel care a raportat crima la poliție.

– Și cum s-a întâmplat acest lucru?

– Era târziu, trecut de miezul nopții. Era în jur de unu și jumătate, aș putea spune, adică la ceva timp după ce se închiseseră barurile.

– Băuseși?

– Eram mai mult obosit decât beat.

– Aha.

– Conduceam pe Oglethorpe, crezând că duce în New Hampshire.

– Și ai ajuns într-o fundătură. Pentru că drumul se oprește în dreptul șinelor de cale ferată. Tot pe strada aceea se află și adăpostul de animale, și tipografia, din câte-mi amintesc.

– Nu glumeai când vorbeai despre memoria dumitale.

– Continuă!

– Am o afacere cu mașini, adică închiriere de limuzine. Adormisem în Lincolnul meu, și când m-am trezit, am ieșit să mă ușurez în grădină. Și acolo l-am văzut.

– Cât timp ai dormit?

– Nu sunt prea sigur.

– Ai dormit buștean în vremea asta?

– Nu, îmi amintesc vreo două chestii. O mașină de poliție cu un infractor în spate a trecut pe lângă mine foarte încet. Și un tânăr negru care mergea prin grădină. Orele și ce a mai fost între aceste evenimente sunt cu totul în ceață.

– Polițistul te-a văzut cum dormi în mașină și nu a oprit să investigheze?

– Exact.

– Ai văzut numărul mașinii?

– Nu.

– Le-ai spus celor de la poliție?

– În afară de telefonul anonim, nu, nimic.

– Deci chiar nu știi nimic.

– Numai ce am văzut și ce am citit în *Washington Post.*

– Te mai întreb încă o dată: de ce ai venit aici?

– Uite ce este, dacă nu te interesează...

– Să nu mă intereseze? La naiba, băiete!

Cook făcu un gest de invitație din cap. Holiday se ridică și îl urmă afară din bucătărie.

Străbătură un hol, trecând pe lângă ușa deschisă a unui dormitor, apoi pe lângă o ușă închisă. Pe urmă trecură pe lângă baie și se îndreptară spre o a treia ușă, dinspre care Holiday începu să audă bâzâitul și zgomotele specifice unui dispecerat. Cook și Holiday pătrunseră în încăpere. Acesta era biroul lui Cook. Pe birou se afla un monitor de calculator, cu unitatea așezată dedesubt. Pe ecran era activ un site cu un scaner de poliție, cu o fereastră RealPlayer activată în colțul din stânga sus. Holiday cunoștea acest site de pe internet, care permitea accesul utilizatorilor la dialogul dintre dispecere și oamenii din patrulare în majoritatea orașelor și statelor principale. Și el îl asculta adesea în propriul său apartament.

O hartă mare a zonei metropolitane era prinsă de perete în piuneze. Niște bolduri cu marcaje galbene indicau diversele grădini ale comunității din oraș. Boldurile cu marcaje roșii indicau grădinile în care fuseseră găsite cele trei victime din Crimele Palindrom. Boldurile albastre indicau cartierele de care aparțineau, străzile posibile de unde dispăruseră victimele mai întâi. Printre boldurile albastre se vedea un singur bold verde.

– Auzi, să nu mă intereseze! spuse Cook. Trei copii au fost uciși în timpul serviciului meu, iar tu spui că nu mă interesează! Otto Williams, paisprezece ani. Ava Simmons, treisprezece. Eve Drake, paisprezece. Tinere, am fost bântuit de crimele acestea timp de douăzeci de ani!

– Am fost și eu acolo, spuse Holiday. Abia intrasem în poliție când am venit la scena crimei lui Drake.

– Dacă erai și tu acolo, să știi că nu-mi amintesc de tine.

– Nu ai avea nici un motiv să-ți amintești de mine. Numai că noi toți știam cine erai dumneata. Oamenii obișnuiau să-ți spună Omul-Misiune.

Cook încuviință din cap.

– Asta din cauză că întotdeauna mă străduiam. De cele mai multe ori și reușeam. Dar asta a fost mai înainte... ei bine, asta a fost mai înainte ca toate lucrurile legate de meseria mea să fie date peste cap. M-am pensionat și cazul Palindrom mi-a rămas neelucidat. Ce mai caz de rămas-bun, nu-i așa? Și asta nu din cauză că nu m-aș fi străduit. Numai că nu am reușit să punem mâna pe ucigaș, oricât de multe eforturi am făcut. Copiii fuseseră uciși în alte zone față de locurile în care au fost găsiți. Fuseseră reîmbrăcați cu hainele curate. Asta a îngreunat mult munca celor de la medicină legală. Tuturor s-au găsit spermă și lubrifiant în interiorul rectului. Nici unul nu avea răni cauzate de faptul că s-ar fi apărat, și nu li s-au găsit alte țesuturi pe sub unghii. Din punctul meu de vedere, asta înseamnă că le-a câștigat încrederea, sau cel puțin i-a convins într-un fel că nu vor avea de suferit. I-a sedus într-un fel sau altul. Toți locuiau în zona de sud-est. Toți fuseseră luați de pe stradă, în timp ce se îndreptau spre piața din colț, sau spre unul dintre magazinele de cartier. Nimeni nu le-a sesizat dispariția și nici nu i-a văzut urcând în vreo mașină. Era destul de ciudat pe vremea aceea ca nimeni să nu vadă nimic, sau să nu vină cu vreo informație, deoarece oamenii obișnuiau să aibă grijă și de copiii vecinilor. Am oferit o recompensă de zece mii de dolari pentru orice informație. Am primit o mulțime de telefoane stupide, dar nimic care să ne conducă la ceva concret. Trebuie să fi fost vorba de un negru, altfel copiii aceia negri nu s-ar fi urcat în mașina lui. M-am mai gândit și la faptul că poate era o persoană cu autoritate.

Cineva din poliție, armată sau care purta un fel de uniformă. Cineva zicea că poate era un șofer de taxi care oferea curse gratuite, dar nu m-a convins acest lucru. Copiii de la oraș n-ar pica într-o asemenea capcană. Însă un polițist sau un aspirant la poliție s-ar fi gândit să schimbe îmbrăcămintea copiilor, să-i spele și să-i aranjeze și să le abandoneze trupurile în diverse locuri. Unul ca acesta ar fi știut că un asemenea lucru ar fi dat peste cap toată munca medicilor legiști. Abordarea aceasta a aspirantului la poliție a fost cea care m-a obsedat multă vreme. Am interogat amicii, profesorii, prietenii și prietenele, orice potențial partener sexual. M-am dus la Saint Elizabeth's[1] și m-am interesat de persoanele cu antecedente sexuale violente pe care-i aveau acolo la vremea respectivă. Nebunii criminali erau închiși cu foarte mare grijă, așa că nu ar fi putut produce nici una dintre acele crime, dar i-am interogat până și pe ei. Nu erau decât niște zombi din cauza medicației care li se administra. Așa că nu am găsit nimic acolo. Am fost desemnat să investighez prima dintre crime. Eu și cu polițistul acela alb de la Omucideri, Chip Rogers, pe care l-am considerat partenerul meu la vremea respectivă. Chip a murit între timp. După ce a apărut și a doua victimă, au mai adăugat câțiva investigatori. În cele din urmă, după ce a apărut și a treia victimă, și după toate articolele acelea din ziare, primarul a ordonat ca doisprezece polițiști să se ocupe exclusiv de aceste crime – eu eram responsabil cu detaliile. Am filmat kilometri de peliculă la înmormântarea acelor copii, sperând că va apărea și ucigașul. Am parcat non-stop mașini de poliție lângă toate grădinile comunității din oraș. Uneori mi-am parcat și eu câteva nopți mașina lângă grădinile acelea și am stat acolo,

[1] Spital de boli nervoase din Washington, D.C. (n.tr.)

așteptând. Câțiva oameni din comunitate au spus că nu depuneam aceleași eforturi în privința acelor crime cum am fi făcut în situația în care victimele ar fi fost niște copii albi. Nu pot să mint; acest lucru m-a rănit profund. Toate lucrurile prin care am trecut, fiind negru eu însumi. Mai întâi nu am fost suficient de deștept ca să fiu primit în poliție, apoi nu am fost suficient de bun ca să lucrez la Omucideri. Ca să nu mai pomenesc că fiica mea avea cam aceeași vârstă ca și copiii aceia atunci, în 1985. Crezi că nu m-au afectat toate astea? Și mai ciudat era faptul că, dacă te uitai la numărul de cazuri elucidate din oraș la vremea respectivă, erau exact la fel, fie că victimele erau negri, fie albi. Depuneam același efort la toate cazurile. Lucram la toate cazurile în același mod. Și apoi, Crimele Palindrom au încetat brusc. Unii spuneau că ucigașul s-a îmbolnăvit și a murit, sau că a fost ucis. Sau poate că a fost închis din alte motive. Nu știu. Însă am să-ți spun un lucru: încă mă gândesc la asta, în fiecare zi blestemată.

– Nu am vrut să te jignesc în nici un fel, spuse Holiday.

Cook își fixă privirea asupra lui Holiday.

– De ce ai venit aici? îl întrebă.

– Mai întâi ar trebui să-ți spun că nu m-am pensionat din poliție.

– Mi-am închipuit. Ești prea tânăr.

– Mi-am dat demisia. Cei de la Investigații Interne mă chestionau în privința unor acuzații prostești, așa că am preferat să plec.

– Vrei să spui că erai curat?

– Nu. Dar eram un polițist bun. Mi-ar plăcea să descopăr o chestie în afacerea asta cu Asa Johnson și să le-o bag pe gât celor de la poliție.

– Este bine să fii un tip pasionat.

– Sunt.

– Lasă-mă să-ți văd numele întâi, spuse Cook.

Holiday îi arătă lui Cook permisul de conducere. Cook se duse la un robot telefonic de pe biroul său, apăsă butonul „memo" și înregistră un mesaj: „Aici T.C. Cook. Ies acum cu Daniel Holiday, fost ofițer de poliție, ca să aruncăm o privire la locuința lui Reginald Wilson". Cook apăsă apoi butonul de oprire.

– Mi-ar lua o grămadă de timp să scriu aceste lucruri, și uneori nici nu pot să descifrez ceea ce am scris. Țin doar o evidență a activităților mele, asta-i tot.

Cook băgă mâna într-un sertar, scoase un reportofon în miniatură și i-l înmână lui Holiday. Apoi scoase un toc cu un pistol Special de calibrul 38 din același sertar și-l prinse în partea dreaptă a curelei.

– Am permis; nu-ți face griji pentru asta.

– Nu am spus nimic, zise Holiday. Am și eu unul, în mașină. Și eu *nu* am permis. Prefer să am un pistol și să fiu pedepsit din pricina asta, decât să nu am unul atunci când am nevoie.

– E un obicei la care se renunță greu atunci când ai purtat unul la tine atâta timp.

– Unde mergem? întrebă Holiday.

– Undeva care are legătură cu boldul acela verde de pe hartă.

Pe drumul înspre ușă, Cook înșfăcă o pălărie decolorată, de culoare cafeniu-deschis, cu o panglică ciocolatie în care era prinsă o pană multicoloră, și și-o puse pe cap.

– Poți să conduci tu, Dan.

– Spune-mi Doc, îi zise Holiday.

Capitolul 18

Rhonda Willis dădu telefon la Twilight, un bar deșucheat de pe New York Avenue, și ceru să vorbească cu agentul de pază care era de serviciu la intrare. Oficial, poliția nu mai permitea oamenilor săi să activeze în localuri de acest gen, dar mulți încă făceau acest lucru. Twilight, cunoscut pentru desele împușcături în parcare și înjunghieri petrecute între pereții săi, angaja polițiști în afara serviciului ca să-i întâmpine pe clienți pe măsură ce intrau, deoarece vederea unei insigne de polițist era un motiv suficient pentru a calma spiritele. Un anumit gen de polițiști – cei cărora le plăceau acțiunea și distracția – erau atrași în mod firesc să lucreze în special în acel bar. Twilight avea cea mai bună muzică și cele mai bune dansatoare, și clienții cei mai zgomotoși din oraș.

– Bună, Randy, spuse Rhonda, vorbind la telefonul mobil. Sunt Rhonda Willis, de la VCB.

– Bună ziua, polițist Willis.

– Încă mai lucrezi acolo, văd.

Randolph Wallace avea doisprezece ani vechime, încă mai făcea parte din forțele de ordine în uniformă, era căsătorit și avea doi copii. Viața de familie îl plictisea, așa că o evita. În schimb, când nu era de serviciu la

poliție, lucra câteva ture pe săptămână la Twilight. Avea băutura pe gratis, și uneori se mai încurca și cu câte una dintre dansatoarele clubului.

– Da, știi cum e, spuse Wallace.

– Am nevoie de adresa unei dansatoare pe nume Star. Stă împreună cu o fată pe care o cheamă Darcia. Am nevoie și de numărul ei de mobil, dacă poți să faci rost de el.

Wallace nu răspunse.

– Este în legătură cu investigarea unei crime, continuă Rhonda.

– Nu e tocmai corect, spuse Wallace. Eu trebuie să lucrez cu acești oameni, doamnă polițist.

– Și ce, ai vrea ca eu și cu partenerul meu să venim acolo să obținem informațiile? întrebă Rhonda cu un râs scurt, doar ca să păstreze un ton de amiciție. Mă întreb câtă cocaină și heroină trec de la o persoană la alta prin toalete chiar în momentul acesta, în care noi stăm de vorbă. Și sexul pe bani, să nu mai vorbim. I-am putea implica și pe cei de la Moravuri, dacă asta dorești.

– Doamnă polițist...

– Rămân pe fir cât îmi faci rost de informație.

Câteva minute mai târziu, Rhonda avea adresa și numărul de telefon ale lui Shaylene Vaughn, al cărei nume de scenă era Star, și numele întreg al Darciei Johnson, și numărul acesteia de telefon.

– Mulțumesc, Randy. Ai grijă de tine! spuse Rhonda și încheie convorbirea.

– Tocmai ai amenințat un coleg ofițer de poliție? o întrebă Ramone.

– Nu are nevoie de mine să-i fac vreun rău, că și-l face singur, spuse Rhonda. O să-și distrugă căsnicia și cariera de unul singur, atâta timp cât continuă să lucreze acolo. Nu știu ce e în mintea unora câteodată.

Parcaseră lângă Barney Circle. Rhonda o luă pe Sousa Bridge și traversă Anacostia River, intrând în zona de periferie din sud-est. Adresa furnizată de Randolph Wallace se afla pe W Street, la numărul 1600, lângă Galon Terrace. Ramone și Rhonda Willis parcară mașina și merseră pe lângă copiii din cartier care se plimbau cu bicicletele și pe lângă femeile tinere așezate pe treptele de beton, cu copiii în brațe, stând de vorbă. Un grup de câțiva adolescenți și câțiva băieți de vreo douăzeci de ani se împrăștiară încet când polițiștii ieșiră din mașină. Ramone trecu pe lângă un tânăr care purta un tricou negru pe care scria „Nu mai ciripi!" și care ținea un băiețel de mână. Tricourile acestea, foarte la modă în zona Washington și Baltimore, constituiau o avertizare clară pentru persoanele cărora le-ar fi trecut prin cap să ofere informații către poliție.

– Frumos mesaj transmite copilului, spuse Ramone.

– Mda, aprobă Rhonda.

Pătrunseră într-o clădire cu trei etaje, construită din cărămidă și sticlă, și urcară pe scări până la etajul doi. Se opriră la ușa apartamentului cu numărul 202.

– Pe mine mă doare mâna, Gus, spuse Rhonda.

– Dar ce-ai pățit, ți-a căzut portofelul pe ea?

– Bate tu tare, așa, ca un adevărat polițist, vrei?

Ramone își strânse mâna dreaptă pumn și bătu tare în ușă. Făcu acest lucru de mai multe ori, așteptă, apoi repetă bătăile.

– Ce este? se auzi o voce de femeie de partea cealaltă a ușii.

– Poliția, spuse Ramone.

Ușa se deschise și în fața lor apăru o tânără îmbrăcată în pantaloni scurți și o bluză de pijama fără mâneci. Era senzuală și bine bronzată, dar pielea ei avea o culoare

cenușie și un aspect nesănătos. Avea un cercel cu diamant în nas, și pe față resturi de sclipici de la machiaj. Avea ochii umflați, iar pe un obraz îi rămăseseră imprimate cutele de la marginea pernei.

– Shaylene Vaughn? întrebă Rhonda.

– Da.

– Suntem de la Departamentul de Crime Violente al poliției. Acesta este partenerul meu, inspectorul Ramone.

– Putem intra? întrebă Ramone. Își ținea legitimația la vedere ca ea s-o poată observa.

Shaylene încuviință din cap, și pătrunseră în apartament. Sufrageria era goală, cu excepția unei scrumiere pline așezate pe covor și a unui singur scaun din plastic.

– Darcia Johnson este acasă? întrebă Rhonda.

– Pe undeva este, dar nu aici.

– Unde?

– Stă cu prietenul ei.

– Cine este și unde locuiește?

– Habar n-am, sincer.

– Nu-i cunoști numele?

– Nu tocmai.

– Te deranjează dacă aruncăm o privire prin jur? întrebă Ramone.

– De ce?

– Se pare că abia te-ai trezit, spuse Rhonda. Este foarte posibil ca ea să fi intrat în casă în timp ce tu dormeai. Poate că e într-o cameră pe undeva, iar tu habar n-ai.

Fetei îi dispăru expresia inocentă de pe chip, și pentru o clipă în ochi îi apăru o sclipire de ură. Apoi dispăru și aceasta, la fel de rapid cum apăruse, ca și cum ar fi fost obligatoriu să utilizeze fiecare articol din trusa ei de emoții. Își înclină capul neglijent spre restul apartamentului și spuse:

– Nu e aici. Mergeți și convingeți-vă, dacă țineți neapărat!

Ramone intră în bucătăria imensă, iar Rhonda se duse să verifice unul din dormitoare. Amândoi pășeau cu grijă, dar nu din cauză că le-ar fi fost teamă de ceva. Apartamentul duhnea din cauza diferitelor tipuri de droguri fumate acolo, și de la alimente alterate.

În bucătărie, Ramone văzu niște cutii deschise de cereale, dar nici un aliment comestibil. Deschise frigiderul, în care nu văzu nici lapte, nici apă, ci doar o cutie cu suc de portocale. Gândacii mișunau prin chiuvetă, agitându-și antenele, și pe aragazul electric, unde se afla o cratiță murdară. Mâncare la pachet consumată numai pe jumătate fusese aruncată într-un coș de gunoi plin până la refuz.

Ramone se duse după Rhonda în dormitor. Pe podea se afla o saltea acoperită de așternuturi în dezordine, cu două perne. Un televizor cu ecran mare era așezat pe un suport, și DVD-uri pornografice erau împrăștiate prin jurul acestuia. CD-urile erau așezate pe covor, lângă un CD-player portabil. Pe covor se mai vedeau curele, sutiene și alte articole de lenjerie cu aspect ieftin.

Rhonda și Ramone se uitară unul la altul. Se duseră și în celălalt dormitor, imaginea în oglindă a celui dintâi. Reîntorși în sufragerie, o regăsiră pe Shaylene Vaughn, care stătea posacă. Rhonda își luă carnețelul și pixul în mână.

– Cine plătește aici chiria? întrebă Rhonda.

– Adică?

– Pe numele cui este închiriat apartamentul?

– Habar n-am.

– Putem afla acest lucru dacă sunăm la compania care a închiriat.

Shaylene începu să se bată cu palma pe coapsă.

– Dominique Lyons, spuse ea. El plătește chiria.

– Credeam că nu-i cunoști numele, spuse Rhonda.

– Tocmai mi l-am amintit acum.

– Ai o meserie. Nu-ți poți permite să o plătești singură?

– Eu și Darcia îi dăm banii pe care-i câștigăm la club. El păstrează apartamentul în numele nostru.

– El este prietenul Darciei? întrebă Rhonda. Sau al tău?

Shaylene se holbă la Rhonda, fără să-i răspundă.

– Dominique are o poreclă, sau ceva de genul ăsta? întrebă Ramone.

– Eu, una, habar n-am.

– Unde locuiește?

– Adică?

– Are o adresă?

– Am spus că nu știu.

– Unde erai astă-noapte, să zicem... după miezul nopții?

– Am dansat la Twilight până pe la unu jumate. Și apoi am venit acasă.

– Singură?

Shyalene nu răspunse.

– Dar Darcia? întrebă Rhonda.

– Și ea a lucrat aseară.

– Și Dominique era la Twilight aseară?

– Poate că da. Ar fi putut să fie.

– Cunoști pe cineva pe nume Jamal White? întrebă Rhonda.

Shaylene se uită în jos la picioarele ei goale și clătină din cap.

– Asta ce înseamnă? întrebă Rhonda.

– Cunosc câțiva Jamal. Dar nu le știu numele de familie.

Rhonda expiră lent și îi întinse lui Shaylene cartea sa de vizită.

– Ai numărul meu de telefon acolo. Poți să-mi lași un mesaj la orice oră, zi sau noapte. Vreau să vorbesc cu Darcia și cu Dominique. Nu pleci nicăieri, nu?

– Nu.

– Mulțumesc pentru timpul acordat. O să te mai căutăm.

– Ai grijă de tine, spuse Ramone.

Plecară din apartament, bucuroși să respire aer curat, și urcară înapoi în Ford.

– Un bordel, spuse Rhonda, așezându-se în fața volanului. Asta este.

– Și crezi că Dominique Lyons este peștele lor.

– S-ar putea. Trebuie întâi să-l caut în sistem, să văd ce este cu el.

– Jamal White se îndrăgostește de o dansatoare-prostituată, peștelui ei nu-i face plăcere că acesta intervine în activitatea fetei lui, și bum!

– Îmi place până aici. Rhonda privi prin parbriz. Îți vine să crezi că la un moment dat fata aceea de acolo a fost un copilaș pe care cineva l-a ținut în brațe, și căreia îi cânta noaptea?

– Dacă spui tu...

– Și uite unde a ajuns! Nu că aș blama-o pentru faptul că își dăruiește dragostea unui bărbat. Știi, din cauză că-mi dedic tot timpul fiilor mei și meseriei pe care o am, este ușor ca oamenii să uite că sunt și femeie. Ei bine, chiar și o femeie creștină ca mine are nevoie din când în când de un penis.

– Pe bune?

– Individul ăsta, Dominique Lyons, totuși trebuie să aibă un penis special. Mă refer la genul de penis care ar putea face o fată să danseze dezbrăcată într-un bar și să

renunțe la banii câștigați cu greu, dându-i lui la sfârșitul nopții. Genul de penis care ar putea-o face să se prostitueze într-un apartament infestat cu gândaci, fără mobilă, mâncare sau băutură, și s-o facă să se simtă ca și cum ar fi regina fidelității. Cum spuneam, trebuie să fie un penis extraordinar.

– Bine.

– Gus? spuse Rhonda și răsuci cheia în contact. Eu *nu* am nevoie de un asemenea penis.

Holiday și Cook parcaseră mașina Town Car la trei case distanță de o clădire albă, în stilul ranch, din Good Luck Estates, o comunitate curată a clasei mijlocii de pe Good Luck Road, din zona New Carrollton, din Prince George County. Un Buick ultimul model era parcat pe alee. Perdelele casei erau cenușii la culoare și erau lăsate în jos.

– Nu locuiește decât la zece minute de casa mea, spuse Cook. De aceea e foarte convenabil pentru mine să vin aici și să-l pândesc.

– Vorbește-mi despre el, spuse Holiday.

– Reginald Wilson. Trebuie să aibă aproape cincizeci de ani acum.

– Și spui că era agent de pază?

– Pe vremea crimelor, da. Ne interesau în special bărbații care ar fi putut să fie confundați cu polițiștii din pricina uniformelor lor.

– Și de ce tocmai el?

– După cea de-a treia crimă, i-am interogat pe toți agenții de pază care lucrau în zonă, și apoi, la a doua tură, am revenit la cei care locuiau în apropierea victimelor. Wilson era un individ pe care l-am interogat personal. Era ceva care lipsea din privirea lui, și m-am interesat de

antecedentele lui. Făcuse ceva închisoare în armată pentru două incidente de violență, ambele contra unor soldați, colegi de-ai lui. A reușit să scape cu o lăsare la vatră onorabilă, care i-a permis să se înscrie în poliție și în forțele armate din Prince George. Numai că nici una nu l-a acceptat, și asta nu din cauza inteligenței. De fapt, chiar a obținut punctaj mare. A picat însă testul psihologic.

– Te urmăresc. Spui că are un coeficient de inteligență bun, dar un cap prost. Și așa că acum o să le arate el celor de la poliție că au făcut o mare greșeală, și asta cum, omorând copii?

– Știu că sună aiurea, spuse Cook. E cam forțat. Nu am avut nici o dovadă, ca să-ți spun adevărul. Nici măcar un antecedent de pedofilie la vremea respectivă. Numai o bănuială că individul ăsta nu era în regulă. Simțeam ca și cum l-aș mai fi văzut înainte, poate la una dintre scenele crimei. Numai că memoria nu mi-a fost deloc de folos. Nici ucigașul. Adu-ți aminte, nu s-au găsit deloc fibre textile pe cadavre, nici măcar fire de păr uman, sau fibre din covoare sau machete de mașini. Nici celule străine de sânge. Nici țesuturi umane sub unghii. Cadavrele au fost curate. Singurul lucru care a rămas a fost sperma din rectul lor. Și nu a existat nici o posibilitate să testăm așa ceva, pentru că în optzeci și cinci nu se putea face analiza ADN-ului.

– Deci a lăsat doar niște spermă. Dar a luat ceva de la ei?

– Ești destul de inteligent, spuse Cook.

– Pot fi.

– Șuvițe mici de păr au fost tăiate de pe capetele tuturor celor trei copii. A păstrat suvenire. Acesta a fost un detaliu pe care nu l-am dezvăluit niciodată presei.

– Ai intrat vreodată la el în casă?

– Sigur. L-am interogat la el acasă. Îmi amintesc că am observat că nu avea mobilă aproape deloc, avea în schimb o colecție enormă de discuri. Toate erau cu jazz, așa susținea el. Jazz electronic, mă rog, ce-o fi însemnând și asta. Naiba să mă ia dacă am reușit vreodată să înțeleg genul ăsta de muzică. Îmi plac chestiile instrumentale, dar ar fi și mai faine dacă ai putea să și dansezi pe ele.

– Și atunci ce s-a întâmplat? întrebă Holiday, pierzându-și răbdarea.

– La o lună după cea de-a treia crimă, Reginald Wilson l-a mângâiat un pic prea drăgăstos pe un băiat de treisprezece ani care pierdea vremea pe la locul unde muncea acesta, o magazie de lângă blocul în care locuia băiatul, și a fost condamnat. În timp ce era închis la închisoarea din Washington, așteptând să i se împlinească termenul, un individ l-a numit homosexual, sau ceva de genul ăsta, iar Wilson i-a închis gura pe veci. L-a luat la pumni până i-a făcut felul. Nici măcar nu a putut să afirme că se afla în legitimă apărare, așa că de data asta a fost închis de-adevăratelea. În închisoarea federală era considerat un pedofil, și a mai omorât un pușcăriaș care l-a atacat verbal, înjunghiindu-l cu cuțitul. A primit astfel și mai mulți ani peste ce avea de ispășit.

– Crimele au încetat în momentul în care a fost închis.

– Exact. Timp de nouăsprezece ani și un pic. Nu a fost eliberat decât de câteva luni, și acum au și reînceput.

– Este posibil ca el să fie criminalul, spuse Holiday. Numai că singurul lucru pe care-l ai împotriva lui este înclinația lui spre violență și faptul că se simte atras sexual de copii. Pedofilia este la distanță mare de crimă.

– Este și asta un fel de crimă.

– Nu o să te contrazic aici. Însă, de fapt și de drept, nu ai nimic împotriva lui. Am obține cu mare dificultate un

mandat să-i percheziționăm casa. Asta dacă am face încă parte din rândurile polițiștilor.

– Sunt conștient de acest lucru.

– Are vreo slujbă?

– Este sub supraveghere, așa că este nevoit să aibă. Este casier la o stație de benzină de pe Central Avenue. Lucrează în mai multe ture, inclusiv cea de noapte. Știu acest lucru pentru că l-am urmărit în repetate rânduri.

– Am putea vorbi cu ofițerul însărcinat cu supravegherea lui, să facem rost de programul lui, să vorbim cu patronul. Să aflăm dacă a lucrat în noaptea în care a fost omorât Johnson.

– Mda, spuse Cook fără prea mult entuziasm.

– Ăsta nu e chiar un palat, spuse Holiday, uitându-se la clădirea albă din fața sa, dar cartierul este destul de bun pentru un individ ca el, care a aterizat aici direct de la închisoare.

– Casa le-a aparținut părinților lui. Au murit în timp ce el se afla la închisoare, iar el era singurul lor copil, așa că i-a revenit lui. Nu e nici o șmecherie aici; tot ce are de făcut este să plătească impozitele. Nici Buickul nu este al lui.

– Chiar așa? Atunci trebuie să fi fost al lui taică-său. Numai bătrânii mai conduc Buickuri, spuse Holiday, apoi tresări. N-am vrut să spun...

– Uite-l! spuse Cook, care nu se supărase și care își menținuse atenția asupra casei.

Holiday văzu cum se desface perdeaua de la fereastra boltită, și în spatele acesteia zări chipul neclar al unui bărbat de vârstă mijlocie. Arăta ca o umbră, și dispăru în momentul în care perdeaua căzu din nou la locul ei.

– Te-a văzut vreodată aici? întrebă Holiday.

– Nu știu dacă m-a văzut sau nu. Și știi ceva? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Pentru că în cele din urmă tot o să facă o greșeală.

– Avem nevoie de mai multe informații despre moartea lui Johnson.

– Ai văzut cadavrul.

– Am fost și a doua zi, la locul crimei.

– La naiba, băiete, și ai vorbit cu cineva?

– Încă nu. Dar știu numele polițistului care investighează cazul. Numele lui este Gus Ramone.

– O să discute cu tine?

– Nu știu. Eu și Ramone nu prea ne avem la inimă.

– Dar ce-ai făcut, ai regulat-o pe nevastă-sa?

– Mai rău, spuse Holiday. Ramone a fost responsabil cu investigația IAD care încerca să mă pună la zid. Nu l-am lăsat să-și termine treaba.

– Frumos, spuse Cook.

– Individul ăsta lucrează numai ca la carte.

– Poartă-te drăguț totuși, dacă ai ocazia să vorbești cu el.

– Dacă-și scoate parul acela din fund, poate o să vorbesc cu el, spuse Holiday.

Capitolul 19

După ce mâncară câte un sendviș cu pește, cu sos iute de la un fast-food de pe Benning Street, Ramone și Rhonda Willis se duseră cu mașina la Academia de Poliție Metropolitană, care se afla pe Blue Plains Drive, într-o zonă clar delimitată dintre Anacostia Freeway și South Capitol Street din sud-vest. Trecură de unitatea de antrenament K-9, localizată în același loc, și de barăcile în care stătuse fiecare din ei la un moment dat, și lăsară mașina într-o parcare plină de automobile și autobuze.

Academia arăta ca un liceu obișnuit, cu clase standard la etajele superioare și o sală de sport, piscină și facilități extinse pentru exerciții fizice la subsol. Veteranii din poliție, printre care și Ramone, utilizau sala de forță și piscina pentru a se menține în formă. Ambiția Rhondei scăzuse simțitor odată cu nașterea fiecărui copil și nu mai venise să facă sport de ani de zile. Dacă ar fi reușit să aibă o jumătate de oră de timp liber, Rhonda simțea că o baie fierbinte și un pahar de vin ar fi fost mai valoroase pentru sănătatea ei fizică și psihică decât ar fi putut fi o vizită la sala de sport.

Când pătrunseră în clădire, observară că ornamentele și barele fuseseră vopsite într-o nuanță strălucitoare, aproape fosforescentă, de mov.

– Liniștitoare culoare, spuse Rhonda. Mă întreb ce adunătură de genii a hotărât să utilizeze această nuanță.

– Cred că la magazinul Sherwin-Williams au rămas fără culoarea roz.

Își arătară legitimațiile unui polițist de la intrare și continuară să urce până la etajul doi. Era după-amiază, și mulți polițiști erau în pantaloni scurți și tricouri, lucrând la aparatele de forță, la benzile de alergat sau ridicând greutăți înainte de a se duce să-și înceapă programul de la ora patru după-amiaza, până la miezul nopții. Ramone și Rhonda se opriră pe un culoar și examinară sala de sport.

– Uite-l pe tipul pe care-l căutam, spuse Ramone. Le arată ceva ce a învățat de la Jhoon Rhee[1].

Pe culoarul care se extindea de sub un coș de baschet, un polițist în uniformă demonstra unui grup mare de recruți postura adecvată și mișcarea corespunzătoare pentru a da un pumn. Mâna lui stângă veni rapid să-i protejeze fața, în timp ce aruncă o dreaptă, își răsuci șoldul și pivotă pe piciorul din spate. Grupul încercă apoi să-i copieze mișcările.

– Așa eram și noi, nu cu mult timp în urmă, spuse Rhonda.

– Polițiștii care termină acum sunt mai bine pregătiți fizic. Acum ai nevoie de nota dată de partener după doi ani de activitate ca să fii acceptat.

– Pe mine m-ar împiedica acest lucru ca să fiu admisă. Și știi, ar pierde o polițistă foarte bună!

– Și totuși îi oprește pe retardați să intre în poliție.

---

[1] Maestru coreean de taekwondo (n.tr.)

– Gus, într-o zi o să afli și tu care sunt termenii potriviți ce se folosesc în acest nou secol în care am intrat.

– Bine. Cei cu dizabilități, atunci.

– Le vezi pe fetele acelea de acolo? Rhonda arătă din cap înspre numeroasele fete albe întinse pe podea, care făceau parte dintre recruți. După ce ies pe stradă, majoritatea ori se evaporă urgent, ori aterizează în spatele unui birou în cel mult două săptămâni.

– Și de ce ar vrea să ajungă acolo?

– O știi pe locotenenta aceea blondă, fata pe care o vezi mereu la televizor, purtătoarea aceea de cuvânt? Să știi că nu a călcat niciodată în secțiile periculoase. Și-a făcut un renume vorbind despre lucruri pe care nu le cunoaște din proprie experiență. Poliția o promovează permanent datorită pielii ei albe ca porțelanul, iar părul blond arată bine la televizor.

– Rhonda!

– Ei, vorbesc și eu.

– Și mama mea e albă.

– Ea e italiancă. Și doar știi că e adevărat ceea ce spun.

– Stai să nu-l pierd pe tipul ăsta, spuse Ramone, în vreme ce instructorul se îndepărta de grupul de recruți, care se împrăștiară.

– Ne întâlnim la parter.

Ramone o luă pe scări, trecând de ușa către piscina interioară. Ca întotdeauna când cobora aceste scări, în minte i se derula filmul cu primul lui an din poliție. Exact prin cadrul acelei uși dăduse cu ochii prima dată de Regina, care stătea pe marginea piscinei, îmbrăcată în costumul ei de baie albastru dintr-o piesă, uitându-se la apă, pregătindu-se să sară. Trupul ei, musculos, dar foarte feminin, cu fesele bine conturate și sânii ridicați și frumoși, îl oprise literalmente din drum. Nu făcea parte

dintre băieții care vorbeau cu sexul opus, și nici nu arăta cine știe ce bine pentru a-și compensa neștiința în ale jocului flirtului, dar nu-i fusese teamă și se dusese direct lângă piscină, se prezentase și dăduse mâna cu ea. „Te rog Doamne, fă să fie la fel de plăcută pe cât e de frumoasă", se gândise el, în timp ce-i simțea în mână degetele fine și palma. Ochii ei mari și căprui se plecaseră puțin, în timp ce-i zâmbea, și era în stare să jure că în acel moment el știuse!

Ea nu mai rămăsese mult timp în poliție. După șase luni de antrenamente, încă o lună de activitate împreună cu cineva cu vechime, Reginei îi fusese suficient. Spunea că își dăduse seama din prima săptămână pe stradă că această meserie nu era potrivită pentru ea. Voia să fie de folos oamenilor într-un fel, dar nu să-i închidă. Se întorsese la facultate, își obținuse diploma, și timp de câțiva ani predase la școala elementară Drew din zona de periferie din nord-est. Când se născuse Diego, își modificase din nou planurile și devenise mamă în cea mai mare parte a timpului, și mai activa ca voluntar la școală de câte ori îi permitea timpul. În rugăciunile sale de la biserică, Ramone îi mulțumea uneori lui Dumnezeu că Regina dăduse atunci curs deciziei pe care o luase în urma unui îndemn prostesc de a se înscrie în rândurile poliției. Ramone știa că dacă nu ar fi coborât atunci acele scări, în ziua aceea, dacă nu ar fi trecut pe lângă ușa aceea și dacă ea nu avea de gând să înoate în clipa respectivă, nu ar mai fi avut nimic din ceea ce avea acum. Iar pentru el, ceea ce avea era totul. Asta însă nu însemna că nu era și complet capabil să dea lucrurile peste cap.

Ciudățenia era că nici măcar nu își propusese să se căsătorească și să-și întemeieze o familie, dar toate veniseră de la sine, și era bine așa. Toate datorită unui drum pe

care-l făcuse într-o după-amiază și a unei femei care ezitase înainte de a plonja într-o piscină. Ca majoritatea oamenilor, nu era întotdeauna perfect conștient de existența unei puteri supranaturale, dar credea cu tărie în destin.

Ramone traversă sala de sport. Întâlni privirea instructorului, John Ramirez, și așteptă până când dispăru și ultimul recrut înspre vestiare. Ramirez, un bărbat cu pieptul și brațele bine lucrate la sală, îl întâmpină cu o strângere slabă de mână și cu o privire rece.

– Bună, Johnny.

– Bună, Gus. Îți place noul loc de muncă?

– A trecut ceva timp de când lucrez aici.

– Trebuie să fie mult mai satisfăcător să-i închizi pe răufăcători decât pe colegii tăi polițiști, nu-i așa?

– Era același lucru din punctul meu de vedere. Dacă au greșit, au greșit. Înțelegi ce vreau să spun?

Nu era adevărat. Ramone știuse întotdeauna ce însemna și ce consecințe avea anchetarea polițiștilor care făcuseră abuz de putere, sau care comiseseră delicte. Numai că nu avea de gând să-l lase pe unul ca Johnny Ramirez, un individ care trecuse de la poliția de cartier, având niște probleme cam neclare, la profesor de sport cu legitimație, să-l ironizeze în legătură cu perioada scurtă în care lucrase la IAD. Ramone învățase acolo cum să investigheze un caz, își făcuse treaba cu competență, nu cu răzbunare, și se folosise de experiența sa pentru a se propulsa la Omucideri.

– Nu tocmai, continuă Ramirez. Chiar nu înțeleg ce vrei să spui.

În general, Ramone nu avusese probleme cu colegii săi ofițeri când lucrase la Investigații Interne. Majoritatea polițiștilor nu doreau să fie în preajma altor polițiști care erau corupți, din cauză că-i pătau prin asociere pe cei care

erau corecți. Niciodată nu fusese privit cu suspiciune de către alți polițiști, niciodată nu auzise cuvintele „șobolan turnător" rostite în prezența sa, și niciodată nu se mutase vreun polițist de pe scaunul său de la bar când Ramone se apropiase de tejghea. Departamentul IAD era un element necesar în poliție, și majoritatea polițiștilor îl acceptau. Ramirez era un fost coleg de băutură de-al lui Holiday, și pur și simplu nu-l plăcea pe Ramone din pricina a ceea ce i se întâmplase prietenului său.

– Uite ce este, nu vreau să-ți răpesc prea mult din timpul tău. Mă întrebam dacă nu cumva l-ai mai văzut în ultima vreme pe Dan Holiday. Dacă încă mai sunteți prieteni...

– Da, l-am văzut. De ce?

– Aș vrea doar să mă întâlnesc cu el. Este o chestiune personală.

– A, a intrat în serviciul privat. Are o afacere cu niște limuzine; poate asta-ți este de folos.

– Am auzit acest lucru.

– Dar nu am numărul lui de telefon, sau altceva. Cu toate acestea nu ar trebui să-ți fie prea greu să-l găsești.

– Bine, Johnny, mulțumesc.

– Vrei să-i spun că-l cauți, în cazul în care mă întâlnesc cu el din întâmplare?

– A, nu, nu face asta! Aș vrea să-i fac o surpriză.

Bineînțeles, Ramone știa că Ramirez îl va suna imediat pe Holiday, motiv pentru care îl și căutase, de altfel. Voia ca Holiday să se gândească la acest lucru înainte de a vorbi cu el. Dacă Holiday va ști dinainte, se vor elimina jumătate din aiurelile din conversația lor.

– Ne mai vedem, Ramirez!

Ramone o găsi pe Rhonda la baza scărilor, privind la un perete acoperit cu fotografiile înrămate ale polițiștilor

care muriseră la datorie. Se oprise în fața fotografiei unui tânăr polițist plăcut la înfățișare, pe care-l cunoscuse bine pe vremea când ambii erau abia niște începători. Murise în urma unui schimb de focuri în timpul unei opriri de trafic, o acțiune care păruse una de rutină. Rhonda își ținea ochii închiși, iar Ramone știa că ea spunea în clipele acelea o rugăciune pentru prietenul ei. Așteptă până când aceasta se întoarse spre el, nearătându-se surprinsă de prezența lui.

– Ai obținut de la Ramirez ceea ce doreai? îl întrebă ea.

– Ofițerul Ramirez tocmai mi-a spus cât de mult mi-a admirat el munca în cadrul Investigațiilor Interne.

– Deci n-ai de gând să-mi spui.

– Bine, fie, îți spun. L-am invitat să ieșim împreună la o întâlnire. Un singur pahar de suc, cu două paie, ceva de genul ăsta.

– Bine, atunci. Trebuie să mă întorc la birou, așa că strânge tu niște date despre băiețașul nostru, Dominique.

Ramone îi spuse că o conduce până acolo.

Datorită faptului că era situat în apropiere de zona în care erau găsite majoritatea trupurilor abandonate din oraș, Departamentul de Crime Violente al poliției era localizat în sud-est, dar birourile de la majoritatea celorlalte unități specializate, cum ar fi Moravuri, Agresiuni Sexuale și Violență Domestică se aflau în același loc ca și cartierul general al poliției, pe Indiana Avenue la numărul 300, în nord-vest. Ramone sosi în clădire curând după ce o lăsase pe Rhonda în parcarea de la VCB și după ce-și luase de acolo propria mașină, Tahoe. Se duse direct la birourile Brigăzii Cazuri Vechi.

Crimele neelucidate erau transferate după trei ani de la VCB la Cazuri Vechi. Unii polițiști de la Omucideri

subapreciau munca polițiștilor de la Cazuri Vechi, deoarece majoritatea crimelor vechi care erau „rezolvate" aveau prea puțin de-a face cu talentul de investigator sau cu știința medicinii legale, ci mai mult cu faptul că acei criminali ofereau la un moment dat niște informații neașteptate în schimbul unei reduceri a propriei sentințe. Aceiași polițiști de la Omucideri, care considerau că aceste cazuri „vechi" nu meritau aprecierea lor, uitau în mod convenabil și de multe cazuri „proaspete" de omucideri, care erau lăsate deoparte, neelucidate.

Ramone nu avea asemenea resentimente. Membrii Brigăzii Cazuri Vechi nu erau indivizi sexy, care purtau ochelari de soare, cu trupurile bronzate și chipurile arătoase, de genul celor pe care-i vedeai la televizor, ci niște bărbați și femei de vârstă mijlocie, cu burtă, familie și datorii pe cărțile de credit, care-și făceau meseria, exact ca și cei de la VCB. Lucrase direct cu unii dintre ei de-a lungul anilor, în diferite probleme.

Îl găsi pe polițistul James Dalton în biroul lui. Ramone îi făcuse în trecut mai multe servicii lui Dalton, și spera ca acesta să-l ajute și el în schimb. Dalton era slab, cu părul cărunt, un tip alb cu ochi de chinez. Crescuse în nordul Montanei, venise în Washington, prin anii 1970 cu intenția de a face muncă socială și ajunsese în poliție. Spunea adesea că nu făcuse decât să se mute dintr-un orășel în altul când se transferase în Washington. „Mai mulți oameni, dar aceeași atitudine."

– Îți mulțumesc pentru asta, îi spuse Ramone.

– Dosarul era deja scos, spuse Dalton. Așteptăm raportul medicului legist înainte de a decide dacă este vorba de ceva în care ar trebui să ne implicăm. Nu numai tu ai observat asemănările.

– Dacă ai fost în poliție destul de mult...

– Sigur că da. Dosarul este acolo, pe birou. Unul mare.

– Mare voia și *ea*.

– Cum?

– E o glumă veche și stupidă.

– Nu tu ești cel care a preluat cazul, nu?

– Garloo Wilkins a luat cazul, spuse Ramone. Îl cunoșteam pe decedat. Era prieten cu fiul meu. Te deranjează dacă mă uit prin el și îmi iau niște notițe?

– N-ai decât. Eu am ieșit de aici.

„Perfect", se gândi Ramone. În următoarele două ore, Ramone citi pe îndelete dosarele despre cazurile Crimelor Palindrom. Rapoartele oficiale ale poliției erau incluse în dări de seamă cu știri arhivate din *Washington Post* și un articol lung din *Washington City Paper*. Dalton îi dăduse mână liberă prin faptul că o șterse de acolo, așa că Ramone își făcu niște copii xerox cu ceea ce se gândea el că s-ar putea să aibă nevoie, deși era împotriva regulamentului. Puse copiile într-un plic cafeniu pe care Dalton îl lăsase din fericire pe birou și ieși cu el la subsuoară din sediul clădirii, îndreptându-se spre mașină. Se urcă și formă numărul lui Wilkins.

– Bună, Bill, aici Gus.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că ar trebui să suni la medicul legist și să ceri o analiză sexuală la autopsia lui Asa Johnson.

– O s-o facă și fără să cer eu asta.

– Sună-i totuși și asigură-te că se face.

– De ce?

– Vrem cu toții să facem lucrurile cât mai bine cu putință.

– Da, sigur.

– Ceva nou astăzi?

– Am vorbit cu directorul de la școala lui Asa. Numai că am ceva probleme cu tatăl băiatului. Am vrut să intru în casă și să arunc o privire în camera lui Asa, dar Terrance Johnson mi-a spus că voia ca tu să intri acolo primul.

– Îmi cer scuze, Bill. Ei mă cunosc de ceva vreme, asta-i tot. Am să trec pe la ei ceva mai încolo, și atunci o să clarific lucrurile.

– Este cazul meu, Gus!

– Bineînțeles. Trebuie să mai fac niște drumuri în după-amiaza asta. O să mai discutăm când ne întâlnim.

– Bine, amice. Ai grijă de tine.

Ramone încheie convorbirea. Nu avea nici un motiv să-i menționeze acestuia posibilitatea legăturii cu o serie de crime vechi, neelucidate. Își spuse că asta nu putea decât să încețoșeze și mai tare mintea lui Garloo. Ramone se îndreptă apoi spre periferie.

Capitolul 20

Școala lui Asa Johnson se afla în Manor Park, la câteva străzi de casa familiei Johnson, și cam la aceeași distanță de a lui Ramone. Fiul său, Diego, se ducea pe jos la școală pe vremea când fusese încă înscris acolo, dar acum mergea pe jos un kilometru și jumătate până în Maryland și lua un autobuz către noua lui școală din Montgomery County. Părea inutil și complicat să-l facă pe fiul său să meargă atât de departe pentru a ajunge la noua lui destinație, având în vedere cât de aproape era școala de cartier de casa lor. Bineînțeles, pe Ramone nu îl deranja cu adevărat faptul că fiul lui avea de mers atât de mult pentru a ajunge la școală. Însă nu ar fi făcut decât să-și complice existența dacă-l muta pe Diego înapoi în sistemul de educație publică din Washington, D.C.

Ramone se gândi la acest lucru și la multe alte lucruri, în timp ce mergea pe coridor către biroul administrativ. Sunase clopoțelul, încheind orele din acea zi. Copiii din jurul lui, majoritatea de culoare, și câțiva hispanici, râdeau și se fugăreau, stivuindu-și cărțile și scoțându-și ghiozdanele din dulapuri, pregătindu-se să iasă afară și să se îndrepte spre casele lor. Cu ferestrele acoperite cu plasă de sârmă, cu iluminatul slab și cu prezența

constantă a agenților de pază ca niște polițiști, școala îți dădea sentimentul unei închisori juvenile.

Ramone îi recunoscu pe unii dintre copii, atât din cartier, cât și din echipa de fotbal a lui Diego, iar vreo doi îl salutară, spunându-i „Domnule Ramone", sau „Domnule Gus". Știau că era de la poliție. Unii dintre ei nu-l priveau în ochi din acest motiv, dar majoritatea erau prietenoși și respectuoși cu el. Câțiva dintre acești copii, în special cei care acasă aveau probleme familiale, o luaseră deja pe o cale greșită. Alții erau la limită. Însă majoritatea erau copii buni.

Ramone avea tot respectul pentru profesori. Era căsătorit cu o profesoară și știa prin ce treceau aceștia, nu numai cu copiii problemă, dar și cu părinții nervoși și irațională. Puține meserii erau mai pline de provocări decât cea de profesor la o școală gimnazială, și totuși lucrul de care aveau cel mai mult nevoie acești adolescenți era ca profesorii lor și cei din administrație să nu renunțe la ei. Aceasta era perioada cea mai critică din viața lor.

Un lucru însă era clar în privința acestei școli, se gândi Ramone, privind fețele din jurul lui. Acești profesori erau atenți la comportamentul elevilor, și nu la rasa lor sau la clasa lor socială. Și totuși, trecând pe lângă ușile deschise ale claselor, nu se putu împiedica să nu observe starea de degradare a lucrurilor din jurul lui: pereții trebuiau văruiți, băile nu aveau uși, iar toaletele erau stricate, găleți erau plasate în dreptul tavanelor prin care se scurgea apa, și în general se observa lipsa articolelor necesare studiului. Își aminti motivul pentru care el și Regina îl mutaseră pe Diego în afara Washingtonului. Era cumplit să încerci să-ți dai seama ce era mai bine pentru copilul tău.

Ramone se duse la biroul administrativ, se prezentă la una dintre secretare și preciză faptul că sunase în prealabil și stabilise o întâlnire. La scurt timp, fu poftit să se așeze în fața biroului doamnei Cynthia Best, directoarea școlii, o femeie de culoare atrăgătoare, cu o postură dreaptă și ochi inteligenți.

– Bine ați revenit la noi, domnule Ramone!

– Îmi doresc să fi fost în niște circumstanțe mai favorabile. Cum merg treburile?

– Am adus ieri un consilier special pentru a-i ajuta pe elevi să se împace cu moartea lui Asa.

– Și au existat doritori?

– Numai doi elevi. Cred că erau mai mult curioși. Sau poate căutau o nouă modalitate de a scăpa de ore. I-am trimis frumușel înapoi.

– Doamnă Best, ați auzit ceva? Poate vreun zvon care a trecut de la elevi la profesori?

– Nimic în afară de conjunctura obișnuită. Știți că acestor copii le place să împodobească din vorbe stilul lor de viață, dar foarte puține lucruri s-au auzit referitor la droguri în această situație. În ceea ce-i privește pe profesori, ei simt destul de bine ce se petrece în viața elevilor lor. Se întâlnesc cu părinții, își petrec timpul cu elevii în fiecare zi. Nici unul dintre profesorii lui Asa nu a făcut vreo speculație, fie ea bazată pe realitate, sau doar ca teorie.

– I-ați anunțat că voi veni aici?

– I-am anunțat pe profesorii lui de matematică și de engleză pentru început. Cred că vă așteaptă acum. Dacă doriți să mai discutați și cu alții, de educație fizică, biologie, chimie, sau oricare alții, pot să-i chem.

Doamna Best împinse o foaie de hârtie pe birou, arătându-i numerele de la clase și numele profesorilor. Ramone o împături și o puse în buzunarul de la haină.

– Ați vorbit cu polițistul Bill Wilkins? Oficial este cazul lui.

– Da, m-a sunat. Mi-a cerut să nu golim dulapul lui Asa până când nu vine să vadă și el ce este acolo.

– Asta-i bine, spuse Ramone, începând să creadă că-l subestimase pe Wilkins.

– Doriți să aruncați și dumneavoastră o privire?

– După ce voi discuta cu profesorii lui Asa. Ramone bătu cu pixul în carnețelul cu spiră pe care-l ținea în poală. Am o curiozitate. Spuneați că suferința elevilor în privința morții lui Asa nu a fost tocmai copleșitoare.

– Nu am dorit să sugerez ceva negativ.

– Nici nu am luat-o în acest sens. Doream să aflu impresiile dumneavoastră referitoare la Asa.

– Am avut prea puțin contact cu el în acești ultimi doi ani, spuse doamna Best. Am discutat numai de câteva ori. Era un băiat liniștit, nu crea probleme de disciplină. Nu aș putea spune că era plin de energie. Nu era un copil apreciat de ceilalți, dar nici nu era antipatizat.

– Ce vreți să spuneți, că era un nimeni?

– *Dumneavoastră* spuneți asta.

– Vă rog, nu am pus această întrebare în mod oficial. Puteți vorbi liber.

– Asa nu era genul de elev care să fi lăsat o impresie puternică asupra mea. Aceasta este evaluarea cea mai sinceră pe care v-o pot oferi.

– Apreciez acest lucru.

– Ce face Diego? întrebă doamna Best.

– Ca să vă spun drept, am avut câteva probleme cu el la școala la care este acum.

– Este oricând bine-venit înapoi, aici la noi.

– Vă mulțumesc, doamnă Best. Mă voi duce acum să discut cu profesorii.

– Succes!

Ramone găsi clasa profesoarei de engleză a lui Asa sus, la etajul doi. Nu era nimeni înăuntru, nici elevii, nici profesoara. Ramone se uită prin jur ca să mai treacă vremea. Pe jos erau cocoloașe de hârtie și cutii goale de suc. Pupitrele și scaunele, care păreau să fie utilizate încă din perioada secesiunii, erau așezate în dezordine, pe rânduri inegale. Pe tablă, profesoara scrisese câteva citate din Dr. King, James Baldwin și Ralph Ellison. Mai erau două însemnări, un anunț despre un extemporal care urma să vină și un altul care le reamintea elevilor să-și aducă jurnalele la zi. Doamna Cummings, profesoara de engleză, nu apăru, iar Ramone părăsi clasa.

Domnul Bolton, profesorul de algebră al lui Asa, îl aștepta pe Ramone în clasa cu numărul 312. Spre deosebire de clasa profesoarei de engleză, în clasa domnului Bolton era ordine și nu erau gunoaie. Acesta se ridică din spatele biroului unde stătea și veni să-l întâmpine pe Ramone.

Bolton era un bărbat cu pielea ciocolatie, în vârstă de aproape patruzeci de ani, care purta niște pantaloni largi, un sacou din acelea care nu se șifonează, și pantofi cu cataramă. Hainele nu păreau să fie scumpe, ceea ce nu era surprinzător având în vedere salariul anemic al lui Bolton, dar se vedea că încerca să se îmbrace cu multă grijă. Ramone se aștepta la genul tocilarului, însă se trezi în fața unui bărbat bine făcut, care se îmbrăca atent și era proaspăt bărbierit. Din cauza nasului voluminos și cu formă ciudată, cu greu ar fi putut fi numit un tip arătos. Avea ochii mari și strălucitori.

– Domnul polițist Ramone? întrebă Bolton.

– Bună ziua, domnule Bolton, spuse Ramone și dădu mâna cu el.

– Spuneți-mi Robert.

– Bine. Nu o să vă reții prea mult.

– Aș fi bucuros dacă v-aș putea fi de vreun ajutor.

Ramone își scoase pixul și carnețelul.

– Când l-ați văzut ultima oară pe Asa Johnson?

– În ziua în care a murit, în clasa mea.

– Asta înseamnă că marți.

– Corect. Și apoi în aceeași zi, după ore.

– De ce, a fost pedepsit, sau ceva de genul ăsta?

– Nu, nimic de genul acesta. A venit la mine să-i dau de lucru suplimentar. Era pasionat de matematică, domnule polițist. Îi plăcea foarte mult să rezolve probleme. Asa era unul dintre cei mai buni elevi ai mei.

– Și ce i-ați dat?

– Numai câteva probleme în afara programei. Fișe de lucru, chestii de genul acesta.

– Ați remarcat dacă era supărat din vreun motiv oarecare în după-amiaza respectivă?

– Nu am observat nimic neobișnuit.

– Ați putea... L-ați suspectat vreodată că era implicat în ceva necurat?

– Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți.

– Nu mă refer la nimic în mod special. Mi-ar plăcea doar să aflu părerea dumneavoastră.

– Este o mare greșeală să consideri că majoritatea tinerilor din acest oraș sunt implicați în activități ilegale. Trebuie să înțelegeți că majoritatea acestor elevi nu au nimic de-a face cu furtul mașinilor sau cu vânzările de droguri.

– Îmi dau seama de acest lucru.

– Sunt copii. Nu-i etichetați numai din cauză că sunt americani de origine africană și locuiesc în Washington.

Americani de origine africană. Cu ani în urmă, Diego îi spusese: „Tată, să nu cumva să le spui așa prietenilor mei, pentru că o să râdă de tine. Suntem *negri*, tată".

Ramone îi oferi lui Bolton zâmbetul lui de polițist, care era un zâmbet numai cu numele.

– Locuiesc în acest cartier, domnule.

– Oamenii fac uneori presupuneri nefondate, spuse Bolton, încrucișându-și brațele la piept. Asta-i tot ce am vrut să spun.

Ramone scrise cuvintele „în defensivă" și „nemernic" pe carnețelul lui.

– Mai este ceva care vă vine în minte și care ar putea fi util investigației noastre? întrebă Ramone.

– Îmi pare rău. M-am gândit și m-am tot gândit la asta în repetate rânduri. Din punctul meu de vedere, era un băiat fericit, bine integrat.

– Mulțumesc, spuse Ramone.

Dădu mâna cu Bolton, care i-o strânse cu putere. Apoi se duse din nou cu un etaj mai jos și o găsi pe Andrea Cummings în clasa ei. Domnișoara Cummings era tânără, avea în jur de douăzeci și ceva de ani, înaltă, cu picioare lungi și cu pielea închisă la culoare. Avea o înfățișare comună la prima vedere, dar devenea imediat atrăgătoare în momentul în care zâmbea. Îi oferi lui Ramone un zâmbet frumos în momentul în care acesta pătrunse în clasă.

– Sunt polițistul Ramone. Mă gândeam că poate v-am scăpat.

– O, Doamne, nu. Am de lucru aici după ore. M-am dus doar până în cancelarie și mi-am luat un suc.

Ramone trase un scaun lângă catedra ei și se așeză.

– Aveți grijă, spuse domnișoara Cummings. S-ar putea să fie vechi de vreo șaizeci de ani.

– Ar trebui să mai bage în muzee unele dintre obiectele acestea și să le mai scoată de prin școli.

– Și asta nu-i nimic! Chiar acum am rămas fără hârtie și fără creioane, de asemenea. Eu cumpăr cu propriii bani majoritatea rechizitelor pe care le vedeți aici. Vă spun, cineva fură din banii publici. Ori avocații, ori intermediarii, ori administrația, cineva își umple buzunarele, și e furt pe față. *Fură de la copii!* Dacă mă întrebați pe mine, oricine ar fi cei care fac așa ceva, ar trebui să ardă în iad.

Ramone zâmbi.

– Spuneți tot ce aveți pe suflet!

– A, nu am avut niciodată vreo problemă din acest punct de vedere!

– Sunteți din Chicago?

– *Știți* că nu pot să scap de accentul acesta. Am crescut într-un apartament cu chirie și am predat într-o școală de cartier în primii doi ani după ce am plecat din nord-vest. Facilitățile erau mult sub medie, dar niciodată nu am văzut ceva asemănător cu ce este aici.

– Pariez că elevilor le place de dumneavoastră.

– Hm... au început. Eu am un principiu: bagă frica în ei la începutul semestrului, arată-le un chip de piatră. Arată-le de la bun început cine conduce aici. O să mă placă ei mai târziu. Sau nu. Vreau să învețe ceva atât timp cât sunt aici. Așa o să-și amintească de mine.

– Dar Asa Johnson? Ați avut o relație bună cu el?

– Asa era un copil bun. Nu am avut niciodată probleme cu el în privința temelor. Și avea un comportament bun, de asemenea.

– Vă plăcea de el?

– Am plâns când am aflat ce s-a întâmplat. Moartea unui copil nu poate decât să te impresioneze.

– Dar vă *plăcea* de el?

Domnișoara Cummings se lăsă moale în scaunul ei.

– Profesorii au preferințele lor, la fel cum și părinții îi iubesc preferențial pe unii dintre copiii lor, chiar dacă puțini recunosc acest lucru. Nu aș putea să mint și să afirm că el era unul dintre favoriții mei. Dar asta nu din cauză că era un copil rău.

– Vi se părea că era un copil fericit?

– Nu în mod special. Se vedea că îl apăsa ceva numai uitându-te la poziția corpului său. În plus, rareori i se întâmpla să zâmbească.

– Aveți idee care era motivul?

– Să mă ierte Dumnezeu, dar nu sunt decât niște speculații.

– Vă rog să-mi spuneți!

– Se poate să fi fost ceva legat de viața lui de acasă. I-am întâlnit pe părinții săi. Mama era liniștită și supusă soțului ei. Tatăl era unul dintre bărbații aceia „macho", care încearcă să compenseze anumite lipsuri. Sunt doar sinceră. Nu avea cum să fie distractiv pentru Asa să locuiască în casa aceea, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Vă apreciez sinceritatea, spuse Ramone. Aveți vreun motiv să credeți că era implicat în vreo activitate ilegală?

– Deloc. Dar nu poți să știi niciodată.

– Corect. Ramone se uită la tablă. Nu m-ar deranja să arunc o privire în jurnalul lui, dacă îl aveți.

– Nu-l am, spuse domnișoara Cummings. Copiii îl aduc de obicei la sfârșitul semestrului, și atunci când o fac, verific doar să văd dacă au scris ceva. Nu le citesc jurnalele, asta vreau să spun. Treaba mea este să mă asigur că lucrează ceva. Dacă fac asta, atunci au realizat ceva.

Ramone îi întinse mâna.

– A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnișoară Cummings.

– La fel, domnule polițist, spuse domnișoara Cummings, întinzându-se peste catedră. Sper că v-am fost de vreun folos, chiar dacă numai foarte puțin.

Ramone ieși din clădire, se duse înspre mașina sa și scoase o pereche de mănuși din cauciuc, pe care și le puse în buzunarul de la haină. Reveni la școală, se duse din nou la birourile administrative și, însoțit de agentul de pază, se îndreptă spre dulapul lui Asa. Agentul de pază citi de pe o bucățică de hârtie și realiză combinația de la lacăt. Se dădu câțiva pași înapoi, iar Ramone, care acum își pusese mănușile, inspectă conținutul dulapului.

Două cărți erau așezate pe raftul de sus. Nu era nici o hârtie între copertele cărților, și nici nu se vedeau foi de hârtie sau altceva pe jos, pe podeaua de metal. Copiii din școala gimnazială lipeau de obicei fotografii cu vedetele din sport, rapperi sau actori de cinema în interiorul dulapurilor lor. Asa nu lipise nimic în al lui.

– Ați terminat? întrebă agentul de pază.

– Încuie-l la loc, spuse Ramone.

Sperase să găsească jurnalul băiatului, dar acesta nu se afla aici.

Capitolul 21

Terrance Johnson deschise ușa de la intrare și-l pofti pe Ramone înăuntru. Johnson avea ochii roșii și mirosea puternic a alcool. Acesta dădu mâna cu Ramone și i-o ținu mai mult decât era necesar.

– Îți mulțumesc că m-ai primit, spuse Ramone, retrăgându-și mâna.

– Știi că am de gând să cooperez.

– Aș vrea să fii la fel de cooperant și cu polițistul Wilkins, Terrance. Lucrăm cu toții împreună, și el este responsabilul de caz.

– Dacă așa spui tu, o s-o fac.

Casa era ciudat de tăcută. Nu se auzeau voci de oameni, și nici zgomotele specifice de la televizor sau de la radio.

– Helena este acasă?

Johnson clătină din cap.

– Stă cu sora ei deocamdată. A luat-o și pe Deanna cu ea. Helena nu poate suporta acum să stea aici, în această casă. Nu știu când o să reușească să se împace cu situația.

– Sunt mai multe etape ale suferinței. O să fie mai bine după un timp.

– Știu asta, spuse Johnson, dând din mână într-un gest de nepăsare și de enervare.

Stătea privind drept în față, cu gura ușor deschisă și cu ochii încețoșați de la băutură.

– Trebuie să ai grijă și de tine, să știi.

– O să mă odihnesc mai bine după ce o să rezolvi cazul.

– Pot să arunc o privire în camera lui Asa?

– Vino după mine!

Urcară treptele care duceau la etaj. Era o casă colonială tipică pentru acel cartier, cu trei dormitoare și o baie la etaj. Johnson îl conduse pe Ramone în camera lui Asa.

– Cine a mai intrat aici de la moartea lui?

– Eu și Helena, spuse Johnson. Și Deanna, cred. Am făcut așa cum mi-ai spus. Nu am mai lăsat pe nimeni altcineva să intre aici.

– Bine. Mă refeream și la zilele dinainte de moartea lui Asa. Avea prieteni sau cunoștințe care intrau în camera lui și de care ți-aduci aminte?

Johnson se gândi la întrebare.

– Eram la serviciu în timpul zilei, bineînțeles. Ar trebui s-o întreb pe Helena despre asta. Dar aș putea spune aproape cu certitudine că răspunsul este nu.

– De ce ești atât de sigur?

– Pentru că în ultimele șase luni sau mai mult, începând cam de la sfârșitul anului școlar trecut, Asa nu mai ieșea cu nimeni în mod special.

– Nu avea un prieten mai apropiat?

– Se îndepărtase de cei cu care obișnuia să iasă. Știi cum fac copiii.

„Fetele fac asta mai des", se gândi Ramone. Băieții au tendința să păstreze prieteniile mai mult timp. Dar știa că era adevărat ce spunea Johnson despre fiul său. Diego și

Asa fuseseră prieteni mai demult și se văzuseră aproape în fiecare zi în perioada respectivă. Însă trecuse destul de multă vreme de când Diego nu mai vorbise despre Asa, asta până în clipa în care acesta fusese omorât.

– Ai nevoie de mine aici? întrebă Johnson.

– Nu, spuse Ramone, mă descurc singur.

Johnson ieși, iar Ramone se uită prin jur, în timp ce-și scoase mănușile de cauciuc din buzunarul hainei și le puse pe mâini. Camera era mai curată decât fusese a lui Diego vreodată. Patul fusese făcut. Un afiș atârna pe perete, nelipsitul Michael Jordan în echipamentul de la Bulls. Puținele trofee ale lui Asa de la fotbal, așezate pe un raft plin cu surprinzător de multe cărți, fuseseră acordate pentru realizările echipei, și nu pentru efortul individual.

Ramone căută prin sertare. Se uită în dulapul lui Asa și căută prin buzunarele de la jachete și de la pantaloni. Își trecu mâna pe sub marginea de jos a dulapului și pe sub pat. Nu găsi nimic pe care Asa să-l fi ascuns. Nu găsi nimic care ar fi putut să fie de vreun ajutor la investigație. Căută prin ghiozdanul lui Asa, un model Jan-Sport cu o singură bretea. Înăuntru avea orarul, un roman pentru tineri și un manual de algebră, care nu avea nici o hârtie între coperte. Jurnalul lui Asa nu se afla nici în ghiozdan. Ramone încercă să-și pună o mănușă de baseball de la mâna stângă pe care o găsise în dulap, dar nu i se potrivi. Un monitor de calculator era așezat pe biroul lui Asa. Ramone se așeză pe scaun și trase suportul pe care se aflau tastatura, padul și mouse-ul. Mișcă puțin mouse-ul, și ecranul monitorului se aprinse. Screensaverul era albastru, simplu, și avea numeroase iconuri, cu Microsoft Outlook, Word și Internet Explorer printre ele. Ramone nu era expert în calculatoare, dar avea calculator și acasă, și la serviciu, și era obișnuit cu aceste programe. Făcu un

clic pe Outlook și deschise e-mailul lui Asa. Apărură numeroase mesaje, dar la o privire atentă, toate erau doar spamuri. Se duse la fișierele trimise sau șterse, și ambele erau goale. Făcu același lucru cu Journal, Notes și Drafts, și obținu același rezultat. Ramone intră online, deschise ecranul de Yahoo! și făcu un clic pe Favourites. Asa avea puține site-uri listate în coloană. Majoritatea erau de genul jocurilor și divertismentelor, iar câteva păreau să fie legate de Războiul Civil și de forturile și cimitirele locale ale Războiului Civil. Ramone se duse în Word și verifică fișierele cu numele „Documentele lui Asa". Tot ce era salvat părea să fie legat de școală: eseuri și lucrări pe teme de știință și istorie și multe care aveau de-a face cu teme și personaje din cărți. Era foarte ciudat că pe calculatorul unui adolescent se aflau atât de multe materiale legate de școală, și nimic de natură personală.

Ramone se ridică de pe scaun și se duse în mijlocul camerei. Își scoase mănușile în timp ce examină pereții, rafturile și măsuța de toaletă. Din experiență știa că sigur aflase ceva în ziua aceea, chiar dacă nu-și dăduse seama ce era. Numai că era mereu frustrant să se afle într-o investigație în acest stadiu de totală inerție.

Se duse la parter, unde era o liniște mormântală. Îl găsi pe Terrance Johnson în spate, așezat pe un scaun de pe peluză, cu o cutie de bere în mână. Ramone găsi și el un scaun asemănător, pliat și sprijinit de casă, și îl duse în locul unde era așezat Johnson.

– Îmi ții companie? îl întrebă Johnson, arătându-i cutia de bere din mână.

– Nu, nu cred. Mai am ceva de lucru astăzi, spuse Ramone și se așeză.

– Vorbește-mi, ceru Johnson.

Dinții albi și ascuțiți i se vedeau pe sub buza transpirată.

– Încă nu am ceva concret de raportat. Vestea bună este că nu avem nici un motiv să credem că Asa ar fi fost implicat în vreo activitate ilegală de orice fel.

– Știu acest lucru. Am avut grijă de băiat să fie pe calea cea bună.

– Avea un telefon mobil? Aș vrea să arunc o privire la telefoanele primite și trimise.

– Nu. Deja i-am spus și inspectorului Wilkins, nu considerăm că Asa era pregătit pentru această responsabilitate.

– Dar acesta este modul în care eu și Regina reușim să aflăm pe unde se află Diego.

– Nu trebuia să-l caut nicăieri. Nu-l lăsam să se ducă la petreceri, nu dormea la colegi, nimic de genul ăsta. Noaptea era *acasă* și gata! În acest fel știam mereu unde se afla.

Ramone își lărgi nodul de la cravată.

– Asa ținea un jurnal, din câte se pare. Ar trebui să arate ca un carnețel de notițe, sau chiar ca un caiet obișnuit fără titlu, cu pagini albe în interior. Ar fi foarte util dacă aș putea da de el.

– Nu-mi amintesc să fi văzut ceva de genul ăsta. Și totuși îi plăcea să scrie. Îi plăcea foarte mult și să citească.

– Sunt o grămadă de cărți în camera lui.

– Prea multe, dacă vrei să știi părerea mea.

„Cum ar fi putut să fie prea multe cărți în camera unui adolescent?“ se gândi Ramone. Lui i-ar fi făcut plăcere dacă Diego ar fi fost interesat măcar de una.

– Nu mă deranja că băiatul citea, spuse Johnson. Să nu mă înțelegi greșit. Însă eram puțin îngrijorat din pricina lui, din cauză că se concentra numai asupra acestui lucru. Un tânăr trebuie să fie înzestrat armonios, și asta înseamnă mai mult decât să citească mult, sau să aibă numai note mari la școală.

– Te referi la sport.

– Da.

– Am auzit că s-a retras din programul de fotbal.

– Am fost supărat pe el când s-a retras, de ce să mint? Dacă ești competitiv pe terenul de sport, atunci o să fii competitiv și în viață. În plus, acum viața e grea și oamenii sunt răi. N-aș fi vrut ca băiatul să devină o mămăligă. Și tu ai un fiu, așa că înțelegi ce vreau să spun.

– Cred că a fost o dublă dezamăgire pentru tine. Adică, mă refer la faptul că tu ai jucat mult fotbal în tinerețe, nu-i așa?

– Când eram copil. Am jucat aici în oraș. Numai că am avut probleme cu glezna, mi-am fracturat-o, și după aceea n-a mai fost ca înainte. Când am ajuns la liceu, deja nu mai puteam concura. Aș fi fost un jucător bun, să știi. M-a trădat propriul corp, asta s-a întâmplat.

Ramone își aminti de Johnson la jocurile de fotbal ale băieților lor. Făcea parte dintre acei tați care îi secundau frecvent pe antrenori și care îi admonestau pe arbitri. Îl vedea adesea pe Johnson adresându-i-se lui Asa când era pe margine, spunându-i să pună mai mult suflet sau să se ducă și să lovească pe cineva. Îi spunea întotdeauna numai ce făcea rău. Ramone văzuse durerea din ochii lui Asa. Nici nu era de mirare că băiatul își pierduse dorința de a mai juca. Tatăl său făcea parte dintre cei care le cereau fiilor lor să fie sportivii care nu reușiseră niciodată să fie ei înșiși.

– I-am cumpărat haina aceea nouă North Face pe care o purta, spuse Johnson coborându-și vocea, privind la peticul de iarbă amestecată cu buruieni de la picioarele sale. Două sute șaptezeci și cinci de dolari. Am făcut o înțelegere cu el, i-am spus că dacă îi cumpăr haina aceea nouă, va trebui să se înscrie din nou la fotbal în sezonul următor. Veniseră probele din vară, și tot găsise câte o

scuză pentru că nu voia să joace. Ba era prea cald, ba nu se simțea la înălțime... chestii din astea. Of, Doamne, l-am certat foarte tare. I-am spus cât de rușine mi-era cu el. Buza lui Johnson tremură ușor. I-am spus: „Ai de gând să stai aici în camera ta ca un poponar în timp ce alți băieți sunt acolo pe terenul de fotbal, în curs să devină bărbați?"

Ramone, jenat și puțin enervat, nu-l privi în ochi pe Johnson.

– Când l-ai văzut ultima dată? întrebă Ramone.

– Lucrez de la șapte la trei, așa că ajungeam acasă cam pe la ora când băiatul venea de la școală. Ieșea undeva, și l-am întrebat unde se duce. Mi-a spus: „Mă duc să mă plimb". I-am spus: „E prea cald ca să te îmbraci cu haina aceea. Și știi că nici nu ar trebui s-o îmbraci, din cauză că nu ai respectat înțelegerea noastră".

– Și?

– Mi-a spus: „Te iubesc, tată". O lacrimă se desprinse din ochii lui Johnson și i se rostogoli pe obraz. Asta-i tot ce a spus. Asa a plecat din casă imediat după aceea. Următoarea dată când l-am văzut era deja mort. Cineva i-a tras un glonț în cap băiatului meu.

Ramone se uită la cer și la umbrele care se întindeau pe iarbă. Mai rămăseseră puține ore de lumină. Se ridică de pe scaun.

Diego Ramone fusese dat afară în după-amiaza aceea dintr-un magazin 7-Eleven din Montgomery County de către un individ, unul care arăta ca un fel de indian și care lucra în spatele tejghelei. Ar fi putut să fie un pakistanez, sau chiar unul dintre șiiții aceia. Individul avea un turban pe cap, asta-i tot ce știa Diego.

– Ieși afară! îi spusese individul. N-am nevoie de tine aici!

Diego era cu prietenul său, Toby. Toby purta un tricou pe care era imprimat un craniu negru, și amândoi aveau blugii căzuți pe șale, cum se purtau acum, și aveau în spate câte un sac de genul acela care se închidea cu sfoară la gură. Diego voia să-și cumpere o Sierra Mist înainte să urce în autobuzul către Washington.

– Vreau să cumpăr un suc, spusese Diego.

– Nu am nevoie de banii tăi, replicase individul, arătând înspre ușă. Afară!

Diego și Toby se uitaseră urât la individ pentru o clipă, apoi ieșiseră din magazin.

Când ajunseseră pe trotuar, pe bulevardul mărginit de blocuri, Toby își ridicase pumnii și simulase o mișcare de box.

– Ar fi trebuit să-i fac cunoștință cu tunetul și cu fulgerul.

– Ai observat că nu a ieșit de după tejghea?

– Era un ticălos, spuse Toby.

Nu era pentru prima dată când Diego era dat afară dintr-un magazin din cauză că era tânăr și negru. Fusese luat și de poliție. Acest oraș avea propria poliție, și se știa că erau foarte duri cu tinerii care locuiau sau care hoinăreau prin zona blocurilor. Într-o noapte, în weekend, Diego și Shaka se întorceau acasă de la o petrecere, când două mașini de poliție opriseră în dreptul lor. Polițiștii dinăuntru săriseră afară și-i puseseră la pământ. Apoi fuseseră lipiți de una dintre mașini și controlați. Buzunarele le fuseseră întoarse pe dos. Unul dintre polițiști, un individ tânăr, alb, pe nume O'Shea, îl provocase pe Shaka, spunându-i să-i zică un singur lucru nelalocul lui, doar unul singur. O'Shea afirmase că i-ar fi făcut mare plăcere dacă Shaka i-ar fi spus ce-i trecea atunci prin minte,

numai că-și închipuia că n-o s-o facă, din cauză că Shaka era prea moale. Diego știa că Shaka l-ar fi putut doborî pe individ într-o bătaie, căci știa să-și folosească pumnii. Numai că și-au ținut gura, așa cum îi sfătuise tatăl lui Diego să facă atunci când aveau de-a face cu poliția, și au lăsat lucrurile să treacă de la sine.

În dimineața următoare, când Regina se dusese la secție să se plângă, i se spusese că Diego și Shaka corespundeau descrierii a doi băieți care furaseră o mașină mai devreme în noaptea aceea.

– Corespundeau întru totul? întrebase Regina. Sau erau doar doi tineri negri?

În noaptea aceea, Diego îi auzise pe părinții săi cum discutau despre incident.

– Sunt doar niște sperietori, spusese Ramone, care folosea acest termen pentru falșii polițiști.

– Nu-mi place cartierul acela, răspunsese Regina. Cu tot cu abțibildurile acelea lipite pe mașinile lor!

– „Respectați diversitatea", spuse Ramone. Asta numai dacă nu cumva se întâmplă ca diversitatea să se plimbe pe stradă într-o sâmbătă seara.

Diego și Toby merseră de-a lungul unei alei de lângă blocul lui Toby.

– O să vorbească mâine cu tine, spuse Toby.

– Cine? întrebă Diego.

– Doamna Brewster, cred, zise Toby. Domnul Guy a spus că fac o investigație. Cred că încearcă să mă dea afară din școală, din cauză că părinții băiatului aceluia pe care l-am pocnit fac tot felul de comentarii. S-ar putea să fiu exmatriculat de data asta, sau trimis la școala aceea pentru copiii problemă.

– Dar a fost o luptă cinstită.

– Știu asta. Numai că ei încearcă să găsească dovezi ca să mă înfunde pe mine. Taică-meu e furios la culme din cauza porcăriei ăsteia. Vrea să dea școala în judecată.

– Și taică-meu e furios pe școala asta, spuse Diego.

– N-o să le spui nimic doamnei Brewster și domnul Guy, nu-i așa?

– Nu, omule, n-ai grijă!

Își pocniră pumnii.

– Ne vedem la antrenamente.

– Bine, atunci.

Diego se îndreptă spre stația de autobuz, uitându-se în urmă înspre magazinul 7-Eleven. Chestia era că el și Toby chiar furaseră mai demult o ciocolată sau două din acel loc. Numai că individul cu turban nu știa acest lucru, așa că nu avea de ce să facă vreo discriminare.

În stația de autobuz, Diego primi un telefon de la mama sa.

– Unde ești? îl întrebă Regina.

– Aștept să mă urc în autobuzul 12. Probabil o să trec pe la terenul de baschet, să mai fac niște aruncări. Diseară am antrenament.

– Nu ai teme?

– Le-am făcut în sala de studiu, spuse Diego.

Își făcuse jumătate din teme, așa că mințea numai pe jumătate.

– Să nu stai mult, îi ceru Regina.

– Bine.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, mamă, spuse Diego cu voce foarte coborâtă, astfel încât să nu fie auzit de către individul care stătea în refugiul din stație alături de el.

Chiar în acel moment veni autobuzul, care opri în stație. Diego urcă.

Ramone o sună pe Regina și îi spuse că va mai întârzia. Întrebă de Alana și de Diego, iar ea îi spuse că Alana era sus în camera ei, iar Diego juca baschet la Coolidge. Ramone era prin zonă, așa că se duse cu mașina până la terenul de baschet.

Diego fu primul care-l zări. Își ridică privirile în momentul în care auzi sunetul mașinii Tahoe care se apropia, recunoscând modul în care scârțâia la șocuri. Diego era în mijlocul unei partide de doi la doi, el și Shaka împotriva gemenilor Spriggs, Ronald și Richard pierzând ca de obicei și luându-i peste picior pe oponenții lor, cu tot cu rudele lor, așa cum erau obișnuiți. Mai devreme discutaseră despre Asa și făcuseră speculații în legătură cu crima. Băieții Spriggs îl văzuseră în ziua aceea, la fel Diego și Shaka. Nici unul nu știa nimic despre crimă, dar voiau să discute despre asta. Toți se simțeau cumva vinovați, deoarece în ultimul an, sau chiar de mai multă vreme, îi întorseseră spatele lui Asa, mai mult sau mai puțin. Adevărul era că și el le întorsese lor spatele. Oricum, tot îi făcea să sufere. Se considerau toți niște puști duri de la oraș, însă acesta era primul dintre prietenii lor din copilărie care murise.

Gus Ramone se duse pe teren. Cu ochelarii săi de soare Ray-Ban, costumul albastru-închis cu cravată și mustața neagră, arăta ca un polițist până în măduva oaselor. Dădu mâna cu Shaka, și îi salută pe Ronald și Richard, identificându-le numele corect, deși erau gemeni identici. Putea să-și dea seama de diferență, pentru că Ronald avea ochii mai jucăuși, mai inteligenți. Cunoștea acest grup de prieteni ai lui Diego de zece ani, de când erau doar niște băieței.

Ramone își puse brațul pe după umerii lui Diego și se îndreptară spre stradă. Diego reveni pe teren câteva minute mai târziu, iar Ramone urcă în Tahoe și plecă.

– Inspectorul Ramone, spuse Shaka. Omul arăta foarte serios astăzi.

– Credeam că o să te ia și o să te ducă la secție, sau ceva de genul ăsta, spuse Ronald Spriggs.

– Ce voia? întrebă Richard.

„Mi-a spus să mă duc acasă până se întunecă. M-a întrebat cum a fost astăzi la școală. Mi-a spus că mă iubește. La fel cum face și mama întotdeauna înainte să închidă telefonul." Așa își zise Diego în gând, însă lui Richard îi spuse:

– Nu mare lucru. Mi-a spus doar să vă bat, țăranilor, să vă iasă fulgii!

– Țărancă e maică-ta! replică Ronald.

– Hai, să vă văd cum jucați! mai spuse Diego.

Capitolul 22

Raymond Benjamin locuia într-un bloc de garsoniere recent construit, situat foarte convenabil pe U Street, între 10th Street și 9th Street, în noul Shaw. Plătise cu bani gheață pentru tot mobilierul și electronicele. Formularul lui Benjamin de la Fisc preciza că era propriul angajat ca „vânzător autorizat de mașini uzate". Mai precis, călătorea de mai multe ori pe lună către partea de nord din New Jersey pentru a cumpăra la licitație automobile finisate, cu kilometraj redus, pentru clienții din Washington. Cu priceperea sa în acest domeniu, era capabil să achiziționeze un Mercedes-Benz, un Cadillac, un BMW sau un Lexus cu zece mii de dolari mai puțin decât dacă le-ar fi luat en gros. În schimb, livra mașinile el însuși, cu toate accesoriile și în condiții bune de funcționare, pentru un tarif suplimentar de o mie de dolari.

La o scurtă evaluare, Benjamin era un om de afaceri corect și respectat. Trecuseră cinci ani de când își încheiase condamnarea pentru trafic de droguri. Nu mai era sub supraveghere și părea curat.

Poate că Benjamin nu mai punea mâna pe droguri, dar punea totuși mâna pe banii obținuți din droguri. Rămăsese în contact cu fiii fostului său om de contact din

New York, un columbian care acum era la închisoare, iar Benjamin continua să intermedieze și uneori chiar să finanțeze tranzacțiile dintre distribuitorii din Washington și sursa din nord, deși nu se implica direct. El era adeptul obținerii celui mai bun preț pe heroină, deoarece era obișnuit să negocieze prețul mașinilor, iar calitatea drogului era extrem de bună. Comisioanele pe care le obținea erau formidabile și îi permiteau să-și continue stilul de viață cu care se obișnuise încă de pe când era el însuși un traficant de droguri.

Riscurile erau destul de scăzute. Asistenții săi dădeau telefoanele și vorbeau într-un fel de cod, o variantă de păsărească pe care o inventase chiar Benjamin, de pe vremea când era în prima linie. Când făceau afaceri prin telefon, vorbeau de pe telefoane de unică folosință, care erau dificil, dacă nu imposibil, de reperat. La treizeci și cinci de ani, Raymond Benjamin descoperea că viața lui era mai bună decât fusese vreodată. Asta cu excepția zilelor cum era cea de astăzi. Sora mai mare a lui Benjamin, Raynella Reese, se afla în garsoniera sa, stând în picioare în fața lui, el fiind așezat într-un fotoliu în stil Art Deco. Raynella își ținea o mână în șold, și îndreptase arătătorul celeilalte mâini spre fața sa. Era o femeie foarte înaltă, și, ca toate rudele sale, fusese botezată oarecum după numele celui care le fusese tată, Big Ray Benjamin, pe vremea sa un bine-cunoscut om al cifrelor de pe 14th Street.

În cameră se afla și Tommy Broadus, așezat într-un fotoliu similar care se îndoia sub greutatea lui. Broadus privea în jos, spre propriii pantofi. Lângă ușă stăteau doi dintre angajații lui Benjamin: Michael „Mikey" Tate și Ernest „Nesto" Henderson. Oficial, ei erau angajați ca

agenți de vânzări la Cap City Luxury Vehicles[1], dar mai lucraseră în subordinea lui Benjamin în diverse situații.

– O să se facă bine, spuse Benjamin, încercând să facă un gest de calmare cu mâinile.

– Da, o să se facă bine, nu-i așa? întrebă Raynella Reese, iar vocea sa plină de nervi amenința strident atmosfera în culori calde pe care Benjamin le alesese pentru cameră.

– Glonțul a trecut prin el fără să facă prea mult rău, spuse Tommy Broadus.

– Taci, grasule, ceru Raynella, apoi se întoarse spre fratele său. Unde este Edward acum? Vreau să-l văd cu ochii mei și să mă asigur că e bine.

– Se odihnește, spuse Benjamin. Doctorul a avut grijă de el.

– Vrei să spui doctorul de *câini,* spuse Raynella. Nu-i așa, Raymond?

– Doctorul Newman e un medic bun, replică Benjamin.

– Dar este veterinar! țipă Raynella.

– E adevărat, spuse Benjamin. Dar e bun.

Pentru un tarif destul de mare, doctorul Newman trata victimele împușcate din oraș care nu doreau să se ducă la spital. Conducea o clinică veterinară pe Bladensburg Road, care ducea înspre Peace Cross din Maryland. Rămâneau adesea cicatrice din cauza copcilor pe care le utiliza, dar era un maestru al intervențiilor de acest fel. Puțini dintre pacienții săi mureau din cauza infecției sau din cauză că pierdeau sânge, și în general făcea treabă bună.

– E bine, spuse Broadus. L-au lăsat să doarmă în camera din spate.

---

[1] Firmă de automobile de lux (n.tr.)

„Când va *putea* să adoarmă, se gândi Broadus. Cu toți câinii aceia care latră acolo, și cu tot rahatul acela."

– Cum s-a întâmplat așa ceva? întrebă Raynella. Și nu vreau să aud asta de la Omul Michelin de acolo. Te întreb *pe tine,* Raymond!

– Cineva a obținut informația referitoare la tranzacția pe care se pregătea Tommy s-o facă. Noi credem că este vorba despre cineva de la frizerie care a auzit despre afacere și a transmis informația mai departe.

– Te-ai lăudat de mama focului când te-ai dus pe acolo, nu-i așa? i se adresă Raynella lui Broadus.

– I-am spus să se asigure că toată lumea știa că era singur în toată afacerea asta, spuse Benajmin. Că a finanțat totul de unul singur.

– Și ce-a făcut, și-a dat adresa de acasă?

– N-am făcut niciodată așa ceva, protestă Broadus.

– Nu știu cum de și-au dat seama unde stă, spuse Benjamin. Dar uite ce e, o să aflăm toate chestiile astea.

– Bineînțeles că o se le afli! Pentru că fiul meu Edward zace într-un *adăpost de câini* cu o gaură în umăr, și un nenorocit va trebui să achite nota de plată pentru cina festivă, spuse Raynella cu ochii bulbucați și fioroși. Și aici nu vorbim numai despre fiul meu! Este vorba despre nepotul tău, Raymond!

– Știu asta, spuse Benjamin, ștergându-și fruntea ca și cum ar fi fost plină de sudoare, deși nu transpirase deloc, iar în cameră era răcoare.

Chiar în acel moment, Raymond Benjamin se gândea că activitatea de cumpărare și vânzare de mașini la licitație era un mod relativ lipsit de stres de a-ți câștiga o pâine; și totuși știind prea bine, chiar în timp ce se gândea alene să renunțe la celelalte activități ale sale, că venitul provenit din afacerile legale nu va fi niciodată

suficient pentru un om ca el. Trebuia să-și aleagă clienții cu mai mare grijă, asta era tot. Îl întâlnise pe Tommy Broadus atunci când îi obținuse Cadillacul acela CTS, cu șase luni în urmă. Și apoi Broadus, care știa de asemenea cine era Benjamin și-i cunoștea antecedentele, îi spusese că voia și el să intre pe fir. Benjamin avusese propriile dubii legate de Broadus, dar urma să obțină un venit considerabil, ca să nu mai vorbim despre dobânda pentru partea sa, dacă totul mergea bine. De asemenea, văzuse acest lucru și ca o oportunitate de a-l învăța meserie pe nepotul său Edward, care-l tot bătea la cap că voia să intre și el în afacere, împreună cu un bărbat mai în vârstă, pașnic, într-o acțiune care părea să aducă bani mulți. Și apoi băiatul, cu gura aceea mare, a trebuit să vorbească față de un individ care ținea un pistol în mână. Sora lui mai mare uita în mod convenabil ceea ce încercase el să facă pentru fiul ei. De fapt, chiar sora lui încercase să-l convingă „să aibă grijă" de nepotul lui pentru o vreme. Și acum Raynella nu făcea decât să insiste asupra consecințelor, aici, în propria lui sufragerie.

– O să avem grijă de asta, Raynella, spuse Benjamin. Este vorba și de cele cincizeci de miare ale mele pe care le-au luat! Îți dai seama că nu pot lăsa să treacă așa ceva și să stau cu mâinile în sân.

– Cel care l-a împușcat pe Edward și-a spus numele, zise Broadus. Avem măcar atâta lucru.

– Romeo Brock, spuse Benjamin.

– Erau doi indivizi, zise Broadus. Mai era unul, scund și musculos.

– Și ai obținut și o adresă sau un număr de telefon odată cu numele ăsta? întrebă Raynella. Cunoști pe cineva care-l știe pe nemernicul ăsta care-și zice Romeo?

– Nu era trecut în cartea de telefoane, spuse Raymond.

– Și atunci ce ai de gând să faci, *mai exact?* Dacă aș fi fost în locul tău, m-aș fi dus la frizeria aceea și aș fi început să tai niște capete pe acolo.

– Asta nu ar avea nici un efect, replică Raymond. Trebuie să fac afaceri pe termen lung cu oamenii aceia. *Voi afla* cine a ciripit, în cele din urmă. Numai că nu-mi permit să stric această relație chiar acum.

– Și atunci ce vei face?

– Deocamdată există o cale mai bună. Spune-i, Tommy!

– Acest Romeo Brock, spuse Broadus, aproape mormăind și fără s-o privească pe Raynella în ochi, a luat-o cu el, când a plecat din apartamentul meu, pe femeia cu care mă vedeam.

– Ți-a șutit fata în fața ochilor tăi, zici!

– Păsărica aceea avea pânze de păianjen pe ea, oricum, spuse Broadus, incapabil să se umilească, nici măcar în scopul unei discuții serioase. Ceea ce vreau să spun este că fata a obținut o slujbă și e prea mândră ca să-și dea demisia de acolo. Nu va fi prea greu să o reperăm de acolo, și s-o urmărim până unde se află Brock.

– Astăzi? întrebă Raynella.

– Astăzi are zi liberă, spuse Broadus, încercând să nu și-o imagineze pe Chantel împreună cu Romeo Brock, sărbătorind prada pe care o furaseră.

– O să fie la serviciu mâine, continuă Benjamin, ridicându-se de pe scaun și îndreptându-și silueta de un metru nouăzeci și șase înălțime. Noi știm unde este. Deja am verificat.

– Noi?

– Adică eu, Mikey și Nesto, spuse Benjamin, indicându-i calm din cap pe cei doi indivizi care stăteau în picioare la ușă.

– Păi, atunci, apucați-vă de treabă! le ceru Raynella cu voce răstită.

– Ăsta e și planul meu, Raynella, spuse Benjamin.

– Mai lasă planurile și treci la treabă!

Benjamin își frecă încetișor tâmplele în sus și în jos cu degetele.

– Tu vrei să-mi dai dureri de cap, fato!

Romeo Brock dădu la o parte perdelele de la fereastra dormitorului. Îl văzu pe vărul său Conrad cum venea spre casă dinspre clinica de pe Central Avenue la care se ducea în fiecare dimineață. Trecu prin umbra plopului celui înalt și se îndreptă spre ușa principală.

Gaskins avea pete de sudoare pe tricou, iar pe pantalonii kaki erau pete de la iarba și arbuștii pe care-i tăiase toată ziua. Omul arăta terminat. Brock aproape simți că-i pare rău pentru el. Stătuse acolo încă din zorii zilei în soarele acela de toamnă, în timp ce el, Romeo Brock, își petrecuse vremea în răcoarea casei, bând șampanie și fumând puțină iarbă cu o femeie adevărată. Fata era ca unul dintre caii aceia de rasă pe care-i admirai în timp ce dresorii îi plimbau prin jurul pistei.

Brock lăsă perdeaua să cadă și se uită înspre pat. Chantel Richards dormea acolo, îmbrăcată într-una dintre cămășile lui reiate, cu nasturii descheiați, lăsând să i se vadă sutienul. Purta un chiloțel din dantelă neagră care i se asorta cu sutienul. Alături de pat se afla valiza Gucci, deschisă, în care se vedeau banii. Lângă Chantel erau o parte din bani, zvârliți acolo de către Brock. Făcuseră dragoste peste ei mai devreme.

Își aminti că văzuse un film la televizor când era mai tânăr. Steve McQueen, albul cel mai dat naibii care stătuse vreodată în fața camerei de filmat, juca rolul unui

individ care jefuise o bancă și care apoi plecase cu prietena lui, fugind de mafie, de lege și de un individ răzbunător care pusese la cale lovitura. Către finalul filmului, înainte să intervină armele și trăgătorii, McQueen și fătuca lui începuseră s-o facă pe un pat din bani, iar Romeo Brock își spusese atunci în sinea lui că o va face și el odată cu o femeie exact la fel. Fata aceea din film era prea slăbănoagă pentru gustul lui Brock; de fapt, arăta ca o găină cu părul negru. În schimb avea ceva deosebit, trebuia să recunoască. Și totuși, fătuca lui Steve nu era nici pe departe cum fusese fata din dormitorul lui. Nici măcar nu visase vreodată că el, Romeo Brock, va fi vreodată cu o femeie atât de fainâ ca Chantel Richards, bând șampanie White Star și trântind-o pe un pat cu așternuturi curate și o grămadă de verzișori.

Se uită la ea pentru o clipă, cum dormea acolo. Brock, îmbrăcat numai în boxeri și nimic altceva, își aprinse o țigară Kool și aruncă chibritul într-o scrumieră în formă de roată. Închise ușa încetișor după el în timp ce ieși din încăpere. Se duse pe hol, lăsând bucătăria în spatele său, trecu de camera lui Gaskins și de baie și ajunse în sufrageria încăpătoare în care se afla Gaskins.

– Ai avut o zi grea? întrebă Brock.

– Mda, răspunse Gaskins, privindu-l cu un amestec de amuzament și de dezgust. Dar tu?

– Haide, vere! Încerci să te comporți ca și cum nu ți-ai dori să fii în pielea mea.

– Sigur că mi-ar plăcea. Să stau toată ziulica într-o cameră slab luminată împreună cu o femeie pe cinste, să beau ce bei tu acolo, și cu mirosul acela care-ți iese pe gură, să fumez ceea ce se simte în aer. Mi-ar plăcea să mai încerc și eu ceva iarbă într-o zi, când nu voi mai fi

sub supraveghere. Îmi făcea plăcere pe vremuri când mă ameţeam aşa.

Brock trase din ţigară şi lăsă fumul să iasă şi apoi îl trase din nou, în stilul franţuzesc.

– Şi de ce nu faci asta?

– Pentru că trebuie să muncesc. Nu mă refer la faptul că trebuie să mă prezint la slujbă, lucru pe care sunt nevoit să-l fac. Ceea ce vreau să spun este că simt nevoia să merg la lucru în fiecare zi.

– Dar nu mai eşti nevoit acum. Avem bani.

– Nu înţelegi, Ro, spuse Gaskins clătinând din cap.

– Vere, suntem bogaţi!

– Nici pe departe. Trebuie să împărţim plăcinta. Şi ştiu că o să te apuci să cumperi unele lucruri cu ceea ce va rămâne. Nu peste mult timp, o să vrei mai mult.

– Şi o să obţin mai mult. În acelaşi fel în care am obţinut şi ceea ce se află în dormitor.

– Şi cum crezi că o să se termine povestea asta?

– Adică?

– Fiecare poveste are un final, spuse Gaskins.

Brock, cu gura deschisă în timp ce sufla fumul, se uită la Gaskins cu ochii înceţoşaţi. Apoi zâmbi.

– Eşti *mult* prea dat naibii de serios. Uită-te la noi, avem totul, iar tu vorbeşti prostii.

Gaskins îşi dădu seama că nu avea sens să-i mai explice nimic băiatului. Unii nu puteau pricepe, pur şi simplu. Şi oricum, cine era el să sară la beregata lui Romeo? Vărul lui mai mic o să-şi dea seama şi singur în cele din urmă. Prea târziu, dar oricum.

– Bine, Romeo. Bine.

– Aşa mai merge.

– Ai mai auzit ceva de la omul nostru?

Brock clătină din cap.

– A spus că o să ne întâlnim cu el în curând. I-am spus că banii sunt la loc sigur.

Gaskins își dădu jos tricoul. Fața lui era cea a unui bărbat de treizeci de ani, dar trupul îi era de nouăsprezece.

– Mă duc să fac un duș, spuse Gaskins.

– Ia-ți cu tine o bere rece.

– Cred că așa am să fac.

Gaskins se duse în bucătărie să-și ia o bere. Brock se reîntoarse în camera lui. Chantel Richards se dăduse jos din pat, și tocmai scotea o sticlă de Moët dintr-o frapieră de pe măsuța de toaletă. Turnă șampanie într-un pahar înalt și luă o înghițitură.

– Te-am trezit? o întrebă Brock.

Mai trase un fum din țigara sa Kool și o stinse apoi în scrumieră.

– Nici o problemă. A trecut ceva vreme de când n-am mai dormit la prânz. A fost foarte plăcut.

– Te-ai odihnit?

Chantel se uită înspre el și-i aruncă un zâmbet parșiv. Părul, pe care și-l aranjase mai devreme, era acum dezordonat și-i cădea în bucle pe umerii cămășii lui reiate. Apucă din nou paharul și luă o înghițitură. Nu o înghiți. Puse paharul pe măsuță, se duse înspre Brock și scuipă șampania pe pieptul lui dezgolit. Picăturile i se scurseră pe pectorali și în jos pe stomac. Îl apucă de șolduri și îi linse stropii de pe abdomen, apoi își mută limba înspre torace.

– Fată, spuse Brock aproape sufocat; îi era greu să-și recapete răsuflarea.

Chantel se dădu înapoi și își scoase cămașa. O scoase întâi de pe un umăr, și pe urmă de pe celălalt. Sutienul îi era prins cu o încuietoare micuță între cupe, iar ea o desfăcu și își lăsă sânii liberi. Își trase cu degetele

chiloțelul din mătase de-a lungul picioarelor ei lungi, până la degetele date cu ojă. Ieși din chiloți și îi zvârli într-o parte.

Chantel se așeză goală pe marginea patului, pe care erau bancnote de cincizeci și de o sută de dolari, împrăștiate pe așternuturile din spatele ei. Își desfăcu picioarele și se expuse, nerasă și umedă. Brock simți cum i se usucă gura. Îi plăcea ca o femeie să fie cât mai naturală. Chantel își atinse cu degetele sfârcurile de culoare roz și făcu cercuri pe areolele din jurul lor. Acestea ieșiră în relief, iar sfârcurile i se întăriră.

– O, Doamne, spuse Brock, cum ar fi făcut un băiețaș în momentul în care ar fi zărit pentru prima dată o femeie goală.

– Cum vrei s-o facem? întrebă Chantel.

– Întoarce-te, spuse Brock. Freacă-ți banii aceia de față și sărută vreo câțiva.

– Pot să fac asta, spuse Chantel.

– *Te rog* fă-o, îi ceru Romeo Brock.

Capitolul 23

Ramone o sună pe Regina pe drumul de întoarcere înspre birourile VCB, îi spuse că se întâlnise cu Diego pe terenul de baschet și că fiul lor promisese că va veni acasă înainte să se lase întunericul. Îi spuse că va lucra până târziu, și să nu-l aștepte cu masa, dar dacă va putea, să-i pună ceva deoparte din ce pregătea pentru cină. Își va încălzi el singur când va ajunge acasă.

– Chiar, ce te-ai gândit să pregătești, apropo?

– Paste, spuse Regina.

– Ce fel de paste?

– Din acelea care se vând în cutii lungi și care se pun într-un vas cu apă clocotită.

– Să nu le fierbi prea tare! Cel mult opt minute!

– Acum ai de gând să-mi spui cum se fierb spaghetele?

– Data trecută le-ai lăsat pe aragaz douăsprezece minute, și aveau gust de terci.

– Vino acasă și gătește-le tu, dacă le vrei perfecte.

– *Al dente,* iubito.

– Nu mă lua pe mine cu „iubito"!

– M-am gândit astăzi la tine, îi spuse Ramone.

– Da?

– Mi-am amintit de tine în costumul acela de baie albastru, cum stăteai pe marginea piscinei de la academie.

– Astăzi nu mi-ar mai veni costumul acela.

– Arăți mai bine acum, dacă vrei să știi părerea mea.

– Mincinosule!

– Vorbesc serios, iubito. Nici unul din noi nu mai este la vremea tinereții. Dar ce vreau eu să spun este că, atunci când te privesc...

– Mulțumesc, Gus.

– Crezi că, la noapte?

– O să vedem.

Ramone, îndreptându-se înspre South Dakota Avenue din cartierul Langdon, dădu telefon la birou și vorbi cu Rhonda Willis, care era încă la serviciu. Ea îi spuse că avea câteva lucruri să-i comunice și că Bill Wilkins era la birou și voia și acesta să-i vorbească.

– Ajung în zece minute, spuse Ramone.

Trase mașina în parcarea din spatele supermarketului Penn-Branch și intră în zona cu birouri. Unii polițiști din tura de dimineață se amestecaseră cu cei din tura nouă, aglomerând birourile. Schimbau informații și aiureli pe teme fără legătură cu slujba. Unii dintre polițiștii care terminaseră pe ziua respectivă mai făceau ore suplimentare, iar alții încercau să nu se apropie de baruri, sau să evite singurătatea, nefericirea, îndatoririle, sau pur și simplu plictiseala din viața pe care o duceau acasă.

Ramone o zări pe Rhonda Willis așezată la biroul ei, cu Bo Green stând în picioare în fața ei, amândoi râzând cu poftă. Îi făcu Rhondei semn din degete că va mai dura un minut și continuă să meargă, trecând pe lângă inspectorii de poliție, oamenii în civil și o femeie de la Departamentul Legăturilor de Familie. Trecu pe lângă Anthony Antonelli, care stătea cu picioarele pe masă și

cu pistolul Glock prins la gleznă în tocul lui. Antonelli îi întindea un formular de ore suplimentare lui Mike Bakalis, care-și ținea mâinile în poală.

– Haide, Aardvark, spuse Antonelli. Semnează-mi formularul cu 11.35, nu vrei?

– Dacă mă pupi în fund, replică Bakalis, o să mă mai gândesc la asta.

Bill Wilkins stătea la biroul său, bătând ceva la calculator. Ramone își trase un scaun și se așeză alături de el.

– Ce-ai mai aflat? întrebă Ramone.

Wilkins îi întinse un dosar. Înăuntru erau trecute rezultatele de la medicul legist privind autopsia lui Asa Johnson. Ramone începu să citească.

Glonțul era de calibrul 38.

– Îl probează cu IBIS?

– Da. O să vedem dacă urmele se potrivesc cu altă armă utilizată în vreo crimă. A murit în urma împușcăturii în cap, aici nu era oricum nici o îndoială.

„Tâmpla stângă", citi Ramone.

– Nu a fost asfixiat, sau drogat, nimic de genul ăsta. Nu s-au găsit substanțe străine în corpul lui, alcool sau narcotice.

– A fost ucis la locul crimei? spuse Ramone.

– Așa se pare. Ora probabilă este trecută acolo. Wilkins făcu o pauză, privindu-l pe Ramone, văzându-i privirea cum se aprinde, apoi devenind opaci. Ai ajuns acolo.

– Au găsit spermă în el, spuse Ramone, cu vocea scăzută. I se făcea rău când se gândea la asta, și nu numai pentru copil, dar și pentru părinții lui.

– Continuă să citești, îl îndemnă Wilkins.

Medicul legist descoperise urme de lubrifiant amestecat cu sperma. Nu erau semne de ruptură a rectului și nu erau decât niște zgârieturi ușoare.

Ramone citi întregul raport și-l lăsă să cadă pe biroul din fața lui. Se gândi la victimele din cazul Crimelor Palindrom, la urmele de spermă găsite în copii, la surprinzătoarea lipsă a unei penetrări forțate, la dovezile privitoare la sexul anal consimțit. Pe de altă parte, s-ar fi putut ca sexul să fi avut loc după decesul victimelor. Ramone trebuia să ia în considerație și posibilitatea că Asa ar fi putut să fi fost violat în același mod.

– Au găsit în el chestia aia, spuse Wilkins. Ca un fel de gel, sau ceva de genul ăsta.

Ramone își mângâie mustața.

– Da, am citit.

– Nu pare să fi fost violat.

– Nici nu dovedește că nu a fost.

– Spuneam și eu.

– Da, sigur.

Wilkins îl lăsă pe Ramone să-și revină.

– Am fost și m-am uitat în dormitorul băiatului, spuse Ramone, după ce se adună puțin. Și în dulapul lui de la școală.

– Și ai găsit ceva?

– Nu am găsit nimic important care să fie la vedere. Se pare că avea un jurnal, dar acesta a dispărut. În lumina acestui raport, trebuie să facem prioritară găsirea jurnalului.

– Când am vorbit cu el, domnul Johnson spunea că băiatul nu avea telefon mobil.

– E adevărat.

– Asa avea calculator acasă?

– Avea un calculator în cameră. Nu am găsit mai nimic personal în el. Rubricile cu Sent și cu Deleted erau goale. Coloana de Favourites avea listate jocuri și site-uri legate de Războiul Civil. Nimic altceva.

– Te-ai uitat și la History?

– A, nu.

– Ai un băiat adolescent, spuse Wilkins. Ai face bine să reții chestia asta. Poți să-ți ștergi toate e-mailurile și site-urile de pe internet pe care le vizitezi și pe care le marchezi, dar ele rămân tot în calculator, în History, asta numai dacă puștiul nu le șterge și de acolo. Copiii foarte prudenți își programează calculatorul să șteargă History automat în fiecare zi. Uneori chiar la o săptămână, sau la o lună. E ca și cum ți-ai șterge urmele. Dar dacă Asa nu a făcut acest lucru, ceea ce-l preocupa ar trebui să se găsească pe acolo, pe undeva. E destul de ușor de aflat.

– Poate pentru tine.

– O să mă ocup eu de asta. Wilkins bătu în birou cu capătul cu radieră al unui creion. Și ce altceva ai mai aflat?

Ramone ezită.

– Nimic de care să-mi aduc aminte acum.

– Chestia asta cu băiatul, spuse Wilkins. Cineva trebuie să discute cu familia despre autopsie.

– O să vorbesc eu cu tatăl lui, la momentul potrivit.

– Înțeleg foarte bine dacă n-ai să vrei s-o faci. E cazul meu.

– Nu, mă ocup eu de asta, zise Ramone și se ridică în picioare.

– Pleci?

– Mă duc acasă, răspunse Ramone.

Se opri la biroul Rhondei și se așeză pe marginea lui. Bo Green plecase, iar Rhonda se uita la o adunătură de hârtii ca și cum ar fi fost presărate cu antrax.

– Se pare că te distrezi, spuse Ramone.

– Ai și tu niște hârțoage pe birou, Gus. Nu că te-ai mai duce vreodată și pe-acolo.

– Sper că le va rezolva secretara mea.

– Ai vorbit cu Garloo? întrebă Rhonda.

Ramone îi spuse despre descoperirile făcute de medicul legist și îi povesti despre ziua pe care o avusese.

– Acum e rândul tău, spuse Ramone.

– L-am găsit în sistem pe Dominique Lyons. Băiețașul nostru are ceva antecedente. Atac la persoană, pe care l-a încasat, și tentativă de omor, pe care n-a încasat-o. Martorii care fuseseră programați nu au depus mărturie; posibil să fi fost intimidați. A fost suspectat și în alte două crime, dar acelea nu au ajuns niciodată la proces. Nu s-au găsit armele crimelor, nici martori. Așa că nu am făcut altceva decât să obțin o fotografie a lui Lyons de prin dosare, pe care am luat-o, și am luat și fotografia lui Jamal White, victima noastră, și m-am dus cu mașina la un bar elegant de pe New York Avenue unde dansau goale Darcia Johnson și Shaylene Vaughn, Prostituata Numărul Unu și Prostituata Numărul Doi.

– Cred că poartă niște ațe ceva, la Twilight, dacă mă mai ajută memoria. Tehnic vorbind, nu sunt chiar în costumul Evei.

– Dar sunt destul de aproape. Așa că m-am dus acolo și am discutat cu polițistul, Randolph Wallace. Tipul care stă la ușă când nu e de serviciu la poliție.

– Acum e prietenul tău?

– Nu suntem chiar prieteni la cataramă. Însă a fost foarte cooperant. Se pare că prietenul nostru Dominique Lyons a fost la club noaptea trecută, și, surpriză, la fel și Jamal White. Wallace l-a recunoscut pe Lyons imediat din cauză că e un client frecvent la Twilight și deseori pleacă împreună cu Darcia sau cu Shaylene, iar uneori cu amândouă.

– Și ce-și amintește despre Jamal?

– Jamal era așezat la bar. Dominique a discutat puțin cu Jamal, mai mult l-a provocat, de fapt, iar Jamal a plecat singur de acolo. Cam o oră mai târziu, Dominique și Darcia au plecat și ei.

– Împreună?

– Îhî. Mă gândesc că Jamal a luat autobuzul spre New York, s-a transferat la periferie pe linia 7th Street–Georgia, și mergea spre casă dinspre Georgia Avenue când a fost omorât.

– Cred că îl preferi pe Dominique Lyons în rolul de ucigaș.

– L-am preferat suficient de mult încât să-l pun pe afișe. Și s-ar putea să avem o martoră, pe Darcia Johnson.

– Ar fi drăguț.

– Am încercat s-o sun pe Darcia pe mobil, dar nu răspunde la telefon.

– Pe bune?

– Ce am mai făcut a fost să plasez un polițist lângă apartamentul fetelor, în zona dintre 16th Street și W Street.

– Dominique știe că vrem să discutăm cu el. Crezi că o să vină acolo?

– Dacă Shaylene își făcuse de cap acolo noaptea trecută, iar mie mi s-a părut că da, el o să vrea să vină să-și ia banii mai devreme sau mai târziu.

– Bine. Spuneai că ai ceva ce voiai să discuți cu mine. Deci, ce mai este?

– Chestia asta e mai de durată, dar uite: gloanțele recuperate din trupul lui Jamal White erau de calibrul 38. Garloo mi-a spus că Asa Johnson a fost omorât tot cu o armă de calibrul 38.

– Și?

– O armă de același calibru a fost utilizată în două crime la o distanță de câteva străzi, în același interval de

douăzeci și patru de ore. Și știi doar că un revolver de calibrul 38 nu este preferat de tineri. Vreau să spun că ar putea fi o simplă coincidență, dar eu zic că merită să luăm în considerație și acest lucru.

– Deci, din câte înțeleg eu, vrei să spui că ar trebui să comparăm urmele. Să vedem dacă aceste gloanțe provin de la aceeași armă.

– Deja am dat ordin să se facă testele.

– Ce anume crezi că ar face legătura dintre un individ ca Dominique Lyons și Asa Johnson?

– Nu spun că sunt legați în vreun fel anume, dar am putea foarte bine să verificăm toate posibilitățile.

– I-ai spus lui Garloo?

– Am de gând s-o fac, spuse Rhonda.

– OK, rosti Ramone, expirând prelung. Bine.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva de băut.

– Da, mi-ar prinde bine.

– Este un loc pe 2th Street, unde sunt chioșcurile acelea. Cântă toată noaptea melodia aceea, *Quiet Storm*. Îți amintești de barmanul acela, ăla cu mâna grea?

– Mă duc acasă, spuse Ramone.

– Cum vrei, frumosule. Ține-ți telefonul deschis pentru orice eventualitate!

Afară în parcare, unde putea avea semnal, Ramone își deschise telefonul și formă numărul pe care-l obținuse de la Janine Strange mai devreme în aceeași zi.

– Alo?

– Dan Holiday?

– La telefon.

– Aici e Gus Ramone.

Holiday nu răspunse. Ramone ascultă liniștea de la capătul firului și apoi vorbi tot el.

– Dorești să vii la birou și să dai o declarație oficială? întrebă Ramone. Sau să trimit o mașină să te aducă?

– Nici una, nici alta, spuse Holiday după încă un interval de tăcere. Dacă vrei să ne întâlnim undeva într-un loc neutru, sunt de acord.

– Doar tu și cu mine?

– O să mai vină încă o persoană.

– Nu am vreme de avocați.

– Nu este avocat, spuse Holiday. O să-ți aduci aminte de tipul ăsta. Numai că nu vreau să-ți stric surpriza.

– Ca întotdeauna, ești pus pe glume.

– Vrei să ne întâlnim, sau nu? întrebă Holiday.

– Unde?

– Este un bar...

– Nu. Vreau să fii treaz.

Ramone stabili locația viitoarei lor întâlniri. Holiday spuse că va veni acolo.

Capitolul 24

Ramone conduse pe Oglethorpe Street și își parcă mașina în spatele limuzine negre Town Car a lui Holiday, care se afla de partea cealaltă a adăpostului de animale. Putu să-i vadă pe Holiday și pe încă un individ, mult mai în vârstă, cum stăteau în grădina comunității, lângă banda galbenă care era încă fixată la scena crimei. Soarele apusese, iar temperatura scăzuse. O parte din grădină era deja umbrită, iar cealaltă era aurită de lumina care se stingea încet.

În vreme ce Ramone se îndrepta spre ei, îl recunoscu pe tipul în vârstă. Fotografia lui fusese adesea în ziare, și chiar și în dosarul pe care-l copiase de la Brigada Cazuri Vechi. Fuseseră date detalii complete despre el în *Washington Post* referitoare la comanda echipei care investigase Crimele Palindrom, precum și în articolul publicat mai târziu în *City Paper*. Și mai era și pălăria lui specifică. Ramone nu ar fi putut să uite așa ceva.

Când ajunse aproape de ei, Ramone putu să observe cât de mult îmbătrânise Cook, probabil ca urmare a unor probleme de sănătate. Gura i se curba într-o parte, indicând un atac cerebral.

– Inspectore Cook, începu Ramone, dând mâna cu el. Eu sunt Gus Ramone. Mă bucur să vă revăd.

– Trebuie să fi fost un tinerel pe vremea când ne-am mai întâlnit, spuse Cook.

– De fapt, nu ne-am cunoscut la modul oficial. Abia ieșisem de pe băncile academiei. Pe dumneavoastră vă cunoșteam după reputație. Bună, Dan, îl salută Ramone și pe Holiday.

– Bună, Gus.

Văzut de aproape, înfățișarea lui Holiday nu prea era prea grozavă. Avea tenul pământiu specific unui băutor, fața brăzdată a unui fumător, iar burta îi era ușor de remarcat la silueta lui slăbănoagă. Ramone și Holiday nu dădură mâna unul cu celălalt.

– Tu ai fost cel care ai anunțat crima, spuse Ramone.

– Așa este.

– Spune-mi cum s-a întâmplat!

– Pe scurt, trăsesem mașina pe această stradă la un moment dat după miezul nopții, să zicem pe la unu și jumătate.

– Băuseși mult?

– Puțin. Am adormit în mașină, m-am trezit câteva ore mai târziu, am ieșit să mă ușurez și am găsit cadavrul. M-am dus pe Blair Street și am anunțat cazul de la un telefon public de lângă magazinul cu băuturi alcoolice.

– Ai atins cadavrul? Ai făcut ceva care ar fi putut afecta scena crimei?

– Nu aș face așa ceva, spuse Holiday, care zâmbi strâmb când auzi întrebarea.

– Te întreb doar pentru că erai, știi, somnoros.

– Răspunsul este nu.

– Ai auzit vreo împușcătură?

Holiday clătină din cap.

– Altceva? întrebă Ramone. Ce îți amintești că ai văzut în noaptea respectivă?

Holiday privi în jur, fără să se uite la ceva în particular.

– Spune-i! îl îndemnă Cook.

– M-am trezit de câteva ori după ce am ațipit, spuse Holiday. Știi, genul ăla de trezit și adormit la loc. Nu m-am uitat la ceas. Totul este destul de încețoșat în mintea mea.

„Din cauză că erai beat", gândi Ramone.

– Spune-mi ce ai văzut, îi ceru el.

– O mașină de poliție a trecut pe lângă mine, chiar dinspre fundătură. Pe bancheta din spate se afla un infractor, în spatele gratiilor. Avea umerii și gâtul subțiri.

– Polițistul era bărbat?

– Un bărbat alb.

– A oprit ca să te verifice?

– Nu.

– Ai văzut numărul mașinii?

– Nu.

– De unde știi că pasagerul era un infractor?

– Nu știu.

– Altceva?

– Mai târziu, am văzut un individ de culoare cum mergea prin grădină. Tânăr, aș spune, după cât de energic se mișca.

– Cum l-ai identificat ca fiind negru?

– Nu se iviseră încă zorii, dar cerul se luminase puțin. Pot să-ți spun că nu era alb. Și mai era și părul lui. Și făcea gestul ăla apăsat la mers. Mi-am dat seama pur și simplu.

– Spuneai că l-ai văzut pe acest individ mai târziu. Cât timp a trecut între mașina de patrulare și acest tânăr?

– Habar n-am.

– Bine. Și apoi ce-ai făcut, ai adormit din nou, te-ai trezit și te-ai dat jos din mașină să te ușurezi?

– Cam așa ceva. Aveam cu mine o lanternă micuță. Am citit numele copilului de pe ecusonul lui de școală. Am pus lucrurile cap la cap, și apoi l-am căutat pe inspectorul Cook.

– L-ai căutat pe inspectorul Cook din cauza Crimelor Palindrom.

– Exact.

– Acesta este motivul pentru care ați venit aici? întrebă Ramone, privindu-l pe Cook.

– Nu poți să nu bagi de seamă asemănările, spuse Cook.

– Sau diferențele, replică Ramone.

– Care sunt?

– Am să ajung și acolo. Ramone se reîntoarse spre Holiday. Doc, presupun că tu și alții puteți confirma locurile prin care ai fost înainte să ajungi pe Oglethorpe.

Holiday se gândi la barul din Reston, la tânăra agentă de vânzări cu care băuse acolo, iar femeia stătea la hotel. De asemenea, mai erau cei doi bărbați care discutau în contradictoriu despre discul lui Paul Pena, și mai era și barmanul cu care vorbise la Leo's.

– E în ordine, spuse Holiday. Dar nu sunt suspect, nu-i așa, Gus?

– Încercam doar să te protejez.

– Ai grijă de mine, nu?

Ramone își mușcă buza de jos. Se așteptase la acest lucru și presupunea că și merita puțin. Dar nu avea de gând să înghită mai mult de o picătură.

– Este cazul dumitale? îl întrebă Cook.

– Nu, eu ajut doar. De fapt, e ceva mai mult decât atât. Decedatul era prieten cu fiul meu. Era un băiat din vecini, și îi cunosc pe părinții lui.

– Ați găsit ceva până acum? întrebă Cook.

– Nu vă supărați, domnule, spuse Ramone, dar am să vă rog să începeți dumneavoastră.

– Nu e prea frumos din partea dumitale.

– Dumneavoastră ce ați fi făcut pe vremea când erați încă în poliție? Sunt un ofițer de poliție care lucrează la un caz real, iar dumneavoastră sunteți amândoi civili. Bine, foști polițiști, dar asta nu are nici o importanță în cazul unor acuzații, sau dacă acest caz va fi dat peste cap la proces. Doar cunoașteți regulile!

Holiday murmură un „pe naiba" cu voce scăzută. Ramone îl ignoră, menținându-și privirea asupra lui Cook.

– Noi nu avem nimic nou, spuse Cook. Am suspectat foarte tare pe cineva în cazul crimelor vechi. Un tip pe nume Reginald Wilson. Nu am avut nici o dovadă, doar o bănuială.

– Agentul de pază, spuse Ramone. Am citit dosarele.

Cook îi aruncă lui Ramone o privire apreciativă.

– A fost condamnat la închisoare acum douăzeci de ani pentru că a mângâiat prea drăgăstos un băiat și a rămas acolo din cauza firii lui violente. Wilson a ieșit recent din închisoare. Încă îl bănuiesc pe el de crimele acelea. Consider că ar trebui investigat.

– Asta-i tot?

– Da, până acum. Cook își împinse bărbia înspre Ramone. Acum dumneata!

– În mod normal acum ar trebui să spun „Mulțumesc de discuție, dar orice informație legată de acest caz este confidențială!"

– Însă...?

– Din respect pentru dumneavoastră, domnule inspector, am să vă ofer ceva. Și, de asemenea, pentru că aș vrea

ca amândoi să renunțați la acest caz și să permiteți poliției să-și facă meseria.

– Mi se pare corect, spuse Cook.

– Mai întâi, începu Ramone, asemănările. Numele Asa este un palindrom, evident, și a fost găsit într-o grădină a comunității, la fel ca și ceilalți. După cum știți, a murit împușcat în cap.

– Ce a rezultat în urma autopsiei? întrebă Holiday. A fost agresat sexual?

Ramone ezită.

– A fost? întrebă Cook.

– S-au găsit urme de spermă în rect, răspunse Ramone. Părinții încă nu știu...

– Tot ce spunem aici, aici va rămâne, spuse Cook nerăbdător. A fost violat?

– Nu au existat semne de sfâșiere a rectului, și s-au găsit doar niște zgârieturi ușoare. Se pare că ucigașul a utilizat lubrifiant. Este posibil ca sexul să fi fost consimțit. Sau este posibil să fi avut loc după uciderea copilului. Posibil.

– La fel ca și ceilalți, spuse Cook.

– Numai că diferențele sunt greu de ignorat, zise Ramone. Asa Johnson nu a fost ucis în altă parte și abandonat în grădină. Nu a fost ținut captiv mai multe zile înainte de a fi omorât și nu a fost îmbrăcat din nou. Nu făcea parte dintr-o familie cu venituri mici. Locuia într-un cartier al clasei mijlocii, pe partea cealaltă a orașului, în sud-est.

– Lipsea vreo șuviță de păr din capul băiatului?

– Dacă lipsea, acest lucru nu a fost specificat în raport.

– Oricum ar trebui să-l verifici pe Reginald Wilson, spuse Cook. Individul ăsta trebuie să fie verificat. Având

în vedere ce se poate face acum cu ADN-ul, dacă îi iei o probă, o poți compara cu ce s-a găsit la băiatul Johnson.

– Sau acest lucru l-ar putea exonera, spuse Ramone.

– Așa să fie, atunci, zise Cook. Nu ești curios?

– Nu poți să-l forțezi pur și simplu să dea o probă. Trebuie să ai dovezi care să indice vreo legătură cu cazul Johnson. Doar o bănuială nu este de ajuns.

– Nu trebuie să-mi spui mie toate astea, tinere!

– Ce voiam să spun... Uitați, toate astea nu înseamnă nimic dacă nu ar fi putut comite el crima, nu-i așa?

– Vrei să spui dacă are un alibi indestructibil.

– Individul are o slujbă de noapte, spuse Holiday, iar comentariul acestuia îl făcu pe Cook să-i arunce o privire înghețată.

– Știți unde lucrează? îl întrebă Ramone pe Cook.

– Da. Pe Central Avenue, în Prince George.

– Dacă asta o să vă liniștească, voi fi mai mult decât bucuros să verific.

– Acum?

Ramone aruncă o privire la ceasul său de mână.

– Bine. Hai s-o facem acum și să rezolvăm chestia asta.

Toți trei plecară din grădină. Trecură pe lângă locul ciudat care avea steguleţele și pancartele pe care scria *„I Heard It Through the Grapevine“*, *„Let It Grow“* și *„The Secret Life of Plants“*.

– Stevie Wonder când era copil, spuse Cook, trădându-și astfel vârsta. Dacă voiau să menționeze unul dintre albumele sale, ar fi putut să aleagă unul cu adevărat bun.

– Cred că sunt puse acolo din cauză că sunt legate de tema grădinii, spuse Ramone din dorința de a fi de folos.

– Chiar? întrebă Cook.

Holiday simți un fel de atingere rece, se opri și se uită înapoi la pancarte, pe urmă îi urmă pe Ramone și pe Cook unde erau parcate mașinile.

– Te deranjează dacă ai să conduci tu? îl întrebă Ramone pe Holiday.

În Town Car, Holiday își luă șapca de pe scaunul de alături și o puse jos, sub picioarele sale.

Stația de benzină se afla pe 214 Route, cunoscută sub numele de Central Avenue, care ieșea din Washington prin East Capitol și ducea în Prince George County. De partea cealaltă a bulevardului se afla un magazin universal care avusese și proprietari mai buni. Se făcuse noapte, dar parcarea era luminată ca ziua. SUV-uri extravagante și mașini de import cu două țevi de eșapament erau așezate în dreptul pompelor. Ramone auzi o melodie Go-go dintr-una dintre mașini, pe care o recunoscu, pentru că fiul său o asculta des în ultima vreme – era o formație numită UCB. Se întrebă dacă Diego ajunsese acasă înainte să se lase întunericul, așa cum promisese.

– Te duci înăuntru? îl întrebă Holiday.

– Da, spuse Ramone, amintindu-și motivul pentru care venise. Wilson îl cheamă, da?

– I se spune Reginald, nu Reggie, preciză Cook.

– N-ar trebui să dureze prea mult.

Ramone coborî din mașină. Ceilalți îl priviră cum traversează parcarea, cu pieptul în față, lat în spate, și cu umflătura făcută de pistolul Glock vizibilă în interiorul hainei de la uniforma albastră.

– Ramone, spuse Holiday. Bulangiul arată al dracului de bine, nu-i așa?

– Unii chiar arată ca niște polițiști, replică Cook. Și eu eram la fel.

– Dacă arată, nu înseamnă că și sunt, aprecie Holiday.

Stătură acolo un timp, fără să vorbească. Holiday își căută țigările în haină, apoi se gândi mai bine și renunță la ele, din cauza sănătății șubrede a bătrânului.

– Individul ăsta cred că și-a băgat benzină de vreo șaizeci de dolari în chestia aia a lui, spuse Cook, uitându-se la un tânăr care-și făcea plinul la mașină, un Yukon Denali. Când benzina este optzeci de cenți litrul, te gândești că ar putea să mai reducă din cheltuieli.

– Niciodată nu este criză de benzină în America, spuse Holiday, nici chiar atunci când *este* una.

– Benzina și televizorul: două lucruri fără de care oamenii din țara asta nu se pot descurca.

– Știi apartamentele acelea, Woodland Terrace, de pe Langston Lane?

– Locuințe guvernamentale, spuse Cook. Am avut câteva acțiuni pe acolo.

– Unii dintre oamenii aceia plătesc unsprezece dolari pe lună pe apartament, o rată subvenționată de stat. Și plătesc optzeci de dolari pe lună pentru cablu și HBO. Asta ca să vezi ce înseamnă să sugi lapte de la țâța federală.

– Ai fost responsabil în zona aceea?

– La naiba, am patrulat pe jos și cu mașina pe 1st, 6th, și 7th-D Street. Lucram în orice cartier, la orice oră. Oamenii *știau* cine sunt. Vedeau numărul mașinii și-mi făceau cu mâna. La fel și traficanții de droguri și bunicile lor. Nu ca băiețașul nostru Ramone. Făcea muncă de birou, în timp ce eu eram în prima linie.

Cook scoase din haină un pachet de gumă de mestecat fără zahăr, luă una, și îi oferi una și lui Holiday. Holiday făcu un semn de refuz.

– Ce s-a întâmplat între voi doi? îl întrebă Cook.

– Mă băgasem în chestia asta, spuse Holiday. Numai că am fost prins în ceva mai mare decât se întâmpla la vremea respectivă.

– Dar *cum* ai fost prins?

– Ramone avea un caz IAD, o anchetă a unui grup de polițiști corupți, care erau plătiți de niște pești ca să le lase în pace pe fetele lor. Băieții sub acoperire aveau dificultăți să facă vreo arestare, din cauză că prostituatele erau informate.

– Și așa era?

– Auzisem asta de la doi polițiști corupți care luaseră mită. Sigur.

– Și?

– IAD supraveghea zona prin care se plimbau fetele astea. Au făcut fotografii din mașini și chestii din astea. M-au surprins cu aparatul foto stând de vorbă cu o fată albă pe nume Lacy. De mai multe ori.

– Și ce treabă aveai cu ea?

– Vorbeam cu ea în mod regulat, o foloseam pentru a obține informații și ca să știu ce se mai întâmpla pe stradă. Prostituatele văd o grămadă de lucruri pe acolo. Doar *știi* asta. În plus, eram în relații bune, cum s-ar spune.

– Mă îndoiesc că peștelui ei îi convenea acest lucru.

– Ar fi fost cumplit de furios dacă ar fi aflat. Tipul nu se juca. Numele lui era Mister Morgan, un adevărat ucigaș cu sânge-rece.

– Și Lacy era bucățica lui?

– El așa îi spusese. Numai că devenise violent cu ea, și uneori avea și ea nevoie să mai evadeze. O invitam la o cafea din când în când, ceva de genul ăsta.

– Și ce s-a întâmplat?

– Într-un fel sau altul, Ramone a convins-o pe Lacy să vină și să depună mărturie împotriva polițiștilor corupți.

Ea era dependentă de heroină, și se săturase de asta, și se săturase și de viață în general. Lacy știa precis cine era și cine nu era corupt la Moravuri, și ea era premiul cel mare al lui Ramone. I-a fluturat prin față protecția martorilor, tot tacâmul. Dar vezi, a dat-o în bară. Ar fi trebuit s-o bage la proces atunci când o aveau la sediul lor, numai că ei au lăsat-o să plece înapoi ca să-și ia lucrurile. O mașină de poliție o aștepta în față, acolo unde locuia, dar probabil că ea a luat-o pe lângă alee, sau ceva de genul ăsta.

– Au pierdut-o.

– Da. Ramone și echipa lui au găsit un martor care mă văzuse vorbind cu Lacy mai târziu în ziua respectivă. Atunci a fost ultima dată când a mai văzut-o cineva vreodată.

– Și despre ce ați discutat tu și Lacy atunci?

– Nu are nici o importanță, spuse Holiday. Uite ce e, nu am luat mită și nu am fost un polițist corupt. Singurul lucru pe care pot să ți-l spun este că, în ce-o privea pe fata aia, am făcut ceea ce trebuia.

– Ramone avea de gând să te condamne?

– Da, dar am plecat eu mai întâi. Așa că să-l ia naiba!

– Uite-l că vine! spuse Cook.

Ramone se îndrepta spre ei prin parcare.

Capitolul 25

– Reginald Wilson nu este individul pe care-l căutați, spuse Ramone, așezându-se pe bancheta din spate a Lincolnului. Cel puțin, nu în cazul ăsta.

– Cu cine ai vorbit? întrebă Cook.

– Cu proprietarul, care e și administrator. Un tip pe nume Mohammed.

– Și ce a spus?

– A spus că Wilson lucrează în mai multe ture. În noaptea aceea a lucrat de la ora zece seara la șase dimineața. Era la lucru în noaptea în care Asa a fost omorât.

– Tipul ăsta, Ahmed, sau cum îl cheamă, chiar l-a văzut pe Wilson la lucru? întrebă Holiday.

– L-a văzut până la miezul nopții, când Mohammed s-a dus acasă. Dar chiar și dacă nu l-ar fi văzut, există dovezi vizuale. Are o cameră de securitate care funcționează permanent acolo. Zicea că a fost jefuit de vreo două ori. M-am uitat la o bandă de probă. După felul în care este plasată camera, oricine trece prin fața casei de marcat intră perfect în cadru, atât timp cât stă în spatele tejghelei. Dacă Wilson ar fi plecat de la locul de muncă, s-ar fi văzut.

– Nemernicul, spuse Cook.

– Aș putea să-l găsesc pe ofițerul responsabil cu supravegherea lui, zise Ramone, care să-i confirme programul de lucru, toate chestiile astea. Numai că nu consider că ar fi necesar, nu credeți?

Cook clătină din cap.

– Și acum? întrebă Holiday.

– O să am nevoie de o declarație din partea ta la un moment dat, spuse Ramone. Nu e ceva care să te îngrijoreze. Ești curat.

– Nici nu eram îngrijorat, replică Holiday.

– Cel puțin acum te poți odihni liniștit, inspectore, spuse Ramone.

Cook nu îi răspunse.

– Haideți să bem o bere sau ceva, propuse Holiday.

– Pe mine lasă-mă unde am mașina, refuză Ramone.

– Haide, Ramone! Cât de des ne întâlnim noi? Nu-i așa?

– Eu o să merg la o bere, spuse Cook.

Ramone se uită la Cook peste scaun. Părea plăpând, cum stătea sprijinit de portieră, pe scaunul din față.

– Bine, acceptă Ramone. O bere.

Ramone își termina cea de-a treia bere, în timp ce Holiday se întorcea de la bar cu încă trei și cu niște pahărele de tărie pe o tavă. Ramone și Cook erau așezați la o masă de patru persoane lângă un hol care ducea către toalete și o ascultau pe Laura Lee cum cânta la tonomat *Separation Line*. Erau în barul lui Leo, ceea ce îi convenea lui Ramone, deoarece era în vecinătatea casei lui. La naiba, dacă ar fi fost cazul, ar fi putut să se ducă pe jos acasă. Numai că spera să nu se ajungă la asta. Își luase mașina din grădina de pe Oglethorpe și intenționa să conducă până acasă.

– Asta ce este? întrebă Ramone, în timp ce Holiday așeză păhărelele de tărie pe masa plină de sticle goale.

– Nu este Alizé sau Crown, sau ce mai servesc în ziua de azi prin locurile astea, spuse Holiday. E bătrânul și bunul Jackie D, amice.

– A trecut ceva vreme de când n-am mai băut, spuse Cook. Dar ce naiba! Luă paharul și-l dădu pe gât fără să mai aștepte un toast sau să ciocnească cu ceilalți.

Ramone luă o înghițitură zdravănă. Amestecul acrișor îl pișcă plăcut la limbă. Holiday îl dădu pe al lui cu totul pe gât, și apoi îl făcu să alunece mai bine cu bere. El și Cook beau Michelob. Ramone bea un Beck's.

– Cât e ceasul, Danny? întrebă Cook.

Holiday se uită la ceasul de pe perete, care se afla la mică distanță de ei toți. Apoi își aminti de ceasul de perete din casa lui Cook, care rămăsese în urmă cu mai multe ore. Își dădu seama și de faptul că acesta nu purta nici ceas la mână. Motivul era, firește, că nu putea citi ora.

– Nu vezi până acolo? întrebă Holiday.

– Încă mai am probleme cu cifrele, spuse Cook.

– Credeam că poți citi.

– Pot citi unele chestii. Titlurile din ziare și articolele scrise cu litere mari, dacă mă chinui. Doar că nu mai pot să citesc cifrele.

– Ai suferit un atac cerebral? întrebă Ramone, cunoscând răspunsul după aspectul lui Cook, dar încercând să fie politicos.

– Nu a fost foarte grav, răspunse Cook. M-a doborât puțin, asta-i tot ce s-a întâmplat.

– Cum poți folosi telefonul?

– Îmi este greu să dau telefoane. Fiica mea a pierdut câteva ore ca să-mi programeze comenzile rapide de la telefonul de acasă și de la mobil. Și mai este și tasta de

reapelare. O mai am și pe doamna asta din El Salvador, care vine o dată pe săptămână să facă lucrurile pe care nu le pot face singur. Vizitele ei fac parte dintre beneficiile mele de veteran. Îmi programează întâlnirile, scrie cecuri în locul meu, toate chestiile astea.

– Sunt și telefoane care se activează vocal, nu-i așa? întrebă Holiday.

– Poate că da, dar nu vreau să mă cobor într-atât. Uite ce este, toate prostiile astea sunt frustrante, însă am văzut persoane care au probleme de sănătate mult mai mari decât mine. Mă duc periodic la control la spitalul veteranilor, și acolo sunt o grămadă de oameni cu boli mult mai grave decât a mea. Și mai tineri decât mine, de asemenea.

– Ești destul de bine, spuse Holiday.

– Comparativ cu alții, sunt bine.

Holiday își aprinse un Marlboro și suflă fumul pe deasupra mesei. Nu își mai făcea probleme să fumeze o țigară de față cu Cook. În bar, fumul era deja gros, să-l tai cu cuțitul.

– M-am simțit bine astăzi să mai lucrez puțin, spuse Cook.

La fel se simțise și Holiday, numai că nu avea de gând să admită acest lucru de față cu Ramone.

– Erai printre cei mai buni, spuse Ramone, arătând cu paharul de tărie înspre Cook.

– Chiar *eram* cel mai bun, la vremea mea. Și asta nu este o laudă, ci un adevăr, zise Cook, și se aplecă în față. Dă-mi voie să te întreb ceva, Gus! Care este rata ta de rezolvare a cazurilor?

– A mea? În jur de șaizeci și cinci la sută.

– Asta e mai mare decât media departamentului, nu-i așa?

– Astăzi, da.

– Eu le rezolvam aproape nouăzeci la sută în anii mei cei mai buni, spuse Cook. Bineînțeles, nu ar mai fi un procentaj la fel de mare acum. Mi-am dat seama ce urma să se întâmple în momentul în care cocaina a lovit orașul în '86. Aș fi putut să mai lucrez câțiva ani, numai că m-am pensionat la scurt timp după asta. Și știi de ce?

– Spune-mi!

– Serviciul nu mai era cum fusese înainte. Federalii amenințau să oprească fondurile alocate orașului dacă poliția nu avea de gând să dea drumul pe străzi la mai mulți polițiști și dacă nu făcea mai multe arestări legate de droguri. Numai că, știi, să arestezi oamenii vrând-nevrând din cauza drogurilor nu face decât să distrugă familiile și să întoarcă cetățenii împotriva poliției. Și nu mă refer la infractori aici. Mă refer la cetățenii care respectau legile, pentru că se pare că aproape toată lumea cu venituri scăzute din Washington avea măcar o rudă sau un prieten care fusese închis din cauza drogurilor. Pe vremuri, oamenii erau în relații bune cu poliția. Acum, noi suntem dușmanii lor. Războiul drogurilor a ruinat poliția, dacă vreți să știți părerea mea. Și a făcut ca străzile să fie mai periculoase pentru polițiști. Din orice unghi ai privi lucrurile, tot nu sunt bune.

– Când am început să lucrez la Omucideri, spuse Ramone, erau douăzeci de polițiști care lucrau la patru sute de crime pe an. Asta înseamnă douăzeci de cazuri pe an de polițist. Acum avem patruzeci și opt de polițiști în echipă, și fiecare lucrează la patru sau cinci crime pe an. Și rata de elucidare a cazurilor este mai scăzută decât atunci când am venit eu.

– Nu mai există martori, spuse Holiday. Doar dacă victima este copil sau bătrân. Și chiar și atunci, nu e sigur că va veni cineva să depună mărturie.

– Nimeni nu mai vorbește acum cu polițiștii, zise Cook, bătând cu degetul în masă. Asta voiam să spun. Cartierele sunt sigure numai dacă oamenii care locuiesc acolo respectă legile.

– S-a terminat, concluzionă Holiday.

Bău îndelung din berea sa. Trase un fum din țigară și o scutură în scrumieră.

Mai comandară un rând exact la fel. Ramone începu să simtă alcoolul. Nu mai băuse atât de mult într-un bar de foarte multă vreme.

– *Monkey Jump,* spuse Cook, în vreme ce se auzea o melodie instrumentală dată la volum ridicat din tonomatul Wurlitzer. Junior Walker și All-Stars.

– Îmi place localul ăsta, zise Ramone, privind în jur la grupurile de vârste și stiluri diferite din încăpere.

– Gus îi iubește pe toți oamenii, spuse Holiday.

– Taci din gură, Doc.

– Un lucru e sigur; aici, la Leo's, *poți* să întâlnești niște doamne drăguțe, zise Holiday. Ia uitați-vă la tipa aceea de acolo!

O tânără veni dinspre hol și traversă barul. Era înaltă și conștientă de faptul că mulți bărbați din bar erau cu ochii pe ea.

– Nu m-aș da în lături de la una mică, rosti Holiday.

– Frumos mod de a o spune, zise Ramone.

– Nu sunt decât un bărbat căruia-i place bomboana lui. Nu e nimic rău în asta.

Ramone bău din bere mai mult de jumătate.

– Care-i treaba, Giuseppe, te-am jignit cu ceva? Sau nu crezi că o *„femeie de culoare"* ar dori să fie cu un bărbat ca mine?

Ramone se uită în altă parte.

– Gus este căsătorit cu o „soră"[1], ți-a spus asta? îl informă Holiday pe Cook.

– Mai taci, Holiday, spuse Ramone pe un ton obosit și neamenințător.

– Ce spuneai, că s-a căsătorit cu soră-ta? întrebă Cook, încercând să împrăștie atmosfera brusc înghețată.

– Sora mea a murit, spuse Holiday. A murit de leucemie când avea unsprezece ani.

– E o poantă, îi zise Ramone lui Cook. Mi-a făcut-o și mie pe vremuri. Și nu a fost amuzantă nici atunci.

– Nu glumesc, spuse Holiday.

Ramone și Cook așteptară să continue, dar acesta nu mai spuse nimic.

– Deci ești însurat cu o negresă, Gus? întrebă Cook, după ce-și drese glasul.

– Așa era ultima dată când am verificat.

– Și cum merge?

– Cred că o să mă păstreze.

– Nu au fost nici un fel de probleme? întrebă Holiday.

– Câteva, spuse Ramone.

– Numai câteva? întrebă Holiday. Se zvonea că ai fi avut niște – cum se cheamă astea – niște probleme legate de fidelitate cu ceva timp în urmă.

– La naiba cu zvonurile tale! Cine ți-a spus asta, prietenul tău Ramirez?

– Nu-mi amintesc. Se poate să fi fost el. Era doar un zvon care circula peste tot.

---

[1] *Sister* (soră) este un termen utilizat pentru a denumi o negresă. (n.tr.)

– Pe naiba!

– Johnny spunea că te-ai dus pe la el astăzi, la academie.

– Da, l-am întâlnit acolo. Ramirez purta centura lui roz. Îi învăța pe recruți cum să blocheze un pumn. Ținuta corectă și alte chestii din astea. Altul care s-a ridicat până a ajuns la fund.

– Vrei să spui ca mine.

– N-am spus asta.

– Ai putea să mai lucrezi încă douăzeci de ani, și tot n-o să fii vreodată polițistul care am fost eu!

– Nu ar trebui să mai bei atât de mult, Doc. Ți se umple gura cu rahat când faci asta.

– Dar tu ce scuză ai?

– Trebuie să mă ușurez, spuse Ramone și se ridică de pe scaun.

Se duse înspre hol.

Cook îi privise și ascultase modul în care își pasaseră replicile de la unul la altul printre zâmbetele forțate și maxilarele încleștate. Iar acum Holiday se relaxase, ținând lejer în mână sticla de bere.

– Te-ai purtat destul de urât cu el, spuse Cook.

– Are pielea groasă, rezistă.

– O cunoști pe soția lui?

– Am întâlnit-o cu mai mult timp în urmă. A lucrat în poliție pentru o vreme. O femeie frumoasă. Deșteaptă. Am auzit că au și doi copii frumoși, de asemenea.

– Și atunci care e problema?

– Nu e nici o problemă. Îmi place doar să-l sâcâi. Individul s-a căsătorit cu o negresă și se crede Hubert H. Humphrey[1] și altele de genul ăsta.

– Dar nu el a deschis discuția, ci tu.

---

[1] Al treizeci și optulea vicepreședinte al SUA (n.tr.)

– Nu fac decât să mă amuz puțin pe socoteala lui, spuse Holiday. Asta-i tot.

Ramone reveni, dar nu se mai așeză la masă, și nici nu se mai atinse de ceea ce rămăsese din bere sau din păhărelul cu tărie. Își scoase portofelul și lăsă pe masă douăzeci și cinci de dolari.

– Ăștia ar trebui să acopere consumația mea, aprecie Ramone. Eu am plecat.

– Am o curiozitate, spuse Cook. Nu ai spus până acum dacă ai vreun suspect.

– Nu prea știu multe în momentul de față, răspunse Ramone. Ăsta este adevărul adevărat. Dar voi ați terminat cu asta, nu-i așa?

Holiday și Cook încuviințară din cap fără convingere. Cu greu puteai numi asta o promisiune.

– Mi-a făcut plăcere să petrec ceva timp cu dumneata, inspectore! îi spuse Ramone lui Cook, întinzându-se să dea mâna cu el.

– Și mie la fel!

Holiday întinse și el mâna, iar Ramone dădu mâna și cu el.

– La revedere, Gus!

– La revedere, Doc!

Îl priviră cum iese din bar, cu o ușoară ezitare în mers.

– Știe mai multe decât crede că știe, spuse Cook. Numai că încă nu și-a dat seama.

– Oricum, nu m-ar deranja să-l întrec la chestia asta, zise Holiday.

– Ei bine, nici noi nu am spus cu exactitate că nu ne vom mai implica.

– Ce, a întrebat ceva? Eu doar dădeam din cap în ritmul muzicii.

– Și eu la fel.

– Mai vrei o bere?

– Nu, îmi cunosc limitele, spuse Cook, uitându-se la aceeași femeie pe care o remarcase Holiday mai devreme și care acum discuta cu un bărbat de la bar. Dar tu du-te și-ți mai ia una. Eu o să stau aici și o să visez.

Ramone o luă pe niște străzi mai dosnice ca să ajungă acasă. Conduse mașina puțin cam nechibzuit, luând curbele abrupt, mergând cu viteză mult prea mare. Unii erau mai prudenți după ce își băgau câteva beri și tărie în sistem, dar Ramone devenea întotdeauna agresiv și neglijent după consumul de alcool. La naiba, n-avea decât să-l oprească un polițist cu mașina lui, o să-i arate legitimația și o să plece.

Ramone nu era supărat pe Holiday. Comentariile despre soția sa fuseseră ciudate și de prost gust, dar nu fuseseră direcționate către Regina. Mai degrabă insinuase că Ramone se căsătorise cu o negresă pentru a dovedi ceva într-un fel sau altul. Ceea ce nu era decât o afirmație foarte deplasată. Se îndrăgostise întâmplător de Regina. Fuseseră norocoși în ceea ce privea compatibilitatea lor, ca orice cuplu care se înțelegea bine, și mariajul lor supraviețuise. Ramone nici măcar nu se gândise în ultima vreme prea profund la diferențele de culoare, și mai ales nu după ce i se născuseră copiii. Diego și Alana șterseseră orice avea de-a face cu acest lucru. Asta nu însemna că Ramone „nu vedea diferențele de culoare", afirmație ridicolă pe care simțeau nevoia să o facă unii albi. Numai că el nu remarca asta la propriii copii. Cu excepția faptului, desigur, că observa cât de frumoși erau amândoi în pielea lor.

Era adevărat că pe la sfârșitul anilor 1980, când se căsătoriseră, intraseră într-un fel de negativism la întâlnirile

de sărbători și de prin oraș. După scurtă vreme, Ramone și Regina fuseseră de acord să-i evite pe membrii familiei și pe așa-numiții prieteni care emanau astfel de vibrații, nici unul dintre ei neavând dorința de a ajunge la acel nivel, sau de a-i „înțelege" pe oamenii care încă mai erau așa. Nu că ei doi ar fi fost perfecți. Ramone admitea de bunăvoie că mai avea rămășițe de prejudecăți rasiale în interiorul său, care nu vor dispărea niciodată, la fel ca și Regina. Ei erau produsele educației pe care o primiseră și ai vremurilor lor. Însă mai știau și că generația care urma va fi mult mai eliberată de aceste prejudecăți, și datorită acestui lucru era foarte posibil ca familia lor să fie puternică și frumoasă. Și, după cum se părea, așa și era. Lui Ramone i se întâmpla rar în zona Washingtonului să surprindă pe cineva că se uită lung la el când era în oraș cu soția și cu copiii lui. Și când acest lucru se întâmpla totuși, nu se gândea imediat la faptul că familia sa era remarcată din cauza diferențelor de culoare. Primul lui gând era „Am prohabul descheiat?" sau „Mi-a rămas ceva între dinți?" Asta nu însemna că propriii copii nu vor avea de înfruntat rasismul în lume. Vedea dovezi ale acestui lucru în fiecare an, din păcate. Era dificil pentru el să stea cu mâinile în sân când fiul său era tratat jignitor din cauza culorii sale sau din cauza felului în care se îmbrăca. Și ce ar fi putut să facă, să-l pună la zid pe fiecare vânzător care-l dăduse afară pe fiul său din magazin sau să amenințe fiecare polițist care încercase să-l prindă pe Diego cu ceva? Trebuia să te gândești bine înainte de a face ceva, altfel nu puteai decât să înnebunești din cauza furiei. Ramone nu încerca să dovedească nimic. Era și așa destul de dificil chiar și numai să treacă de fiecare zi în parte.

Opri la un stop din fața casei sale. Volvo-ul Reginei era parcat pe alee, și ea lăsase lumina aprinsă atât pe verandă, cât și pe holul de la etaj. Alana dormea mai bine dacă știa că era aprinsă lumina. Se uită la fereastra de la camera lui Diego, unde se vedea lumina aprinsă. Probabil că încă mai era treaz, stând întins în pat, cu căștile la urechi, ascultând muzică. Poate se gândea la vreo fată pe care o plăcea, sau visa cu ochii deschiși cum prindea o minge pe teren în timp ce numărătoarea se grăbea către finalul jocului. Totul era bine.

Stătea în spatele volanului SUV-ului. Era aproape beat și mai confuz ca niciodată în privința morții lui Asa. Văzuse ceva în ziua aceea, sau auzise ceva la un interogatoriu. Era ceva care îi făcea cu ochiul ca o femeie care flirta. Acum Ramone aștepta să-i simtă sărutarea. Îi sună telefonul mobil. Citi numele de pe afișaj, îl deschise și îl duse la ureche.

– Ce s-a întâmplat, Rhonda?

– Am o veste, Gus. Știi de testul acela balistic pe care l-am propus?

– Da, spune!

– Urmele de pe gloanțele recuperate din trupurile lui Asa Johnson și Jamal White se potrivesc.

– Vrei să spui...

– Da, spuse Rhonda. Aparțin aceleiași arme.

Cinci minute mai târziu, Ramone intră în casă. Își încuie legitimația și pistolul, urcă scările, îi verifică pe Alana și pe Diego, și pe urmă se duse în dormitor, încuind ușa în urma lui. Se duse la baie, se clăti cu apă de gură, se spălă pe dinți și înghiți două aspirine. Reîntors în dormitor, se împiedică în timp ce-și dădu jos pantalonii și o auzi pe Regina cum respiră profund, adormită. Își scoase și boxerii și îi lăsă pe podea. Stinse veioza și se

strecură gol în așternuturi. Se lipi de Regina și o sărută după ureche, apoi, prin întuneric, o sărută pe gât.

– Unde ai fost, Gus?

– Într-un loc numit Leo's.

– Ești beat?

– Puțin.

Ramone își strecură mâna pe sub elasticul de la pantalonii de pijama ai Reginei. Ea nu i se opuse. El începu să o mângâie, și ea îi duse mâna spre un loc mai potrivit, iar când el îl găsi, ea scoase un sunet ușor, și își deschise gura. Ramone o sărută pe buzele ei frumoase. Ea își scoase pantalonii și îi împinse într-o parte. El se ridică într-un cot, stând cu fața la ea, iar ea îl atinse cu mâna și îl frecă de coapsa ei, și în timp ce se răsucea spre el, îi presă penisul pe abdomenul ei plat și cald.

– Îți amintești de mine? o întrebă Ramone.

– Mi se pare că te cunosc de undeva după pipăit.

În noaptea aceea făcură dragoste cu foarte mare intensitate.

Capitolul 26

În dimineața următoare, birourile VCB zumzăiau de activitate. Două victime fuseseră găsite peste noapte, și se discuta despre sarcinile care trebuiau îndeplinite și despre perechile care urmau să lucreze împreună. De asemenea, era vineri, așa că agenții de poliție se pregăteau pentru creșterea numărului de morți violente care apăreau de obicei în weekend. La aceasta se mai adăuga și faptul că era atât zi de salariu de la stat, cât și ziua în care se încasau alocațiile, ceea ce în general însemna consum mai mare de alcool și de droguri seara, fapt care avea ca rezultat o creștere a ratei criminalității.

Ramone, Bo Green și Bill Wilkins stăteau în picioare în jurul Rhondei Willis, așezată la birou ca o regină a albinelor.

– De unde-ai știut? întrebă Wilkins.

– N-am știut, spuse Rhonda. Am făcut o încercare și a ieșit așa, pur și simplu.

– Nu prea văd ce legătură ar fi între Asa Johnson și Jamal White, spuse Ramone. Dominique Lyons avea un motiv în cazul uciderii lui White, dar de ce l-ar fi omorât pe Asa?

Se gândiră cu toții la asta, fără a înainta vreo ipoteză. Se uitară la ecranul de la monitorul Rhondei, pe urmă în sus, spre tavan.

– Douăzeci și patru de ore între cele două crime, spuse Green. S-ar putea să fie vorba de doi ucigași diferiți.

– Ca și cum pistolul ar fi trecut la altcineva, sau ar fi fost vândut, spuse Wilkins.

– Sau a fost dat, rosti Green. Cel care l-a ucis pe Asa Johnson i l-a închiriat lui Lyons după aceea.

– Se mai întâmplă, zise Wilkins.

Ramone se uită la Rhonda.

– Ei bine, trebuie să-l găsim pe domnul Lyons, indiferent de variantă, spuse Rhonda. Apoi se vor clarifica toate.

– A mai apărut pe W Street? întrebă Ramone.

– Nu s-a arătat încă la apartament. Nici Darcia.

– Și ce plan ți-ai făcut pentru astăzi?

– Am să o sun pe mama Darciei în Petworth. Să vedem dacă o poate speria pe fiică-sa sau să mă îndrume către ea. Nu știu, poate mă înfig puțin mai tare și în prietena Darciei, Shaylene. Numai să bați tu la ușă așa cum știi, Gus!

– În stilul de modă veche, spuse Wilkins.

– Dar voi? întrebă Rhonda.

– Bill va intra în calculatorul lui Asa, zise Ramone. Eu o să fiu prin cartier. Încă n-am terminat acolo.

– Vrei să te însoțesc? o întrebă Bo Green pe Rhonda.

– Întotdeauna îmi place să am pe cineva solid alături de mine, spuse Rhonda, arătând din cap spre silueta uriașă a lui Green. Îmi dă mai multă încredere.

– Ținem legătura, spuse Ramone.

Bill Wilkins și Ramone se despărțiră în parcare, înțelegându-se să țină legătura pe parcursul zilei. Ramone

găsi un Taurus albastru despre care știa că mergea destul de bine, pe urmă se duse cu mașina până la un Starbucks de la intersecția dintre 8th Street și Penn Street și își luă o cafea. Nu se simțea prea bine, și se gândi că poate cofeina îl va mai înzdrăveni puțin. O sună pe Cynthia Best, directoarea de la școala gimnazială a lui Asa, în drumul său spre periferie.

– Ronald și Richard Spriggs, spuse Ramone.

– Gemenii, confirmă Best. Îi cunosc bine.

– Mă gândeam dacă nu ați putea să-i scoateți de la ore pentru câteva minute, dacă sunteți de acord și dumneavoastră. Aș vrea să vorbesc cu ei, dacă se poate.

– Așteptați o clipă, spuse directoarea Best, care îl lăsă să aștepte puțin. Se pare că și-au prelungit weekendul, zise ea când reveni.

– Sunt bolnavi?

– Nu știu. Am sunat-o pe mama lor la serviciu, când am văzut că nu au venit la prima oră, și am informat-o despre absența lor. Aceasta este procedura standard. Am ajuns la concluzia că este cea mai bună metodă contra chiulului.

– Gemenii chiulesc des de la școală?

– Nu i-aș descrie tocmai ca pe niște elevi model, domnule polițist.

– Știu unde locuiesc, dar nu am numărul de la apartamentul lor. Ați putea să mi-l dați?

– Vă fac legătura cu cineva care cunoaște aceste detalii.

Gemenii Spriggs locuiau pe 9th Street, între Peabody și Missouri, într-un bloc dintr-un complex de mai multe clădiri construite din cărămidă, înconjurate de un gard de metal negru, cu partea de sus prevăzută cu țepi ascuțiți. Pe partea cealaltă a străzii se afla o altă grădină a comunității, iar în zare se vedea fostul liceu Paul Junior High,

acum o școală de cartier care încă îi purta numele. Un turn de radio asemănător cu Turnul Eiffel, în spatele Secției de poliție 4 a orașului, și încă unul mai mic alături, pe aceeași parte cu blocul, pe 9th Street, erau punctele de reper ale cartierului.

Ramone găsi apartamentul familiei Spriggs și bătu la ușă. Ronald Spriggs deschise ușa, îmbrăcat cu un tricou cu un personaj desenat pe el din *glitter* permanent, un individ cu o șapcă de baseball așezată cu cozorocul la spate, care ținea în mână ceva care semăna cu un pistol cu laser. Mânecile fuseseră tăiate la umeri în fâșii subțiri, împletite strâns, care se terminau la capete cu niște biluțe minuscule, asemănătoare cu ornamentele de la veioze. Ronald avea talent de pictor și ochi bun pentru design, iar Diego avea și el câteva dintre tricourile create de acesta. Ronald fusese cel care desenase logoul „Dago" de pe șepcile lui Diego.

– Ce am făcut, domnule Gus? Am traversat necorespunzător, sau ce?

– Nu ceva atât de grav. Voiam doar să vorbesc cu tine și cu fratele tău despre Asa.

– Intrați, îl invită Ronald.

Merseră de-a lungul holului. În sufragerie, storurile fuseseră trase, și aerul era stătut. Richard stătea pe o canapea uzată în lumina scăzută și juca Madden 2006 pe Xbox. Ramone recunoscu jocul, deoarece coloana lui sonoră se auzea adesea și la el acasă.

– Richard, a venit domnul Gus.

Richard Spriggs nu-și întoarse capul.

– O clipă, spuse el, în timp ce degetele i se agitau cu dexteritate pe butoanele de control.

– Pune-l pe pauză, îi ceru Ronald. Ca să pot să te ajung și eu din urmă și să te pedepsesc mai târziu.

Richard continuă să joace. Programaseră un meci Broncos–Eagles. O versiune animată a lui Champ Bailey intercepta pasa lui Donovan McNabb către TO.

– La naiba, spuse Richard.

– Asta *da*, lovitură, făcu Ronald în bătaie de joc.

– O să te fac bucăți, Ronald!

– Da? întrebă Ronald. Când?

Richard puse jocul pe pauză, și ecranul monitorului deveni albastru. Ramone luă loc pe fotoliu, așezat cu fața spre măsuța pe care se aflau Xbox și butoanele de control, alături de o pungă de Doritos și de mai multe cutii deschise de suc. Ronald se așeză pe canapea alături de fratele său. Richard purta pantaloni trei sferturi deșirați în partea de jos. Ramone se gândi că acestea erau alte creații de-ale lui Ronald.

– Ce, amândoi ați prins un virus, sau ce s-a întâmplat? îi întrebă Ramone.

– O jumătate de zi, spuse Ronald.

– Aveau ședințele acelea cu profesorii, replică Richard zâmbind.

– V-au transferat la echipa contra chiulangiilor, domnule Gus?

– Nu e departamentul meu. O s-o las pe mama voastră să se ocupe de acest lucru.

– Era foarte ofticată după ce au sunat cei de la școală, spuse Ronald.

– I-am spus că suntem bolnavi, spuse Richard. Cred că am mâncat ceva stricat, pentru că amândoi avem ceva la stomac.

Ramone nu făcu decât să clatine din cap. Îi știa pe cei doi aproape de când se născuseră. Nu erau niște copii răi. Puteau să se controleze dacă erau nevoiți, și nu erau implicați în violențe, nici nu erau agresivi. Locuiau cu

mama lor, care era foarte ocupată, având o slujbă cu normă întreagă și una cu jumătate de normă, muncind pentru a-i întreține și pentru a le cumpăra și lor obiectele electronice, jocurile și chestiile cu etichete de firmă pe care le aveau alți băieți. Era o adevărată luptă să câștige banii cu care să poată cumpăra produse Nike, North Face și Lacoste pentru fiii ei, și asta o ținea departe de casă, și încă și mai departe de viețile lor. Ramone și Regina, capabili să facă aceleași greșeli ca oricare alții, simțeau imboldul de a face același lucru pentru copiii lor, și deseori acționau în același mod, știind totuși că nu era bine.

În absența mamei lor și în absența completă a unui tată, gemenii Spriggs erau pe punctul de a da de bucluc. Acțiunile lor nu erau diferite sau mai grave, erau furturi minore și mici acte de vandalism pe care Ramone și prietenii lui le comiteau și ei când erau de vârsta lor. Erau băieți cu adrenalină, pe care o consumau într-un mod eronat.

Gemenii Spriggs știau multe lucruri, deoarece își petreceau o mare parte a timpului afară, pe stradă. Când bicicleta lui Diego le fusese furată din curte, Ramone se dusese la Ronald și Richard, care i-o aduseseră înapoi în aceeași noapte, fără nici un comentariu. Ramone nu-i întrebase cum reușiseră să recupereze bicicleta, și nici nu uitase ce făcuseră. În iarna care trecuse, Richard și Ronald fuseseră luați la Secția de poliție 4D pentru că șterpeleau obiectele de pe verandele oamenilor din casele învecinate. Ramone se dusese acolo împreună cu mama lor și-i scosese fără alte consecințe. Era îngrijorat din pricina lor, dar numai la modul pasiv, pentru că nu erau fiii lui. Richard, căruia îi lipsea motivația și îndrumarea, era cel care va intra probabil în ape mai tulburi pe măsură ce treceau anii. Ar fi fost păcat ca Ronald, care

avea abilitățile cu care putea să facă ceva special cu viața lui, să-l urmeze pe Richard din loialitate, sau din cauza legăturilor de sânge.

– Deci, despre Asa, reluă Ramone.

– Nu știm nimic despre Asa, spuse Ronald. Ne pare rău de ceea ce i s-a întâmplat și toate astea, dar știți...

– Voi doi ieșeați cu el, nu-i așa?

– Nu prea, în ultima vreme.

– De ce nu? întrebă Ramone. S-a întâmplat ceva între voi?

– Nu neapărat, spuse Ronald.

– Și atunci de ce nu ați mai ieșit împreună?

Ronald și Richard schimbară priviri între ei.

– De ce? întrebă Ramone.

– Lui nu-i plăcea să facă ce ne plăcea nouă, spuse Ronald.

– Cum ar fi să atacați niște bătrâne și să le luați portofelele?

– N-am făcut niciodată așa ceva, zise Richard, cu un zâmbet jenat.

– Vă ascult, spuse Ramone.

– Mă refeream la chestiile obișnuite, cum ar fi jocul de baschet, spuse Ronald. Mersul la petreceri și la spectacolele de muzică.

– Ieșitul cu fetele, completă Richard.

– Oricum, nici taică-său nu-l lăsa pe Asa să iasă, spuse Ronald. Nu știu, pur și simplu nu l-am mai văzut ieșind pe nicăieri.

– Și mai ce? întrebă Ramone.

Richard, cel mai încrezător în el însuși dintre cei doi, plescăi din limbă.

– S-a blegit, zise el după aceea.

– În ce sens?

– S-a schimbat față de cum era. Asa a devenit preocupat numai de cărți și de rahaturi din astea.

– Și credeți că este ceva rău în asta? întrebă Ramone.

– Spun doar că eu nu am de gând să-mi petrec toată vremea la bibliotecă.

– De fapt, avea o carte cu el și în ziua în care l-am văzut, spuse Ronald.

– În care zi? întrebă Ramone.

– În ziua în care a fost omorât. Eu și cu Richard ne duceam spre casă. Tocmai jucaserăm baschet cu Diego și cu Shaka.

– Unde erați, mai exact?

– Eram cu vreo două străzi în spate la Coolidge. Cred că eram pe Underwood.

– Și în ce direcție se îndrepta Asa?

– Se ducea înspre Piney Branch Road.

– Și ați vorbit cu el?

Ronald se gândi puțin înainte de a răspunde.

– I-am spus „salut", dar el a trecut mai departe. L-am întrebat: „Unde te duci, frate?" Mi-a răspuns, dar fără să se oprească.

– Și ce a răspuns? întrebă Ramone.

– A spus doar că la monumentul Lincoln-Kennedy.

– Memorialul Lincoln?

– *Monumentul,* spuse Ronald.

– Ai văzut titlul cărții pe care o avea cu el? întrebă Ramone.

– Nu, zise Ronald, clătinând din cap.

– Nu avea nici un titlu, prostule, spuse Richard.

– Ce-ai spus? întrebă Ramone.

– Cartea nu avea nici un cuvânt pe copertă, spuse Richard. Îmi amintesc, pentru că m-am gândit că era o carte al naibii de ciudată.

„Era un jurnal", se gândi Ramone.

– Să nu-i spui mamei că ne jucam pe Xbox, spuse Ronald.

– Noi i-am spus că o să învățăm, adăugă Richard.

– Nu ar trebui s-o minți pe mama voastră, zise Ramone. Este o femeie de treabă.

– Știu, spuse Ronald. Numai că dacă îi spuneam adevărul, că nu aveam chef să ne ducem azi la școală, s-ar fi supărat.

– Nu-mi doresc să capăt o mamă de bătaie, zise Richard.

Ronald arătă din cap înspre partea de jos a hainei de la uniforma lui Ramone.

– Astăzi aveți Glockul cu dumneavoastră?

Ramone încuviință din cap.

– Are ceva forță, nu-i așa? spuse Ronald și zâmbi.

– Sper să vă simțiți mai bine, replică Ramone, punându-și cartea de vizită pe masă în timp ce se ridica în picioare. Odihniți-vă și voi puțin!

Când ajunse în stradă, Ramone porni mașina și se îndreptă înspre casa lui Terrance Johnson, cu intenția de a se întâlni acolo cu Bill Wilkins, care acum era probabil băgat până peste cap în calculatorul lui Asa. Îndreptându-se spre est, pe Peabody, primi un telefon pe mobil.

– Regina!

– Gus...

– Ce s-a întâmplat?

– Să nu te superi!

– Spune-mi ce s-a întâmplat!

– Diego a fost suspendat de la școală.

– *Iar???*

– Chestia aceea în legătură cu prietenul lui, Toby, și bătaia la care a participat. Domnul Guy a spus că a fost

un martor necooperant și a înșirat niște aiureli despre insubordonare.

– Prostii!

– De asemenea, domnul Guy a menționat și faptul că directoarea are să ne pună niște întrebări în legătură cu zona în care locuim.

– Bănuiesc că au aflat că locuim în Washington.

– Mă rog. Mă duc acum să-l iau pe Diego. Am vorbit cu el la telefon, și este supărat. Cred că am să încerc să vorbesc cu directoarea când ajung acolo.

– Du-te numai și ia-l de la școală, spuse Ramone. Mă duc *eu* să vorbesc cu directoarea.

– Ar trebui să te mai calmezi un pic înainte să năpustești acolo!

– Ia-l pe Diego! repetă Ramone. Te sun eu mai târziu!

Ramone parcă mașina și îl sună pe mobil pe Bill Wilkins, care se afla la familia Johnson.

– Bill, aici Gus. Nu am cum să ajung acolo chiar acum.

– Am intrat în istoricul fișierelor lui Asa, spuse Wilkins, cu vocea coborâtă. Este aici ceva ce ar trebui să vezi!

– O să văd când ajung acolo. Între timp, ai auzit de monumentul Lincoln?

– Nu.

– Vezi dacă nu găsești ceva pe acolo referitor la asta.

– Bine, dar, Gus...

– Vorbim mai târziu, spuse Ramone.

Se îndreptă cu mașina spre Maryland.

Capitolul 27

Rhonda Willis și Bo Green stăteau în sufrageria unei case frumos întreținute de pe Quincy Street, din zona Petworth din nord-vest. Aveau cești de cafea așezate în fața lor, pe o masă în stilul franțuzesc provensal. Casa era curată, și mobilierul era ales cu atenție și cu bun-gust. Nu părea să fie casa unei fete care dansa la Twilight și se întovărășea cu un ucigaș, însă aici era locul în care fusese crescută Darcia Johnson.

Mama ei, Virginia Johnson, stătea așezată pe canapea. Era o femeie atrăgătoare, cu pielea deschisă la culoare și puțin pistruiată, îmbrăcată cu gust și corespunzător vârstei sale. Un băiețel de unsprezece luni îi stătea în poală, scoțând sunete de încântare. Acesta zâmbea înspre Bo Green, care se strâmba la el.

– Ce a făcut, domnilor polițiști? întrebă Virginia.

– Încercăm să vorbim cu un prieten de-al ei, spuse Rhonda. Dominique Lyons.

– L-am cunoscut, spuse Virginia. Despre ce vreți să discutați cu el?

– Este ceva în legătură cu anchetarea unei crime.

– Fiica mea este suspectă într-o crimă?

– De data asta nu, spuse Green.

Așezat pe un scăunel, arăta ca un elefant care se hotărâse să se așeze într-un magazin de porțelanuri.

– Știm că Darcia și Dominique sunt împreună, spuse Rhonda. Am fost la apartamentul pe care-l împarte cu Shaylene Vaughn, în sud-est. Și știm unde lucrează Darcia. Numai că nu a mai apărut în aceste locuri în ultimele două zile.

– Aveți vești de la ea? întrebă Green.

– A sunat aseară, spuse Virginia, în timp ce băiețelul o ținea de deget. A întrebat de micuțul Isaiah, băiețelul de aici. Dar nu știu de unde suna.

– Isaiah este al ei?

– Da, este al ei.

– Dominique Lyons este tatăl lui?

– Nu, un alt tânăr, care nu mai este cu ea.

– Nu avem o adresă precisă a lui Lyons, spuse Green. Aveți vreo idee unde stă?

– Nu, îmi pare rău.

Green se aplecă în față, își luă ceașca de cafea de pe farfurioară și luă o înghițitură. Ceașca era pictată manual, delicată, și părea în pericol în mâna lui imensă.

– Îmi pare rău că vă deranjăm cu acest lucru, zise Rhonda cu sinceritate și cu multă căldură.

– Ne gândeam că am făcut totul așa cum ar fi trebuit, spuse Virginia Johnson.

– Nu poți decât să încerci.

– Cartierul acesta se schimbă acum în mai bine, dar nu a fost așa mereu, după cum bine știți. Soțul meu a crescut aici, în Petworth, și s-a încăpățânat să rămână aici, până când se vor duce relele. El susținea că doi părinți puternici și grijulii ca noi, precum și implicarea noastră în cadrul bisericii vor fi suficiente ca să-i păzim pe copii de probleme. În cea mai mare parte, a avut dreptate.

– Mai aveți și alți copii?

– Încă trei, toți mari. Toți au făcut o facultate, toți sunt la casa lor și se descurcă bine. Darcia este cea mai mică. Era prietenă bună cu fata aceea, Shaylene, încă din școala primară. Shaylene se droga și ducea o viață promiscuă încă de la treisprezece ani. Niciodată nu a făcut ceva bun. Să mă ierte Dumnezeu că spun acest lucru, pentru că în mare parte nu a fost vina ei. Nu s-a bucurat de o viață de familie.

– Ăsta este un motiv, spuse Green.

– Dar asta nu-i tot, replică Virginia. Poți să stai cu ei tot timpul, să le oferi toată îndrumarea și iubirea de care au nevoie, și totuși ei tot se duc și sar pârleazul.

– Darcia are o relație strânsă cu fiul ei?

– Ține la el foarte mult. Numai că nu e potrivită să-i fie mamă. Eu am o vechime de douăzeci și cinci de ani la stat și m-am putut pensiona mai devreme. Soțul meu are un serviciu foarte bun, așa că ne putem permite să ne descurcăm numai cu un salariu. Noi doi îl vom crește pe Isaiah. Doar dacă nu va mai interveni altceva.

– Așa cum spuneam, Darcia nu este suspectă în această crimă, spuse Green.

– Numai că va trebui să o chemăm la sediu, adăugă Rhonda. Este posibil să fi fost martoră.

– Conduce mașina? întrebă Green.

– Nu, Darcia nu și-a luat permis de conducere.

– Atunci înseamnă că Dominique o duce cu mașina peste tot, spuse Rhonda.

Aceasta nu era o întrebare. Rhonda Willis gândea cu voce tare.

– Tânărul acela a omorât pe cineva? întrebă Virginia.

Rhonda îi făcu semn lui Bo Green, sugerându-i să-i răspundă el Virginiei și să înceapă amândoi presiunile.

– Este foarte posibil, răspunse Green.

– Ar fi un pas important dacă am reuși să-l culegem pe Dominique Lyons de pe unde este și să-l îndepărtăm de fiica dumneavoastră.

– Avem numărul ei de mobil, replică Green.

– Numai că ea nu ne răspunde la telefon, spuse Rhonda.

– Poate dacă ar crede că fiul ei e bolnav, sau ceva de genul ăsta... sugeră Green.

– Ar fi destul de îngrijorată ca să treacă pe aici, zise Rhonda.

– O s-o sun, spuse Virginia Johnson, luând o cârpă și ștergându-i lui Isaiah saliva de la gură.

– Am aprecia acest lucru, spuse Rhonda.

– Și o să și vină, adăugă Virginia, privind-o acum pe Rhonda. Își iubește foarte mult copilașul.

Ramone se afla în camera de așteptare de la școala gimnazială a fiului său din Montgomery County, așezat alături de un alt tată de culoare cam de vârsta lui. Ajunsese cu zece minute mai devreme și îi spusese secretarei că dorea să discute cu directoarea Brewster. Când i se spusese că avea nevoie de programare, Ramone îi arătase femeii legitimația, o informase că era tatăl lui Diego Ramone și îi spusese că va aștepta până va fi chemat. Femeia îl poftise să ia loc.

Zece minute mai târziu, o femeie înaltă, în vârstă de aproape cincizeci de ani, ieși dintr-un hol care ducea spre birouri. Veni până în sala de așteptare, zâmbind, și se uită prin încăpere, ducându-se la individul de culoare și întinzându-i mâna.

– Domnul Ramone? întrebă ea.

– Eu sunt Gus Ramone.

Ramone se ridică în picioare și dădu mâna cu ea. Doamna Brewster avea chipul prelung, lipsit de umor, cu aspect cabalin. Părea să aibă prea mulți dinți. Zâmbetul ei forțat se evaporă ușor, dar reuși să și-l readucă rapid pe chip. Ochii însă nu reușiră să-și revină. O întâlnise pe Regina de mai multe ori, dar nu se întâlnise niciodată cu Ramone. Era evident că se așteptase să fie și el de culoare.

– Vă rog să veniți cu mine, spuse doamna Brewster.

Ramone o urmă. O privi din spate, din cauză că era și el un bărbat ca toți bărbații, și observă că era slabă și că nu avea fund deloc.

Domnul Guy era așezat pe unul dintre cele trei scaune care se aflau în biroul doamnei Brewster. Directorul adjunct ținea o agendă strâns la piept. Spre deosebire de doamna Brewster, acesta avea un dos voluminos, iar burta și pieptul se asortau cu restul.

– Guy Davis, se prezentă el, întinzându-i mâna lui Ramone.

– Domnule Guy, spuse Ramone, utilizând special numele ridicol pe care Davis și-l alesese ca să fie strigat de către elevi.

Dădu mâna cu domnul Guy și se așeză în fața biroului doamnei Brewster.

Doamna Brewster se așeză pe scaunul ei. Aruncă o privire spre ecranul de la monitorul calculatorului, nu se putu abține să nu verifice ceva și făcu un clic cu mouse-ul, pe urmă îl privi pe Ramone.

– Ei bine, domnule Ramone.

– Polițist Ramone.

– Domnule polițist, mă bucur că ați venit pe aici. Ni s-a adus la cunoștință ceva, și chiar aveam de gând să vă chemăm să discutăm. Acum e momentul potrivit.

– Mai întâi aș dori să discutăm despre fiul meu, spuse Ramone. Aș dori să aflu de ce a fost suspendat astăzi.

– Îl voi lăsa pe domnul Guy să vă explice.

– Recent a avut loc un incident, interveni domnul Guy, între un elev, Toby Morrison, și un alt elev.

– Vreți să spuneți că s-au bătut, spuse Ramone. Cunosc acest lucru.

– Avem motive să credem că fiul dumneavoastră a fost și el martor.

– Cum ați ajuns la această concluzie?

– Am întrebat mai mulți elevi, spuse domnul Guy. Am făcut o investigație.

– O investigație? întrebă Ramone, zâmbindu-i domnului Guy subțire și cu înțeles.

– Da, spuse domnul Guy, privind la agenda sa. L-am chemat pe Diego să discutăm evenimentele care s-au întâmplat, iar el a refuzat să-mi răspundă la întrebări.

– Ajutați-mă să înțeleg acest lucru, zise Ramone. Diego a fost martor la o bătaie pe terenul școlii, care înțeleg că a avut loc între doi băieți. Nimeni nu a ținut partea unuia sau a altuia, sau altceva de genul acesta, nu-i așa?

– În esență cam așa este situația. Numai că cel de-al doilea băiat a fost rănit în timpul altercației.

– Și ce anume a făcut Diego rău în toată povestea aceasta?

– Ei bine, spuse doamna Brewster, în primul rând nu a făcut nimic. Ar fi putut să iasă în față și să oprească bătaia, în schimb el a ales să stea și să o privească.

– Și îl suspendați pentru că nu a acționat?

– În esență, da, replică doamna Brewster. Aceasta, plus neascultarea.

– A refuzat să-mi răspundă la întrebări în cursul investigației, spuse domnul Guy.

– La naiba! exclamă Ramone, simțind cum i se încinge fața.

– O să vă rog să vă abțineți de la acest gen de limbaj, îi ceru doamna Brewster, cu degetele încrucișate și mâinile sprijinite pe birou.

Ramone expiră încet.

– Diego ne-ar fi putut ajuta să rezolvăm această chestiune, spuse domnul Guy. În schimb, el a împiedicat eforturile noastre de a rezolva acest incident.

– Știți ceva? spuse Ramone. Mă bucur că fiul meu nu v-a răspuns la întrebări!

Doamna Brewster clipi rapid, un tic nervos pe care reușise, până acum, să și-l țină sub control.

– Desigur, dumneavoastră mai mult ca oricare altcineva ar trebui să înțelegeți importanța cooperării în probleme de acest gen.

– *Aceasta* nu este o crimă. Băieții se mai bat. Se testează unul pe celălalt și află lucruri despre ei înșiși pe care le poartă cu ei tot restul vieții lor. Și nu a fost o situație în care numai unul s-a luat de celălalt, și în afară de asta, nimeni nu a fost rănit grav.

– Băiatul a primit un pumn în față, spuse domnul Guy.

– Aceasta este una dintre modalitățile de a pierde o luptă, replică Ramone.

– Observ că privim această problemă din perspective cu totul diferite, zise doamna Brewster.

– Eu nu mi-am educat fiul ca să-și toarne prietenii, spuse Ramone, uitându-se la doamna Brewster, neadresându-se în mod deliberat domnului Guy. Acum Toby Morrison va ști ce fel de prieten are în Diego și îl va susține la rândul lui întotdeauna. Iar Diego va avea respectul tuturor pe stradă. Acest lucru este mai important pentru mine și pentru fiul meu decât regulile voastre.

– Diego protejează un copil periculos, spuse doamna Brewster.

– Cum adică?

– Toby Morrison este un tânăr periculos.

„Acum știu ce vreți să faceți", gândi Ramone.

– Este un tânăr *dur,* doamnă Brewster, replică Ramone. Îl cunosc pe Toby. Joacă în echipa de fotbal în care este și fiul meu. A fost de mai multe ori la noi în casă și este bine-venit acolo. Dacă nu cunoașteți diferența dintre periculos și dur...

– Cu siguranță că știu diferența!

– Sunt doar puțin curios, spuse Ramone. Sunt convins că sunt și copii albi care s-au mai bătut din când în când. Vi s-a mai întâmplat să stați în acest birou și să-i descrieți pe acei copii ca fiind periculoși?

– Vă rog, spuse doamna Brewster cu o mișcare ușoară din mână; avea un zâmbet lipsit de veselie și răutăcios. Sunt directoarea acestei școli, care este mai mult de cincizeci la sută formată din americani africani și hispanici. Credeți că aș fi ajuns în această funcție dacă nu aș fi avut simpatie și înțelegere față de studenții minoritari?

– În mod evident, au făcut o greșeală, spuse Ramone. Îi diferențiați pe acești copii prin rezultatele școlare. Vedeți culoarea lor și vedeți numai probleme la ei, dar niciodată nu le vedeți și potențialul. Curând aceasta va deveni o profeție care se va îndeplini de la sine. Și faptul că un om de culoare vă rezolvă treburile astea dubioase nu vă scuză în nici un fel.

– Vă rog, domnule! spuse domnul Guy.

– Vorbesc cu doamna Brewster, replică Ramone. Nu cu dumneavoastră.

– Nu trebuie să accept așa ceva, spuse domnul Guy.

– Nu? întrebă Ramone. Și ce-o să *faceți?*

– În orice caz, zise doamna Brewster, controlându-se încă, toate astea-s vorbe. În cursul anchetei domnului Guy, un elev ne-a informat că dumneavoastră și familia dumneavoastră nu locuiți în Montgomery County, ci în Washington.

– Doriți să vă arăt actele casei mele din Silver Spring?

– Actele casei nu constituie nici o dovadă pentru noi, dacă dumneavoastră nu locuiți de fapt în acea casă, domnule polițist. Dumneavoastră și familia locuiți pe Rittenhouse Street din nord-vest, avem confirmarea acestui lucru. De fapt, Diego urmează ilegal cursurile acestei școli. Mă tem că va trebui să punem capăt înscrierii lui la această școală, și asta chiar imediat.

– Îl dați afară?

– Nu va mai fi înscris. Dacă doriți să faceți apel...

– Nu prea cred. Nu doresc să mai rămână aici.

– Atunci conversația noastră a luat sfârșit.

– Exact, spuse Ramone și se ridică de pe scaun. Nu-mi vine să cred că au pus o persoană ca dumneavoastră să aibă grijă de copii.

– Sunt sigură că nu am nici o idee la ce vă referiți.

– Vă cred. Dar asta nu înseamnă că vă face mai potrivită pentru această funcție.

– La revedere, domnule polițist!

Domnul Guy se ridică. Ramone trecu pe lângă acesta, atingându-se de el în drumul spre ieșire, și părăsi biroul. Parcă avea arcuri la picioare. Știa că fusese agresiv și obraznic în mod inutil, dar nu-i părea rău absolut deloc.

Ramone o sună pe Regina din parcare. Diego stătuse puțin acasă, își luase mingea de baschet și ieșise afară. Nu era nervos, spusese Regina. Doar tăcut.

Ramone merse cu mașina spre Washington pe 3rd și Van Buren. Parcă, își lăsă haina de la uniformă în mașină, își slăbi nodul de la cravată și se duse spre terenul îngrădit de baschet. Diego făcea aruncări la coș, îmbrăcat cu un șort prea mare pentru el, un maiou și adidașii *Exclusive*. Se răsuci, mergând înapoi, apucă mingea și o puse la subsuoară. Ramone se opri la o distanță de un metru și jumătate de el și își depărtă picioarele.

– Știu, tată. Am făcut-o de oaie.

– Nu am de gând să-ți țin o predică. Ai făcut o alegere și ai făcut ceea ce ai considerat că era mai bine.

– Cât timp sunt suspendat?

– Nu o să te mai întorci acolo niciodată, spuse Ramone. Au descoperit că ne-am folosit de adresa din Silver Spring ca să te înscriem la acea școală.

– Și atunci unde o să mă duc?

– Trebuie să vorbesc cu mama ta. Cred că te vom duce înapoi la fosta ta școală pentru restul anului școlar. Pe urmă, o să mai vedem.

– Îmi pare rău, tată.

– Nu-i nici o problemă.

Diego se uită de-a lungul străzii.

– Toate, săptămâna asta...

– Hai, vino aici!

Diego dădu drumul la minge și se duse în brațele tatălui său. Ramone îl strânse la piept. Simți mirosul de transpirație al lui Diego, deodorantul Axe cu care se dădea, șamponul acela ieftin pe care-l folosea. Îi simți mușchii umerilor și ai spatelui și căldura lacrimilor.

Diego se desfăcu din brațele lui Ramone. Își șterse lacrimile și luă mingea în mână.

– Vrei să jucăm? întrebă Diego.

– M-ai prins în dezavantaj. Tu ești încălțat cu adidașii tăi de optzeci de dolari, iar eu sunt cu pantofi.

– Ți-e frică, nu-i așa?

– Jucăm până la unsprezece, spuse Ramone.

Diego luă mingea. Jocul era ca și terminat, odată cu primul pas pe care-l făcu. Ramone încercă să-l bată, dar nu reuși. Diego era un sportiv mai bun la paisprezece ani decât fusese Ramone vreodată în toată viața lui.

– Te duci înapoi la lucru în halul ăsta? întrebă Diego, arătând din cap înspre petele de sudoare de pe cămașa lui Ramone.

– Nu va observa nimeni. Femeile nu se mai uită la mine de vreo cinci ani.

– Mama încă se mai uită.

– Ocazional.

– Pe cinci dolari că pot să arunc și să marchez de la nouă metri, spuse Diego.

– Hai, să te văd!

Diego aruncă la fix. Își îndoi brațele, își sărută bicepșii și-i zâmbi lui Ramone.

„Ăsta-i fiul meu!" gândi Ramone.

– Dar nu ai făcut-o cu spatele, spuse el.

– Am să iau totuși cei cinci dolari.

Ramone îi dădu banii.

– Am plecat de aici. Astăzi am avut o zi lungă.

– Te iubesc, tată!

– Și eu te iubesc. Sun-o pe mama dacă te duci undeva, să-i spui unde ești.

Ramone se duse spre mașină și se așeză la volan. Înainte să bage cheia în contact, îl sună pe mobil Rhonda Willis. Îi aveau pe Dominique Lyons și pe Darcia Johnson închiși la VCB.

– Vin imediat, spuse Ramone.

Capitolul 28

Mama Darciei Johnson o sunase pe fiica ei ca să-i spună că băiețelul ei avea febră și că respira cu dificultate. Polițiștii care fuseseră chemați prin radio pentru ajutor nu avuseseră prea mult timp la dispoziție ca să ajungă acolo înaintea ei: în jumătate de oră, un Lexus Gaskins 430 negru apăruse pe Quincy Road și oprise în fața casei familiei Johnson. Înăuntru, după ce-i zărise de la fereastra dormitorului de la etaj, Virginia Johnson o sunase pe Rhonda Willis, care stătea împreună cu Bo Green în Impala cafenie parcată mai sus pe stradă. Virginia îi spusese Rhondei că femeia care cobora din Lexus era fiica ei, Darcia, și, din ce-și putea da seama, cel care era la volanul mașinii, ușor de ținut minte după codițele sale împletite, era Dominique Lyons. În timp ce Rhonda asculta la telefon, îi făcuse semn lui Bo Green, care îi transmisese informațiile prin radio inspectorului responsabil cu polițiștii. Green îi spusese inspectorului să pornească.

Două mașini de poliție blocaseră accesul dinspre vest și est spre Quincy Road, în timp ce alți polițiști ieșiseră de pe aleea Warder Place cu pistoalele scoase, strigând la șoferul din Lexus să iasă din automobil cu mâinile la vedere. Acțiunea fusese zgomotoasă și rapidă, cu scopul

de a șoca și de a dezamorsa complet orice situație neplăcută posibilă. Având în vedere antecedentele lui Lyons, Rhonda nu voise să-și asume nici un risc, mai ales dacă nu era necesar.

Darcia Johnson se așezase imediat pe treptele casei părinților ei și își acoperise fața cu palmele. Dominique Lyons făcuse ce i se spusese și ieșise din mașină, cu mâinile ridicate. I se puseseră cătușe și fusese așezat pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Darcia, căreia i se puseseră și ei cătușe, fusese condusă înspre o altă mașină. Mașina Lexus fusese verificată cu atenție. Nu se găsiseră arme de nici un fel. Nu găsiseră decât câteva grame de marijuana sub scaunul șoferului.

Virginia Johnson ieșise din casă ținându-l pe Isaiah în brațe. O privise pe fiica ei, care se afla în mașina de poliție, și zărise teama și ura din ochii Darciei. Virginia o rugase pe Rhonda să o lase să vină și ea cu ei, iar Rhonda îi spusese că nu era nici o problemă.

– Avem o cameră special amenajată pentru copii, spusese Rhonda.

De fapt, chiar Rhonda fusese cea care inițiase realizarea unei asemenea camere la sediul VCB. Ideea unei zone de așteptare pentru soții, prietene, bunici și copii ale căror rude erau arestate sau interogate în legătură cu niște crime nu penetrase decât mintea câtorva dintre colegii ei bărbați.

– O să-i spun soțului meu să vină acolo, spusese Virginia.

– O să fie bine pentru fiica dumneavoastră în cele din urmă, o liniștise Rhonda. Ați făcut ceea ce trebuia.

Dan Holiday stătea în grădina comunității de pe Oglethorpe Street și fuma o țigară. Urma să ia un client

ceva mai târziu în ziua aceea și era îmbrăcat în costumul lui negru. Venise din cauză că știa că răspunsul pe care-l căuta se afla acolo.

Scena crimei revenise la aspectul pe care-l avusese înainte de moartea lui Asa Johnson. Cineva strânsese banda galbenă și o aruncase pe undeva. Câțiva cetățeni se aflau acolo, lucrând alene la grădinărit, dar mai ales socializând cu ceilalți, deoarece toamna sosise din plin la Washington, și legumele fuseseră culese, iar florile sau alte plante începuseră să se usuce.

Holiday se duse la mașină. O plasase exact unde fusese parcată în timp ce ațipise și se trezise în noaptea în care descoperise cadavrul. Stătu în spatele volanului Lincolnului și își termină restul de țigară Marlboro. Trase un fum, examină chiștocul dintre degetele sale și trase încă o dată înainte de a-i da un bobârnac în stradă. Privi fumul care se ridica din sfera aprinsă care aterizase pe asfalt.

Holiday se uită în direcția grădinii plină de steguleț și araci, și cu pancartele cu titluri de cântece legate de plante și de botanică. Simțise fiorul acela rece care-l străbătuse și în ziua precedentă, pe când trecuse printre pancarte. *„Let It Grow"*. Acestea erau cuvintele care-i veniseră în minte când mașina de patrulă trecuse pe lângă el, la un moment dat în cursul nopții. Numai că la vremea respectivă el încă nu văzuse pancarta.

Holiday își mijì ochii, privind fără țintă, gândindu-se la polițistul alb și la infractorul de pe scaunul din spate al mașinii. Apoi îl văzu pe fratele său, cântând la chitară, drogat, cu părul lung, cu mult timp în urmă, în pivnița casei părinților lor din Chillum.

– Naiba să mă ia! exclamă Holiday.

Râse scurt, își scoase telefonul mobil, împreună cu cartea de vizită a lui Gus Ramone, și dădu un telefon.

– Aici Ramone.

– Gus, Holiday la telefon.

– Da.

– Auzi, omule, sunt la grădină. Pe Oglethorpe. Mi-am adus aminte de ceva.

– Da, spune! zise Ramone.

– Știi mașina de patrulă, cea pe care am văzut-o atunci? Numărul mașinii era 461. Ca în „Ocean Boulevard"[1].

Ramone nu comentă nimic. Încerca să-și aducă aminte de o anumită imagine.

– Mi-a venit în minte din cauză că fratele meu a fost înnebunit după Clapton, spuse Holiday.

– Asta-i fascinant, zise Ramone.

– Ar trebui să fie destul de ușor să verifici situația mașinilor de patrulă, nu-i așa? Să vezi cine era pe numărul 461 la miezul nopții pe data respectivă.

– Da, numai că sunt ocupat. Mă îndrept chiar acum spre VCB. Avem doi indivizi de interogat.

– Dacă-mi dai numele tipului de pe patrulă, eu și T.C....

– Dar voi nu sunteți polițiști.

– Polițistul acela ar putea fi un martor. O să vrei să vorbești cu el, nu-i așa?

– *Eu* o să vorbesc cu el, replică Ramone, și nu voi.

– Eu și Cook am putea, știi, să verificăm acest lucru. Dacă tu tot ești atât de ocupat...

– Habar n-ai ce zi am avut, și încă nu s-a terminat! spuse Ramone.

– Cu atât mai mult, zise Holiday.

---

[1] „461 Ocean Boulevard" – album al lui Eric Clapton (n.tr.)

– Nu, spuse Ramone.

– Dă-mi de știre, îi ceru Holiday și încheie convorbirea.

Apoi ieși din mașină. Își mai aprinse o țigară, gândindu-se: „O să mă sune și o să-mi dea ce am nevoie. Am văzut asta la el seara trecută. I-a părut rău de bătrân, și, adânc în sinea lui, știe că mi-a făcut un rău. Nu e un tip rău, în general, cam prea corect, dar asta nu-i o chestie îngrozitoare. N-o să mă țină departe de afacerea asta, chiar dacă este împotriva regulamentului".

Peste un sfert de oră, Ramone îl sună.

– M-am mai gândit la asta, spuse Ramone.

De fapt, își reamintise un lucru. Polițistul blond și țanțoș din patrulă care venise la scena crimei se sprijinea de o mașină cu numărul 461 în momentul în care sosise Ramone. Și își amintise și numele de pe legitimația lui: G. Dunne. Numai că nu avea de gând să i-l dea lui Holiday. Doc și bătrânul acționau din pasiune și disperare. Pasiunea era întotdeauna un lucru pozitiv. Numai că disperarea lor era cea care-l îngrijora pe Ramone.

– Și? întrebă Holiday.

– Aș fi nebun dacă ți-aș oferi această informație. Nu voi face acest lucru niciodată!

– Nici nu am nevoie de tine. O să-l găsesc în felul meu.

– Fă-mi măcar o favoare și nu acționa în nici un fel până când nu vorbești mai întâi cu mine.

– Am priceput, spuse Holiday.

– Vorbesc serios, Doc.

– Am înțeles.

– Asta include și ideea de a conduce propria ta investigație, precizează Ramone. Să pretinzi că ești ofițer de poliție este o infracțiune gravă.

– Nu-ți face griji, Gus. Nu o să te pârăsc.

– Ești amuzant, Doc!

– Îți mulțumesc că m-ai sunat.

Holiday apăsă tasta de încheiere a convorbirii. Apoi formă numărul lui T.C. Cook pe care-l reținuse în memoria telefonului. Cook răspunse la al doilea apel. Holiday se gândi: „Bătrânul aștepta să-l sun".

T.C. Cook era așezat la masa din bucătăria sa și bea o ceașcă de cafea. Din spate, dinspre biroul său, putea auzi vocea de la dispecerat cu zgomotul specific, și răspunsul polițistului de la patrulă care venea de pe site-ul de internet de pe calculatorul său. Deseori acesta era singurul sunet care se auzea în casa lui liniștită. Femeia pe care o trimiseseră cei de la Asociația Veteranilor, cea din El Salvador, mai făcea unele zgomote pe acolo, mai aducea lucrurile la viață. Abia îi aștepta vizitele, numai că venea doar o singură dată pe săptămână.

În cea mai mare parte a timpului, zilele lui erau lungi din cauza plictiselii. Se trezea devreme, citea cât putea din ziar, pe urmă își petrecea timpul în birou sau în atelierul din pivniță, căutând să facă ceva. Își aștepta poșta în jurul orei prânzului și petrecea mai mult timp decât era necesar pentru pregătirea mesei. Încerca să reziste, dar deseori ceda somnului de după-amiază. Încerca să nu se uite prea mult la televizor, deși era capabil să facă acest lucru fără prea mare frustrare. Numai că aceasta era o activitate pasivă, din care numai primea, nu și dăruia ceva. Cook era genul care întotdeauna trăise pentru țelurile sale, iar acum nu mai avea nici unul. Nu i se slăbise mintea. Avea mai multe motive să fie nefericit decât majoritatea oamenilor, dar nu-și permitea să se lase pradă disperării. Nu prea avea o motivație să se dea dimineața jos din pat, dar făcea acest lucru în continuare

și se îmbrăca înainte de micul dejun, la fel cum ar fi făcut orice om care urma să se ducă la serviciu.

Să se implice în activitățile bisericii ar fi fost o opțiune, dar el nu prea era genul bisericos. Soția lui fusese o baptistă devotată, o femeie cu o credință puternică. Unii polițiști se dedicau lui Dumnezeu, dar meseria lui și tot ceea ce-i fusese dat să vadă produseseră efectul opus asupra lui Cook. Acum, că era mai aproape de moarte, ar fi fost mai ușor și de înțeles dacă ar fi revenit la vechile obiceiuri cu mersul la biserică, dar s-ar fi simțit un ipocrit dacă ar fi făcut asta. Nu fusese un soț foarte atent, sau un soț model, dar își iubise soția și îi fusese credincios, și dacă Dumnezeu exista, și dacă era într-adevăr bun, Cook considera că ar fi găsit de cuviință să-i aducă pe el și pe Willa din nou împreună, indiferent dacă el se ducea sau nu la slujbele de duminică.

Cook se uită în cana de cafea goală. Doctorul îi spusese să bea doar o ceașcă pe zi, și asta numai dacă trebuia neapărat. Spusese că de la cofeină inima lui își mărea ritmul, iar Cook nu-și putea permite acest lucru. Și mai era și faptul că doctorul îi spusese că exista riscul foarte mare să mai facă un accident cerebral, și că acesta ar putea fi mult mai grav decât celălalt. După cum se părea, nici chiar dacă nu ar fi băut a doua ceașcă de cafea nu avea cum să prevină acest lucru. Sistemul lui circulator era fragil, așa îi spusese doctorul. „Nu, nu aș putea să vă spun cât va mai dura până la următorul *eveniment.* Ar putea să fie săptămâni, sau ar putea să fie ani. Toți acei zeci de ani de fumat și de alimentație necorespunzătoare... Am vrea să putem face mai mult pentru dumneavoastră, domnule Cook. O altă operație ar fi prea riscantă, din nefericire. Continuați să duceți o viață activă, dar cu

grijă. Să vă luați medicamentele!" Și așa mai departe, aiureli peste aiureli.

Cook se uită pe masa din bucătărie. Avea un fel de organizator cu două pastile în fiecare compartiment, separate pe zilele săptămânii. În acest fel nu avea cum să uite o zi, sau să uite că luase deja pastilele și să înghită din greșeală o doză dublă. Aceste lucruri erau obligatorii pentru el. Dacă va supraviețui următorului atac cerebral, va ajunge ca una dintre legumele acelea cu brațele și cu picioarele fără vlagă. Apoi, Asociația Veteranilor va trimite pe cineva să-i facă baie; să-i pună o bavețică în timpul mesei; va trimite o femeie imigrantă sărmană să-i șteargă fundul lui de bătrân. Mai curând își băga pistolul în gură, decât toate astea. Dar acesta era un gând pentru o cu totul altă zi.

Îl sunase Holiday. Apoi Cook îl sunase pe un vechi prieten din Districtul 4, pe care-l monitorizase pe la începutul anilor 1980 și care acum era ofițer comandant. Cook îi spusese locotenentului că un polițist de patrulă îi făcuse un serviciu unei nepoate de-a lui și că ea dorea să-i scrie o scrisoare prin care să-i mulțumească, dar nu reușea să-și amintească decât numărul pe care-l văzuse pe mașina lui. Cook nu avea nici o nepoată, iar ezitarea locotenentului îi arătase că simțise minciuna, însă, cu toate acestea, îi oferise informația lui Cook. Când Cook întrebase care era programul polițistului, locotenentul îi spusese, după o lungă pauză, că în ziua respectivă lucrase de la ora opt la patru.

Holiday urma să vină, și apoi se vor pune pe treabă. Tânărul acesta purta niște poveri grele, dar avea energie și entuziasm. Poate că ei doi vor reuși să facă ceva împreună.

Cook se duse la mașină, un Mercury Marquis de culoare auriu-deschis, cu o stea albastră FOP[1] lipită pe lunetă, și deschise portbagajul. Se gândise că era posibil ca el și cu Holiday să urmărească pe cineva în seara aceea, și astfel le vor trebui două mașini. Știa ce se afla în portbagaj, știa că nu golise conținutul acestuia, dar era puțin surescitat și dorea să arunce o privire la lucrurile sale.

În portbagaj păstra articolele de întreținere a mașinii, inclusiv uleiul, antigelul, cablurile de baterie, lichidul de frână și cel pentru sistemul de direcție, prețurile, trusa de reparații a cauciucurilor și cricul. Mai avea și o cutie de scule în care ținea ustensilele standard și o cutie în care ținea o ruletă de treizeci de metri, bandă adezivă, un binoclu, ochelari pentru vedere de noapte pe care nu-i utilizase niciodată, o cutie de mănuși de cauciuc, un baston extensibil, o pereche de cătușe Smith & Wesson, mai multe baterii, un aparat foto digital pe care Cook nu știa cum să-l utilizeze și o lanternă Streamlight Stinger reîncărcabilă, cu exteriorul din oțel, care putea fi folosită și ca armă. Mai avea în portbagaj și o rangă de metal.

Totul era la locul lui. Holiday avea să mai întârzie puțin. Cook decise să se întoarcă în casă și să-și ia trusa Hoppe și pistolul de calibru 38. Avea timp să-și curețe arma.

Michael „Mikey" Tate și Ernest „Nesto" Henderson se aflau într-o mașină Maxima neagră, modelul nou cu patru țevi de eșapament la spate, situată în parcarea unui mall de pe Riggs Road din nord-estul Washingtonului, nu departe de granița cu Maryland. Acolo se aflau un magazin cu toate produsele la un dolar, o casă de amanet, un magazin de băuturi alcoolice, un restaurant chinezesc,

[1] Fraternal Order of Police – organizație sindicală a polițiștilor din SUA (n.tr.)

unul mexican, un spațiu de încasare a cecurilor și două frizerii, una specializată în manichiură și pedichiură, și cealaltă, numită Hair Raisers, era cunoscută pentru codițe împletite și alte extensii din păr. Chantel Richards era angajată la Hair Raisers. Henderson o putea vedea prin parbriz, stând în spatele unei femei așezate pe scaun, amândouă vorbind de zor în timp ce Chantel își făcea meseria. Henderson era cel care făcea supravegherea. Tate răsfoia ultimul număr din *Vogue*.

– La naiba, e drăguță totuși, declară Henderson.

– Așa sunt o mulțime de femei, spuse Tate, ridicându-și privirea.

Purta niște blugi de mărime mare, o cămașă Lacoste cu mâneci lungi și pantofi asortați, cu niște crocodili micuți prinși pe o parte.

– Și e și înaltă, interveni Henderson, care purta o șapcă albastră Nationals, versiunea de la jocul din deplasare, nu neapărat din cauză că era interesat de baseball, ci din cauză că avea culoarea asortată cu cămașa. Șapca îi stătea ușor ridicată pe creștet.

– Părul o face să pară mai înaltă decât este, spuse Tate. În plus, e posibil să poarte tocuri cui. Fetelor ăstora la modă le place să fie înalte. Le face să pară mai slabe.

– Are rotunjimi exact acolo unde trebuie.

– Se îmbracă bine pentru genul de corp pe care-l are.

– Unde ai citit asta, în revista aceea de fete?

– Spuneam și eu. A obținut efectul pe care l-a dorit.

Tate remarca îmbrăcămintea femeilor, pantofii și bijuteriile lor, modul în care mergeau, lucruri din astea. Era interesat, asta era tot. Numai că nu vorbea prea mult despre lucrurile astea când era cu Nesto, care considera că a citi revistele care tratau aceste lucruri, și chiar cititul de orice fel era o chestie de poponari.

– Mă îngrijorezi, fiule.

– Nu făceam decât să-i admir efortul, asta-i tot!

– Da, bine, am admirat-o destul.

– Nici nu sunt prea bucuros de chestia asta, să știi. Mă doare și fundul de la statul aici.

– Sigur nu te doare de la altceva?

– Adică?

– Nu și-a băgat cineva mădularul în tine?

– Să te ia naiba, omule!

– Citești toată ziua reviste de modă; mă îngrijorezi.

– Măcar eu *știu* să citesc.

– În timp ce ți-o trage unul pe la spate.

– Haide, Nesto!

Lucrau împreună, dar aveau puține lucruri în comun. Michael Tate ajunsese acolo fiind în tranzit spre un alt loc. Era ca toți acei ospătari din New York despre care citise, care de fapt nu erau ospătari, ci actori care se pregăteau să devină vedete de film sau de televiziune. Așa se considera Tate, cel puțin. Oricum, nu avea de gând să lucreze undeva cu salariul minim, până să dea lovitura. În nici un caz nu avea de gând să plece de acasă fără un costum frumos pe el, sau bani în buzunar, pentru că așa era el. Așa că acum lucra aici.

Fratele lui mai mare, William, care acum se afla la închisoare, fusese implicat în traficul de droguri împreună cu Raymond Benjamin, când amândoi erau tineri, iar când Benjamin ieșise din închisoare, îl băgase și pe Michael în afacere. Numai că Michael Tate era destul de deștept să știe că banii, așa frumoși cum erau, nu erau decât niște bani de buzunar, în comparație cu ceea ce scoteau designerii aceia de îmbrăcăminte. Dacă rapperii aceia cu fundul moale puteau s-o facă, de ce n-ar fi putut și Michael Tate?

Întrebarea era cum să ajungi însă dintr-un loc în celălalt? Se gândea că poate punctul de plecare era să încerce să-și obțină GED-ul[1]. Numai că avea să se gândească altă dată la acest lucru. Deocamdată stătea aici cu Nesto Henderson, într-o parcare de rahat, supraveghind o tânără femeie care probabil că nu făcuse rău nimănui, niciodată. Și mai era numit și poponar de țăranul ăsta care nu avea nici el parte de prea multă acțiune cu femeile, dar care simțea nevoia să-l jignească pe el din cauză că citea reviste. Pe deasupra, îi mai chiorăiau și mațele.

– Mi-e foame, spuse Tate.

– Atunci du-te acolo, la chinezoii ăia, și ia-ți o friptură și niște brânză. De fapt, ia-mi și mie una dacă tot te duci!

– Cum poți să fii atât de prost? Niciodată nu poți să cumperi un sendviș dintr-un loc unde se vinde și mâncare chinezească. Și niciodată nu poți să mănânci mâncare chinezească dintr-un loc unde se vând sendvișuri.

– Dar nici mâncare de la Pedro nu vreau, spuse Henderson, referindu-se la restaurantul mexican.

– Uite ce-i, tipa nu pleacă nicăieri, cel puțin o vreme. Are clienta de care trebuie să aibă grijă și, oricum, e prea devreme ca să plece de la serviciu. Hai să găsim un loc unde să mâncăm mâncare adevărată și revenim mai târziu.

Henderson se uită la Chantel Richards, admirându-i mișcările șoldurilor pe ritmul muzicii pe care o difuzau în frizerie.

– Ar fi păcat dacă ar trebui să-i facem felul. Nu sunt multe femei care să se miște așa de frumos.

– Nu trebuie decât s-o urmărim până în locul unde stă cu tipul ăla, Romeo.

---

[1] General Educational Development – Set de cinci teste care, dacă sunt trecute, certifică faptul că persoana deține cunoștințe la nivel de liceu în America sau Canada. (n.tr.)

– Spuneam și eu, că s-ar putea să fim nevoiți, zise Henderson, pe urmă făcu semn înspre cheia de contact. Hai, să mergem!

Tate porni Nissanul și ieși din spațiul de parcare. Opri când semaforul se făcu galben pe Riggs, și fu atent să utilizeze semnalizarea la intersecția care urmă după aceea. Aveau arme adevărate sub scaune și nu voia să riște să fie oprit de poliție.

Nesto Henderson se implicase mai mult. Cel puțin, așa pretindea el. Michael Tate putea să aibă grijă de el însuși și să-l protejeze și fizic pe Raymond Benjamin dacă era necesar, dar nu se înscrisese în vreun grup de masochiști. În definitiv, Benjamin îi spusese că terminase și el cu acea parte a jocului. „Nu am de gând să omor o femeie, își spuse Michael Tate. Asta nu mă caracterizează."

Capitolul 29

Încăperea era aglomerată, ca întotdeauna. Dominique Lyons era așezat pe un taburet fixat de podea. Scaunul era mic în mod intenționat și foarte inconfortabil pentru un bărbat de dimensiuni mai mari. Lyons nu fusese legat de baza scaunului. În acest moment al interogatoriului, agentul de poliție Bo Green, așezat de partea cealaltă a mesei, era încă prietenul lui Lyons. Discutaseră doar pentru scurtă vreme.

Lyons purta un tricou Authentic Redskins, cu numele lui Sean Taylor pe el și cu numărul 21 prins pe spate. Tricourile Authentic mergeau până la o sută treizeci și cinci de dolari, o sută patruzeci pe stradă. Adidașii Jordans noi-nouți din picioarele lui Lyons făceau cam o sută cincizeci de dolari. Bijuteriile lui, un Rolex original, inelele, cerceii cu diamante și lanțul de platină aveau o valoare de aproximativ cinci cifre. Când Green îl întrebă cu ce se ocupa, Lyons spuse că avea o afacere cu piese auto pe strada pe care locuia.

– Văd că ești fan Taylor, spuse Green.

– Tipul e tare, răspuse Lyons.

Era un individ înalt și cu membrele foarte lungi. Avea umerii lați și un chip ascuțit, cu trăsături frumoase.

Avea codițe lungi, împletite, care îi încadrau pometii. Ochii îi erau de un căprui-închis și plați, idealul unui taxidermist.

– A fost la Miami, așa că nu e nimic ieșit din comun. Știi că cei din Hurricanes joacă bine întotdeauna.

Lyons încuviință din cap. Se uită inexpresiv în ochii lui Bo Green.

– Ai jucat la Interhigh, nu-i așa? îl întrebă Green, bănuind acest lucru după înălțimea, greutatea și constituția atletică a lui Lyons.

Green știa mai mult ca sigur că exista un antrenor care să-l fi remarcat pe Lyons la un moment dat în viața lui, și făcuse o încercare.

– Eastern, spuse Lyons. Am jucat ca fundaș dreapta.

– În colț sau în apărare?

– Apărare liberă.

– Asta când, pe la sfârșitul anilor '90?

– Nu am jucat decât un singur an. În '99.

– Ramblers aveau o echipă bună în anul acela, îmi amintesc foarte bine. Hei, cred că te-am și văzut jucând! În anul acela ați jucat cu Ballou, nu-i așa?

Era o minciună, și Lyons își dădu seama. Numai că orgoliul lui nu putea să treacă peste asta.

– Am jucat în echipa facultății când eram în anul doi.

– Pari un jucător bun.

– Erau un obstacol pentru cei mai tineri, spuse Lyons.

– Și de ce ai jucat numai un an?

– Am absolvit și facultatea după anul doi.

– Ți-ai luat viața în mâini de timpuriu, nu?

– Cred că fac parte dintre geniile acelea tinere despre care se aude uneori. Eram pe programul accelerat.

– Fotbalul este un joc bun. Și e util pentru unii, de asemenea. Poate ai fi reușit să-l transformi în altceva dacă ai fi rămas pe poziție.

– Cred că ar fi trebuit să discut despre asta cu consilierul meu psihologic. Asta dacă aș fi reușit să găsesc unul.

– Antrenez o echipă de fotbal în sud-est, spuse Green, cu o voce liniștită, și fără vreo ezitare. Eu și încă vreo câțiva tipi pe care-i cunosc ne petrecem vremea pe acolo. Avem trei divizii cu greutate. Dacă băieții ajung să se antreneze regulat, și îmi arată carnetele de note în fiecare trimestru, și dacă au note de trecere, le garantez că vor juca pe teren. Nici măcar nu-mi pasă dacă sunt buni la ceva.

– Și ce-i cu asta? întrebă Dominique Lyons.

Bo Green îi zâmbi amenințător individului de pe taburetul prea mic pentru el.

– Ești nostim, omule! Ți-a mai spus cineva vreodată acest lucru?

– Voiam să spun că e o poveste frumoasă, numai că noi nu ne aflăm aici ca să facem conversație. Dacă nu o să mă acuzați de ceva, va trebui să mă lăsați să plec de aici, pentru că am treburi de rezolvat.

– Ești acuzat de posesie de marijuana, spuse Green.

– Îmi asum vina pentru asta, zise Lyons. Asta este ca o amendă pentru parcare necorespunzătoare în orașul ăsta. Așa că dați-mi hârtiile de eliberare și data la care trebuie să mă prezint la tribunal, și am plecat de aici.

– Aș vrea să-ți pun câteva întrebări, dacă tot ești aici.

– Referitoare la ce?

– La o crimă. Victima este un tânăr pe nume Jamal White. Îl cunoști?

– Vreau un avocat, spuse Lyons.

– Nu te întreb decât dacă îți este cunoscut acest nume.

Lyons îl privi fix pe Green și nu răspunse.

– Ai dreptate, Dominique. Ai dreptul să chemi un avocat. Dar știi, avocatul respectiv te va sfătui să nu vorbești cu noi și îți va ruina șansele de a obține o condamnare mai ușoară mai târziu. Vreau să spun că dacă ai coopera și ne-ai oferi niște informații care să ne fie de folos în această anchetă referitoare la crimă, de exemplu, acuzația pentru posesie de marijuana pe care ai primit-o astăzi va dispărea, cel mai probabil.

– Am văzut și eu emisiunea aceea la televizor, spuse Lyons.

– Care anume?

– Știți dumneavoastră. Cea în care tipul alb îi adună pe suspecți în camera de interogatoriu și vorbește cu ei în lipsa avocatului aproape în fiecare săptămână timp de zece ani. Și apoi îi împinge foaia aceea galbenă de hârtie pe masă și îi spune suspectului să-și scrie mărturisirea. Și apoi suspectul o face. Da, am văzut-o. Problema este că nu există nici un bulangiu pe care să-l cunosc și care să fi fost atât de prost încât să facă acest lucru. Poate în New York există asemenea ignoranți. Dar nu și în Washington.

– Chiar *ești* deștept, Dominique!

– Doar v-am spus că sunt!

– Ca Doogie Howser[1].

– Dacă spuneți dumneavoastră...

– Am vorbit cu prietena ta, Darcia.

– Da?

– Și ea este la fel de inteligentă ca și tine?

---

[1] Personaj din filmul cu același nume, un adolescent foarte inteligent, medic, care se confruntă cu problemele vârstei sale. (n.tr.)

Bo Green se ridică de pe scaun. Privi în jos către Lyons, care examina masa din fața lui. Mâinile lui, care stătuseră liniștite pe parcursul interogatoriului, acum băteau ritmic în suprafața zgâriată a mesei.

– Mă duc să-mi iau o apă minerală, spuse Green. Vrei ceva?

– Aduceți-mi un Slice!

– Nu avem asta. Dar un Mountain Dew e bun?

Lyons încuviință scurt din cap. Green se uită la ceas, apoi privi direct în camera de filmat, montată într-un colț al tavanului.

– 11.20 dimineața, spuse Green înainte să iasă din încăpere.

Bo Green așteptă să se închidă ușa în spatele lui. Se duse în încăperea alăturată, în camera video, unde stăteau agenții de poliție Ramone și Antonelli, acesta din urmă cu secțiunea sportivă a ziarului deschisă în poală. Pe un ecran se vedea Dominique Lyons, care încă se uita fix la masă, foindu-se pe scaun, încercând să găsească o poziție mai confortabilă. Pe celălalt ecran se vedeau Rhonda Willis și Darcia Johnson, în camera numărul 2. Ramone era concentrat pe ecranul respectiv. Vocea moale, constantă a Rhondei se auzea prin difuzoare.

– Ceva? întrebă Green.

– Rhonda o ia încetișor, spuse Ramone.

– Curva ticăloasă nu a scos nici măcar o vorbuliță până acum, adăugă Antonelli.

– Ce-mi place când vorbești așa, Tony! spuse Green. Sună exact ca vocabularul de pe stradă.

– Totuși, asta e o păsărică bună, zise Antonelli.

– Iată o expresie care nu prea se mai folosește în zilele noastre, spuse Green. De fapt, dacă mă gândesc bine, de câteva zeci de ani.

– Băiatul tău, Dominique, spuse Ramone. E foarte cooperant!

– Ăsta-i amicul meu, replică Green. După ce se termină toate astea, o să ne ducem într-o excursie cu cortul, ceva de genul ăsta. O să stăm în jurul focului de tabără și o să cântăm *Kum Bah Ya.*

– Nu vreau să am o atitudine negativă, zise Ramone, dar am senzația că Dominique nu o să mărturisească nimic.

– A văzut emisiunea aceea, spuse Green. Oricum, am plecat de aici, mă duc să-i caut un Mountain Dew.

Green ieși din încăpere, în timp ce Ramone continuă să privească ecranul monitorului. Rhonda Willis se apleca peste masă, cu un chibrit în mână, ca să-i aprindă țigara Darciei Johnson.

– Spune aici că *Lee*-Var Arrington nu este sigur sută la sută, spuse Antonelli, cu ochii în ziar. Are *îndoieli* în privința meciului de duminica asta. Zece milioane pe an, sau cât o fi având, și nu trebuie să se ducă la muncă, din cauză că-l doare blestematul lui de genunchi. Eu, unul, am hemoroizi cât boaba de strugure, care-mi atârnă între fese, și cu toate acestea vin la muncă în fiecare zi. Oare nu înțeleg eu cum stau lucrurile, sau ce?

– E posibil, spuse Ramone.

În camera cu numărul 2, Rhonda Willis stinse chibritul. Darcia trase din țigară și scutură scrumul într-o scrumieră din staniol. Era pistruiată și avea ochii căprui. Avea trupul bine făcut. Sarcina nu îi stricase silueta. De fapt, chiar o făcuse mai senzuală, ceea ce era un atu în meseria pe care o avea.

– Spune-mi despre Jamal White, o îndemnă Rhonda.

Darcia Johnson privi într-o parte.

– Nu e nici o problemă dacă vorbești despre Jamal, spuse Rhonda, repetând în mod deliberat numele băiatului.

Știu că ați avut o relație. Îl știi pe prietenul lui Jamal, Leon Mayo? El mi-a spus că voi doi erați împreună.

– Nu eram împreună, spuse Darcia. Eu sunt cu Dominique.

– Și totuși lui Jamal îi plăcea de tine.

– Se poate. Nu-l cunoșteam chiar atât de bine, ăsta-i adevărul.

– Nu? Dar tipul care stă la intrare la Twilight este polițist. El spune că voi doi discutați la bar în noaptea în care Jamal a fost ucis.

– Acolo vorbesc cu o mulțime de persoane. Pentru asta sunt plătită. Așa obțin bacșișuri.

– Și dacă dansezi.

– Sigur.

– Și mai ce?

Darcia nu răspunse.

– Am fost în apartamentul în care stai cu Shaylene Vaughn, spuse Rhonda, cu tonul lipsit de agresiune sau animozitate. Am și eu ochi.

– Și?

– Îi dai lui Dominique toți banii pe care-i câștigi? Darcia trase din țigară. Dominique Lyons este peștele tău? Darcia suflă fumul de țigară în cămăruță. Nu te judec, fată, spuse Rhonda. Încerc doar să aflu ce s-a întâmplat cu tânărul acela. M-am întâlnit cu bunica lui și am văzut-o plângând. Rudele lui merită să afle, nu crezi?

– Jamal nu era decât un băiat pe care-l cunoșteam.

– Dacă așa spui tu...

– Îmi pare rău că a fost omorât. Dar nu știu nimic despre asta.

– Bine.

– Acum pot să-mi văd copilașul?

– Este cu mama ta în camera de joacă. Și tatăl tău se află acolo, cred.

– Isaiah nu e bolnav, nu-i așa?

– Nu, e bine.

– Atunci înseamnă că mama m-a mințit ca să fiu arestată.

– Te-a mințit ca să te ajute, Darcia. A făcut ceea ce trebuia pentru tine și pentru fiul tău.

– Cum o să fie bine pentru mine și pentru copilul meu dacă eu o să fiu la închisoare? Darcia trase din țigară și o stinse în scrumieră, apoi se frecă la ochi. Despre Jamal.

Darcia făcu un gest mic cu mâna.

– Nu te grăbi! îi spuse Rhonda.

– Din punctul meu de vedere, am terminat.

– Încă nu. Și eu îmi doresc să ies de aici, dar mai avem câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm. Din păcate, mi s-a dat cazul acesta de omucidere...

– Nu mă puteți ține aici sub acuzația de posesie de marijuana.

– O să dureze un timp până să pun la punct toată hârțogăraia.

– Asta-i o porcărie! *Știți* că-i o porcărie!

Rhonda o lăsă pe Darcia să-și descarce nervii și o privi în timp ce se calmă.

– Ești bine? Nu ești bolnavă și nici nu ți-e rău, nu-i așa? Ești după drog cumva?

Darcia clătină din cap.

– Asta-i bine, spuse Rhonda. Ascultă, vrei o apă minerală, ceva?

– Am să beau o Diet Coke, dacă aveți.

– Nu este decât pepsi, răspunse Rhonda. Vrei unul?

Darcia încuviință din cap. Rhonda se ridică, se uită la ceas, apoi privi în obiectivul camerei de filmat, și spuse:

– 11.35 dimineața.

Rhonda ieși din cameră, așteptă ca ușa să se încuie în urma ei și luă un Diet Pepsi de la aparat. Îl duse la camera video, unde stăteau Ramone și Antonelli, privindu-i pe Bo Green și pe Dominique Lyons pe ecranul cu numărul 1.

– Unde e mașina mea? întrebă Lyons.

– Probabil în drum spre parcarea cu mașinile sechestrate, răspunse Green.

– Ar fi bine să nu aibă nici o zgârietură pe ea, spuse Lyons, altfel o să vă treziți imediat cu un proces.

– E un Lexus frumos, zise Green. Ce model e, 400?

– 430, spuse Lyons.

– Cu asta ai mers în noaptea aceea?

– La care noapte te referi?

– Noaptea în care a fost omorât Jamal White, spuse Green.

– Cine?

– Jamal White.

– Numele ăsta nu-mi este cunoscut.

– Ai avut o dispută cu el la Twilight în noaptea în care a murit. Avem un martor care a confirmat acest lucru.

– Vreau un avocat, repetă Dominique Lyons.

Green își încrucișă brațele la pieptul său imens, se așeză din nou pe scaun și se uită drept în fața lui.

– Bo arată destul de trist, nu-i așa? întrebă Antonelli.

– Asta-i frustrare, spuse Ramone.

– Voi vedeți un tânăr care-și ține gura, zise Rhonda. Eu văd unul care spune multe.

– Pe bune?

– Hai că mă duc înapoi să-mi văd de treabă.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Antonelli. Mă pricep cum să înmoi limba unei tinere femei. Nu e nevoie decât de puțin farmec.

– Și o grămadă de alcool, adăugă Ramone.

– Am prins ideea, spuse Rhonda și părăsi încăperea.

Ramone închise sonorul la ecranul numărul 1, din cauză că nu mai era nimic interesant de auzit. O așteptau pe Rhonda să se întoarcă în camera numărul 2. Ea se așeză și împinse cutia de suc peste masă spre Darcia. Rhonda o lăsă pe Darcia să-și deschidă cutia și să ia o înghițitură mare de suc. Îi aprinse Darciei următoarea țigară.

– Am patru fii, spuse Rhonda, trăgând chibritul înapoi. Darcia continuă să fumeze. Patru fii, continuă Rhonda, și nici un bărbat. Nu mă plâng. Băieții au doi tați diferiți, dar nici unul din ei nu era ceea ce se numește un bărbat de familie. Pe primul l-am trimis la plimbare, și când și al doilea s-a dovedit la fel, i-am spus să plece în același mod. Nu am primit un bănuț de la nici unul din ei până în ziua de azi, și nici nu l-aș lua, chiar dacă mi s-ar oferi. Nu vreau să spun că băieților mei nu le-ar fi mai bine dacă ar fi un bărbat în casă, numai că noi nu am avut această opțiune. Ne-a fost greu, n-o să te mint. A fost o permanentă luptă, și va continua să fie, dar ne descurcăm destul de bine. O să fim bine. Te uiți la mine, Darcia, și știu ce vezi. O femeie de vârstă mijlocie cu puțină burtă și cu haine cumpărate de la JCPenney. Am cearcăne și pantofi fără toc. Nu am mai fost la un restaurant bun de vreo cinci ani, și nici nu mai știu când am fost la ultima petrecere adevărată. Nu cu mult timp în urmă arătam cam ca tine. Și *eu* arătam bine, să știi. Prin anii '80 mă trimiteau sub acoperire în cluburi unde apăreau băieții amestecați adânc în droguri. Mă refer la R Street Crew, Mr. Edmond, toate astea, pentru că superiorii știau că tinerii cu bani vor vrea să stea de vorbă cu mine. Dacă merg astăzi pe stradă, am noroc dacă se mai uită cineva la mine. Atât de repede se duce totul, draga mea. Și apoi

ce-ți rămâne? O să-ți spun. Îți rămân oamenii pe care-i iubești și care te iubesc. Mă uit la fiii mei și nu regret nici o clipă din timpul petrecut cu ei. Nu mă deranjează nici cum arăt în oglindă, pentru că știu că nu înseamnă prea mult în cele din urmă. Scopul meu nu a fost meseria asta, sau ziua de salariu, sau ceva ce se poate cumpăra, ci să-mi cresc copiii. Să știu că nu mă vor părăsi niciodată în sufletele lor. Înțelegi ce-ți spun?

– Continuă, Rhonda, rosti Ramone, privind monitorul.

– Ai șansa să ieși de pe drumul pe care ai apucat-o, spuse Rhonda. Fă tot posibilul să te cureți de murdării și începe să-ți crești bebelușul așa cum trebuie, tu singură. Așa cum au făcut mama ta și tatăl tău cu tine. Dă-i încolo pe indivizii ăștia cu care ai fost până acum și începe o viață nouă! Putem să te ajutăm. Avem acest program de protecție a martorilor prin care îți putem da o locuință, departe de locul în care ai fost. Putem aranja totul.

– Nu știu nimic, spuse Darcia.

Scrumul i se lungise în vârful țigării. Se oprise din fumat, dar trebuia să-l scuture în scrumieră.

– Cum ai de gând să-l protejezi pe tipul acela? El este acum într-o altă cameră de interogatoriu, punându-ți ție în cârcă toate lucrurile.

– Ba nu e așa!

– Dă-i drumul! Crezi că tu ești drăguța lui? Frumușelul îi spune același lucru și lui Shaylene, și fiecărei fete pe care o regulează și pe care o fură. Nu știi acest lucru? Iar acum el se află acolo, spunând că tu ai avut ideea de a-l ucide pe Jamal.

– Nu este adevărat!

– Adevărat sau nu, el așa o să depună mărturie. Poate că el e cel care a apăsat pe trăgaci, dar va obține o acuzație mai puțin gravă dacă premeditarea a venit din partea ta.

– Nu am dorit să-i fac rău lui Jamal, de ce aș fi vrut acest lucru?

– Nu știu. Tu să-mi spui!

– Jamal era un băiat de treabă.

– *Spune*-mi, Darcia! Poți s-o faci. Tu nu ești o ucigașă. Ai aceeași privire blândă în ochi pe care am văzut-o la mama ta. La proces o să te acuze drept complice la crimă și o să fii închisă mult timp pentru acest lucru, iar asta pentru ce? Nu ai făcut rău nimănui. Nici nu ai putea. Știu acest lucru.

O lacrimă se prelinse din ochiul drept al Darciei și i se rostogoli pe obraz.

– Vorbește-mi, spuse Rhonda. Nu-ți pot fi de folos dacă nu o faci și tu. Știu că te-ai săturat de toate astea. Nu-i așa?

Darcia încuviință dând din cap.

– Vorbește, repetă Rhonda.

Darcia își stinse țigara în scrumieră. Privi fumul cum se ridică în rotocoale din scrumieră.

– Jamal îmi adusese un trandafir în noaptea aceea, spuse Darcia. Asta-i tot ce a făcut rău.

– Și ce s-a întâmplat după aceea?

– Vorbeam cu el la bar, iar Dominique l-a văzut când mi-a dat trandafirul. Nu că Dominique ar fi fost gelos, sau ceva de genul ăsta. Numai că știa că eu și Jamal...

– Jamal nu era un client. El era prietenul tău.

– Nu l-aș fi lăsat pe Jamal să mă plătească. Asta-l scotea din minți pe Dominique. Nici măcar nu mă gândeam la Jamal în felul acesta. Era drăguț.

– Jamal și Dominique s-au certat la Twilight?

– Dominique încerca să-l întărâte. Jamal s-a abținut, ceea ce a agravat lucrurile. Apoi Jamal s-a strecurat afară. Știam cu ce autobuze mergea și pe unde se ducea acasă.

Dominique mi-a cerut să-i spun și m-a forțat să merg cu el. Mi-a fost frică să mă opun. Nu mă gândeam că Dominique avea să-i facă prea mult rău. Mă gândeam că poate va încerca să-l ia tare, în nici un caz nu mă așteptam la ceea ce a făcut. În mintea mea mă gândeam că poate îl voi putea opri dacă mergeam și eu.

– Dominique Lyons l-a împușcat pe Jamal White?

– A oprit lângă el la intersecția dintre 3rd Street și Madison, pe partea cu parcul. Dominique a ieșit din Lexusul lui și l-a împușcat pe Jamal de trei ori.

– Darcia, aceasta este o întrebare foarte importantă. Știu că portarul verifică pe toată lumea de arme când pătrunde în acel local. Așa că nu e prea probabil ca Dominique să fi fost înarmat când se afla în Twilight. Avea un pistol în mașină?

– Nu.

– Nu *ce?*

– Nu avea nici un pistol la vremea aceea. Când am plecat de la Twilight, am mers să se întâlnească cu un individ. Tipul respectiv i-a vândut un pistol.

– În noaptea aceea?

– Da.

– La naiba, spuse Ramone prin întunericul din camera video.

– Se pare că nu Dominique este trăgătorul vostru, spuse Antonelli.

Ramone nu spuse nimic și se frecă pe obraz. Ușa se deschise, iar polițistul Eugene Hornsby, șifonat tot și cu hainele neasortate, apăru în cadrul ușii.

– Garloo a intrat în parcare, Gus, spuse Hornsby. Spune că trebuie să stea de vorbă cu tine imediat. Are să-ți arate ceva. Nu știu din ce motiv, vrea ca tu să te duci afară la el.

– La naiba! exclamă Ramone, ridicându-se rapid de pe scaun, cu chipul extrem de agitat.

– Să nu omori mesagerul! spuse Hornsby.

Capitolul 30

Bill Wilkins stătea în mașina Impala, cu ușa din partea șoferului deschisă, cu un picior scos din mașină, sprijinit de asfalt. Fuma o țigară și sufla fumul în cealaltă direcție față de Ramone. Ramone se afla pe bancheta de alături, răsfoind hârtiile pe care le adusese Wilkins într-un dosar de carton.

– Ai scos toate astea din fișierele din History de pe calculatorul lui? întrebă Ramone.

– Practic astea sunt site-urile pe care le-a vizitat Asa în săptămâna dinainte de moartea sa. Avea programată ștergerea automată la fiecare șapte zile.

– Și acestea sunt...

– Acestea sunt doar exemple de pagini accesate, spuse Wilkins. Dacă intri mai profund pe conținut, e destul de dur. Crede-mă pe cuvânt, este foarte clar. Practic, chestii despre relațiile sexuale dintre bărbați. Penisuri, penetrare anală, sex oral... Și masturbarea e foarte accesată.

– Asa era homosexual.

– Asta mai mult ca sigur.

Ramone își mângâie mustața neagră.

– Cred că am suspectat acest lucru încă de la raportul medicului legist. Nu știu de ce nu m-am uitat atunci mai în profunzime. Bănuiesc că nu voiam să fie adevărat.

Wilkins își aruncă țigara în stradă.

– Nu vreau să tratez cu ușurință acest subiect. Mi-a părut foarte rău când am descoperit acest lucru, mai ales că tu-l cunoșteai pe băiat.

– Ai acționat așa cum trebuia.

– Aș fi vrut să fi scos mai multe la iveală. Vreau să spun că nu există nici un fel de corespondență acolo. A fost foarte prudent cu e-mailurile lui, sau nu utiliza această modalitate pentru a comunica. Bărbații agață băieții în *chat rooms,* acesta este modul lor de a se cunoaște. Și eu am făcut asta, spuse Wilkins, apoi prinse privirea lui Ramone. Cu femei, Gus, cu femei măritate în special, dacă vrei să-ți spun adevărul. Ele sunt cel mai ușor de întâlnit, știi? Avantajele internetului.

– Ai vorbit cu Terrance Johnson?

– Nu, la naiba! Nu despre acest lucru. Era beat, oricum. M-a întrebat despre cursul anchetei, dacă am găsit arma crimei, chestii din astea. Am plecat în viteză de acolo, cu dosarul acesta sub braț. Am listat paginile respective și am șters-o.

– Era beat la ora nouă dimineața.

– N-aș putea spune că-l blamez, spuse Wilkins.

– Știi, m-a întrebat și pe mine dacă am găsit arma crimei.

– Doar nu crezi că...

– Nu, replică Ramone. Care ar fi motivul? Terrance Johnson poate fi un nemernic de prima clasă. Însă în nici un caz nu și-a ucis el fiul, spuse Ramone și privi în zare prin parbriz. Asta ar explica toate chestiile legate de Războiul Civil.

– Adică?

– Toate site-urile pe care le-a vizitat Asa, despre forturile locale, și cimitire.

– Corect! Cele mai comune locuri de agățat homalăi.

– Îmi închipui că doi adulți ar aranja întâlnirea prin internet. Un băiat adolescent nu are un loc unde să se ducă, și bănuiesc că o mulțime dintre tipii mai în vârstă nu vor ca lumea să vadă că le intră un puști în casă. La naiba, o mulțime dintre acești nemernici sunt probabil și căsătoriți.

– Fort Stevens ar fi un loc potrivit. Între 13rd Street și Quackenbos. Nici nu e departe de casa familiei Johnson. Toate tranșeele acelea, și alea, cum se cheamă, parapetele unde te poți ascunde...

– Acolo nu este și un monument Lincoln-Kennedy cumva, Bill, știi tu ceva?

– N-am auzit până acum de așa ceva. Vreau să spun că președintele Lincoln a fost împușcat în timpul bătăliei aceleia vestite pe care au avut-o acolo; singura dată când a participat direct la o luptă adevărată în timpul Războiului Civil. Dar nu este nici un monument acolo pentru așa ceva, cel puțin eu nu-mi aduc aminte. Poate în cimitirul acela național care se găsește mai sus.

– Pe Georgia Avenue?

– Cel care dă în Venable Place. Nu e decât un cimitir micuț. Acolo i-au înmormântat pe soldații care au căzut în bătălia respectivă.

– Bill, ești...

– Știu. Voi aveți impresia că nu mă interesează decât femeile și calculatoarele. Îmi place și să citesc, asta-i tot. Îți spun, acasă citesc tot timpul.

Ramone își adună gândurile.

– Știi ce mă preocupă acum, nu?

– Ce?

– Bine, deci Asa era homosexual. Dar ce are asta de-a face cu uciderea lui?

– Nu crezi că suntem mai aproape, nu?

– Ba da, dar nu îmi dau seama.

– Dar suspectul Rhondei?

– Tocmai asta-i problema, spuse Ramone. Prietena lui Dominique Lyons tocmai îl pune la zid în privința uciderii lui Jamal White. Numai că ea spune că el nu a cumpărat pistolul până în noaptea în care l-a ucis pe Jamal, ori Asa a fost ucis cu o noapte înainte.

– Atunci îl putem găsi pe individul care i-a vândut pistolul lui Lyons.

– Rhonda se ocupă acum de acest lucru.

– Gus...

– Ce-i?

– Ziceai că am făcut bine ce am făcut până acum.

– Așa este.

– Am și lucrat o grămadă de ore suplimentare.

– Da, așa este.

– O să-mi semnezi programul de unsprezece și jumătate când mergem înăuntru?

– Pupă-mă-n fund, spuse Ramone.

Se uită la ceas. Era trecut de prânz.

Ramone și Wilkins pătrunseră în camera cu monitorul video. Bo Green și Antonelli erau așezați pe scaune, privindu-le pe Rhonda și pe Darcia pe ecranul numărul 2. Pe ecranul numărul 1 se vedea Dominique Lyons cum stătea singur în încăpere, cu ochii închiși.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Ramone.

– Bo a renunțat la păsăroi, spuse Antonelli. Rhonda însă a scos tot de la fată, oricum.

– Și pistolul?

– Dominique a scos încărcătorul din revolver și l-a aruncat de pe podul Douglass. Apoi s-a întors și a aruncat și restul de pe podul din Sousa. Este făcut bucățele în râul Anacostia, pe vecie. Numai că fata ne-a dat numele și adresa vânzătorului. Un tip pe nume Beano. Eugene îl caută acum.

– Ia uitați-vă la Dominique, spuse Green cu dezgust.

– Tâmpitul trage un pui de somn, remarcă Antonelli.

– Știți ce spune căpitanul, zice Wilkins. Dacă pot dormi în această cameră, atunci înseamnă că sunt vinovați. Altfel ar țipa și s-ar agita că am făcut o greșeală imensă.

– Lăsați-l să doarmă, spuse Green. Poate tânărul crede că o să plece de aici în libertate. Numai că n-o să plece nicăieri în altă parte în afară de pârnaie. O să mai stau pe aici numai ca să-i văd fața când o să-i spunem despre viitorul lui.

– Și fata? întrebă Wilkins. O s-o condamne și pe ea?

– Trebuie să discutăm cu procurorul, spuse Green. Numai că îmi imaginez că datorită faptului că a cooperat cu noi, și pe baza mărturiei sale, o să fie eliberată pe cauțiune. Rhonda i-a promis programul de protecție a martorilor, ceea ce este un început bun.

– În felul ăsta, târfulița o să-și întoarcă fundulețul ei frumușel, spuse Antonelli, chiar la timp pentru Ziua Femeii.

– Nu mai taci odată? întrebă Ramone.

În timp ce Rhonda înregistra ora pentru camera video, Ramone și Wilkins ieșiră din încăpere. După ce ieșiră, Antonelli se uită înspre Bo Green.

– Ce naiba am spus?

– Cred că pur și simplu nu-i plac nemernicii, spuse Green. Să mă ia naiba dacă *eu* știu de ce.

Ramone și Wilkins se întâlniră cu Rhonda Willis la biroul acesteia. Ea și Ramone schimbară o privire, apoi el o atinse ușor pe braț.

– Bună treabă!

– Mulțumesc.

– Ai avut o zi plină.

– Mda. Și tu?

– Până acum a fost interesant. Fiul meu a fost dat afară din școală. M-am dus acolo și m-am pișat pe biroul directoarei, apoi l-am întrebat pe adjunct despre bărbăția lui.

– Chiar *ești* genul de persoană diplomată.

– De asemenea, Bill aici de față a găsit niște lucruri interesante pe calculatorul lui Asa Johnson, care dovedesc destul de bine faptul că Asa era homosexual.

– Cred că aveai deja o bănuială.

– Da, așa e.

– Dar ce are asta a face cu uciderea lui?

– Nu știu dacă are vreo legătură cu crima. Sper că voi doi îl puteți găsi pe individul care i-a vândut pistolul lui Lyons și să vă faceți o idee despre rahatul ăsta.

Eugene Hornsby se alătură și el grupului. Verificase numele de Beano prin WACIES. Programul avea capacitatea de a înregistra porecla și de a scoate la iveală numele adevărat, ultima adresă cunoscută și antecedentele persoanei. Hornsby le dădu copiile pe care le făcuse după ce listase informațiile. Găsise doi de Beano, dar unul din ei era la închisoare în acel moment.

– Aldan Tinsley, spuse Hornsby. Omul nostru are o pagină întreagă despre antecedente în primirea și vânzarea de bunuri furate. Plus o arestare recentă pentru că a condus mașina în stare de ebrietate.

– Darcia spunea că ea și Dominique s-au întâlnit cu el pe o alee în spatele unei străzi care dădea în Blair Road, spuse Rhonda. Nu-și amintea exact intersecția.

– Ultima lui adresă cunoscută este în zona cu numere din două cifre din Milmarson, spuse Hornsby.

– Asta-i chiar lângă Fort Slocum, spuse Wilkins. Locul unde a fost găsit Jamal.

– Și la o aruncătură de băț de grădina comunității de pe Oglethorpe, completă Ramone.

– Trebuie să-i sun pe copiii mei, spuse Rhonda, să văd dacă sunt bine.

– Ne întâlnim afară în parcare, îi zise Ramone.

Ramone și Rhonda Willis se deplasară spre periferie cu o mașină Taurus. Se aflau pe South Dakota Avenue, și se îndreptară spre North Capitol pe Michigan Road, cel mai bun drum prin nord-est. Ramone forța Taurusul să urce pe un deal, în vreme ce Rhonda se ruja, privindu-se în oglinjoara din spatele parasolarului din dreptul locului de lângă șofer.

– Ce păcat de Asa, spuse Rhonda. Păcat că părinții lui trebuie să mai adauge și asta la suferința lor.

– Nu știi decât pe jumătate cum stau lucrurile, zise Ramone. Una dintre numeroasele chestii pe care Terrance Johnson le-a făcut fiului său a fost să-l numească „poponar". Mă întreb cum o să trăiască cu *asta* pe conștiință.

– Crezi că Johnson știa?

– Nu. Era doar un mare ignorant.

Milmarson Place era o zonă restrânsă de case coloniale bine întreținute din cărămidă și cu țiglă pe acoperișuri, care începea de pe Blair Road și ajungea până pe 1st Street, între Nicholson și Madison. Avea sens unic,

dinspre vest spre est, așa că Ramone intră de pe Kansas Avenue și Nicholson. Un sistem complicat de alei conecta străzile între ele, iar toate aleile ieșeau de pe ambele capete ale 1st Street. Ramone coti pe intrarea unei alei și o parcurse în formă de U. Trecură pe lângă garaje individuale, garduri din lemn sau din sârmă, containere răsturnate de gunoi și mai mulți câini corciți cu pit-bull sau ciobănești, care stăteau și lătrau, sau care dormeau lungiți în curțile minuscule. Această porțiune a aleii ieși lângă Blair Road. Când ajunseră, găsiră o mașină de patrulă a poliției parcată spre vest. Ramone parcă Taurusul în spatele acesteia. Locuința lui Tinsley era pe partea cealaltă a străzii.

Rhonda înșfăcă un aparat de emisie-recepție. Ea și Ramone ieșiră din Ford și fură întâmpinați de către polițistul de patrulă, care se dăduse jos din mașină. Era tânăr și blond și avea părul pieptănat lins pe spate. Numele de Conconi era înscris pe legitimația de pe piept. Rhonda ceruse întăriri prin stație.

– Arturo Conconi, spuse tânărul, întinzând mâna spre ei.

– Polițist Ramone și polițist Willis.

– Ce avem aici?

– Numele individului este Aldan Tinsley, spuse Ramone. Avem motive să credem că a vândut o armă care a fost utilizată recent într-o crimă. Nu are antecedente de violență.

– Nu are nici un rost să riscăm, oricum, spuse Conconi.

– Sigur că da. Ai ochi buni?

– Destul de buni.

– Supraveghează casa de aici, îi ceru Ramone. Dacă agenta Willis te strigă, intră pe alee.

Conconi își scoase stația din centură. El și Rhonda își setară frecvențele.

– Cum ți se spune, Art sau Arturo? întrebă Rhonda.

– Turo, mai degrabă.

– Bine, atunci.

Ramone și Rhonda se îndreptară spre zona de case.

– Unul dintre conaționalii tăi, spuse Rhonda.

– Nu-i purta pică pentru asta, replică Ramone.

Urcară niște trepte din beton către o verandă tot din beton, din fața unei case de cărămidă, situată chiar la capătul zonei Milmarson. Rhonda făcu semn cu bărbia spre ușă.

– Bate tu așa cum bat polițiștii, Gus!

– Încă te mai doare mâna?

– Da, de la numărat banii.

Ramone își strânse pumnul și bătu cu putere în ușă. Pe urmă mai încercă o dată. Ușa se deschise, și în fața lor apăru un bărbat de douăzeci și ceva de ani. Era cam de statura lui Ramone, cu capul voluminos, brațele lungi și mult păr pe corp. Purta un tricou cu inscripția „We R One" pe deasupra blugilor. Își ținea telefonul mobil la ureche.

– O clipă, spuse el la telefon, pe urmă îl privi pe Ramone. Ce doriți?

Ramone și Rhonda mai făcură un pas în față. Ramone îi arătă individului legitimația sa, în timp ce Rhonda privi peste umărul acestuia, încercând să-și dea seama dacă mai era cineva în casă. I se păru că aude mișcare pe undeva prin spate.

– Eu sunt agentul de poliție Ramone, iar dânsa este agenta de poliție Willis. Dumneavoastră sunteți Aldan Tinsley?

– Nu, nu este acasă la ora asta.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Sunt vărul lui.

Ramone încercă să-l compare pe individul din fața sa cu fotografia pe care o zărise pe foaia de hârtie. Semăna cu Aldan Tinsley. Dar putea fi și vărul acestuia, de asemenea.

– Aveți vreun act de identitate? îl întrebă Rhonda.

– Mai ești acolo, fată? întrebă acesta în telefon.

– O să vă cer să încheiați această convorbire, domnule, spuse Ramone.

– Te sun eu, spuse individul în telefon. A venit poliția și îl caută pe vărul meu, continuă el, pe urmă își prinse telefonul la curea.

– Putem să vedem un act de identitate de-al dumneavoastră? întrebă Rhonda.

– De ce ați venit?

– Sunteți Aldan Tinsley? întrebă Ramone.

– Aveți mandat de percheziție? Pentru că dacă nu aveți, ați intrat ilegal în casa mea, și asta se numește încălcare de proprietate.

– Sunteți Aldan Tinsley? întrebă Ramone.

– Uitați ce e, să vă ia naiba, e bine? Vărul meu nu este aici.

– Să ne ia naiba? întrebă Ramone și simți cum zâmbește.

– Vreau să spun că porcăria asta nu e bună deloc! Chiar nu am timp pentru așa ceva, așadar va trebui să mă scuzați!

Individul încercă să închidă ușa. Polițiștii rămaseră liniștiți, iar ușa se îndreptă spre Rhonda și îi atinse umărul, dezechilibrând-o. Ramone trânti ușa cu violență înapoi și pătrunse de-a binelea în casă.

– Ăsta-i atac la persoană, spuse Ramone.

Îl înșfăcă de tricou și îl împinse prin cameră. Îl propti apoi la perete. Individul se luptă în strânsoarea lui

Ramone și încercă să se elibereze răsucindu-se, iar Ramone îl ridică în aer și îl trânti, iar în timp ce acesta cădea, Ramone îl mai lovi o dată și îl izbi de podeaua din lemn masiv. Ramone o auzi pe Rhonda în stația de emisie-recepție, chemându-l pe polițistul din patrulă. Își scoase cătușele și îl răsuci pe individ, observând că-i dăduse sângele pe buze și dinți după ce-l izbise de podea. Ramone își puse genunchiul pe spatele individului, în timp ce-i potrivea cătușele la încheieturi. Bărbatul bolborosi ceva obscen printre dinți. Ramone îi spuse să-și țină gura.

În încăpere apăru o femeie mai în vârstă. Avea în mână o farfurie și un prosop de bucătărie cu care o ștergea. Se uită neîncrezătoare la bărbatul întins pe jos, încătușat și cu sângele prelingându-i-se pe podea.

– Beano, spuse ea cu dezamăgire în voce. Acum ce-ai mai făcut?

– Acesta este Aldan Tinsley, doamnă?

– Da, e fiul meu, spuse femeia.

Ramone se uită înspre Rhonda, care nu se mai obosise să-și scoată pistolul Glock. Ea îi făcu un semn din sprâncene, ceea ce însemna că era bine.

Arturo Conconi intră pe ușa principală, cu mâna pe locul în care-și ținea arma.

– Pune-l pe acest domn pe bancheta din spate a mașinii tale, spuse Ramone, și mergi după noi până la sediul VCB.

– De ce a trebuit să mă loviți? întrebă Tinsley. Mi-ați spart buza.

– Ar fi trebuit să ne spui cum te cheamă, spuse Ramone. Noi te-am întrebat frumos.

– Te-ar fi scutit de ceva durere, adăugă Rhonda.

Rhonda își ceru scuze de la mama acestuia pentru tot deranjul. Ramone și Conconi îl scoaseră pe Tinsley afară din casă.

Capitolul 31

T.C. Cook stătea în biroul său, cu mai multe dosare deschise în față. Victimele Crimelor Palindrom aveau fiecare dosarul ei. Realizase un raport destul de detaliat al vieților lor, inclusiv fotografii, atât de familie, cât și individuale, sau de grup, făcute la școală. Știa că cei de la poliție, în special în timpul ultimelor sale luni de serviciu, considerau că depășise limita dintre conștiinciozitate și obsesie. Însă cineva trebuia să se ocupe și de asta.

Cook rămăsese conectat direct la acest caz timp de vreo doi ani. După cea de a treia victimă, furia comunității din sud-est se concentrase asupra poliției, deoarece oamenii considerau că acest caz nu era prioritar pentru poliție din cauză că victimele erau de culoare. Cook însă câștigase în cele din urmă încrederea locatarilor. Le sugerase să adune o echipă de cetățeni din cartier, dându-le indicații cum să-și țină copiii în siguranță. Pe urmă, preocuparea pentru crimele cauzate de droguri au început să aibă prioritate față de cele legate de copii, care păruseră să se oprească, și discuțiile de la întâlniri se referiseră ulterior la subiecte privind bandele, traficanții și cocaina. În ceea ce privește rudele victimelor, acestea formaseră un grup numit Părinții Palindrom, care se întâlneau de

două ori pe lună, mai mult în scop terapeutic, decât pentru altceva.

Cook participase și el la aceste întâlniri. Însă după un an sau mai mult, pierduse și el legătura cu ei. Unul din cupluri, mama și tatăl Avei Simmons, erau divorțați de la bun început. Alții divorțaseră la scurt timp după ce fiul lor, Otto Williams, fusese ucis. Tatăl lui Eve Drake se sinucisese la doi ani după ce fusese descoperit trupul neînsuflețit al fiicei sale. Mama devenise aproape cataleptică și fusese internată într-o instituție de boli nervoase în iarna imediat următoare.

Cook studie fotografiile. Otto Williams, un tânăr inteligent căruia îi plăcea să construiască diverse lucruri, purta ochelari de vedere, și, în ciuda aspectului său de tocilar, fusese foarte îndrăgit de colegii lui. Ava Simmons avea treisprezece ani când fusese omorâtă, deși avea trupul dezvoltat ca al unei adolescente, și fusese veselă, mereu plină de viață, nu tocmai silitoare, dar sociabilă și pricepută la oameni, devotată bunicii ei, care locuia în aceeași casă cu familia. Și Eve Drake, fata care sărea coarda și participase la competiții, la care câștigase premii pe care le expunea cu mândrie în camera ei de o ordine impecabilă. Cook aproape că le simțea prezența în încăpere.

Se auzi soneria de la intrare. Cook se duse spre partea din față a casei și-l pofti înăuntru pe Holiday. Acesta era îmbrăcat în costumul lui negru.

– De ce nu m-ai sunat? întrebă Holiday.

– Nu am putut forma numărul. Trebuie să-l programezi la favorite. Ai putea face acest lucru chiar acum.

– Ai mai vorbit cu prietenul dumitale, locotenentul?

– Da, am reușit. Hai, intră!

Se duseră în bucătărie. Cook îi turnă lui Holiday o ceașcă de cafea, în timp ce Holiday îi programă telefonul lui Cook.

– Mulțumesc, spuse Holiday, în timp ce Cook îi așeza în față ceașca de cafea. Ce-ai aflat?

– Numele ofițerului este Grady Dunne, începu Cook. Are o vechime de șase ani. Tipul e alb, așa cum spuneai.

– E de serviciu în seara asta?

– Astăzi are program de la opt la patru. Putem să-l prindem la plecare.

– Minunat, spuse Holiday. Am o cursă la aeroport care îmi va lua probabil vreo două ore. Aș putea să fiu la secție pe la patru, fără probleme.

– Și o să-l urmărim așa, pur și simplu?

– În doi o să meargă ușor. E mai dificil să scapi de urmăritori în acest fel.

– O să vedem ce e cu el, spuse Cook.

Holiday scotoci prin fiecare din buzunarele sacoului și scoase la iveală două aparate profesioniste de emisie-recepție Motorola, pe care le așeză pe masă.

– De obicei folosesc astea când lucrez în echipă cu partenerul meu de afaceri, spuse Holiday. Acționează pe o rază de zece kilometri. Ce e frumos este că sunt activate vocal. Poți să conduci mașina și să le folosești în același timp.

– Și nu sunt cifre care să mă încurce.

– O să ne descurcăm de minune.

– Eu am un binoclu în portbagajul mașinii. Poate ar fi mai bine să-l iei tu. Ai putea să-l identifici în momentul în care iese din secție.

– Sigur că da.

Holiday se uită la ceasul de pe perete, care rămăsese în urmă cu câteva ore. Se ridică de pe scaun, dădu ceasul

jos, îl întoarse și îi potrivi ora. Potrivi gaura de la spatele acestuia în cuiul din perete și îl așeză frumos.

– Așa mai merge, spuse Holiday.

Îl întrista să se uite la ceasul acela așa cum era mai înainte. Îi fixase ora corectă pentru el, nu pentru bătrân.

– Pentru mine nu e nici o diferență, zise Cook. Însă îți mulțumesc, oricum.

– În acest fel, doamna din El Salvador va ști cât e ceasul.

– Ai dreptate, prietene.

– T.C....

– Ce-i?

– Am discutat cu Ramone.

– Mi-ai spus. Nu a vrut să dea telefon și să găsească identitatea șoferului de pe patrula de poliție. Nici eu n-aș fi făcut-o pentru tine, ca să-ți spun adevărul.

– Nu e vorba despre asta, ci de faptul că am simțit din vocea lui, din intensitatea cu care vorbea, că se afla aproape de deznodământ în cazul lui Asa Johnson.

– Tu nu crezi că moartea lui Asa Johnson este legată de Crimele Palindrom, nu-i așa?

– Pur și simplu n-aș vrea să fii dezamăgit.

– N-o să fiu, spuse Cook. Știu că o să sune a nesimțire, dar am avut parte de distracție în aceste ultime zile. Nu, nu *distracție* este cuvântul potrivit. Am avut un scop, o motivație. În diminețile acestea din urmă, când m-am trezit, ochii mei s-au făcut mari dintr-odată. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da.

– Așa că hai să vedem unde ne duce chestia asta! Bine?

– Da, domnule.

– Și renunță și la porcăria asta cu „domnule"! Nu am trecut niciodată mai sus de inspector de poliție, tinere!

– Bine, spuse Holiday, apoi luă o gură mare de cafea și așează cana înapoi pe masă. Trebuie să plec.

– Ne vedem la patru, zise Cook.

Rămase în bucătărie și îl auzi pe Holiday cum închide ușa după el. Cook putea să audă și vocile subțiri de pe site-ul poliției de pe internet, omul de la dispecerat către polițistul de pe patrulă, care veneau dinspre calculator. Și încă ceva: sunetul slab al unor râsete de copii. Știa că acest lucru nu era posibil, dar mai știa și că nu era singur.

Conrad Gaskins stătea pe marginea patului, frecând cu degetul în cercuri mici cicatricea care îi traversa obrazul. În spatele lui, deasupra așternuturilor, se afla un sac de marinar plin cu aproape tot ce avea. Majoritatea erau haine, dintre care cele mai multe erau lenjerie intimă, pantaloni și tricouri pe care le purta la lucru. Mai avea două cămăși și o pereche de pantaloni buni, dar în mare, cam asta era tot. Hainele, trusa de bărbierit, o pereche de adidași și pistolul Glock pe care i-l dăduse Romeo. O să scape de el mai încolo, dar nu avea de gând să-l lase în urma lui. O altă armă era ultimul lucru de care mai avea nevoie vărul lui acum.

Cu o seară în urmă băuse prea multă bere, ceea ce-i provocase un somn profund și nu auzise alarma de la ceas. Era pentru prima dată când rata selecția de dimineață de la clinică, asta de când fusese destul de norocos încât să-și găsească ceva de lucru.

Gaskins îl sunase pe supraveghetor, fostul pușcăriaș, un bun creștin, care considerase potrivit să-i ofere o șansă la locul de muncă. Și după ce-și ceruse scuze și îl rugase insistent pe om să-l ierte, simțise cum îl cuprinde un val de emoție, iar cuvintele începuseră să-i curgă liber de pe buze.

– Mă aflu într-o situație foarte dificilă aici, spuse Gaskins. Dacă nu scap de chestia asta, ori o să mi se facă felul, ori o să fiu trimis înapoi la pârnaie. Nu vreau să mor, și nici nu vreau să omor pe cineva. Nu vreau decât să lucrez cinstit și să fiu plătit la fel, în schimb.

Gaskins îi mai dădu supraveghetorului, care se numea Paul, ceva mai multe amănunte despre situația lui, însă fără detalii particulare. Îi spuse lui Paul despre mătușa sa Mina, mama lui Romeo, și îi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse, și anume să aibă grijă de fiul ei.

– Ai făcut pentru el tot ce se putea face, spuse Paul. Strânge-ți toate lucrurile, pleacă din casa aceea și sună-mă când ești gata! Te voi aștepta jos, la capătul străzii.

– Dar unde o să stau?

– Am eu o canapea. O să stai cu mine până o să-ți găsești ceva.

– Ați putea să-mi opriți bani din salariu.

– Nu-ți mai bate capul, Conrad. Sună-mă, și rezolvăm noi, bine?

Gaskins se gândise intens la acest lucru aproape toată ziua. Îi dăduse telefon, și acum deja împachetase și era gata de plecare. Se gândise și la Mina Brock și la ce-i promisese. Romeo nici măcar n-o mai vizitase de ceva vreme. El, Conrad Gaskins, avea să fie fiul ei acum. Va înțelege, chiar dacă n-o va putea spune în cuvinte. El știa acest lucru, și cu toate acestea se simțea vinovat. Gaskins prinse cataramele sacului, îl ridică și ieși din încăpere.

Romeo Brock, care abia se trezise, auzi pașii vărului său. Se rostogoli de pe saltea și atinse podeaua cu tălpile. Se întinse și se uită înspre cele două valize Gucci, care erau așezate lângă măsuța de toaletă. Pe urmă se duse la măsuță, pe care-și ținea portofelul, cheile și țigările. Verifica automat dacă erau acolo de fiecare dată când se

dădea jos din pat. Tot pe măsuță se afla și pistolul Gold Cup de calibru 45, și spărgătorul de gheață. Vârful spărgătorului intra într-un dop de plută. Lui Romeo îi plăcea să și-l prindă de gambă cu bandă adezivă. De câte ori îl lua de mâner și-l scotea, banda adezivă oprea vârful din plută. Poate că văzuse acest lucru în vreun film, dar de-a lungul timpului se convinsese că se gândise singur la asta. Un bărbat care putuse inventa un asemenea sistem în nici un caz nu putea să fie un prost.

Brock, în bustul gol, își aprinse o țigară Kool și aruncă chibritul stins în scrumiera de formă rotundă. Își strecură portofelul în buzunarul din spate al blugilor, și ieși din dormitor în picioarele goale. Merse de-a lungul holului, trecu de camera vărului său și intră în sufrageria deschisă. Conrad era așezat pe canapea și își ținea sacul marinăresc la picioare. Brock trase un fum din țigară, mai trase unul, apoi îl expiră lung.

– Pleci? întrebă Brock.

– Am terminat, Romeo.

– Nu ai curaj să mergi mai departe?

– Să omori și să jefuiești este ușor. Însă când e vorba despre consecințe... nu vreau să am parte de ele, omule!

– Aproape că am terminat, spuse Brock. Nu trebuie să mai stai decât până împărțim banii. Îți iei partea, apoi, dacă vrei să pleci, n-ai decât!

– Ăștia sunt bani plini de sânge. Nu-i vreau. Și nici nu vreau să rămân aici, să te privesc cum te duci în jos.

– *La naiba!* Eu?

– Chiar nu-ți vine să crezi că se va întâmpla acest lucru? Chiar și tipul ăla al tău, Red Fury, s-a întins mai mult decât îl ținea plapuma. Când a fost înjunghiat în curtea închisorii, crezi că se mai lăuda cu ceva? Crezi că era mândru de ce făcuse? Nu, vere! Plângea după maică-sa,

mai mult ca sigur! Așa cum fac toți bărbații în cele din urmă.

– Dar eu sunt abia la început!

– Deja ești terminat, spuse Gaskins. Un tip ca tine are succes la pușți, poate, și la găinari, dar există o limită. Dacă mai dai o lovitură cum a fost cea de ieri, o să te apuci să cheltuiești, pe urmă o să ajungi la un standard de viață pe care ai să vrei să-l păstrezi. Așa că o să furi mai mult, și mai mult, până o să calci pe coadă pe cineva pe care n-ar trebui. Acel cineva va pune apoi un preț pe capul tău, și apoi bang, s-a terminat! La naiba, băiete, se poate ca soarta ta să fie deja pecetluită. Ai luat-o cu tine pe fata aceea, și astfel ai făcut o greșeală uriașă. Individul ăla cu fundul mare știe mai mult ca sigur unde lucrează. Poate nu azi, poate nu mâine, dar într-o zi o s-o urmărească un ucigaș până aici. Adică individul căruia i-ai furat cincizeci de miare, cel mai probabil. Așa că da, vere, ești terminat!

– Ai noroc că țin la tine, omule, pentru că nu aș lăsa pe nimeni altcineva să-mi vorbească așa!

– Și eu țin la tine. Numai că nu pot să mai rămân.

Gaskins se ridică de pe canapea și îl îmbrățișă pe Romeo Brock. Apoi se eliberă și își ridică sacul marinăresc.

– Să ai grijă de maică-mea, îi ceru Brock.

– Știi că voi avea, spuse Gaskins. Așa e firea mea.

Brock privi prin fereastra din față cum Gaskins trecea pe sub plop și se îndepărta pe drumul pietruit înspre Hill. Brock ar fi putut încă să-l mai prindă din urmă pe Conrad dacă ar fi fugit după el atunci. Să fi încercat să-l mai convingă, să-l împiedice să plece. Rămase însă pe loc, fumându-și țigara și scuturând scrumul pe podeaua din lemn masiv.

Capitolul 32

Ramone pătrunse în camera cu monitorul video de la VCB, ținând în mână un sendviș cu pui și o cutie cu suc. Era după-amiaza târziu, și nu mâncase nimic la prânz. Rhonda se ocupase de Aldan Tinsley, în timp ce Ramone făcuse alergarea.

Antonelli era așezat pe un scaun, cu picioarele pe masă, cu pistolul vizibil în tocul prins de gleznă. Pe ecranul numărul 1, Bo Green se ocupa de Dominique Lyons, care se părea că fusese informat de mărturia și cooperarea Darciei Johnson, filmată pe cameră. Avea chipul distorsionat de mânie, iar picioarele îi fuseseră prinse în cătușe de taburetul pe care stătea. Bo.Green se lăsă pe spate, cu mâinile încrucișate pe abdomen, cu o expresie neutră și cu vocea calmă și moale.

– Bo tocmai i-a spus lui Dominique că l-am găsit pe omul care i-a vândut pistolul, spuse Antonelli. Și că același pistol a fost utilizat într-o altă crimă în noaptea precedentă. Ia uită-te la el! Băiatul nostru nu mai arată acum așa de sigur pe el!

Pe ecran se văzu cum Dominique se aplecă în față și trânti cu pumnul în masă.

– Aiureli! țipă Dominique. Nu aveți cum să mă acuzați de nici o altă crimă! Nu sunt atât de prost încât să cumpăr o armă cu un cadavru atașat de ea.

– Beano ți-a spus că era curată? întrebă Bo Green.

– Bineînțeles că așa a făcut, nemernicul!

– Și atunci de unde are pistolul?

– Habar n-am! Întreabă-l pe punkist de unde îl are!

– Așa ne-am propus, spuse Green.

Antonelli își lăsă picioarele pe podea și arătă din cap spre ecranul numărul 2, unde Rhonda stătea cu Aldan Tinsley.

– Tipul vostru nu prea spune mare lucru.

– O să spună, zise Ramone.

– Rhonda e rănită?

– Abia a atins-o cu ușa. Dar s-a dat pe spate de parcă ar fi lovit-o cu un camion.

– Femeia asta este o foarte bună actriță!

– Pe lângă toate celelalte.

O privire pe Rhonda cum continua interogatoriul cu Aldan Tinsley, fără însă să avanseze vreun pic. Ramone își mâncă sendvișul cu pui cu ferocitatea unui animal, își bău sucul și aruncă apoi cutia la gunoi.

– Cred că intru și eu acolo, spuse Ramone.

Antonelli privi ecranul și o văzu pe Rhonda cum își întoarce capul la auzul unei bătăi în ușă. Apoi Ramone intră în încăpere. Se așeză alături de partenera sa și își puse mâinile pe masă.

Pentru a treia oară în ziua aceea, Ramone își lărgi nodul de la cravată. Era cald în încăpere și își simțea mirosul propriului corp. Jucase și baschet cu câteva ore mai devreme, tot în aceleași haine. Se luptase și cu Tinsley. Se simțea ca și cum ar fi purtat aceeași uniformă și aceeași cămașă timp de o săptămână.

– Bună, Aldan, începu Ramone.

Aldan Tinsley dădu din cap. Avea buzele umflate de la izbitura de podea. Arăta ca un rățoi.

– Stai bine, confortabil?

– Mă doare gura, răspunse Tinsley. Cred că mi-ai slăbit un dinte.

– Atacul asupra unui ofițer de poliție este o acuzație extrem de gravă.

– Mi-am cerut iertare de la doamna polițistă. Nu-i așa?

– Da, așa este, spuse Rhonda.

– Nu am vrut s-o lovesc cu ușa aceea, numai că eram supărat. Nici unul dintre dumneavoastră nu ați spus de ce ați venit să mă vedeți, și am avut prea multe contacte cu poliția în ultima vreme. M-am săturat de asta, pur și simplu. M-am săturat și să fiu hărțuit. Dar, să știți, nu am vrut să lovesc pe nimeni!

– Chiar așa gravă cum este, zise Ramone, acuzația de atac este cea mai mică dintre grijile tale în momentul de față.

– Vreau un avocat.

– Dominique Lyons. Cunoști acest nume?

– Nu-mi aduc aminte.

– Acum cinci minute, Dominique Lyons ne-a mărturisit că a cumpărat de la tine un pistol miercuri seara. Un Special de calibrul 38. Fata care era cu el când a cumpărat revolverul a confirmat că tu ești cel care i-a vândut acea armă.

Lui Tinsley îi tremură buza.

– Pistolul a fost utilizat de către Lyons pentru a săvârși o crimă mai târziu în noaptea respectivă.

– Nu m-ați auzit? *Vreau*... un blestemat de avocat!

– Nu te învinovățesc pentru acest lucru, continuă Ramone. Și eu mi-aș face rost de o întreagă echipă de

avocați în locul tău. Acuzație de trafic de arme, care au fost folosite la niște crime...

– Omule, nu am făcut nici o blestemată de crimă! Eu nu fac decât să cumpăr lucruri și să vând lucruri. Nu sunt un ucigaș.

– Am spuse *crime*, Beano, spuse Ramone cu un rânjet.

– Nu. În nici un caz!

– Mă întreb dacă ne-ai putea spune pe unde te aflai marți seara.

– Marți seara?

– Marți, repetă Rhonda.

– M-am văzut cu o fată marți seara, spuse Tinsley, cu o ușurare vădită pe chip la această schimbare de direcție.

– Cum o cheamă?

– Flora Tolson. O cunosc de ceva timp. Ea poate să confirme că am fost acolo cu ea.

– Unde? întrebă Ramone.

– Stă pe Kansas Avenue.

– Unde anume pe Kansas? întrebă Rhonda.

– Nu știu exact. După Blair Road.

Ramone și Rhonda schimbară o privire.

– Și ce-ai făcut acolo? întrebă Rhonda.

– M-am apucat de fund și am sărit în sus! Ce credeți că am făcut?

– Și la ce oră ai plecat de acolo?

– Era târziu. Vizita noastră s-a prelungit. Cred că era după miezul nopții.

– Și ce-ai făcut, te-ai dus cu mașina direct acasă?

– Nu, am... spuse Tinsley și se opri.

– Ai mers pe jos, adăugă Ramone.

– Din cauză că ai condus mai demult în stare de ebrietate, spuse Rhonda.

– Ți s-a luat permisul, zise Ramone.

– Un tip care sare în sus așa ca tine, și cu toate acestea trebuie să te duci pe jos la întâlniri, spuse Rhonda.

– Vreau un avocat! ceru Tinsley.

– Și ca să ajungi acasă la tine pe Milmarson, spuse Ramone, trebuia să treci prin grădina comunității de pe Oglethorpe Street.

– Naiba să vă ia! strigă Tinsley. Nu eu l-am ucis pe copilul acela!

– Care copil? întrebă Ramone.

– Sunt de acord să primesc acuzația legată de pistol, spuse Tinsley, dar nu și o crimă.

– *Care copil?* întrebă Ramone, aplecându-se în față.

– Am găsit pistolul, spuse Tinsley și își relaxă umerii.

– Unde l-ai găsit?

– În grădina comunității de pe Oglethorpe. Întotdeauna o iau pe scurtătură pe acolo când mă întorc de la Flora. Este drumul cel mai scurt până la casa mamei mele.

– Povestește-ne cum s-a întâmplat!

– Mergeam pe acolo. Apoi am ajuns la o mogâldeață care zăcea pe cărare. La început m-am gândit că era un bărbat care dormea. Dar când m-am uitat mai bine, și după ce ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, am văzut că era un băiat. Avea ochii deschiși și sânge în jurul capului. Era evident că era mort.

– Cu ce era îmbrăcat? întrebă Ramone, simțindu-și tensiunea din voce.

– Avea o haină North Face, spuse Tinsley. Am reușit să văd simbolul firmei la lumina lunii. Altceva nu-mi amintesc.

– Îți mai aduci aminte ceva în legătură cu el?

– Păi mai era pistolul.

– Care pistol? întrebă Ramone.

– Revolverul de calibrul 38 care era în mâna băiatului.

Ramone scoase un sunet. Era un sunet jos, scurt, aproape ca un geamăt. Rhonda nu spuse nimic. Se auzea aerul care pătrundea în cameră printr-o aerisire de deasupra capetelor lor.

– L-ai atins? întrebă Ramone.

– L-am luat cu totul, răspunse Tinsley.

– Nu ți-ai dat seama că distrugeai probele de la locul crimei?

– Nu puteam să văd decât trei sute de dolari în fața ochilor.

– Așa că l-ai furat.

– După cum se părea, negrișorul acela nu avea să-l mai folosească vreodată.

Ramone se ridică de pe scaun, strângându-și pumnul drept.

– Gus, îi spuse Rhonda.

Ramone ieși rapid din încăpere. Rhonda se ridică și se uită la ceasul de mână.

– Îmi puteți da un suc, ceva? întrebă Tinsley.

Rhonda nu-i răspunse. În schimb, privi spre cameră și spuse:

– Ora 14.43.

Îl lăsă apoi pe Tinsley cu temerile lui și se îndreptă spre birouri. Îl găsi pe Ramone așezat pe un scaun și discutând liniștit cu Bill Wilkins, lângă biroul acestuia. Rhonda își puse o mână pe umărul lui Ramone.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– De ce nu mi-am dat seama de acest lucru? întrebă Ramone.

– Nici unul dintre noi nu și-a dat seama, zise Rhonda. Nu era nici o armă la scena crimei. Cine a mai lucrat la un caz de sinucidere prin împușcare, când la fața locului nu se afla nici o armă?

– Mănușa de stângaci, spuse Ramone. Stângaci, împușcat în tâmpla stângă... praf de pușcă pe degetele de la mâna stângă. Nu se îmbrăcase cu haina aceea North Face din cauză că voia să se mândrească cu ea. Avea un pistol în buzunar. Fiul meu l-a văzut și a spus că era transpirat. Numai că el plângea. Ar fi trebuit să-mi dau naibii seama!

– Trebuie să recunoști, spuse Wilkins, că nu este ceva obișnuit să se sinucidă.

– Nu este adevărat, Bill, îl contrazise Rhonda.

– Vreau să spun că de obicei copiii de culoare nu se sinucid.

– Vezi, tocmai aici greșești, spuse Rhonda. Și adolescenții de culoare se sinucid. De fapt, rata sinuciderilor în rândul adolescenților de culoare este în creștere. Acesta este unul dintre „beneficiile" intrării în clasa de mijloc și superioară. Știi, prețul banilor. Ca să nu mai menționez accesul destul de ușor la arme. Și o mulțime de copii de culoare care sunt homosexuali chiar în momentul de față n-o să fie niciodată acceptați. În mare parte, nici măcar nu se pomenește în cultura noastră despre acest lucru. Unii dintre oamenii mei te pot ierta pentru absolut orice, cu excepția acestui lucru, înțelegeți ce vreau să spun?

– Mă gândesc cum trebuie să fi fost pentru Asa, spuse Ramone, să trăiască cu vina în mediul acela de super-macho.

– Nici *nu putea* să trăiască așa, zise Rhonda.

– Oricum, făcu Ramone, ridicându-se în picioare.

– Unde te duci? întrebă Rhonda.

– Mai am de rezolvat vreo două lucruri. Bill, te sun mai târziu să-ți spun ce-am făcut.

– Și cum rămâne cu toată hârțogăraia care trebuie făcută?

– E cazul tău. Îmi pare rău, omule. O să vorbesc eu cu tatăl, dacă asta este o consolare pentru tine.

– Ce acuzații îi aducem lui Tinsley? întrebă Rhonda.

– Acuză-l pe nemernic de tot ce se poate, spuse Ramone. Găsesc eu un mod să-i fie menținute acuzațiile.

– Am făcut treabă bună astăzi, spuse Rhonda.

– Da, am făcut, fu de acord Ramone, privind-o cu admirație. Mai vorbim mai târziu, bine?

Afară, în parcare, Ramone îl sună pe Holiday pe telefonul mobil. Holiday răspunse și spuse că era în oraș, la Reagan National, unde condusese un client.

– Ne-am putea întâlni? îl întrebă Ramone. Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

– Trebuie să mă mai duc într-un loc, spuse Holiday.

– Vin la tine chiar acum. Gravelly Point, lângă aeroport. Parcarea mică de pe banda dinspre sud.

– Grăbește-te! îi ceru Holiday. Nu am toată ziua la dispoziție!

Capitolul 33

Zona principală din Gravelly Point, pe râul Potomac, accesibilă de pe benzile dinspre nord ale șoselei GW, era un loc preferat de cei care făceau jogging, de lansatorii de bărci, de jucătorii de rugby, de bicicliști și de cei care urmăreau avioanele pe cer, iar pista aeroportului Reagan National se afla la doar câteva sute de metri depărtare. Pe partea opusă, mai puțin pitorească, a șoselei, se afla o parcare micuță, utilizată în special de șoferii de limuzine și de mașini care își așteptau clienții la aeroport.

Dan Holiday se sprijini de Town Car în parcarea cea mică. Îl privi pe Gus Ramone cum își parchează mașina alături de Lincolnul său. Ramone coborî și veni spre locul în care stătea Holiday. Acesta remarcă aspectul răvășit al lui Ramone.

– Îți mulțumesc că ai fost de acord să ne întâlnim, îi spuse Ramone.

– Dar tu ce-ai făcut, ai dormit în uniforma aceea?

– Azi mi-am câștigat pâinea cu vârf și îndesat.

Holiday scoase din haină un pachet de Marlboro. Scutură pachetul până ieși o țigară și i-o oferi lui Ramone.

– Nu, mulțumesc, m-am lăsat.

Holiday își aprinse una și suflă puțin fum în direcția lui Ramone.

– Dar încă miroase plăcut, nu-i așa?

– Am nevoie de o favoare, Doc.

– Mie mi se pare că și eu te-am sunat astăzi mai devreme și ți-am cerut o favoare, numai că tu nu ai vrut să mă ajuți!

– Doar știi că nu puteam să-ți dau numele acelui polițist!

– Am spus că *nu ai vrut!*

– Din punctul meu de vedere, nu este nici o diferență.

– Corectitudinea întruchipată, spuse Holiday.

– Oricum, acum nu mai contează, zise Ramone. Asa Johnson s-a sinucis. Moartea lui nu are nici o legătură cu Crimele Palindrom.

Holiday trase din țigară.

– Sunt dezamăgit. Numai că nu aș putea spune că sunt și surprins.

– Lui Cook o să-i vină greu să accepte. Știu că el s-a gândit că acest caz le va redeschide pe celelalte. Că această crimă le va soluționa cumva pe celelalte.

– O să-l distrugă.

– Am să-i spun eu, zise Ramone.

– Nu, lasă că-i spun eu, replică Holiday.

– Doc?

– Ce-i?

– Numele polițistului este Grady Dunne.

– Prea târziu. L-am aflat și noi.

– Uite ce e, am să aflu ce căuta acolo în noaptea respectivă. Poate va fi de vreun ajutor pentru capetele de acuzare.

– Nu uita de infractorul din spate, adăugă Holiday.

– Se poate să fi fost vreun suspect adolescent, presupuse Ramone. Sau chiar vreo prietenă de-a lui.

– Crezi?

– Tu să-mi spui!

– Asta din cauză că am antecedente cu așa ceva, nu? Asta vrei să zici? întrebă Holiday.

Ramone nu-i răspunse.

– Nu m-ai întrebat niciodată despre Lacy, spuse Holiday.

– Te-aș fi întrebat, numai că ți-ai dat demisia.

– Tu ai fost cel care ai ratat cazul, spuse Holiday. Ar fi trebuit să o duci în fața juraților, în loc să îi lași timp să plece.

– Știu asta.

– Știi ziua în care informatorul tău m-a văzut vorbind cu ea, înainte să dispară? Discuția noastră nu era despre polițiștii tăi corupți sau despre ceva legat de cazul tău IAD.

– Și atunci despre ce era?

– Du-te dracului, Gus!

– Mă interesează. Ai vrut mereu să-mi spui asta. Așa că de ce nu continui, ca să scapi de povara asta?

– I-am dat niște bani, spuse Holiday, cinci sute de dolari, pentru biletul de autobuz către Bum-nu-mai-știu-cum, Pennsylvania, sau ce-o fi fost, locul de unde venea, și ceva ca să aibă s-o ia de la capăt. Încercam să-i salvez viața. Pentru că peștele ei, Mister Morgan, ar fi găsit o cale să o taie bucățele, indiferent dacă era închis sau nu. Era genul acela de ticălos ordinar. Numai că tu nu aveai de unde să fii la curent cu asta, deoarece lucrai doar la birou. Dacă ai fi vorbit cu mine ca de la bărbat la bărbat, poate că ai fi înțeles.

– Mi-ai distrus cazul. Nu am mai reușit să-i acuzăm pe polițiștii aceia corupți. Iar jumătate de an mai târziu, Morgan a omorât un tip. Nu ai făcut decât să strici totul.

– Am ajutat-o pe fata aceea.

– Și asta nu e tot ce ai făcut cu ea. Mi-a povestit totul la unul dintre interogatorii. Așa că nu te mai da așa de mare și de puternic în fața mea, bine?

– Am ajutat-o, repetă Holiday, numai că rosti mai slab cuvintele și nu putu să-l privească în ochi pe Ramone.

– Îmi pare rău, Doc, spuse Ramone. Să știi că nu mi-a făcut nici o plăcere ceea ce ți s-a întâmplat.

Ramone privi cum lumina soarelui strălucește pe suprafața apei în dreapta parcării, acolo unde râul forma un fel de iaz. Holiday mai trase un fum de țigară, pe urmă zdrobi chiștocul sub talpa pantofului.

– Și despre ce favoare vorbeai? întrebă Holiday.

– E complicat. Pistolul lui Asa Johnson a fost furat de către un individ pe nume Aldan Tinsley, după ce Asa s-a sinucis. Aldan a vândut pistolul unui individ pe nume Dominique Lyons, care l-a utilizat într-o crimă în noaptea următoare. Am obținut o declarație din partea lui Tinsley, numai că am cam făcut-o de oaie. L-am cam lovit pe Tinsley și am ignorat de trei ori dorința lui de a-i aduce un avocat. Când vor afla avocații apărării toate astea și când declarațiile vor fi modificate, aș putea să mă trezesc cu o problemă. Ăștia sunt niște indivizi dubioși, și mi-ar plăcea să-i văd cum dispar.

– Și de ce ai avea nevoie?

– Aș vrea să-l identifici cu certitudine pe Aldan Tinsley ca fiind cel pe care l-ai văzut traversând grădina în noaptea respectivă.

– Dar ți-am spus, nu am văzut decât un individ de culoare. Nu-mi amintesc absolut nimic despre el, cu excepția faptului că era de culoare.

– Nu-mi pasă ce-ai văzut, Doc! Ți-am spus că de asta am nevoie.

– Deci nu ești chiar atât de corect, până la urmă, rosti Holiday cu un rânjet.

– O să faci asta?

– Mda.

– Mulțumesc. O să te chem pentru identificare.

Ramone se răsuci, îndreptându-se către mașina sa.

– Gus?

– Ce-i?

– Îmi cer scuze pentru felul în care am vorbit despre soția ta. Am auzit că este o femeie de treabă. Atunci a vorbit alcoolul din mine.

– Nu-ți face probleme!

– Cred că sunt invidios...

– Bine...

– Cred că nu mi-e sortit să am o familie. Holiday își miji ochii din cauza soarelui. Știi, pe vremea când eram recrut, mi s-a dat ordin să mă duc la psihologul departamentului. Locotenentul meu mi-a recomandat acest lucru din cauza problemei mele cu băutura și a faptului că sunt un afemeiat notoriu. El susținea că stilul meu de viață îmi afecta performanțele de la serviciu.

– Ca să vezi!

– Așa că m-am dus la biroul „voodoo" și am vorbit despre antecedentele mele personale. Psihologul mi-a spus: „Mi se pare că suferi de teama de despărțire", sau o aiureală de felul ăsta, din cauza faptului că am fost atât de mult timp afectat de moartea surorii mele. Mi-a spus că am tendința să fug de relațiile durabile din cauză că mi-e teamă că aș putea – cum a spus? – *„să-mi pierd partenera în circumstanțe care să depășească putința mea de a controla lucrurile"*. Și atunci i-am spus psihologului: „S-ar putea să fie adevărat. Sau s-ar putea pur și simplu să-mi placă păsăricile". Tu ce crezi, Gus, asta o fi?

– Da, spuse Ramone, și eu care credeam că o să-mi spui o poveste frumoasă, cu o, știi tu, o morală la sfârșit.

– Poate altă dată, spuse Holiday și se uită la ceas. Trebuie să plec.

Ramone îi întinse mâna, și Holiday i-o oferi și el pe a lui.

– Ai fost un polițist bun, Doc! Acuma pe bune!

– Știu, Giuseppe. Mult mai bun decât tine!

Ramone îl privi pe Holiday cum deschise portiera Lincolnului, apoi cum se urcă în mașină, își luă șapca de șofer și și-o puse pe cap.

– Nemernicul, spuse Ramone printre dinți.

Însă zâmbea cu toată fața.

Michael Tate și Ernest Henderson, cu burțile pline, așteptară în parcarea de la Hair Raisers de pe Riggs Road până când Chantel Richards ieși din clădire și se urcă într-o Toyota Solara.

– Frumoasă mașină, spuse Tate.

– Pentru o fată, replică Henderson. Ce, vrei și tu una acum?

– Ce voiam să spun este că are stil. Îmi imaginez cum o folosește.

Chantel traversă parcarea cu mașina și o luă pe banda de ieșire.

– Ar fi destul de greu să-i pierdem urma, spuse Tate, la cât de roșie e mașina.

– Numai dacă o lași tu să scape!

– Cum adică?

– Ce mai aștepți?

– Tocmai plecam.

– Păi, încă n-ai plecat?

O urmăriră până intră pe Maryland, prin Langley Park, și apoi pe New Hampshire Avenue. Intră apoi pe șoseaua de centură și merse mult prin Prince George

County. Nesto Henderson avusese dreptate. Culoarea mașinii Solara o făcea foarte ușor de urmărit.

Chantel ieși pe rampa dinspre vest de Central Avenue, și după vreun kilometru și jumătate o luă la dreapta, pe Hill Road. Tate, care se afla la volan, rămase mai în spate, deoarece traficul aici nu mai era la fel de intens. Când Chantel parcă în spatele unui alt automobil, pe creasta unui deal, lângă un grup de case care se opreau în fața unui pâlc de copaci, Tate încetini și parcă mașina Maxima lângă trotuar, la vreo sută de metri mai în spate.

– Ce face, se plimbă prin pădure? întrebă Henderson.

– Nu, acela e pietriș. Nu vezi? E un fel de drum pe acolo.

– Mai este și o mașină parcată în fața ei.

– O Impala SS.

– Este posibil ca aceea să fie mașina omului nostru. Se poate ca el să locuiască într-o casă acolo, mai în spate.

– Bine, atunci, spuse Tate. Noi ne-am făcut treaba. Am urmărit-o, și știm unde stă. Hai să ne întoarcem și să-i spunem lui Raymond.

– Nu am terminat, zise Henderson, care își scoase telefonul mobil și începu să formeze un număr. S-ar putea ca Ray să vrea să vină aici.

– Pentru ce?

– Să-și ia banii. Băiatul acela, Romeo, l-a subțiat de cincizeci de miare, spuse Henderson, apoi așteptă să sune. Ray Benjamin a stat liniștit până te-ai legat de el. O să fie destul de serios cu treaba asta.

Lui Michael Tate i se uscă gura. Îi era sete, și voia să fugă de acolo. Sau măcar să iasă din mașină.

– Cât timp vorbești tu cu Ray, spuse Tate, mă duc până acolo în pădurice, să văd ce se poate vedea.

– Bine, zise Henderson, exact când Benjamin răspunse la telefon.

*

Ramone își parcă mașina în zona 6000 de pe Georgia Avenue, la nord de Piney Branch Road. Merse pe trotuar, pe urmă o luă la dreapta și făcu vreo câțiva pași spre poarta de fier din fața Cimitirului Național al Câmpului de Luptă. Ramone ridică lanțul de la poartă, o deschise și păși în interior printre două muschete de vreo trei kilograme. Merse pe o alee din beton, trecu de o casă veche din piatră, locuința cuiva, și de mai multe pietre imense și continuă să meargă înspre piesa centrală a cimitirului – un steag american care se unduia deasupra a patruzeci și unu de morminte. Acolo zăceau soldații din Uniune care muriseră în bătălia de la Fort Stevens. În afara cercului se aflau patru poezii inscripționate pe plăcuțe de alamă, fixate pe niște suporturi. Ramone se duse la una dintre plăci și citi inscripția de pe ea:

TOBELE AU ÎNSOȚIT BĂTÂND AMAR
AL SOLDATULUI ULTIM DRUM;
NICICÂND NU VOR MAI FI ÎN AL VIEȚII HOTAR
BRAVII ACEȘTIA, CE-AU CĂZUT ACUM.

Ramone privi împrejur. Era liniște aici, pe această jumătate de hectar de iarbă, copaci, în acest loc de comemorare calmă din mijlocul orașului. În ciuda atmosferei de țară, cimitirul era vizibil de pe o șosea foarte circulată dinspre vest, și de asemenea dinspre est, din zona rezidențială din Venable Place. Acestea erau locuri mai puțin riscante pentru a întâlni parteneri sexuali. Ramone nu credea că Asa ar fi venit aici pentru sex. Probabil că era locul cel mai apropiat de casa lui unde putea să mai evadeze de viața de acasă și de cartier și să găsească puțină liniște.

Asa le spusese gemenilor Spriggs că se ducea înspre monumentul Lincoln-Kennedy. Voise ca ei să-și amintească de acest lucru. Voise să găsească cineva în acel loc ceva ce el lăsase în urmă, și acolo trebuia să fie. Ramone se duse înapoi spre intrarea în cimitir, unde se aflau pietrele acelea imense, câte patru în șir, și acolo observă că nu erau niște pietre obișnuite, ci monumente pentru Corpul Armatei, Cavaleria Voluntară și Unitățile Gărzii Naționale din Ohio, New York și Pennsylvania.

Unul dintre monumente, deasupra căruia se afla o șapcă, era mai înalt decât celelalte. Ramone se așeză în fața acestuia și citi inscripția de pe el: „Pentru onorabilii fii ai Ținutului Onondaga, New York, care au luptat în acest loc pe 12 iulie 1864 pentru apărarea Washingtonului, și în prezența lui Abraham Lincoln".

Ramone ocoli monumentul. Pe o parte era o listă de nume ale persoanelor ucise sau rănite. Printre cei afișați se afla și numele lui John Kennedy. Se uită la terenul care înconjura monumentul. Bătu cu piciorul în el. Se duse în spatele acestuia, studie gazonul și observă faptul că un pătrat fusese pus acolo de curând sau fusese înlocuit. Se sprijini pe un genunchi și ridică pătratul de gazon. În murdăria de dedesubt se afla o pungă de plastic închisă etanș, de mărimea celor în care se punea carnea la marinat. În pungă se afla o carte fără titlu și fără nimic altceva scris pe copertă. Ramone scoase jurnalul lui Asa din pungă și se duse spre un arțar din colțul terenului, se așeză jos la umbră, se sprijini de trunchiul acestuia și-l deschise. Apoi începu să citească. Timpul trecu, iar umbrele din cimitir se alungiră și se întinseră să-i atingă picioarele.

Capitolul 34

Dan Holiday se afla la volanul mașinii sale, parcată pe Peabody, și supraveghea spațiul de intrare și de ieșire din parcare din spatele Secției 4 de poliție. T.C. Cook se afla pe Georgia, cu mașina sa Marquis parcată cu fața spre nord. Avea pe cap obișnuita lui pălărie cafenie Stetson, cu pana multicoloră ieșind din panglica ciocolatie. Era îmbrăcat cu sacou și purta cravată. Setaseră frecvențele aparatelor Motorola activate vocal, și acestea erau pornite. Stăteau acolo de aproape o oră.

– Ai văzut ceva? întrebă Cook.

– Trebuie să iasă în curând.

Folosindu-se de binoclul lui Cook, Holiday îl detectase pe Grady Dunne cum trăsese mașina cu numărul 461 în parcare și îl urmărise cum se duce, îmbrăcat în uniformă, spre intrarea din spate a secției de poliție. Avea puțin peste un metru optzeci, era subțire și palid, blond și cu o înfățișare aspră. Poziția corpului și felul în care mergea trădau o încredere în sine exersată, în stilul militar. Nu se oprise să discute cu colegii săi polițiști care stăteau pe acolo, pierzând vremea la schimbarea de tură și certându-se pe mașinile cele mai râvnite din parcare.

– Te-ai mai întâlnit cu polițistul Ramone? întrebă Cook.

– Da, m-am întâlnit.

– Ți-a mai spus ceva despre cazul Johnson?

– Am discutat despre asta, spuse Holiday, ezitând pentru o clipă. Nimic concret deocamdată.

Liniștea care se lăsă după aceea în aparatele de emisie-recepție îi arătă lui Holiday că T.C. își dăduse seama că era o minciună.

Doi tineri trecură pe lângă mașina lui Holiday. Purtau pantaloni până la gambe, cu marginile franjurate în mod special. Mânecile de la tricoul unuia din băieți fuseseră tăiate fâșii și împletite, iar împletiturile se terminau cu niște biluțe minuscule. Pe partea din față a tricoului era desenat cu *glitter* un chip. Fețele celor doi tineri erau identice. Unul din ei îi zâmbi lui Holiday în timp ce treceau pe lângă el. Holiday se gândi că, în ciuda costumului său negru și a mașinii, băieții îl etichetaseră drept un fel de polițist, lucru care-i făcu plăcere.

În Marquis, T.C. Cook își șterse sudoarea de pe frunte. Se simțea puțin amețit. Nu mai era obișnuit să lucreze, asta era tot. Anticiparea urmăririi îi pusese sângele în mișcare.

– Doc?

– Da.

– E foarte cald în mașina asta blestemată. Am transpirat tot, omule!

– Bea niște apă, spuse Holiday, apoi se uită prin binoclu la individul blond care ieși pe ușa din spate a secției de poliție și se deplasă înspre un Ford Explorer de un verde-închis, ultimul model.

Dunne era îmbrăcat cu un tricou pe care-l purta pe deasupra blugilor și avea în picioare ghete de lucru de culoarea grâului copt. Regulamentul departamentului

solicita ca polițiștii să poarte permanent pistoalele cu ei, chiar și când erau în afara serviciului. După felul în care îi stătea tricoul, Holiday presupuse că Glockul lui Dunne era așezat în toc la spate, în dreptul taliei.

– Pregătește-te, inspectore! S-a urcat în mașină și este pe punctul de a pleca.

– Bine.

– Dacă o ia spre nord, o să te las pe tine în față. Ține celularul la îndemână, în cazul în care stația de emisie-recepție nu mai funcționează.

– Am înțeles, tinere.

– Acum este pe Peabody, spuse Holiday, vine în sus pe Georgia.

– Am înțeles.

Când Explorerul o luă la dreapta și se îndreptă spre Georgia Avenue, Holiday spuse:

– Acum tu.

Îl urmăriră pe Dunne pe bulevard. Cook rămase în spatele mai multor mașini, dar se ținu de Explorer, făcând tot posibilul să nu-l piardă. Sarcina lui Holiday era să păstreze la vedere mașina Marquis a lui Cook, știind astfel că Dunne nu era prea departe în față. Prin stație, Holiday află că T.C. era încă pe poziție.

Dunne traversă linia de centură a orașului spre zona de centru, Silver Spring, un canion virtual care se aglomera continuu, plin de clădiri înalte, lanțuri de restaurante, felinare noi care erau aranjate astfel încât să pară de epocă, o stradă pavată cu macadam, specifice centrului unui oraș. Dunne o luă la dreapta pe Elsworth, apoi la stânga, unde parcă într-un garaj.

– Ce să fac acum? întrebă Cook, ținând stația în dreptul gurii.

– Parchează pe stradă și stai liniștit, îi răspunse Holiday. Îl preiau eu și te anunț ce se întâmplă.

Holiday trecu de Cook, intră într-un spațiu de pe Elsworth și intră în garaj. Luă bilet la gheretă și urcă pe o rampă, mergând nivel după nivel, până când zări Explorerul cum parchează într-un loc mai înălțat din structură. Holiday parcă și văzu cum Dunne iese din Ford și se duce la un pod de beton care făcea trecerea dintre garaj și un hotel nou construit. Pentru Holiday, hotelurile erau numai pentru femei și pentru băutură. Așteptă zece minute, apoi își puse șapca de șofer și merse pe pod, pe același drum ca Dunne.

Holiday pătrunse în hotel. Intrarea din garaj ducea spre un hol și un birou de afaceri, iar apoi dădea spre o zonă deschisă în care se aflau recepția, sala de așteptare și barul. Dunne stătea la bar, cu un pahar în față, care avea un conținut transparent. În mod evident era singur, deși mai erau și alții așezați la bar. Dunne stătea cu spatele spre Holiday, așa că acesta se deplasă cu încredere spre zona de așteptare din apropiere și se așeză pe un scaun tapițat de lângă o măsuță cu reviste. Nu era ceva neobișnuit ca un șofer să se afle aici, așteptând un client sau o clientă să coboare din cameră. Holiday deschise o revistă și continuă să-l supravegheze pe Dunne.

„Bea votcă, se gândi Holiday. Zici că nu are nici un miros. Numai că are. Și se și vede pe tine, când o bei. Stai în barul insipid al unui hotel din cauză că ești genul acela de polițist. Nu ai nici un prieten, în afară de colegii tăi polițiști, și nu ești prea sigur nici de ei. Nu ai nici familie, și nici o casă propriu-zisă. Ai un apartament, dar asta nu se pune. Ești singur, în afară de momentele în care

mergi prin oraș. Nu ai nici un loc în care să te duci. Ești pierdut."

– Este totul în ordine, domnule? îl întrebă un tânăr care avea numele hotelului pe un ecuson prins pe piept.

Venise lângă Holiday, și stătea în fața lui cu degetele încrucișate.

– Aștept un client, spuse Holiday.

– Doriți să utilizați telefonul de la recepție ca să-l sunați?

– O să vină el.

Dunne își termină rapid băutura, mai comandă una și se apucă vârtos și de aceasta. Nu se întorsese să se uite în jur. Cu excepția barmanului, nu încercase să se angajeze într-o discuție cu nici una dintre persoanele din jurul său. Din partea cealaltă a încăperii, Holiday aștepta și continua să-l supravegheze.

– Unde este vărul tău? întrebă Chantel Richards.

– Conrad a plecat, spuse Romeo Brock. Nu se mai întoarce.

– De ce?

Brock își băgă poalele cămășii în pantaloni. Chantel venise de la serviciu și îl găsise pe Brock în dormitorul din spatele casei. Acesta își încheia nasturii de la cămașa lui reiată roșie, stând în fața măsuței de toaletă în momentul în care intrase ea. Avea pistolul așezat pe măsuță, împreună cu o cutie cu gloanțe, un pachet de țigări Kool, chibrituri și un telefon mobil. Lângă măsuță se aflau cele două valize Gucci. Cea din dreapta conținea cincizeci de mii de dolari. În cea din stânga se aflau hainele lui Chantel.

– De ce a plecat, Romeo?

– Crede că o să avem niște neplăceri, spuse Brock. S-ar putea să aibă dreptate.

– Ce fel de neplăceri?

– Din acelea care implică bărbați și pistoale. Dar lasă, o să fie bine.

– Nu mă așteptam la așa ceva, zise Chantel.

– Ba bineînțeles că da, spuse Brock. Când ai plecat cu mine de la Tommy Grăsanul, ai cumpărat un bilet pentru toată distracția. Numai că o să fie una tare, și încă nu am început. Știi cine au fost Red și Coco, nu-i așa?

– Nu.

– Ei bine, povestea e prea lungă ca să ți-o spun acum. Însă sigur ai auzit de Bonnie și Clyde.

– Mda.

– Femeia a rămas alături de bărbatul ei, nu-i așa? Au trăit cum am vrut și nu au înghițit rahatul nimănui.

– Da, dar în final au murit, Romeo!

– Așa au mers ei pe drumul acela, spuse Romeo, și se duse la Chantel și îi sărută buzele catifelate. Nimeni nu poate să mă omoare pe mine, fată! Cel puțin până nu-mi fac o reputație. Numele meu o să răsune cu putere înainte ca mie să mi se întâmple ceva.

– Mi-e frică!

– Nu trebuie să-ți fie, spuse Brock și se dădu un pas înapoi. O să dau un telefon, pe urmă o să mă duc și o să stau în sufragerie. Încuie ușa după mine și să nu-ți faci griji pentru absolut nimic! Ne-am înțeles?

– Da, Romeo.

– Așa, fata mea. Coco a mea!

Apoi își luă țigările, chibriturile și telefonul de pe măsuță, și le înghesui prin buzunare. Își luă Coltul și cutia cu muniție și ieși din cameră.

Chantel încuie ușa și dădu drumul la radioul cu ceas de lângă pat, cu frecvența setată pe KYS. Dacă avea să plângă, nu voia ca Romeo să o audă. Se așeză pe margi-

nea patului. Își încrucișă mâinile, frecându-și degetele mari unul de altul, și privi pe fereastră către curtea mică mărginită de o pădurice de arțari, stejari și pini. Dacă ar fi putut să-și facă curaj, ar fi luat-o la goană spre pădurea aceea. Dar curajul nu-i veni, așa că rămase pe loc, frământându-și mâinile.

Gus Ramone era la Leo's și bea un Beck's, cu carnețelul pe tejghea. Era ceva neobișnuit pentru el ca după serviciu să se ducă în altă parte în afară de acasă. Îi plăcea locul acesta și îngrămădeala de oameni din cartier. Acesta era parțial și motivul pentru care venise. Dar mai venise și din cauză că nu se simțea în stare să se ducă acasă. Știa că va trebui să discute cu Diego. Numai că încă nu se simțea în stare să-i spună despre Asa.

Doi bărbați se aflau în spatele lui, discutând despre cântecul care se auzea la tonomat. Se opriră să cânte refrenul, și când acesta se termină, își reluară discuția.

– *Closed for the Season,* spuse primul dintre ei. Brenda Holloway.

– Ba e Bettye Swann, spuse cel de-al doilea. Brenda Holloway a cântat cântecul acela *Blood, Sweat and Tears* care a lansat-o.

– Nu-mi pasă nici dacă a cântat pentru Întreprinderea de Gaze și Electricitate Pacific. Eu îți spun că Brenda e cea care cântă acum!

– Ba e Bettye Swann! Și dacă mă înșel, îți pup steaua de pe fundul tău de câine!

– Ce-ai zice să mă pupi direct în fund?

Ramone bău din sticlă, dând pe gât berea rece. Jurnalul lui Asa îi acaparase toate gândurile.

Nu era nici un dubiu în privința cauzei morții sale. Ultima dată când Asa scrisese în jurnal era chiar în ziua

în care murise și erau cu adevărat însemnările unui sinucigaș. Nu putuse să trăiască la nivelul așteptărilor tatălui său. Își urâse tatăl, și totuși îl iubise. Fusese convins că se născuse homosexual, și la fel de convins că dorințele lui nu aveau să se schimbe niciodată. Nu suportase gândul la cum avea să reacționeze tatăl său dacă avea să afle acest lucru. Nu voise să se gândească cum era să dea ochii cu prietenii săi. Asa nu mai putuse să trăiască așa cum era. Se rugase la Dumnezeu să-i dea curajul de a apăsa pe trăgaci atunci când avea să vină momentul potrivit. Știa un loc liniștit unde putea să facă acest lucru. Știa de unde putea să facă rost de un pistol. Moartea avea să fie o ușurare.

Fragmentele din jurnal care cuprindeau detalii legate de experiențele homosexuale ale lui Asa îl neliniștiseră pe Ramone. Asa experimentase mai întâi sexul prin telefon, apoi, prin internet și prin reclamele plasate în ziarele alternative locale, întâlnise diverși bărbați în locuri stabilite anterior aproape de zona în care locuia. În ultima vreme se întâlnea cu un partener, mult mai în vârstă decât el, pe care-l numise doar RoboMan. Asa scria că acest bărbat era îndrăgostit de el. Din acest punct de vedere, Asa nu vorbea despre propriile sentimente, ci în special de aspectul fizic al relației lor. Practicaseră sexul oral și anal. Nu exista nici un indiciu referitor la viol sau la forțare. Ramone nu putea presupune decât că sexul avusese loc cu acordul ambelor părți. Poate că fusese cu acordul ambelor părți, numai că nu fusese legal, având în vedere vârsta lui Asa.

Ramone își deschise carnețelul de pe tejghea. Începu să citească remarcile mai importante pe care le notase în timpul interogatoriilor sale. RoboMan. *RoboCop.* Acesta fusese primul gând care-i venise lui Ramone. Oare se

putea ca iubitul lui Asa să fi fost Dunne, polițistul pe care-l întâlnise la scena crimei? Același polițist pe care-l văzuse Holiday cum conducea pe lângă grădină în noaptea în care descoperise trupul lui Asa? Apoi Ramone citi o însemnare pe care o făcuse chiar în ziua precedentă. „În defensivă", rosti Ramone, cu vocea joasă, acoperită de sunetele instrumentale și vocale ale melodiei lui Bettye Swann care umpleau încăperea. Își ridică un deget, captă atenția barmanului și mai comandă o bere. O să stea aici la Leo's și o să bea berea aceasta fără grabă. Următorul lucru de care trebuia să se ocupe era pistolul.

Capitolul 35

Raymond Benjamin parcă în spatele mașinii Maxima pe Hill Road și așteptă ca Michael Tate și Ernest Henderson să vină la el. Îl sunase pe Henderson, îl anunțase că era prin apropiere și le spusese lui și lui Tate să-și ia pistoalele și să urce în mașină când avea să ajungă acolo. Îi privi în timp ce se apropiau, Henderson cu pasul încrezător, gata să pornească la treabă. Tate arăta mai degrabă ca un tânăr care se ducea să joace golf sau să participe la un spectacol de prezentare de modă, decât ca un agent de protecție.

Benjamin fusese în relații foarte strânse cu fratele mai mare al lui Tate, un tip pe nume William, căruia i se spunea Dink, pe vremea când făceau amândoi parte din afacere. Dink se ținuse tare la procesul lui Benjamin, și datorită acestui fapt, Benjamin primise o condamnare ușoară. Cineva însă i-o făcuse lui Dink, prin urmare acesta prinsese condamnarea maximă în închisoarea federală, iar lipsa lui de cooperare la proces constituise un factor negativ. Benjamin nu avea să uite niciodată ce făcuse Dink pentru el. Îi trimitea ceva bani mamei lui Dink în mod regulat și îl băgase în afacere și pe fratele lui mai mic, Mikey, deși nu era potrivit pentru acest gen de activitate. Îl

folosea pe Tate în special în afacerile cu mașini. Îl lua pe Tate la licitația din Jersey și îl lăsa să se ocupe de detaliile automobilelor înainte de livrare. Niciodată nu-l folosise pentru ceva de genul acesta.

Tate și Henderson se urcară pe bancheta din spate a mașinii S500 a lui Benjamin. Era un Mercedes negru imaculat, spațios, cu două ecrane DVD, prevăzut cu lemn de bună calitate și piele fină. Benjamin avea nevoie de spațiu, deoarece era un tip foarte înalt, cu umerii largi.

– Hai, vorbește, spuse Benjamin.

– Fata a luat-o pe jos pe drumul acela cu pietriș, începu Henderson. Mikey s-a dus până acolo prin pădure. O să-ți spună el ce-a văzut.

– Sunt două case, spuse Tate. Una este la începutul drumului, și una mai în spate. Fata s-a dus la casa din spate.

– Este cineva în prima casă?

– Nu am văzut pe nimeni. Și nici nu sunt mașini parcate acolo.

– Oricum, se pare că toți parchează aici, spuse Benjamin.

– Din cauză că acolo nu este spațiu, zise Tate. E o fundătură.

– Individul a fost prudent, spuse Benjamin, cu ochii în oglinda retrovizoare, privindu-l pe Tate. Poți ajunge acolo prin pădure?

– Sunt copaci pe ambele părți, pe tot drumul până la casa din spate. Și în spatele ei.

– Nu am de gând să calc prin pădurile acelea când se lasă seara, spuse Benjamin; nu-i era teamă de nici un om, însă îi era groază de șerpi.

– Putem să mai așteptăm, zise Henderson. Într-o oră o să fie întuneric, și atunci o să putem intra direct de pe drum.

– Trebuie să facem acest lucru acum, spuse Benjamin. Nu vreau să stau aici, cu arme în mașină. Amândoi aveți armele cu voi, da?

– Suntem pregătiți, spuse Henderson, ridicându-și cămașa albastră și arătând umflătura făcută de un Beretta de 9 milimetri, băgat pe sub blugi.

Tate încuviință din cap, dar nu simți nevoia să-i arate lui Benjamin pistolul său.

– Bine, atunci, zise Benjamin, privindu-l încă pe Tate. Mikey, du-te înainte. Va trebui ca tu să acoperi spatele casei.

– Pot să fac asta.

– Dacă fata aceea sau oricine altcineva iese prin spate, știi ce trebuie făcut.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea, Ray.

– Atunci du-te! Când se termină totul, o iei la fugă. Ne întâlnim aici, la mașini.

Benjamin și Henderson îl priviră pe Tate cum alerga pe Hill Road, și pe urmă cum o taie direct prin pădure.

– Nu prea le are, spuse Henderson.

– Tu însă da! replică Benjamin.

– Sunt încântat, Ray, pe bune! zise Henderson, care nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

– Ticăloșii ăștia m-au furat și l-au împușcat pe nepotul meu.

– Ți-am spus că sunt gata!

– Păstrează atitudinea asta încă zece minute, spuse Benjamin. Să-l lăsăm pe tinerel să-și ocupe poziția, pe urmă intrăm!

Holiday și Cook îl urmăriră pe Grady Dunne înapoi în oraș, după ce acesta părăsi barul hotelului. De data aceasta, Holiday fu în frunte. Speculau prin stație cam care era

destinația lui Dunne. Nu se grăbea, deplasându-se prin oraș. Se dusese pe Kenilworth Avenue, pe urmă pe Minnesota, în sud-est.

– Iese din oraș, spuse Holiday, în momentul în care Dunne ieși de pe Minnesota Avenue, și intră pe East Capitol, spre granița cu Maryland.

De pe East Capitol intră pe Central Avenue, pe șoseaua de centură din Prince George County. Erau la granița cu Seat Pleasant și Capitol Heights. Trecură pe lângă niște construcții noi, case mai vechi, malluri, tineri care se plimbau pe stradă. Nu era tocmai periferia, ci mai degrabă o extindere a Washingtonului zona de sud-est. Holiday slăbi accelerația și rămase mai în spate. Apoi văzu semnalizarea lui Dunne și îl urmări cum face la stânga, intrând într-o benzinărie din față.

– La naiba! spuse Holiday în stație.

– Ce se întâmplă?

– Treci pe banda din dreapta și urmează-mă în parcarea mallului aceluia.

În vreme ce Cook se apropie, văzu și el benzinăria și Explorerul lui Dunne oprindu-se în dreptul unei pompe.

– La naiba, spuse Cook. Acolo lucrează Reginald Wilson!

– Grăbește-te și trage pe dreapta!

Cook pătrunse în parcarea mallului. Parcă într-un spațiu de-a lungul mașinii lui Holiday, cu fața spre Central Avenue. Holiday ieși din Town Car cu binoclul în mână și se strecură în Marquis alături de Cook. Cook transpira abundent și îi străluceau ochii.

– Știam eu! spuse Cook.

– Încă nu știm nimic, îl contrazise Holiday, privind prin binoclu cum Dunne își făcea plinul cu benzină la Fordul lui.

– Wilson este aici, spuse Cook. Uite acolo Buickul lui, parcat lângă magazin.

– Bine, este aici, dar asta nu înseamnă că cei doi sunt în legătură unul cu celălalt. Din câte știm, Dunne tocmai a oprit să facă plinul cu benzină.

– Și atunci ce, n-o să facem nimic?

– Nu. Holiday renunță la binoclu și îl puse pe scaunul de lângă Cook. Ia binoclul și ține magazinul sub supraveghere!

– Unde te duci?

– Mă duc să-l urmăresc pe Dunne. Poate găsesc o modalitate de a-l aborda. O să fie cu garda lăsată... E cel mai potrivit moment.

– Și eu ce să fac, să stau aici în fund și să nu fac nimic?

– Asigură-te că Wilson nu pleacă nicăieri, spuse Holiday, care nu voia să-i fie încetinite mișcările de către Cook. Dacă pleacă, urmărește-l!

– Rămânem în legătură prin stație?

– Dacă îl contactez pe Dunne, îmi voi închide stația. Nu vreau să știe că mai lucrez cu cineva. Voi lua legătura cu tine după ce voi termina.

– Bine.

Holiday se uită la Cook, care avea cămașa leoarcă de sudoare.

– De ce nu-ți scoți haina aceea, inspectore?

– Acum lucrez, tinere!

– Bine, cum vrei.

– Doc? strigă Cook, și îi întinse mâna, pe care Holiday i-o strânse într-a sa. Îți mulțumesc.

– Ei, lasă asta, spuse Holiday, după care ieși din Marquis și urcă în Lincoln. Conduse până la ieșirea din parcarea mallului, apoi opri motorul de la Town Car.

Dunne intrase în magazinul benzinăriei. Câteva minute mai târziu ieși pe ușa principală, vorbind la telefon, în timp ce se îndrepta spre Fordul lui. Cook îl privi cum iese din parcare, și apoi îl văzu pe Holiday cum așteaptă cu răbdare, apoi cum îl urmează pe acesta pe Central Avenue. Pe urmă dispărură amândoi.

Cook își sprijini brațul pe marginea geamului din partea șoferului, și își puse binoclul la ochi. Îl deplasă mai în jos și se uită cu atenție la Buickul din parcare. Știa că Holiday nu-i spusese adevărul despre progresele lui Ramone. Mai mult ca sigur că Ramone elucidase cazul Johnson. Iar acum, Holiday îl urmărea pe Grady Dunne de unul singur, din cauză că simțea că el, Cook, era un om bătrân. Prea bătrân pentru a mai fi polițist. Un bagaj inutil. Cook nu avea de gând să șadă acolo și să urmărească o mașină din parcare. Reginald Wilson nu avea să plece nicăieri. Mai mult ca sigur că nu va pleca acasă prea curând. De aceea, Cook trebuia să se ducă acasă la Wilson și să facă ceva acum, să le arate acestor tineri că încă-i mai curgea sângele prin vene. Închise stația de emisie-recepție și telefonul mobil. Nu voia să vorbească nici cu Holiday, nici cu altcineva. Se săturase de tehnologie pentru ziua aceea. Introduse cheia în contactul Marquisului și ieși din parcare.

Pe Central Avenue, Holiday se menținu la patru mașini distanță de Dunne. Acesta mergea pe banda din dreapta, și depășise limita de viteză cu șaisprezece kilometri la oră. Holiday putu să vadă că încă vorbea la telefon. Era preocupat de convorbirea telefonică, așa că urmărirea era ușoară, iar Holiday era sigur că va rămâne nedepistat până când Dunne va ajunge la destinație. Numai că Holiday hotărâse deja să nu-l lase pe Dunne să ajungă atât de departe. Acceleră, chiar când Dunne încetini ca să

respecte culoarea roșie de la semaforul din față. Holiday trase lângă el pe banda din stânga, opri și dădu în jos geamul din dreapta. Apoi claxonă scurt. Dunne, care avea fereastra deschisă, se uită înspre el cu niște ochi lipsiți de expresie.

– Ce e?

– Ești pe punctul de a face pană la cauciucul din dreapta spate, îi spuse Holiday. Voiam doar să-ți spun acest lucru.

Dunne nu-i mulțumi pentru informație. Îi mai spuse ceva celui cu care vorbea la mobil, încheie convorbirea și lăsă telefonul să cadă pe scaunul din dreapta.

Când se făcu verde, Dunne porni și trase curând pe dreapta pe marginea șoselei, unde se afla un mic restaurant specializat în crabi. Holiday merse după el și parcă mașina Town Car în spatele SUV-ului lui Dunne. Își închise stația și telefonul mobil. Dunne ieșise deja din mașină, verificându-și cauciucurile. Holiday ieși din Lincoln și se îndreptă spre el. Își scoase portofelul, iar când Dunne se uită înspre el și-i văzu gestul, își atinse instinctiv pistolul pe care-l ținea la șale. Nu-l scoase, în schimb se îndreptă de spate și își desfăcu picioarele. Era subțire și mai înalt decât Holiday cu vreo cinci centimetri. Părul blond îi era tuns scurt, și avea ochii de un albastru-deschis.

– Bună, spuse Holiday, cu portofelul deschis în mână. Nu-ți face griji, vreau doar să-ți arăt actul meu de identitate.

– De ce?

– Să-ți explic...

– Cauciucul n-are nimic, spuse Dunne. De ce mi-ai spus că fac pană?

– Mă numesc Dan Holiday, zise el și îi trecu lui Dunne prin fața ochilor permisul său de conducere,

făcând tot posibilul ca acesta să vadă vechea carte de vizită FOP de dedesubt. Fost polițist, mi-am dat demisia. Și tu ești polițist, nu-i așa?

Dunne privi înspre individul hispanic care lucra la restaurantul specializat în crabi și care lua comanda de la un tip prin fereastra montată la o rulotă. Își redirecționă apoi atenția spre Holiday.

– Ce dorești?

– Oglethorpe Street, în nord-est. Grădina comunității. Eram acolo după miezul nopții, la primele ore din ziua de miercuri. Te-am văzut cu mașina de patrulă, și aveai pe cineva în spate.

– Și? întrebă Dunne, în ai cărui ochi se citi că știa la ce se referea Holiday.

– Trebuie să fi aflat că trupul unui băiat a fost găsit în grădina respectivă ceva mai târziu, în dimineața aceea.

– Ce-ai făcut, m-ai urmărit până aici?

– Așa este. Te-am urmărit.

Buza lui Dunne se curbă în ceva care semăna cu un zâmbet.

– Șoferul beat, care dormea ca să-și revină. Îmi amintesc de tine.

– Și eu de tine.

– Și ce vrei să faci? Vrei să mă sperii? Pentru că mă voi duce la superiorii mei și le voi spune că am fost acolo înainte să-ți dau vreun blestemat de bănuț. Nu am nimic de ascuns.

– Nu vreau bani.

– Și atunci care este problema ta?

– Un copil a fost ucis. Caut răspunsuri.

– Ce, ești vreunul dintre obsedații aceia din afara poliției, care ascultă scanerul toată ziua?

– Știai despre băiat când ai fost acolo în noaptea respectivă?

– Nu. Am aflat a doua zi, spuse Dunne, clătinând încet din cap.

– De ce nu ai spus nimic atunci când a fost găsit?

– Pentru ce?

– Pentru că ești polițist!

– Tocmai ți-am spus. La vremea respectivă nu știam nimic. Așa că nu aveam nici o informație cu care să contribui la soluționarea cazului.

– Dacă m-ai văzut că parcasem acolo, spuse Holiday, și dacă ți-ai dat seama că eram beat, de ce nu ai oprit să mă iei la întrebări?

– Eram ocupat.

– Ce făceai acolo în fundătura aceea, cu un pasager în mașină?

– *Cine* ești tu de fapt?

– Un cetățean căruia-i pasă.

– Du-te să ți-o tragi!

– Ce făceai pe strada aceea?

– Mă descărcam în gura unei prostituate. Acuma ești mulțumit?

– Tu nu ești un polițist adevărat, spuse Holiday, cu un dezgust nedisimulat.

Dunne râse și se apropie de Holiday. Holiday simți venind dinspre Dunne mirosul trist și familiar al gumei de mestecat mentolate, care se suprapunea peste cel de votcă.

– Altceva? întrebă Dunne.

– Îl cunoști pe Reginald Wilson?

Holiday îl privi pe Dunne direct în ochi, dar nu zări nimic în ei, nici cel mai mic semn de recunoaștere.

– Pe cine?

– Benzinăria de la care tocmai ai plecat. Îl cunoști pe tipul care lucrează la casă?

– Ascultă, nemernicule! Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești! M-am dus la o benzinărie la întâmplare și mi-am pus benzină.

– Cum arăta tipul de la casă?

– Era un fel de mulatru, cred. Cine altcineva lucrează în locuri din astea? Nici măcar nu l-am remarcat.

Holiday îl crezu. Simți cum i se scurge toată energia.

– Vei fi chemat și interogat în legătură cu Oglethorpe Street, spuse Holiday.

– Și?

– O să ne mai vedem!

– Dar mă vezi și acum! spuse Dunne și îl împunse cu degetul în piept pe Holiday.

Holiday nu îi răspunse. Dunne zâmbi printre dinții încleștați.

– Vrei să mă pui la încercare? întrebă acesta.

Holiday își ținu brațele pe lângă corp.

– Nici nu mă gândeam că ai vrea, spuse Dunne.

Dunne se duse spre Fordul lui, se așeză la volan și apoi plecă. Holiday privi lung la farurile Explorerului, până când acestea dispărură la orizont. Apoi se duse spre Town Car și se întoarse cu mașina spre benzinărie. Dunne era un tip misterios, dar nu fusese implicat în cazul lui Asa Johnson și nici nu-l cunoștea pe Reginald Wilson. Totul luase sfârșit. Trebuia acum să-i spună asta și bătrânului.

Capitolul 36

Michael Tate intră în pădure. Se înserase deja, iar copacii își pierduseră culoarea, și acum ramurile lor se conturau răsfirate pe un cer cenușiu. Pădurea nu era deasă, și se putea vedea casa de pe potecă. Se deplasă cu grijă și cu răbdare și se strădui să nu facă zgomot.

Avea la el un pistol, un Taurus 9 ieftin, pe care i-l vânduse Nesto și pe care și-l prinsese la spate. Nu știa ce avea să facă în momentul în care ajungea în spatele casei. Numai că știa că nu avea de gând să împuște o fată.

În mintea lui Raymond Benjamin, Michael Tate îi era dator. Benjamin îi trimitea bani mamei lui Tate în fiecare lună. Îi oferise o slujbă lui Tate, deși practic nu avea nevoie de acesta, nefăcând altceva decât să aplice luciu pe cauciucuri și să curețe roțile la mașinile proaspăt cumpărate. Benjamin considera că Tate îi era dator și că acum sosise clipa ca Tate să intre acolo și să parcurgă ultimul ritual al inițierii, adică să ia viața cuiva cu un pistol. Numai că, în mintea lui Tate, el nu-i datora nimic lui Benjamin. Din cauza faptului că fratele mai mare al lui Tate, Dink, care refuzase să depună mărturie la procesul lui Benjamin, fusese condamnat la închisoare pentru douăzeci de ani, iar când urma să iasă de acolo, avea să

fie un bărbat de vârstă mijlocie, fără nici un proiect de viitor. Banii trimiși lunar mamei lor, vreo două sute de dolari, nu erau suficienți nici să-i achite factura la băcănie. Nu conta suma, oricum n-ar fi putut să compenseze lipsa fiului ei. Acum Benjamin era pe punctul de a-l băga cu totul pe Michael în activități ilegale, așa cum făcuse și cu Dink cu multă vreme în urmă. Michael văzuse rezultatele unei asemenea mișcări, atât în familia sa, cât și în multe altele din zona în care crescuse. Nu avea de gând să sară pârleazul. Și, în afară de asta, nici nu considera că dacă ar fi ucis, acest lucru ar fi putut să-l transforme din băiat în bărbat. Asta era doar o concepție de pe stradă, care de cele mai multe ori nu însemna nimic. Violențele din afacerea cu droguri îi zdrobise inima mamei sale și îi răpise tinerețea fratelui său. Nici nu avea nevoie să știe mai multe. Nu avea să i se întâmple și lui același lucru!

Tate ajunse la linia de copaci din spatele casei. Se vedea lumină la una dintre ferestrele din spate. Putea să vadă partea de sus a corpului unei femei. O parte din părul ei cârlionțat i se desfăcuse din pieptănătură și îi atârna pe umeri. Stătea așezată pe ceva și își frământa degetele. Era profilul întunecat al unei femei într-o cameră, încadrată de fereastră, prinsă în capcana acelui pătrat de geam. Care era cuvântul pe care-l căuta Tate pentru a o descrie? *O siluetă!* Silueta unei femei, înspăimântată și frumoasă. Ca o vietate înspăimântată și frumoasă sechestrată într-o cameră. Tate ieși încetișor din pădure și se îndreptă către spatele casei.

Chantel Richards simți o prezență și privi afară, unde văzu umbra unei siluete care se apropia de fereastră. Privi înspre ușa încuiată a camerei. Știa că ar fi trebuit s-o deschidă și să-l strige pe Romeo, pentru că mai mult ca

sigur acesta era unul dintre cei care veniseră să-i provoace lui Romeo o durere imensă. Numai că nu făcu acest lucru. Privi, în schimb, chipul tânărului care apăru la vedere, și apoi îl studie, deoarece el venise foarte aproape de geam. Văzu în ochii lui căprui că nu venise acolo ca să-i facă ei vreun rău, așa că se duse la fereastră și o ridică, astfel încât să poată discuta cu el.

– Chantel?

– Vorbește mai încet!

– Dar *ești* Chantel, nu? întrebă Tate, care acum aproape își șoptea cuvintele.

– Așa este.

– Eu mă numesc Michael.

– Ai venit să ne ucizi?

– Dacă mai rămâi aici, așa se va întâmpla.

– Și atunci de ce nu ai început să tragi?

– Îți ofer șansa de a pleca înainte să se încingă lucrurile.

Chantel privi înapoi în cameră. Tate văzu că îi tremura mâna și i-o luă în mâna sa prin fereastra deschisă.

– Haide, spuse Tate. Se va întâmpla ce se va întâmpla, indiferent dacă rămâi aici sau nu. Dar dacă rămâi, vei muri cu siguranță.

– Trebuie să-mi iau valiza, zise Chantel.

– Și cheile de la mașină, îi spuse Tate.

Tate urmări cum se duse la o măsuță de toaletă așezată lângă peretele dormitorului, iar acolo privi în jos la ceva de pe podea. Ezită, apoi se aplecă și luă o valiză în mână. Reveni la fereastră, iar el îi luă valiza și o ajută să coboare, luând-o în brațe și lăsând-o ușurel în jos până picioarele ei atinseră încet pământul. Îi privi picioarele. Purta o pereche de pantofi cu baretă, cu părțile laterale din imitație de leopard și cu tocuri de peste șapte

centimetri. Văzuse într-o revistă exact fotografia acestui tip de pantof.

– Ne îndreptăm spre pădure, spuse Tate. Nu ai altceva în valiză ca să-ți pui în picioare? Pantofii aceștia Donald Pliners cred că au costat două sute cincizeci de dolari.

– Nu mi-am luat cu mine alți pantofi, spuse Chantel, privindu-l acum cu interes. De unde știi că sunt Pliners?

– Sunt ceea ce se cheamă interesat de modă, răspunse Tate. Nu-ți face griji, nu sunt homo sau altceva de genul ăsta.

– Nici nu am simțit că ai fi.

– Hai să mergem, o îndemnă Tate, trăgând-o de cot, îndrumând-o către șirul de copaci.

– Ar fi bine să ai un plan, spuse Chantel.

Planul lui Michael Tate era să stea departe în pădure și să aștepte până când avea să înceapă spectacolul. Apoi el și Chantel se vor duce pe Hill Road și vor pleca cu mașina lui Chantel, cu Solara. În ce direcție, nici el nu știa.

– Ai încredere în mine, îi spuse Tate.

Ea îl strânse de mână când pătrunseră în pădure.

Grady Dunne conduse încet pe Hill Road. Când se apropie de curba către casa lui Romeo Brock, observă numeroasele mașini parcate acolo. Era SS-ul lui Brock, Toyota roșie de care Brock zicea că-i aparținea fetei aceleia, și mult mai în spate, un Mercedes seria S și o Maxima ultimul model. Dunne trase pe dreapta și opri motorul. Se gândi să-l sune pe Brock pe mobil, dar pe urmă se răzgândi. Dacă proprietarii mașinilor erau cei care veniseră să-și recupereze banii, așa cum prezisese

Brock, poate că intraseră deja în casă. Dunne preferă să se folosească de elementul surpriză.

Își duse mâna la spate, își scoase pistolul Glock 17 din dotarea poliției și îl strecură sub scaunul Explorerului. Acolo găsi și arma pe care o aruncase ultima oară, un Heckler & Koch cu zece gloanțe, de calibrul 45, cu numerele șterse, și pe care o luase de la un suspect din Park View. O puse pe aceasta în locul în care stătuse Glockul oficial și ieși din SUV.

Dunne merse pe aleea cu pietriș, plin de furie și de adrenalină. Individul acela care pretindea că fusese polițist, șoferul care voia să-l extorcheze de bani, îi ridicase tensiunea. Nu că ar fi avut de ce să-și facă griji. Lucrurile se întâmplaseră exact așa cum spusese el că se întâmplaseră în noaptea aceea de pe Oglethorpe. Luase în mașină o informatoare, o prostituată dansatoare pe care o cunoștea, iar ea îi făcuse sex oral undeva pe lângă traseul metroului. Cei de la IAD nu aveau decât să i-o coacă dacă țineau neapărat, însă fata nu ar depune în veci mărturie. Nu știuse că era un cadavru în grădină în noaptea aceea. Când aflase acest lucru, se dusese la locul crimei, discutase cu polițiștii de la Omucideri și fusese mulțumit că nimeni nu aflase despre prezența sa în zonă în noaptea precedentă. Iar în privința individului de la benzinărie despre care întrebase șoferul, Dunne chiar nu avea nici o idee cine era.

Furia era bună. Avea să-l mențină alert pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit. Romeo Brock devenise o problemă, deși asta nu era din vina lui Dunne. Fusese prudent în acțiunile sale cu Brock și cu vărul acestuia, Gaskins. Omul lui, un individ pe nume Cap-de-Pește Lewis, îi spusese lui Dunne despre un tânăr, Romeo Brock, care era foarte ambițios și care vorbea cu voce tare

despre acest lucru în Hannibal's, un bar de pe Florida Avenue. Prin Cap-de-Pește, Dunne îi furnizase informații lui Brock privind niște traficanți sau distribuitori de droguri independenți, neprotejați, care puteau fi doborâți cu riscuri minime de răzbunare. Dunne nu voia să se ia direct de acești furnizori, sau să fie văzut în compania lui Brock ori a lui Gaskins. Învățase de la cei doi polițiști din Baltimore, cei care fuseseră prinși în anul acela, cu câteva luni în urmă, și care făcuseră aceeași greșeală. Ar fi trebuit să știe că până la urmă cineva avea să-i dea de gol și să pună capăt distracției. Dunne era prea deștept pentru așa ceva. După jafuri, Dunne obișnuia să circule prin zonă, ca să se asigure că atmosfera era liniștită. Numai că nu participa niciodată la infracțiuni, ci numai la împărțirea profitului.

Acum însă, Brock, dornic să-și facă o reputație, împușcase un om fără nici un motiv și luase și femeia altuia. Dunne intenționase să le facă o vizită lui Brock și lui Gaskins în seara aceea, pentru a-și lua partea lui din cele cincizeci de miare. I se întâmpla foarte rar să se întâlnească față în față cu indivizii de acest gen, dar Dunne nu avea încredere în Cap-de-Pește când era vorba de o sumă atât de mare de bani. Apoi Brock îi dăduse telefon și îi spusese că Gaskins plecase și că era posibil să apară probleme. Așa că Dunne venise aici, într-un loc în care nu voia să se afle, împins la niște posibile violențe și implicat direct. Va rezolva această situație, mai degrabă prin intimidare decât utilizând forța, și va ieși din schemă. Un parteneriat cu Brock fusese o mare greșeală, însă nu era una care să nu se poată rezolva. Dunne constatase că putea face orice la adăpostul insignei de polițist și al pistolului. Din acest motiv se și făcuse polițist.

Se întoarse și merse pe aleea cu pietriș. Își scoase pistolul de calibrul 45 și introduse un glonț pe țeavă. Va intra direct în casă. Nu era un infractor, ci polițist.

Romeo Brock stătea în fața verandei casei sale și fuma o țigară. I se strânsese stomacul și îi transpiraseră palmele. Era conștient de frica lui și o ura. Un bărbat ca el, genul de bărbat care-și imaginase că este, nu trebuia să se simtă în acest fel. Și totuși avea palmele umede. Scrută întunericul. Noaptea se instalase aproape complet. Spera să-l vadă pe Conrad venind spre casă pe aleea cu pietriș. Conrad, care avea trupul și voința puternice, ar ști ce era de făcut. Dar Conrad nu apăru.

Brock îl mai sunase pe Dunne încă o dată, după ce vorbise cu el mai devreme, numai că intrase căsuța vocală. I se păru că aude ceva în spatele casei. Probabil că erau doar nervii lui întinși la maximum. Sau poate era radioul pe care Chantel îl dăduse tare. Era mai bine să se ducă totuși și să vadă care era treaba. Stinse de balustrada verandei chiștocul de la țigara Kool pe care o fumase. Intră în casă și nu închise ușa în spatele său. Își auzi stomacul chiorăind în timp ce mergea. Se duse pe hol până la ușa dormitorului. Încercă clanța, dar ușa nu se deschise. Bătu la ușă. Nu-i răspunse nimeni, așa că bătu cu pumnul în lemnul ușii.

– Chantel! Deschide ușa, fată!

Brock își puse urechea la ușă. Nu auzi pașii lui Chantel, și nimic altceva în afară de radio. Melodia care cânta era una pe care-o auzise de multe ori. Se numea *Been Around the World*. De cele mai multe ori îi plăcea acest cântec, însă acum parcă își bătea joc de el, vorbindu-i despre locurile pe care nu le va mai vedea niciodată.

– Chantel, rosti Brock cu vocea pierdută, apoi își sprijini fruntea de ușă.

Simți țeava unui pistol apăsată pe ceafă.

– Nu mișca! Doar dacă vrei să-ți împrăștii creierii.

Nu se mișcă. Îl simți pe bărbatul care vorbise cum îi ia Coltul de unde îl pusese, în bata pantalonilor.

– Întoarce-te încetișor!

Brock execută. Un tânăr cu șapcă albastră Nationals, care îi stătea ușor ridicată pe creștet, ținea într-o mână, îndreptat spre el, un pistol automat, iar în cealaltă pistolul Gold Cup al lui Brock. Brock îi văzu entuziasmul din priviri. Nu avea nici cea mai mică îndoială că băiatul ăsta nu va ezita să-l ucidă.

– Pe aici, spuse Ernest Henderson, punându-și în blugi pistolul Gold Cup.

Merse cu spatele pe hol, ținându-și Beretta îndreptată spre pieptul lui Brock, iar Brock îl urmă. Pătrunseră în sufragerie, iar Henderson îi făcu semn lui Brock să ia loc pe fotoliul care era așezat cu fața spre ușă. Brock se așeză.

– Pune-ți mâinile pe brațele fotoliului! ordonă Henderson.

După ce Brock strânse cu mâinile brațele fotoliului, Henderson stinse și aprinse o lanternă de mai multe ori la rând. Curând intră în casă un bărbat înalt, arătos. Ținea la brâu un pistol Magnum 44, Desert Eagle. Acesta se încruntă la Brock.

– Tu ești Romeo?

Brock încuviință din cap.

– Unde sunt banii mei?

– Sunt aici, spuse Brock.

– Am întrebat *unde?*

– În dormitorul din spate. Sunt două valize...

– Mai este cineva în casă?

– Femeia grăsanului se află în dormitor.

– Dar partenerul tău?

– A plecat.

– Haide, Nesto, spuse Benjamin, ridicându-și pistolul nonșalant și îndreptându-l spre Brock. Verifică toate camerele când te duci în spate! Vezi ca nemernicul ăsta să nu ne păcălească!

Henderson se duse pe hol. Benjamin îl privi fix pe Brock. Acesta își întoarse privirea. Amândoi ascultară cum Henderson verifică bucătăria și camera în care dormise Conrad Gaskins.

– Ușa dormitorului este încuiată, spuse Henderson, cu vocea ridicată.

– Sparge-o! îi ceru Benjamin.

Brock îl auzi pe tânăr cum încearcă de mai multe ori, mârâind de fiecare dată din pricina efortului. Apoi auzi ușa cum crapă și se deschide. Tânărul se întoarse cu o valiză Gucci în mână.

– Nu era decât una, spuse Henderson. Și nu era nici o fată acolo. Fereastra era deschisă. Dacă a fost acolo într-adevăr, acum nu mai este.

– Deschide valiza, continuă Benjamin, adresându-i-se lui Brock. Întoarce-o ca s-o vedem și deschide-o!

Henderson puse valiza la picioarele lui Brock și se dădu înapoi. Brock se aplecă și desfăcu fermoarul. Deschise valiza, și apoi toți trei se uitară la hainele de damă care erau împachetate înăuntrul acesteia. Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic.

„Mikey a luat banii, se gândi Benjamin. A luat banii și fata, și acum așteaptă la mașini. Nici nu i-ar trece prin cap să mă fure, nu după tot ce am făcut pentru Dink și pentru mama lor!“

– Chantel, spuse Brock.

Dar nu-i rostise numele cu mânie. Era mândru de ea și de ceea ce făcuse. Era plină de inițiativă. Iar el ce făcea, stătea aici și se purta ca un bleg. Se uită la Benjamin, cu o urmă de sfidare în privire.

– Mda, Chantel, murmură Benjamin, iar către Henderson rosti: Nu-l scăpa din priviri pe ticălos!

Apoi își scoase telefonul mobil din buzunar și apăsă cifra trei, care era setată să formeze rapid numărul lui Michael Tate. Auzi pași, și se gândi: „Uite că vine Mikey acum".

Numai că atunci când se răsuci să vadă, acolo se afla un bărbat alb, care venise din întunericul de pe verandă și pătrunsese rapid pe ușa principală. Avea un pistol în mână și ținea drept brațul cu pistolul.

– Poliția! strigă Grady Dunne, și mai strigă o dată același cuvânt. Avea chipul împurpurat și o expresie fioroasă, și muta pistolul dinspre Benjamin către Henderson. Sunt de la poliție! Aruncați armele la podea, acum!

Benjamin nu se mișcă, și nici nu-și aruncă pistolul. Îl ținea într-o parte și se uita la pistolul H & K din mâna lui Dunne. Acela nu era pistol de polițist.

– Am spus să aruncați blestematele alea de pistoale, *acum!*

Ernest Henderson își menținu Beretta îndreptată spre Brock. Își întoarse capul să se uite la individul care strigase că era de la poliție. Era blond și i se umflase o venă pe gât. Henderson așteptă să audă ceva, orice, de la Benjamin. Numai că Ray Benjamin nu-i spuse ce să facă.

– *Aruncați armele!*

Brock se uită la ceafa lui Henderson. Studie cu atenție locul în care gâtul îi întâlnea umerii și se gândi: „Uite acolo o să-mi implânt țepușa! Direct în coloana băiatului

ăstuia! O să se vorbească apoi despre mine de-a pururi, și toți o să-mi spună numele și o să povestească tot ce-am făcut, cum m-am ridicat împotriva a două pistoale, cu o ustensilă făcută să spargă gheața. Eu, Romeo Brock!" Brock trase spărgătorul de gheață de unde era prins de gambă cu bandă adezivă. Așa cum se aștepta, trasul brusc în afară opri pluta din vârf în momentul în care îl scoase. Se ridică ținând spărgătorul de gheață în mână, îl îndreptă în sus și se repezi cu el spre Henderson.

– În spatele tău, Nesto, spuse Benjamin cu voce egală.

Henderson se întoarse și îl împușcă pe Romeo Brock în mijlocul pieptului. Pistolul săltă în mâna lui Henderson în timp ce-l mai împușcă o dată. Brock se răsturnă pe spate, peste fotoliu. Brațele i se rotiră prin ceața purpurie în timp ce cădea.

Dunne trase de două ori în direcția lui Benjamin. Primul glonț îi străpunse umărul și îi făcu o gaură cât pumnul în spate. Al doilea, mai sus din cauza ricoșeului, îi atinse artera carotidă în traseul său prin gât.

Benjamin trase cu pistolul său de calibru 44 printr-un nor de fum și de stropi de sânge care-i țâșneau din arteră, spre individul care pretinsese că era polițist. Se prăbuși, trăgând însă încă o dată în timp ce cădea, și apoi se izbi de podea. Îl văzu pe individ cum se clatină și se izbește de perete, ca și cum ar fi fost trântit de cineva. Apoi Benjamin închise ochii.

Grady Dunne se clătină spre ușă. Se uită înapoi înspre primul individ, cel cu șapca de baseball pe cap, care stătea în mijlocul încăperii, încă înarmat. Tânărul clătina din cap ca și cum ar fi putut astfel să facă să dispară tot ceea ce se întâmplase.

Dunne încercă să-și ridice arma, însă degetele i se desfăcură și scăpă pistolul de calibrul 45. Rosti

„Doamne!“ și își duse mâna la stomac, care era ud de la sângele care acum îi trecea printre degete. Durerea era covârșitoare, și ieși pe ușă și se împiedică pe verandă. Simți aerul de sub el. Atinse pământul cu piciorul și se răsuci ca și cum ar fi dansat, sau de parcă ar fi fost beat, pe urmă picioarele îl lăsară și ateriză pe spate pe drumul cu pietriș. Privi în sus spre ramurile unui plop, și dincolo de acestea, spre stele. Spuse: „Polițist la pământ“. Fusese o șoaptă atât de slabă, încât nici el însuși nu-și putu auzi propriile cuvinte. Simți gustul sângelui în gură. Înghiți sângele și respiră rapid, iar ochii i se măriră din cauza spaimei. În câmpul lui vizual apăru individul din casă. Acesta se aplecă deasupra lui Dunne și își îndreptă pistolul spre pieptul lui. Avea lacrimi care i se prelingeau pe chipul lui tânăr.

– Nouă-unu-unu, spuse Dunne și simți sângele fierbinte cum îi țâșnește pe gură și i se prelinge pe bărbie.

Tânărul își coborî arma. O strecură cu încărcătorul în jos în spatele beteliei de la blugi și își trase cămașa pe deasupra.

Dunne auzi pașii tânărului pe pietriș. Apoi îl auzi cum fuge pe alee. Dunne ascultă greierii și se uită lung la ramurile copacilor și la stele. „Nu se poate să mor“, se gândi el. Însă în curând senzațiile de auz și de văz îi dispărură cu totul, și Grady Dunne se alătură în neființă lui Raymond Benjamin și Romeo Brock.

Capitolul 37

Dan Holiday merse cu mașina până ajunse înapoi în parcarea de pe partea cealaltă a benzinăriei de pe Central Avenue, dar descoperi că T.C. Cook dispăruse de acolo. Încercă să dea de Cook cu ajutorul stației Motorola, și apoi pe mobil, dar nu reuși să ia legătura cu el în nici un fel. Observă că Buickul lui Reginald Wilson era încă parcat lângă magazin. Holiday presupuse că T.C. Cook se plictisise de supraveghere, sau fusese pur și simplu obosit de munca de peste zi și se îndreptase spre casă. Se gândi să se ducă acasă la el și să vadă ce face, doar ca să se asigure că era bine.

Mașina Marquis a lui Cook nu era în parcare când Holiday ajunse la casa lui văruită în galben de pe Dolphin Road. Holiday rămase în Town Car și formă numărul lui Cook, dar îi răspunse robotul. Lumina de pe verandă era aprinsă, dar Holiday se gândi că aceasta fusese activată de vreun senzor de oră sau de întuneric. În casă nu se vedea nici o lumină aprinsă. Formă numărul de mobil al lui Ramone.

– Da.

– Aici e Holiday.

– Bună, Doc!

– Unde ești? Sună ca o petrecere.

– La Leo's, beau o bere. Ce dorești?

– Eu și inspectorul Cook ne-am întâlnit cu amicul nostru, ofițerul de poliție, cel de pe mașina 461. S-a dovedit că firul ăsta nu ducea nicăieri.

– Ce surpriză!

– Numai că l-am pierdut pe Cook pe undeva. A trebuit să-l las puțin singur, și când am revenit, dispăruse. L-am căutat acasă la el, dar nu e nici acolo. Mă gândesc că poate s-a rătăcit, sau ceva de genul ăsta. Nici măcar nu știu dacă poate citi semnele de circulație.

– A avut un atac cerebral, nu Alzheimer. O să apară el!

– Sunt îngrijorat, spuse Holiday. Așteptă un răspuns, dar la capătul celălalt al firului nu auzi decât zgomotele din bar. Gus?

– Ține-mă la curent! O să mai stau aici o vreme.

Holiday încheie convorbirea. Stătu în Lincoln și se gândi la bătrân, și unde s-ar fi putut duce. Un singur loc îi veni în minte.

T.C. Cook stătea la volanul mașinii sale, parcată pe o stradă laterală din Good Luck Estates, un cartier de pe Good Luck Road din New Carrollton. Se uita la casa în stilul ranch a lui Reginald Wilson. Luminile erau stinse în casă, iar în casele din vecini foarte puține erau aprinse. Strada era liniștită și slab luminată. Cook stătea aici de ceva vreme, reflectând.

Când Reginald Wilson ieșise din închisoare, se mutase în casa aceasta, care aparținuse părinților lui, ambii decedați. Mai mult ca sigur că își depozitase undeva obiectele personale pe perioada detenției, sau poate că părinții lui le depozitaseră aici, în această casă. Cook știa că Wilson nu și-ar fi abandonat niciodată colecția lui

îndrăgită de albume de jazz electronic. Poate că în toate acele discuri din vinil se afla cheia multor întrebări. În orice caz, Cook presupunea că Wilson păstrase toate mostrele acelea de păr, trofeele sale din Crimele Palindrom, ceea ce ar fi fost în concordanță cu genul acesta de criminal. Cook trebuia să creadă că șuvițele acelea de păr, tăiate din capetele lui Otto Williams, Ava Simmons și Eve Drake cu douăzeci de ani în urmă, se aflau undeva în această casă, la care se uita el acum. Cook se convinsese că acesta era momentul potrivit dacă avusese într-adevăr dreptate.

Știa că era o infracțiune ceea ce tocmai se pregătea să facă. Numai că simțea că mai rămăsese prea puțin timp. Se putea foarte bine ca șuvițele de păr nici să nu se afle în casă. Dar probabil că ceva era totuși acolo; ceva ce ar fi putut să facă legătura dintre Reginald Wilson și morțile acelor copii; ceva suficient pentru a garanta redeschiderea cazului. El căuta o dovadă de necontestat, care să-l poată convinge pe polițistul Ramone să se ducă la un judecător și să aplice testarea ADN-ului pe Wilson. Cook era convins, la fel de convins cum fusese și în 1985, că Wilson era făptașul.

Își scoase reportofonul din torpedou. Apăsă butonul roșu de înregistrare și vorbi în microfon.

– Aici este inspectorul de poliție T.C. Cook. Mă pregătesc să intru în casa lui Reginald Wilson din Good Luck Estates. Am motive să cred că există dovezi în interiorul acestei case care ar face legătura dintre domnul Wilson și așa numitele Crime Palindrom, care au avut loc în Washington, D.C., în 1985. Caut în special niște mostre de păr, care e posibil să fi fost luate de la decedați. Nu am mandat de percheziție. Nu mai sunt ofițer activ de poliție. Am cooperat cu un tânăr pe nume Dan Holiday,

care este un polițist bun. Numai că vreau să precizez că el nu a avut nici o legătură cu acțiunea pe care urmează să o întreprind. Fac acest lucru din proprie inițiativă, în speranța de a aduce puțină pace familiilor îndurerate. De asemenea, o fac pentru copiii aceia frumoși care au fost uciși.

Cook înregistră ora și data, pe urmă închise reportofonul. Voia ca toate acestea să fie înregistrate, mai ales dacă ar fi fost confundat cu un spărgător obișnuit și împușcat în timp ce încerca să pătrundă în casă. Nu voia să rămână în amintirea tuturor ca un bătrân nebun, care spărgea locuințele oamenilor, ca unul care bătea în halat de baie străzile orașului. Voia ca oamenii să fie la curent cu intențiile sale.

Noaptea era răcoroasă, dar Cook transpira abundent prin haină. O dădu jos, o împături, și o așeză pe jos lângă scaunul din dreapta. Își scoase și pălăria Stetson și examină urmele de transpirație de pe interior. Așeză pălăria decolorată pe scaunul de lângă el, alături de reportofon. Își strânse și își relaxă de câteva ori la rând mâna stângă și o privi cu atenție, din cauză că o simțea înțepenită în mod ciudat.

Cook deschise portbagajul, apăsând pe un întrerupător montat în partea de jos a bordului și se dădu jos din mașină. Se clătină puțin, în timp ce merse în spatele Marquisului. Odată ajuns acolo, deșurubă atent becul amplasat sub capacul de la portbagaj. Nu voia să atragă atenția, și nu avea nevoie de lumină neapărat. Știa unde se afla fiecare obiect. Își puse o pereche de mănuși de cauciuc. Își găsi lanterna Stinger și ranga și le luă în mâini. Își dădu seama că nu prea putea să țină lanterna, din cauză că brațul îi era amorțit. Își auzi propria respirație greoaie și așteptă ca inima să-și mai tempereze

bătăile. Simți cum sudoarea i se prelinge pe spate. Închise capacul portbagajului și se îndreptă spre casă.

Începu să meargă prin jurul casei. Planul său era să utilizeze ranga pentru a deschide vreo ușă din spate, și, odată intrat în casă, să-și găsească drumul cu ajutorul lanternei. Numai că nu se simțea prea bine, și se opri din mers. Se simți foarte amețit, și dori să se întindă. Se reîntoarse la mașină. Bancheta din spate îl invita să se întindă pe ea. Se așeză pe ea, lăsă ranga și lanterna să cadă pe podea și închise portiera după el. Se întinse pe o parte, cu obrazul drept așezat pe husa răcoroasă din vinilin. Brațul stâng îl deranja îngrozitor, iar durerea îi migrase în ceafă și îi producea o presiune cumplită în cap. „O să treacă", se gândi Cook și închise ochii. Saliva îi curse pe scaunul de vinilin din gura deschisă.

Când T.C. Cook deschise ochii din nou, se luminase deja de ziuă. Dormise toată noaptea în mașină. Se simți mai bine ca înainte. Se ridică. Era înapoi pe Dolphin Road, cu mașina parcată în fața casei sale. Peretele galben era la fel de curat ca în ziua în care-l văruise, cu mulți ani în urmă. Prin fereastra din fața casei putu să vadă o femeie care se uita printre perdelele desfăcute. Arăta ca soția lui. O fată și un băiat erau pe trotuar, rotind corzile pentru jocul dublu și o altă fată se afla între ei, sărind.

Cook își luă pălăria Stetson, care arăta ca nouă. O potrivi pe cap și se dădu jos din mașină. Soarele îi încălzi fața în mod plăcut și simți mirosul de liliac din aer. Soția lui avea mare grijă de arbustul care înflorea în curtea din față. „Trebuie să fie aprilie", se gândi Cook, în timp ce se îndrepta către casă. „Pentru că atunci înflorește liliacul." Se apropie de copiii care se jucau pe trotuar. Băiatul care ținea corzile de o parte era pe la începutul adolescenței, purta ochelari de vedere cu dioptrii mari și avea o constituție

slăbănoagă. Fata care ținea corzile la celălalt capăt era și ea încă un copil, dar avea deja forme de femeie. Avea în privire o expresie obrăznicuță. Fata din mijloc, care sărea cu ușurință cele două corzi, avea pielea frumoasă, de un cafeniu-închis, și ochii la fel. Soarele făcea să-i strălucească mărgelele colorate din părul împletit în codițe. Sărea peste corzi fără efort, și se opri să se uite la Cook, care rămăsese în picioare în dreptul lor. Ea îi zâmbi, și îi zâmbi și el.

– Bună, domnișoară, spuse Cook.

– Inspectorul Cook?

– Da, eu sunt.

– Am crezut că ați uitat de noi.

– Nu, dragă, spuse Cook. Niciodată nu am uitat.

– Vreți să vă jucați cu noi?

– Sunt prea bătrân. Dacă nu vă deranjează, am să vă privesc doar.

Eve Drake făcu din mână un gest de chemare, și copiii își reîncepură jocul. T.C. Cook păși înspre ei în lumina strălucitoare și caldă.

Capitolul 38

Holiday își puse degetele pe gâtul lui T.C. Cook și constată că nu avea puls. Chipul bătrânului era ca de ceară în lumina lanternei. Holiday văzuse destule cadavre ca să-și dea seama că T.C. era mort. Închise portiera și se reîntoarse la Lincoln. Îl sună pe Gus și îi spuse ce se întâmplase și unde se afla. Ramone îi spuse că va veni și el imediat. Apoi Holiday reveni la Marquis, deschise portiera din spate și îl privi pe Cook. „Eu l-am omorât, se gândi el. Nu a fost suficient de puternic ca să muncească."

Mănușile de cauciuc de pe mâinile lui Cook, ranga și lanterna care zăceau pe jos îi arătară lui Holiday că acesta plănuise o intrare forțată în casa lui Reginald Wilson. Pe scaunul din față găsi un reportofon, alături de pălăria Stetson a lui Cook. Derulă banda de pe caseta miniaturală, apăsă butonul „play" și ascultă înregistrarea. Emoția îi crescu în momentul în care îl auzi pe bătrânul polițist rostindu-i numele și lăudându-l. Scoase caseta din reportofon și o strecură în buzunarul de la haină. Scoase mănușile de pe mâinile lui Cook și le vârî în același buzunar. Apoi luă reportofonul, ranga și lanterna, și le duse în portbagajul propriei mașini. Cât timp capacul rămase ridicat, transferă câteva dintre lucrurile lui Cook în

propriul portbagaj, printre care câteva ustensile de polițist și o bucată de pânză. Pe aceasta avea s-o utilizeze mai târziu pentru a șterge amprentele sale din mașina lui Cook.

Fusese foarte atent să nu facă vreun zgomot. Nu ieșise nimeni din nici una dintre case, și nimeni nu trecuse cu mașina pe stradă. Holiday se așeză pe bordură și își aprinse un Marlboro. Apoi își mai aprinse o țigară, până când văzu mașina Tahoe a lui Ramone făcând colțul și parcând în spate la Town Car.

Ramone mai rămase la volan, terminând convorbirea începută cu Regina. Vorbise cu ea pe mobil cât condusese prin Prince George County. După ce termină să-i spună despre Asa Johnson și despre evenimentele din ziua respectivă, inclusiv despre moartea lui Cook, o asigură că nu va ajunge prea târziu acasă. O rugă să-l țină pe Diego treaz, dacă era posibil, pentru că voia să discute cu el înainte de a se duce la culcare.

Ramone opri motorul și ieși din SUV. Holiday se ridică să-l întâmpine. Se salutară din cap, dar nu-și vorbiră. Ramone se duse la Marquis și îl examină pe Cook. Apoi se întoarse spre locul în care se afla Holiday, care se sprijinea de Lincolnul său.

– De ce se afla aici? întrebă Ramone.

– Acolo este casa lui Reginald Wilson.

– Agentul de pază.

– Da, spuse Holiday.

– Și ce făcea, îl supraveghea?

– Făcea ceea ce a făcut în ultimii douăzeci de ani: căuta un indiciu în acest caz.

– O perioadă destul de lungă pentru o simplă suspiciune.

– Lui Cook nu i se întâmpla prea des să greșească pe vremea când era polițist la Omucideri. Dacă ai putea să-i iei o probă de ADN lui Wilson...

– Nu am nici un indiciu pentru a face așa ceva.

– Naiba să-l ia de indiciu!

– Ar fi frumos dacă lucrurile ar merge așa simplu.

Holiday își mai aprinse o țigară. Mâna îi tremura în timp ce ținea chibritul.

– Anunți tu? întrebă Ramone.

– Încă nu.

– Și când ți-ai propus să faci acest lucru?

– După ce-i mut mașina de pe această stradă. O să-l duc pe Good Luck Road și o să-i las mașina în parcarea unui mall. Îmi voi șterge amprentele și voi da telefon anonim ca să-l anunț.

– Ăsta o să-ți devină un obicei.

– Nu vreau să fie găsit aici.

– De ce nu?

– Cu mai mult timp în urmă, *Washington Post* a scris un articol despre Cook, spuse Holiday. Titlul era: „Au trecut anii, și Crimele Palindrom încă îl mai bântuie pe polițistul ieșit la pensie", sau ceva de genul ăsta. Articolul îl cita pe Cook, care afirma că suspecta foarte puternic pe un individ pe nume Reginald Wilson, care de atunci fusese condamnat pe baza altor acuzații. Asta îl făcea pe Cook să pară pe jumătate nebun. Este posibil ca vreun reporter să examineze materialele mai vechi și să facă legătura dintre Cook și Wilson, și această stradă. Nu ar trebui ca bătrânul să dispară în acest fel. Nu merită așa ceva.

– Poate că nu, spuse Ramone, dar comiți o infracțiune.

– Nu ar fi trebuit să-l iau cu mine. Îi datorez o moarte demnă, măcar atât.

– Era un om bolnav, Danny. Îi sosise vremea. Și nici nu pare să fi suferit prea mult înainte de a muri.

– A murit fără ca măcar să-și dea seama.

– Nu avem de unde să știm, spuse Ramone. Este foarte posibil ca acest caz al Crimelor Palindrom să nu fie elucidat niciodată. Tu *știi* acest lucru. Nu reușim totdeauna

să câștigăm în cele din urmă. Nu totul se finalizează întotdeauna cu laude și cu confetti.

– El nu căuta gloria, ci voia doar să rezolve acest caz pentru copiii aceia.

– Și cum rezolvi un caz de crimă? Spune-mi, pentru că tare aș mai vrea să aflu!

– Ce vrei să spui?

– Faptul că-l găsești pe criminal i-ar învia din mormânt pe acei copii? Ar aduce liniște în familiile respective? Mai precis, ce ar *rezolva?* Ramone clătină cu amărăciune din cap. Am renunțat cu mult timp în urmă la ideea că aș rezolva ceva. Din când în când mai bag în închisoare pe viață câte un ticălos, știind că măcar n-o să mai poată omorî pe nimeni niciodată. Asta-i tot ce pot să fac pentru cei căzuți. Însă în ce privește rezolvarea... Nu rezolv nici un rahat! Mă duc la muncă în fiecare zi, și încerc să-mi protejez soția și copiii de lucrurile rele care se întâmplă peste tot. Asta este misiunea mea, și asta-i tot ce pot face.

– Eu nu cred așa ceva.

– Ei bine, tu întotdeauna ai fost un polițist mai bun decât mine.

– Nu, nu-i adevărat! rosti Holiday. Tu spui că eram bun, și așa a spus și bătrânul, dar nu-i adevărat!

– Oricum asta face parte din trecut.

– Nu. Mai devreme în seara asta m-am întâlnit cu polițistul pe care-l urmăream și am discutat puțin. Cu Grady Dunne. Nu a avut nici o legătură cu Asa Johnson sau cu Reginald Wilson, însă era poluat la greu. Individul este putred de tot. Holiday își aprinse o țigară și trimise fumul în jos, spre picioare. Așa eram și eu înainte să fiu prins. La naiba, ticălosul ăla chiar semăna cu mine!

– Sărmanul de el!

– Vorbesc serios, omule! Mă uitam la el și mă vedeam pe mine cum aș fi fost dacă aș fi rămas în poliție. Ce aș fi

devenit în cele din urmă. Fără îndoială, mă îndreptam către un final trist. Ai avut dreptate să te iei de mine. Și am avut noroc că m-am retras.

– Indivizii ca el se curăță de la sine.

– Uneori, dar alteori au nevoie de un brânci, spuse Holiday și își aruncă țigara în stradă.

– Încă te mai gândești să muți mașina bătrânului? întrebă Ramone.

– Sigur că da, spuse Holiday.

– Sună-mă când termini, că vin să te iau.

Holiday încheie ce-și propusese. Ramone îl luă apoi și îl duse cu mașina înapoi la Lincolnul său. Auziră slab sirenele mașinii de poliție care sosi înaintea ambulanței. Dădură mâna unul cu celălalt.

– La revedere, Doc, trebuie să mă duc acasă!

În vreme ce Holiday se îndrepta spre Lincolnul lui, Ramone se îndepărta cu mașina pe stradă. O sună acasă pe Regina.

– Gus?

– Bărbatul tău te sună, răspunse Ramone. Este totul în ordine?

– Diego încă nu s-a culcat, spuse Regina. Alana e în camera ei și vorbește cu păpușile. Te așteptăm cu toții să vii acasă.

– Mă îndrept către nava mamă, spuse Ramone; îi mai spuse că o iubește, pe urmă închise telefonul.

Ramone intră în casa sa de pe Rittenhouse Road și își încuie pistolul și insigna în sertarul obișnuit. La parter era liniște. Se duse la o măsuță din sufragerie pe care se aflau mai multe sticle de băutură și își turnă un păhărel de Jameson. Acesta se duse numai bine pe gât. Ar fi putut să bea toată sticla. Dacă nu ar fi fost familia sa, ar fi fost foarte ușor să devină un astfel de bărbat.

Ramone verifică dacă ușile erau încuiate în față și în spate, și apoi urcă scările. Pe hol, observă dunga de lumină care ieșea pe sub ușa dormitorului său. Se duse în camera Alanei și o găsi în pat, dormind, cu toate păpușile ei Barbie, Ken și Groovy Girls aliniate pe pătură, cu spatele sprijinit de perete, toate așezate ordonat în șir, la aceeași distanță una de alta. Se aplecă și o sărută pe Alana pe obraz. Îi dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr cârlionțată umedă de la transpirație și rămase privind-o o clipă înainte de a stinge veioza de pe noptieră. Apoi se duse în camera lui Diego, bătu la ușă și deschise. Diego stătea în pat și asculta un CD Backyard la CD-player, cu volumul dat încet. Se uita printr-o revistă *Don Diva*, dar nu părea să fie prea absorbit de aceasta. Se uita în gol și arăta ca și cum ar fi plâns. Lumea lui se clătinase. În cele din urmă avea să-și revină, dar niciodată până la gradul de confort la care fusese înainte.

– Ești bine?

– Sunt terminat, tată.

– Hai să discutăm puțin, spuse Ramone, trăgându-și un scaun lângă patul fiului său. Și apoi va trebui să te culci.

Puțin mai târziu, Ramone închise ușa de la camera lui Diego și se îndreptă pe hol spre camera lui. Regina era în pat și citea o carte la lumina veiozei, cu capul sprijinit pe o pernă îndoită. Schimbară o privire, apoi Ramone se dezbrăcă și se duse la baie, unde se spălă îndelung și încercă să îndepărteze mirosul de bere și de alcool din respirație. Reveni în dormitor îmbrăcat numai cu boxerii și se băgă în așternut. Regina se răsuci spre el, și se îmbrățișară. El îi sărută buzele catifelate de câteva ori, și când își dădu seama că se excită, o sărută cu gura deschisă. Ea îl împinse ușurel la o parte.

– Ce crezi că faci? îl întrebă Regina. Asta înseamnă lăcomie, de două ori la rând.

– Dar nu poți opri un om să viseze, nu-i așa?

– Mai bine ai dormi puțin ca să poți visa. Vii aici două nopți la rând cu respirația mirosind a alcool...

– E de la apa de gură. Conține alcool.

– Te referi la apa aceea de gură care vine de la Dublin?

– Haide, Regina!

– Tu și noul tău amic de băutură, Doc Holiday.

– E un tip de treabă.

– Cum mai arată acum?

– Are puțină burtă. Cunoscuții îi spun „cocoașa Holiday".

Se mai îmbrățișară o dată. Ea se potrivea perfect în brațele lui. Era ca și cum ar fi fost o singură persoană, separându-se în fiecare zi și reîntâlnindu-se în fiecare seară. Nu-și putea imagina că ar fi ceva care l-ar putea despărți vreodată de ea, nici chiar moartea.

– Miroși a băutură și a țigări, așa cum miroseai la primele noastre întâlniri, spuse Regina. Când apăreai în fața apartamentului meu după ce se dădea stingerea. Cum se numea locul acela unde îți plăcea să te duci și care era plin de fete albe genul New wave? „Constipation"[1]?

– The Constable. Și acela nu eram eu. Cel puțin acum nu mi se mai pare așa.

– Acum avem altceva. Și toate provocările care vin cu asta.

– Și lucrurile bune, de asemenea.

Ea stinse veioza, și rămaseră pe întuneric, cu ochii obișnuindu-se treptat cu absența luminii. Ramone o mângâie pe Regina pe braț.

– Ce-o să facem cu Diego? întrebă Regina.

---

[1] Constipație

– Am vorbit cu el, spuse Ramone. Poate să termine anul acesta la fosta lui școală. Mi se pare corect așa. Iar la anul îl putem duce la un liceu din acela catolic, Carroll, DeMatha... oricare dintre acestea ar fi bun pentru el.

– Și cum o să ne permitem așa ceva?

– N-o să coste chiar o avere. O să vând casa din Silver Spring, trebuie. La naiba, numai pământul, și tot valorează destul de mult. O să ne descurcăm.

– Ai vorbit cu el despre Asa?

– Da.

– Și ce-a spus Diego?

– Lumea lui este acum puțin zdruncinată. Probabil că își face griji de câte ori i-a spus prietenului său că e prea moale, sau l-a numit homo, asta fără să știe prin ce trecea în sinea lui bietul copil.

– Îți poți imagina cum ar fi să fii în acest fel în atmosfera de aici? Să ți se spună tot timpul că nu ești dorit, că nu există nici un loc pentru tine în această lume nouă plină de „compasiune". Toată ura pe care o acumulăm aici, și politicienii care mai aruncă și ei gaz pe foc. Nu știu ce Biblie citesc oamenii ăștia plini de ură, dar nu este cea cu care am fost eu crescută.

– Dă-i încolo pe idioții aceia! Ce să mai spunem despre oamenii obișnuiți, care nu sunt porniți să urască, și cu toate acestea împrăștie numai ură în jurul lor? Diego nu intenționa să-l rănească prin cuvintele pe care le-a folosit, însă acum va fi mult mai atent la ce-o să-i iasă pe gură. Și eu m-am gândit la acest lucru.

– Tu și prietenii tăi.

– Ai dreptate. Acolo, la birou, vorbim toată ziua prostii de genul ăsta. Ți-ar sta bine cu rochie, ai farmec de homo... chestii din astea.

– Și atunci o să-ți schimbi și tu stilul, nu?

– Probabil că nu, spuse Ramone. Nu sunt decât un bărbat obișnuit, nu sunt mai luminat decât alții. Numai că de-acum încolo am să mă gândesc de două ori înainte de a mai rosti aiureli de genul ăsta. Sper că și Diego va face la fel.

– Și despre ce ai mai vorbit cu băiatul? întrebă Regina. Ai stat destul de mult în camera lui.

– Am găsit și ultima piesă care lipsea la puzzle, referitoare la moartea lui Asa. Eram aproape sigur de asta, dar acum Diego mi-a confirmat.

– Ce anume?

– Știi cum îi spuneam mereu să aibă grijă să se păzească de armele din casele prietenilor săi?

– Știu. Asta era groaza ta cea mai mare.

– Am văzut prea multe accidente, Regina, cu copii care găseau pistoalele taților lor și care le încercau să vadă cum funcționează.

– Da.

– Diego și prietenii lui știu multe despre aceste lucruri. Citesc revistele despre arme pentru că sunt băieți și îi interesează. Gemenii Spriggs știu că am un Glock și că îl țin sub cheie. *Toți știu* aceste lucruri.

– Of, Gus...

– Diego spune că tatăl lui Asa avea un revolver acasă la ei. Nu știa dacă era de calibrul 38. Dar sunt sigur că ăsta era.

– Of, Doamne!

– Asta a fost ultima replică pe care i-a dat-o lui taică-său, spuse Ramone. Asa s-a sinucis cu pistolul tatălui său.

Ea îl îmbrățișă strâns. Rămaseră întinși în pat pe întuneric, dar nici unul din ei nu reuși să adoarmă.

– O să mergi cu noi duminică la biserică? întrebă Regina.

Ramone îi răspunse că da.

Capitolul 39

După ce ieșiră de la biserică, Ramone își duse familia la un restaurant din oraș ca să ia masa de prânz. Restaurantul aparținea unei familii și supraviețuise în ciuda îmbulzelii de lanțuri de restaurante din centrul Silver Spring. Diego comandă friptură vietnameză, felul lui preferat, iar Alana bău limonadă proaspăt făcută și se agită tot timpul spre perdelele din mărgele care duceau înspre baie. Slujba de la biserică îi făcuse foarte bine, și acesta era un mod plăcut de a continua după-amiaza. De asemenea, era un mod prin care Ramone amâna puțin ceea ce știa că trebuia făcut.

Reîntors acasă, Ramone rămase îmbrăcat în costum și îi spuse Reginei că va reveni în curând. Îl lăsă pe Diego, care se schimbase în șort, pantofi sport Nike și un tricou creația lui Ronald Spriggs, la terenul de baschet de pe 3rd Street, unde îl aștepta Shaka. Îl instrui pe Diego să-și țină mobilul deschis și să-l sune ori pe el, ori pe Regina, dacă se ducea în altă parte.

Ramone conduse încet până ajunse la casa familiei Johnson. Parcă, dar nu se dădu jos imediat din mașină. Îi spusese lui Bill Wilkins că îi va comunica el lui Terrance Johnson ultimele descoperiri legate de caz. Acum

aproape că-și dorea să-l fi lăsat pe Garloo să facă acest lucru. Se pregătea să-i spună lui Johnson că fiul său se sinucisese și că făcuse acest lucru cu pistolul lui Terrance. În plus, trebuia să-i spună lui Terrance că Asa fusese homosexual. Nu avea nici o idee despre felul în care avea să reacționeze Terrance. Numai că acest lucru trebuia făcut în cele din urmă.

Terrance trebuie să-și fi dat seama că îi lipsea pistolul din casă, și mai mult ca sigur că bănuise că Asa îl luase. Probabil că teama lui era că lui Asa îi fusese furat pistolul și că fusese apoi împușcat cu el. Moartea fiului său, adăugată la sentimentele sale profunde de vinovăție îl zdruncinaseră zdravăn. Dar chiar și cu acest lucru, mai mult ca sigur că nu-și imaginase că Asa utilizase el însuși pistolul ca să se sinucidă.

Ramone nu-i spusese nimic lui Wilkins despre pistol, și nici vreunui alt coleg. Dacă Wilkins ar fi trecut acest lucru în raportul lui, Terrance Johnson ar fi putut fi acuzat de posesie ilegală de armă. Numai polițiștilor, agenților federali și celor de la securitatea specială le era permis să dețină pistoale în Washington. Johnson cumpărase pistolul de calibrul 38 de pe piața neagră, sau acesta făcuse parte din lanțul de achiziții cu originea în Virginia sau Maryland. Legal, greșise. Numai că Ramone nu avea de gând să raporteze acest lucru. Johnson avea destule la care să se gândească acum. Nu avea nici un rost să adauge și mai multă suferință asupra sa, asupra soției sale și asupra celuilalt copil al lor. Nici nu avea de gând să fie complet deschis față de Terrance Johnson. Ramone își dăduse seama de identitatea partenerului lui Asa, numit RoboMan în jurnal. Profesorul de matematică al lui Asa afirmase că acesta venise la el pentru lucru suplimentar după ore, în ziua în care murise, numai că nu

existau caiete sau hârtii care să dovedească acest lucru nici în vestiarul lui Asa, nici în ghiozdan, nici în dormitorul acestuia. RoboMan trebuie să fi fost o poreclă ușor învăluită în mister a lui Robert Bolton. Ramone constatase că Bolton fusese extrem de reținut în privința stereotipării tinerilor de culoare atunci când purtaseră acea discuție. Numai că Bolton nu făcea decât să-i ia apărarea lui Asa, pentru că era îndrăgostit de el. Ramone își va menționa suspiciunile față de colegii lui care lucrau la Moravuri. Acest lucru nu făcea parte dintre îndatoririle sale. Și pur și simplu habar n-avea ce să facă cu informația pe care o descoperise. Voia doar să scape de ea. Intenționa să ascundă anumite informații de colegii săi polițiști. Intenționa, de asemenea, să ascundă anumite informații și față de tatăl băiatului. Era așa cum afirmase Holiday: până la urmă nu era chiar atât de corect.

Se dădu jos din mașina Tahoe, se îndreptă spre casa familiei Johnson și bătu la ușa din față. Auzi pașii lui Terrance Johnson cum se apropiau de ușă. Primul impuls al lui Ramone fu să se reîntoarcă la mașina sa, numai că ușa se deschise, dădu mâna cu Johnson și intră în casă.

Dan Holiday își aprinse o țigară și aruncă chibritul în scrumiera din fața lui, așezată alături de un pahar cu Vodka Tonic pe tejgheaua barului. Se afla în mijlocul unui grup, printre care Jerry Fink, Bob Bonano și Bradley West. Aceștia se delectau cu câte un Bloody Mary. Holiday nu se păcălea în felul acesta, el avea nevoie de o băutură adevărată.

La Leo's era gol, cu excepția lui Leo Vazoulis și a grupului lor. Fink tocmai revenise de la tonomat. În încăpere se auzi o instrumentație puternică și o voce feminină în fundal, apoi vocea aspră a unui bărbat.

– *„It isn't what you got, it's what you give"*[1], cântă Fink, interpretând partea fetei.

– The Jimmy Castor Bunch, spuse Bradley West, scriitorul.

– Nu, asta este dinainte de Bunch și de toată porcăria aceea troglodită, spuse Fink. Jimmy Castor era un cântăreț de muzică *soul* înainte să cânte stilul acela nou.

– Bine, zise West, am greșit chestia cu Bunch. Dar uite o întrebare de cinci dolari: ce cântăreț a înlocuit Jimmy Castor într-un grup renumit, cu mult timp în urmă, pe la începuturile carierei sale?

– Clyde McPhatter, răspuse Fink, de la Drifters.

– Greșit!

– Bo Donaldson, de la Heywoods? întrebă Fink rânjind prostește.

– L-a înlocuit pe Frankie Lymon, spuse West, de la Teenagers.

– Un drogat! zise Bonano.

Telefonul lui mobil, așezat pe tejghea, sună pe melodia cea mai renumită a lui Ennio Morricone, dar Bonano îl ignoră.

– Îmi datorezi cinci dolari, spuse West.

– Accepți și cărți de credit, nu-i așa? întrebă Fink.

– Leo acceptă, răspunse Bradley. O să-mi faci tu cinste rândul următor!

– Nu răspunzi la telefon, Bobby? întrebă Fink.

– Nu, nu e decât o clientă.

– Încă o clientă satisfăcută de Măcelarii Caselor, spuse Fink.

---

[1] „Important nu e ce primești, ci ceea ce dăruiești"

– E cățeaua aia din Potomac, spuse Bonano. Nu-i place felul în care i-am atârnat dulapurile. O să-i arăt eu ceva care atârnă mai bine.

– Pe baza faptului că ești italian, spuse West.

– Pe vremuri era un pod natural de la cizmă către Africa, spuse Bonano. V-am spus vreodată acest lucru, băieți?

– Dacă ai o vocală la sfârșitul numelui, te crezi de-acuma Milton Berle[1], spuse Fink.

– Berle era evreu, replică Bonano. Ca și tine, Jerry.

– Dar numele lui se termină cu o vocală. Fink se șterse pe bărbie de votcă și de suc de roșii. Unchiul Milty a fost spânzurat ca un măgăruș, asta-i tot ce voiam să spun.

Făcură o pauză ca să cânte pe melodia lui Jimmy Castor, să-și aprindă țigările și să ia câte o gură din pahare.

– De ce ești așa de tăcut astăzi, Doc? întrebă Fink, după ce-i aruncă o privire lui Holiday.

– Fără vreun motiv anume, răspunse Holiday. Am devenit puțin mai conștient de capacitățile mele, asta-i tot. Ascultându-vă pe voi, niște adevărați Einstein, mă simt cumva inferior.

– Spune-ne o poveste înainte de culcare, ceru West.

– Nu am nici una.

– Este doar foarte serios, spuse Fink, din cauza tuturor crimelor violente pe care le-am avut în zonă la sfârșitul acesta de săptămână.

– Da, și polițistul acela în afara serviciului, care a încasat-o în Prince George County, zise Bonano. Ați citit despre asta?

---

[1] Comic și actor american (n.tr.)

– Da, a scris în *Washington Post*, răspunse Fink. Ai citit și tu, nu-i așa, Doc?

Holiday încuviință din cap. Citise cu o zi în urmă despre Grady Dunne. În articol scria că un polițist în afara serviciului fusese împușcat mortal în Prince George County, împreună cu alți doi bărbați. Unul din ei era un fost pușcăriaș destul de renumit, care avea antecedente de trafic de droguri. Celălalt fusese identificat doar ca un bărbat de culoare. Romero, ceva de genul ăsta. Holiday nu-și putu aduce aminte numele lui. Poliția mai căuta un al treilea suspect, despre care se considera că-l împușcase pe polițist. Purtătorul de cuvânt nu dăduse nici o explicație privind prezența lui Dunne la locul faptei.

– Ori lucra sub acoperire, ori altă aiureală de genul ăsta, spuse Fink, sau dacă nu, era implicat în afaceri cu tipii ăia, sau cum s-ar spune era un polițist corupt. Ce părere ai, doctore?

– Habar n-am, răspunse Holiday.

– Ca la spitalul de nebuni, spuse Bonano. Ca și cum ar fi fost Tombstone în toată panarama aceea.

Holiday căutase știri și despre Cook în *Washington Post* și găsise doar un singur paragraf din Metro la secțiunea „Pe scurt". Îi fusese menționat doar numele, un bărbat care fusese găsit într-o mașină în New Carrollton și care părea să fi murit din cauze naturale. Probabil că mai multe detalii aveau să apară mai târziu, când cineva de la departamentul de știri își va da seama cine fusese acesta: polițistul acela bătrân, bântuit de Crimele Palindrom rămase neelucidate.

West îi făcu semn lui Leo pentru încă un rând.

– Mai vrei și tu, Doc? întrebă Bonano.

– Nu, spuse Holiday, dând pe gât ultimele înghițituri din Vodka Tonic. Lăsă pe tejghea o bancnotă de zece dolari. Trebuie să mă duc la lucru.

– Duminica? întrebă Fink.

– Oamenii au nevoie de curse și duminica, replică Holiday. Își luă țigările și chibriturile și le strecură în haina de la costumul său negru. La revedere, domnilor!

Fink, Bonano și West îl priviră pe Holiday cum ieșea din barul lui Leo. Ascultară începutul melodiei *Just a Little Overcome* cântată de Nightingales și își plecară capetele în semn de respect față de frumusețea cântecului, în timp ce așteptau ca Leo să le prepare și să le servească băuturile.

O jumătate de oră mai târziu, Holiday se afla în spatele volanului mașinii sale Town Car, pe o stradă din Good Luck Estates. Alături de el se găseau binoclul lui T.C. Cook, două batoane cu cereale și o sticlă cu apă. Pe podea se afla un pahar mare în care putea urina dacă va avea nevoie. În portbagajul de la Lincoln avea o rangă, o lanternă Streamlight Stinger reîncărcabilă, cu exterior metalic, care putea fi utilizată și ca armă, un baston extensibil, o pereche de cătușe, bandă adezivă, o ruletă de treizeci de metri, un aparat foto digital, pe care nu știa cum să-l utilizeze, și alte unelte și ustensile polițienești. La câteva case distanță se afla locuința în stilul ranch, cu pereții albi, a lui Reginald Wilson. Buickul lui Wilson era parcat pe alee.

Holiday nu avea un plan anume. Poate să-l aștepte pe Wilson să facă vreo greșeală, într-un fel sau altul. Sau să intre în casa lui Wilson când acesta era plecat la serviciu și să caute dovezi. Să întoarcă totul pe dos în casa aceea până va găsi ceva. Sau să planteze niște dovezi, dacă era necesar. Orice era bun, numai să ducă la realizarea de

teste ADN care să facă legătura dintre Wilson și crimele acelea. Cook fusese convins de vinovăția acestuia, și acest lucru era suficient pentru Holiday. Era gata să stea aici toată ziua, și, dacă era necesar, și în ziua următoare. Holiday îl sunase pe Jerome Belton, singurul său angajat, și îi spusese că își ia câteva zile libere. Acum nu avea nici o obligație imediată, nu avea familie, nici prieteni adevărați, nici o femeie care să-l aștepte acasă. Nu avea decât acest lucru. Făcuse praf aproape totul în viața pe care o avusese, dar poate că va reuși să facă bine măcar acest lucru. Încă mai era timp.

Diego Ramone și Shaka Brown se îndreptau spre sud pe 3rd Street. Terminaseră jocul de baschet. Nici unul din ei nu se putuse concentra prea bine în seara aceea și se străduiseră să termine măcar un singur joc. După aceea se așezaseră pe teren, cu spatele sprijinit de gardul din plasă, și vorbiseră despre prietenul lor, despre secretul cu care trăise acesta și despre modul în care alesese să termine totul. Diego îi promisese tatălui său că nu va discuta niciodată despre pistol și își ținuse cuvântul față de acesta, așa că nu îi pomenise nimic lui Shaka. În cea mai mare parte, priviseră amândoi în zare, sau la spaniolii care jucau pe terenul de fotbal, sau la câte un locatar din cartier pe care-l recunoșteau, care intra în parc sau care trecea pe acolo, pentru că nu prea știau ce ar mai fi putut să spună.

– Mai bine mă duc acasă, spuse Diego.

– De ce? Acum nici nu ai teme de făcut!

– Încep orele din nou la fosta școală începând de săptămâna viitoare.

– Dar asta-i săptămâna viitoare, spuse Shaka. Asta nu înseamnă că acum ești ocupat!

– Citesc acum o carte, dacă vrei să mă crezi, spuse Diego. Se numește *True Grit.* Mi-a dat-o tata. E destul de bună.

– Hai lasă, Dago! Doar știi că imediat ce o să ajungi acasă, o să te întinzi pe canapea și o să te uiți la Redskins. Doar joacă la Dallas.

– E adevărat.

Merseră de-a lungul șirului de magazine. Când ajunseră la frizerie, se bătură pe spate.

– Mai vorbim, frate! spuse Shaka.

– La revedere!

Shaka se îndreptă spre vest, în direcția casei mamei sale, bătând mingea cu mâna stângă, iar dreapta ținându-și-o la spate, așa cum îl învățase antrenorul. Diego merse pe jos până la dealul Rittenhouse, spre casa galbenă în stil colonial care fusese întotdeauna casa sa. Mama lui era mai mult ca sigur în bucătărie, pregătind ceva pentru cină, sau trăgea un pui de somn pe canapeaua din sufragerie, ceea ce numea ea „să-și odihnească ochii". Alana probabil că citea vreuna dintre cărțile ei cu poze despre iepurași, sau se juca cu păpușile în camera ei, vorbind în numele lor. Și poate că și tatăl său ajunsese înapoi acasă. Ar sta atunci pe fotoliul său, uitându-se la meciul dintre Skins și Cowboys, izbind cu pumnul în brațul tapițat al fotoliului, zbierând tot felul de chestii la jucătorii de pe ecran; dându-și părul de pe frunte pe spate și mângâindu-și mustața neagră.

Diego se opri la jumătatea dealului. Mașina Tahoe a tatălui său era parcată pe stradă, și Volvo-ul mamei sale era pe alee. Bicicleta mov a Alanei, cu manșoanele ieșind de pe mânerele ghidonului, era așezată pe verandă. Totul era așa cum trebuia să fie. Diego se îndreptă spre casă și atinse mânerul ușii din față, încălzit de soarele de după-amiază.

1985

Capitolul 40

Inspectorul de poliție T.C. Cook mai aruncă o privire spre locul unde zăcea fata ucisă, pe iarba din grădina comunității de lângă E Street, la marginea parcului Fort Dupont. Avea privirea fixă, iar ochii reflectau fasciculele albastre și roșii care veneau de la mașinile prezente încă la fața locului. Cook examină cu atenție codițele împletite ale fetei, împodobite cu mărgele colorate, și văzu că una era mai scurtă decât celelalte. Nu mai era nici un dubiu în mintea lui Cook. Într-adevăr, fata decedată era una dintre ei.

– O să-l găsesc, draga mea, rosti Cook, foarte încet, astfel încât să nu-l audă nimeni.

Cook se ridică în picioare. Destul de des în ultima vreme, era un adevărat efort să facă acest lucru. Trecut bine de vârsta mijlocie, și după atâția ani în care se aplecase deasupra victimelor, genunchii începuseră să-l trădeze. Scoase o țigară Viceroy din pachet și o aprinse. Simți satisfacția dependenței sale în momentul în care nicotina îi pătrunse în plămâni. Cook făcu semn din cap către medicul legist și se dădu la o parte din imediata vecinătate, astfel încât să nu pericliteze în vreun fel scena crimei cu scrumul său. Îndepărtându-se, observă că inspectorul-șef de poliție și căpitanul Bellows plecaseră

înapoi la birourile lor. Faptul că nu trebuia să aibă de-a face cu cei în cămășile albe îl făcu să se relaxeze. Îi numea Capete-de-Spaghete din cauza firelor caraghioase de sfoară care decorau marginile de la caschetele lor. Nu avea deloc timp pentru alde ăștia.

Cook se îndreptă către banda galbenă care delimita scena crimei, unde stăteau doi polițiști albi, care păstrau la distanță spectatorii, reporterii și camerele de filmat. Unul era înalt, blond și slăbănog, iar celălalt era de înălțime și constituție medie și avea părul și tenul mai închise la culoare. Cook îi admonestase mai devreme, dar nu avea nici un motiv să-și ceară scuze. Îi pusese acolo cu un motiv, și acum își făceau treaba ca lumea.

– Țineți-i la distanță pe oamenii ăștia, se adresă Cook ofițerului blond. În special presa, ați auzit?

– Da, domnule, răspunse Dan Holiday.

– Nu mă lua pe mine cu „domnule", fiule, că nu sunt decât un inspector de poliție.

– Așa vom face, domnule inspector Cook!

– Eu nu mă joc aici! Ați lăsat-o mai devreme să treacă pe fata aceea, și a vomitat la nici trei metri de cadavru.

– Nu o să se mai întâmple, spuse Gus Ramone.

– Faceți-vă treaba cum trebuie, le ceru Cook, și într-o zi o să deveniți amândoi ofițerii de poliție care *credeți* că sunteți acum!

– Așa este, spuse Holiday.

Cook se întoarse și studie spectatorii de pe partea cealaltă a benzii galbene. Se aflau acolo mai mulți copii din cartier, doi dintre ei cu bicicletele, și adulții ale căror case delimitau în spate grădina comunității: o femeie în vârstă într-un capot de casă peste care-și pusese un palton descheiat și ai cărei sâni îi atârnau până la burtă și un tânăr de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat în uniforma unui

agent de pază, cu o curea Sam Browne în talie și un petic roșu pe mânecă cu numele firmei la care lucra, și care stătea cu o mână în buzunarul pantalonilor săi albaștri. Cook îi privi pe toți în timp ce trăgea adânc din Viceroy, pe urmă își aruncă țigara pe pământul umed și o zdrobi cu talpa pantofului.

– Continuați! spuse Cook. Se reîntoarse la cadavrul lui Eve Drake, cu noua lui pălărie Stetson aplecată puțin pe capul său chel.

O tânără doamnă din cartier, cu un fund mare strâns în niște blugi prespălați, veni în fața lui Holiday și îl privi jucăuș în timp ce trecu pe acolo. El se îndreptă de spate, iar colțurile ochilor lui ca de gheață se încrețiră într-un zâmbet.

– I-aș cam pune-o ăsteia, spuse Holiday.

– E puțin cam tânără, Doc!

– Știi cum se spune: „Dacă e destul de mare să stea la masă, e destul de mare și să mănânce".

Ramone nu mai spuse nimic. Mai auzise și înainte perlele lui de înțelepciune. Holiday începu să și-o imagineze pe tânăra respectivă în patul său. Apoi mintea i se duse departe, așa cum avea tendința s-o facă, înspre aspirațiile sale. Voia mai mult decât orice să-i câștige respectul unui om așa cum era T.C. Cook. Voia să fie un polițist bun. Și, de asemenea, își construi proiecte și fantezii despre cum îi va decurge cariera. Văzu laude, medalii, promovări. Și toate onorurile care îi revin întotdeauna celui care învinge.

Ramone nu avea ambiții de acest gen. El își făcea doar meseria și îi ținea pe civili la distanță de banda galbenă. Stătea acolo, cu picioarele depărtate unul de altul, și se gândea la o femeie pe care o văzuse cum stătea pe marginea piscinei de la academie, îmbrăcată într-un costum de baie albastru. Chipul și zâmbetul ei cald îl

urmăriseră permanent de când îi luase mâna într-a sa. Avea de gând s-o sune foarte curând.

În timp ce Holiday și Ramone lucrau și visau în cadrul Secției de poliție 6, oamenii din Washington, D.C., și din suburbiile din cealaltă parte a orașului își cheltuiau veniturile în restaurante și baruri, mâncând fripturi și bând whisky de malț, bărbații îmbrăcați în costume negre ca smoala și cu cravate roșii, iar femeile îmbrăcate în rochii cu umerii ridicați, cu pantofi cu toc și cu pieptănături care o imitau pe cea a lui Krystle Carrington[1]. În băile acestor restaurante și baruri, republicanii și democrații își lăsau la o parte diferențele și se adunau să prizeze cocaină. La fiecare radio se auzea melodia *Money for Nothing,* iar grupul Simple Minds era programat să cânte în oraș. Se zvonea că Prince își făcea cumpărăturile în Georgetown la sfârșitul acela de săptămână, iar copiii înstăriți și punkiști își anticipau sosirea la Commander Salamander[2]. Cei cu înclinații artistice prinseseră două filme la cinematograful Circle, *A Passage to India* și *Heat and Dust.* La Capital Centre, fanii baschetului îi urmăreau pe Jeff Ruland, Jeff Malone și Manute Bol cum jucau contra celor de la Detroit Pistons. Aplauzele din auditoriu și râsetele de la bară erau asurzitoare și îți luau ochii. La petreceri se spuneau glume legate de SIDA și se zvonea că urma să apară un drog nou, asemănător cocainei, numai că acesta se fuma și era făcut pentru cei de culoare. În afara departamentelor de știri și de secțiile de poliție, morțile violente

[1] Personaj din filmul american *Dinastia* (n.tr.)
[2] Magazin cu articole trăsnite pentru copii (n.tr.)

ale celor trei adolescenți de culoare din sud-est nu erau discutate de nimeni.

În timp ce acești contemporani ai generației lui Reagan se distrau, polițiștii de la Omucideri și specialiștii de la medicină legală lucrau la scena crimei de la intersecția 33rd Street cu E Street, în cartierul Greenway, în sud-estul Washingtonului. În această seară răcoroasă și umedă din decembrie 1985, doi tineri polițiști și un inspector de la Omucideri se aflau la fața locului.

Lângă banda galbenă, un agent de pază stătea singur, răsucind între degete o codiță împletită de păr, împodobită cu mărgele colorate, pe care o purta în buzunar ca pe un talisman. Mai târziu, el se va întoarce acasă, va strecura codița într-o pungă de plastic și o va pune în coperta de carton a unui disc din marea lui colecție de jazz electronic, alături de șuvițele luate de la Otto Williams și Ava Simmons. Titlul albumului, „Live Evil"[1], se citea la fel de la coadă la cap. Era discul lui Miles Davis care cânta în sufrageria unchiului său când fusese abuzat pentru prima dată pe vremea când era copil.

În curând începu să picure pentru a doua oară în noaptea aceea. Picăturile deveniră mai mari și se făcură vizibile în lumina farurilor de la mașini. Unii polițiști de la locul crimei spuneau că Dumnezeu plânge pentru fetița din grădină. Pentru alții însă, nu era decât o ploaie.

[1] „Trăiește malefic" (n.tr.)

Mulțumiri

Doresc să mulțumesc ofițerilor de la Departamentul de Crime Violente de la Poliția Metropolitană din Washington, D.C., care mi-au permis să pătrund în lumea lor și care m-au ajutat la realizarea acestei cărți. Amabilitatea, generozitatea și munca lor susținută sunt foarte apreciate pe această cale.